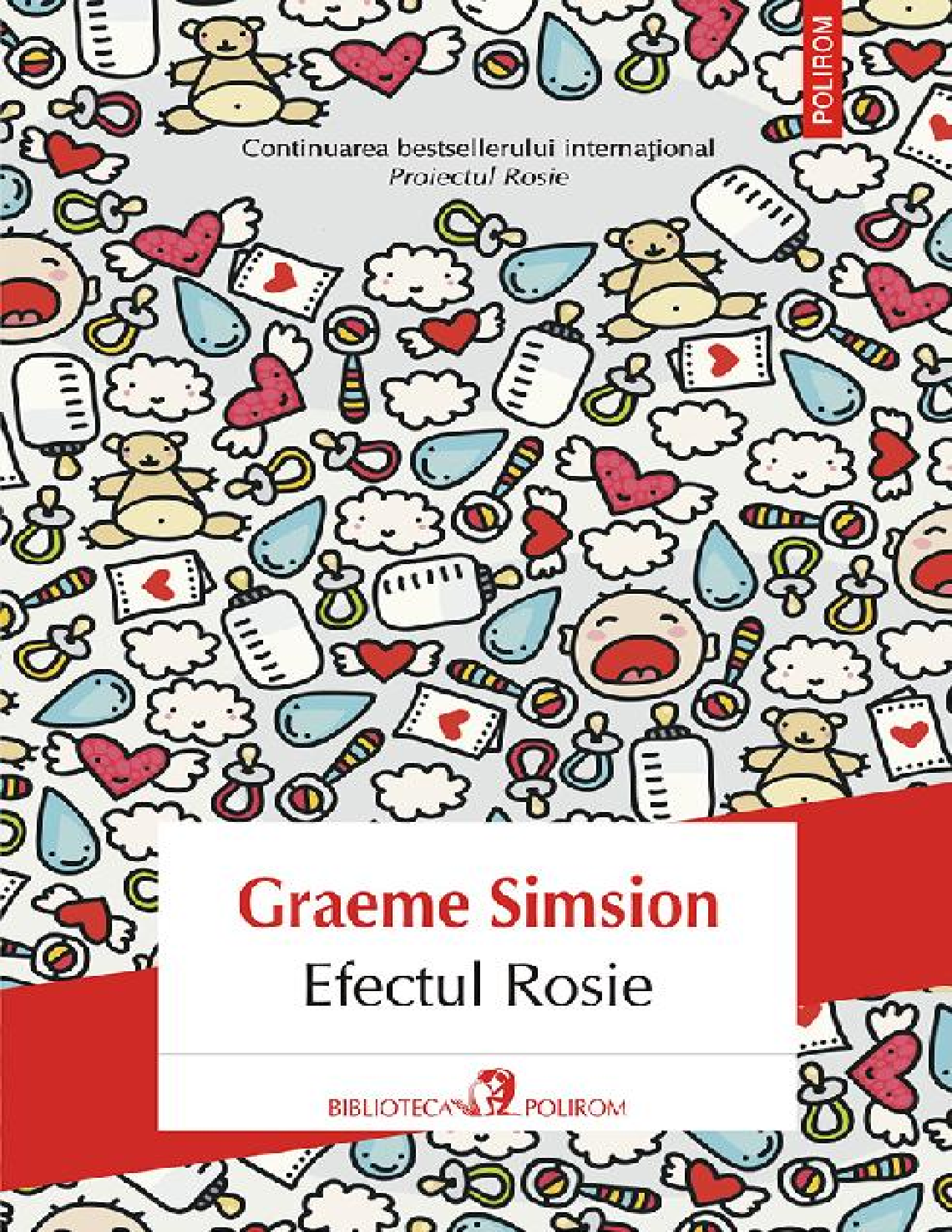

POLIROM

Continuarea bestsellerului internațional
Proiectul Rosie

Graeme Simsion

Efectul Rosie

BIBLIOTECA POLIROM

Graeme Simsion

Efectul Rosie

Traducere din limba engleză
şi note de Ines Hristea

POLIROM
2019

Graeme Simsion, *The Rosie Effect*
Copyright © 2014, Graeme Simsion
Originally published by The Text Publishing Company, Australia, 2014
All rights reserved
© 2019 by Editura Polirom, pentru traducerea în limba română

www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;
sector 4, 040031, O.P. 53

ISBN ePub: 978-973-46-7654-5
ISBN PDF: 978-973-46-7655-2
ISBN print: 978-973-46-7899-0

Coperta: Radu Răileanu
Pe copertă: © iStockphoto.com/ekapanova

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepsesc penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura eco - un supererou al lumii moderne!

Versiune digitală realizată în colaborare cu Libris.ro

Născut în Noua Zeelandă și stabilit în Australia, GRAEME SIMSION este, după cum se descrie el însuși, autor de scenarii, povestiri, romane și piese de teatru. Este specialist în *data modeling*, un domeniu software cu atît de multe necunoscute în viața de zi cu zi, încît scriitorul a avut nevoie de propria firmă de consultanță ca să-i expliciteze posibilitățile. *Proiectul Rosie*, titlul care i-a adus celebritatea, s-a vîndut în mai bine de patru milioane de exemplare în întreaga lume. A mai publicat romanele *The Best of Adam Sharp* (2016), *Two Steps Forward* (2017) și *The Rosie Result* (2019). Graeme Simsion trăiește în prezent în Melbourne (Australia), alături de Anne Buist, psihiatru și romancier, și de cei doi copii ai lor.

Pentru Anne

1

Sucul de portocale nu era programat pentru zilele de vineri. Cu toate că eu și Rosie abandonaserăm Sistemul Standardizat de Masă, ceea ce generase o îmbunătățire a „spontaneității“ în detrimentul timpului petrecut făcând cumpărături, al inventarierii alimentelor și a deșeurilor, căzuserăm de acord ca în fiecare săptămână să avem trei zile fără alcool. În lipsa unei programări formale, țelul acesta s-a dovedit a fi dificil de atins, exact așa cum prevăzusem. Până la urmă, Rosie a înțeles logica soluției mele.

Vinerile și sâmbetele erau evident destinate consumului de alcool. Nici unul dintre noi nu avea cursuri în weekend. Puteam să dormim până târziu și poate chiar să facem sex.

Sexul era o chestie pe care *nu* aveam voie sub nici o formă s-o programăm, cel puțin nu printr-o discuție explicită, însă eu mă obișnuisem deja cu suita de episoade care, după toate probabilitățile, putea să precipite acest rezultat: o brioșă cu afine de la Blue Sky Bakery, un espresso triplu de la Otha’s, dispariția cămășii de pe mine și momentul în care îl imitam pe Gregory Peck în rolul lui Atticus Finch din…*Să ucizi o pasăre cântătoare.* Învățasem să nu pun în practică, de fiecare dată, toate cele patru episoade și în aceeași ordine, altfel intenția

mea ar fi devenit clară. Pentru a introduce un element de impredictibilitate, mă decisesem să dau cu banul de două ori, ca să aleg câte un episod pe care să-l elimin.

Pusesem în frigider o sticlă de pinot gris Elk Cove, care să însoțească scoicile adunate manual, pe care le cumpărasem de dimineață din piața Chelsea, însă, când m-am întors de la subsol, de unde luasem rufele, am văzut că pe masă erau două pahare cu suc de portocale. Sucul de portocale nu se potrivește cu vinul. Dacă beam mai întâi sucul, ni se desensibilizau papilele gustative și n-ar mai fi fost capabile să perceapă doza infimă de zahăr rezidual care reprezintă o caracteristică a vinului pinot gris, astfel că licoarea ni s-ar fi părut amară. Dar să bem sucul abia după ce terminam vinul era la fel de inacceptabil. Sucul de portocale se deteriorează rapid – de asta localurile unde se servește micul dejun pun accentul pe ideea de „proaspăt stors“.

Rosie era în dormitor, deci nu puteam să discut cu ea imediat. În apartamentul nostru existau nouă combinații posibile de locuri pentru două persoane, dintre care șase presupuneau prezența noastră în încăperi diferite. În apartamentul nostru ideal, după cum specificaserăm de comun acord înaintea sosirii în New York, ar fi existat treizeci și șase de combinații posibile, determinate de existența unui dormitor, a două birouri, a două săli de baie și a unei sufragerii cu bucătărie deschisă. Apartamentul acesta de referință ar fi fost localizat în Manhattan, aproape de stația de metrou unde opresc trenurile 1 și A, care duc la Facultatea de Medicină din cadrul Universității Columbia. Ar fi avut vedere spre apă, un balcon sau o zonă de grătar pe acoperiș.

Întrucât venitul nostru era reprezentat de un salariu de profesor universitar, suplimentat de două joburi cu jumătate de normă de barman preparator de cocktailuri și redus de taxele de școlarizare ale lui Rosie, fuseserăm nevoiți să facem un compromis, astfel că apartamentul nostru nu oferea nici una dintre caracteristicile specificate. Pusesem excesiv de mult accent pe poziționarea locuinței în Williamsburg, pentru că acolo locuiau prietenii noștri Isaac și Judy Esler, iar ei ne recomandaseră această zonă. Nu exista nici un motiv logic pentru care cartierul respectiv să li se potrivească unui profesor de genetică, în vârstă de patruzeci de ani (la momentul ăla), și unui medic rezident, în vârstă de treizeci de ani, în aceeași măsură în care li se potrivea unui psihiatru, în vârstă de cincizeci și patru de ani, și unui ceramist, în vârstă de cincizeci și doi de ani, care își achiziționaseră casa înainte ca prețurile să crească peste măsură. Chiria era mare, iar apartamentul avea un număr de defecte, pe care administrația era reticentă în a le remedia. În prezent, aerul condiționat nu reușea să facă față, astfel încât să micșoreze efectul temperaturii exterioare de 34º C, o temperatură de așteptat la sfârșitul lui iunie, în Brooklyn.

Reducerea numărului de camere, în combinație cu mariajul, însemna că fusesem proiectat într-o situație de proximitate față de o altă ființă umană, mai profundă decât oricare alta din trecut. Prezența fizică a lui Rosie era un rezultat extraordinar de pozitiv al Proiectului Soția, însă, după zece luni și zece zile de la căsătorie, eu încă mă mai adaptam la conceptul de a reprezenta unul dintre cele două elemente ale unui cuplu. Uneori petreceam în baie mai mult timp decât aveam realmente nevoie.

Am verificat data pe telefon – da, era vineri, 21 iunie. Iată o concluzie mai fericită decât aceea rezultată în urma scenariului în care creierul meu dezvoltase o deficiență din cauza căreia identifica zilele în mod incorect. Pe de altă parte, concluzia asta îmi confirma nerespectarea protocolului privind alcoolul.

Meditația mi-a fost întreruptă de Rosie, care a ieșit din dormitor doar cu un prosop pe ea. Asta era costumația mea preferată, presupunând că „fără nici o costumație“ nu se califica drept costumație. Încă o dată, am fost uimit de excepționala ei frumusețe și de hotărârea ei inexplicabilă de a mă alege ca partener. Și, ca întotdeauna, gândul ăsta a fost urmat de o emoție nedorită: de o clipă intensă de teamă – teama că, într-o zi, Rosie are să-și dea seama că greșise.

— Ce-avem pe foc? m-a întrebat Rosie.

— Nimic. N-am început încă să gătesc. Sunt încă în faza în care adun ingredientele.

Rosie a râs cu aerul ăla care îmi spunea că-i interpretasem eronat întrebarea. Firește, întrebarea n-ar mai fi fost deloc necesară dacă Sistemul Standardizat de Masă ar fi fost încă activ. I-am furnizat informația pe care am bănuit că o solicitase.

— Scoici prinse în sistem sustenabil, cu mirpoa de morcovi, țelină, șalote și ardei gras, împreună cu un dressing din ulei de susan. Băutura recomandată ca acompaniament este pinot gris.

— Ai nevoie să fac și eu ceva?

— Cu toții avem nevoie să dormim la noapte. Mâine mergem la Navarone.

Conținutul replicii lui Gregory Peck era irelevant. Efectul venea în totalitate din felul în care era rostită și din impresia de autoritate și de siguranță în vederea preparării scoicilor sotate.

— Și dacă eu nu pot să dorm, căpitane? a zis Rosie.

A zâmbit și a dispărut în baie. Nu am spus nimic în legătură cu locul prosopului: acceptasem deja de multă vreme că prosopul ei era depozitat la întâmplare, în baie sau în dormitor, ocupând, în fapt, două spații.

Preferințele noastre, în ceea ce privește ordinea, se află în puncte complet opuse ale spectrului de posibilități. Când ne-am mutat din Australia în New York, Rosie și-a pregătit trei valize de dimensiuni maxime. Numai cantitatea de haine, și era incredibilă! Obiectele mele personale încăpeau în două trolere de cabină. Am profitat de mutare ca să-mi îmbunătățesc echipamentul domiciliar, așa că i-am dat fratelui meu, Trevor, sistemul audio și calculatorul, am dus înapoi, în casa familiei din Shepparton, patul, așternuturile și ustensilele de bucătărie și mi-am vândut bicicleta.

În schimb, Rosie, în decurs de câteva săptămâni de la sosirea în New York, și-a mărit colecția de posesiuni, deja vastă, achiziționând diverse piese decorative. Rezultatul era evident, din pricina stării de haos care domnea în apartamentul nostru: aveam diverse ghivece cu plante, un surplus de scaune și un suport ineficient pentru sticle cu vin.

Și nu era vorba doar de cantitatea de obiecte: mai exista și problema organizării. Frigiderul era burdușit cu recipiente pe jumătate goale de toppinguri pentru pâine și de sosuri, cât și cu produse lactate degradate. Rosie chiar a propus să luăm un al doilea frigider, de la prietenul meu, Dave. Să avem fiecare

câte un frigider! Niciodată nu fuseseră mai evidente avantajele Sistemului Standardizat de Masă, cu câte un preparat complet detaliat pentru fiecare zi a săptămânii, cu lista de cumpărături standard și cu inventarul de alimente optimizat!

Abordarea dezorganizată a lui Rosie includea o singură excepție. Care reprezenta o variabilă. În mod implicit, era vorba de studiile ei medicale, însă, în prezent, excepția era teza ei de doctorat pe subiectul riscurilor de mediu în privința declanșării timpurii a tulburării bipolare. Primise statutul de avansat în cadrul programului Columbia MD, cu condiția ca teza ei să fie gata în cursul vacanței de vară. Termenul de predare era acum peste doar două luni și cinci zile.

— Cum poți să fii atât de organizată într-o privință și atât de dezorganizată în toate celelalte? am întrebat-o pe Rosie după ce și-a instalat un driver greșit pentru imprimantă.

— Asta se întâmplă *pentru că* mă concentrez pe teză și nu-mi mai fac griji în privința altor lucruri. Nimeni nu întreabă dacă Freud verifica termenul de expirare al laptelui.

— La începutul secolului XX nu existau termene de expirare.

Era incredibil că două persoane atât de diferite deveniseră un cuplu de succes.

2

Problema Sucului de Portocale a intervenit la sfârșitul unei săptămâni și așa date peste cap. Un alt locatar din complexul nostru de apartamente îmi distrusese ambele cămăși „respectabile“, vârându-și hainele, în mod ilegal, în aceeași mașină din spălătoria comună în care erau și hainele noastre. I-am înțeles dorința de eficiență, însă una dintre piesele lui de îmbrăcăminte ne vopsise toate hainele deschise la culoare într-o nuanță permanentă și inegală de violet.

Din perspectiva mea, nu exista nici o problemă: statutul meu de profesor vizitator la Facultatea de Medicină Columbia era deja clar, așa că nu mai trebuia să-mi bat capul „să fac o bună primă impresie“. Și nici nu-mi imaginam că cineva ar fi putut să refuze să mă servească într-un restaurant din pricina *culorii* cămășii. Hainele lui Rosie – cele care se vedeau –, fiind în majoritate negre, nu fuseseră afectate. Problema era redusă la lenjeria ei intimă.

I-am comunicat că nu ridic nici o obiecție cu privire la nuanța cea nouă și că nimeni altcineva n-ar trebui s-o vadă dezbrăcată, poate doar cu excepția vreunui doctor, al cărui profesionalism trebuia să-l sau s-o împiedice să demonstreze interes pentru un element de estetică. Însă Rosie încercase

deja să discute problema cu Jerome, vecinul pe care-l identificase ca fiind contravenientul, ca să prevină un nou incident similar. Gestul părea rezonabil, însă Jerome îi spusese lui Rosie să se ducă dracului.

N-am fost surprins să aflu că vecinul opusese rezistență. De obicei, Rosie aborda orice comunicare în mod direct. Când discuta cu mine, atitudinea ei era eficientă, ba chiar necesară, însă deseori restul oamenilor îi interpretau directețea ca pe un atac. Așadar Jerome nu îi dăduse impresia că e dispus să exploreze posibilitatea unor soluții benefice pentru ambele părți.

Iar acum Rosie voia să-i „țin piept“ și să-i demonstrez că nimeni nu putea „să-și bată joc“ de noi. Or, acesta era exact genul de comportament pe care le spuneam elevilor mei de la cursul de arte marțiale să-l evite. Dacă ambele părți au drept țel stabilirea poziției dominante și, din acest motiv, aplică algoritmul „răspunde cu și mai multă forță“, rezultatul final îl va reprezenta incapacitarea fizică sau moartea uneia dintre părți. În cazul de față, asta întâmplându-se din cauza unor haine!

Însă situația cu hainele era minoră în contextul întregii săptămâni. Căci se petrecuse și un *dezastru*.

Deseori sunt acuzat că utilizez excesiv cuvântul ăsta, dar orice om responsabil ar fi de acord că *dezastru* e termenul potrivit pentru a descrie eșecul mariajului celor mai apropiați prieteni ai mei, eșec care îi afecta și pe doi copii minori. Gene și Claudia erau în Australia, însă situația avea să-mi tulbure și mai mult programul.

Eu și Gene stătuserăm de vorbă pe Skype, dar calitatea conexiunii fusese slabă. Era posibil și ca Gene să fi fost beat.

Ezitase în a-mi da detalii, probabil pentru că:

1. În general, oamenii nu sunt dispuși să vorbească deschis despre activitățile sexuale în care sunt implicați ei înșiși.
2. Gene se purtase ca un mare prost.

După ce-i promisese Claudiei că are să renunțe la planul lui de a face sex cu câte o femeie din fiecare țară a lumii, nu-și onorase angajamentul. Încălcarea făgăduielii survenise în timpul unei conferințe din Göteborg, Suedia.

— Don, înțelege-mă și tu, mi-a spus Gene. Care erau șansele ca tipa să locuiască în Melbourne? Doar era *islandeză*!

I-am atras atenția că eu sunt australian, dar locuiesc în Statele Unite. Iată o demonstrație simplă, prin contraexemplu, care neagă presupunerea ridicolă a lui Gene că oamenii rămân să trăiască în propriile țări.

— Bine, dar în *Melbourne*?! Și s-o mai și cunoască pe Claudia?! Care erau șansele?

— E greu de calculat.

I-am precizat că ar fi trebuit să-și pună întrebările astea *înainte* să-și augmenteze numărul de naționalități cucerite. Dacă voia o estimare rezonabilă a probabilității, aveam nevoie de informații cu privire la tiparele migraționiste și la dimensiunile rețelei sociale și profesionale a Claudiei.

Și mai era un factor de luat în considerare.

— Ca să calculez riscurile, trebuie să știu câte femei ai sedus de când ai promis că n-o să mai seduci nici una. În mod evident, riscul crește proporțional.

— Chestia asta contează?

— Dacă vrei o estimare. Presupun că răspunsul nu e zero, i-am replicat.

— Don, conferințele – alea din străinătate – nu se pun. De-asta și merg oamenii la conferințe. Toată lumea înțelege asta.

— Dacă și Claudia înțelege, atunci de ce aveți o problemă?

— Pentru că se presupune că n-o să fii prins. Ce se întâmplă în Göteborg rămâne în Göteborg.

— Așadar probabil că islandeza nu cunoștea regula asta.

— E în clubul de lectură al Claudiei.

— Există vreo excepție în cazul cluburilor de lectură?

— Las-o baltă! Oricum, s-a terminat. Claudia m-a dat afară din casă.

— Nu mai ai casă?

— Mai mult sau mai puțin.

— Incredibil! I-ai spus Decanului?

Decanul Facultății de Științe din Melbourne era extrem de atent la imaginea publică a universității. Mi se părea că a avea o persoană fără adăpost la conducerea Departamentului de Psihologie nu ar fi – ca să-i folosesc expresia obișnuită – „dat bine“.

— Mi-am luat un an sabatic, mi-a explicat Gene. Cine știe? Poate vin în New York să-ți dau o bere.

Un gând uluitor – nu ăla referitor la bere, pe care puteam să mi-o cumpăr și singur, ci posibilitatea ca prietenul meu cel mai vechi să vină în New York.

În afara lui Rosie și a membrilor familiei, aveam, în total, șase prieteni. În ordine descrescătoare, în funcție de timpul total petrecut împreună, ei erau:

1. Gene, ale cărui sfaturi se dovediseră adesea proaste, dar care avea un fascinant corp de cunoștințe teoretice despre atracția sexuală la oameni, posibil determinat de propriul libido, care era exagerat pentru un bărbat de cincizeci și șapte de ani.
2. Soția lui Gene, Claudia, psiholog clinician și cel mai rațional om din lume. Claudia demonstrase o îngăduință extraordinară față de infidelitatea lui Gene – înainte ca prietenul meu să-i promită că are să se corijeze. Mă întrebam ce avea să se întâmple cu fiica lor, Eugenie, și cu Carl, băiatul lui Gene din prima căsătorie. Eugenie avea acum nouă ani, iar Carl, șaptesprezece.
3. Dave Bechler, un inginer specializat în sisteme de refrigerare, pe care îl cunoscusem la un meci de baseball, în cursul primei vizite la New York, în compania lui Rosie. Acum aveam programată în fiecare săptămână „o seară a băieților“. Discutam despre baseball, sisteme de refrigerare și căsătorie.
4. Sonia, soția lui Dave. Deși era puțin supraponderală (indicele ei de masă corporală estimat era de douăzeci și șapte), Sonia era extraordinar de frumoasă și avea un serviciu bine plătit, fiind controlor financiar la o unitate de fertilizare in vitro. Aceste atribute reprezentau o sursă de stres pentru Dave, care credea că Sonia poate oricând să-l părăsească pentru un bărbat mai atrăgător sau mai bogat. Dave și Sonia încercaseră să procreeze vreme de cinci ani, folosind tehnologia FIV (în mod ciudat, nu la locul de muncă al Soniei, acolo unde presupun că ar fi primit o reducere sau acces la gene de înaltă calitate, dacă ar fi fost necesar). Recent, reușiseră în demersurile lor, iar bebelușul era programat să se nască în ziua de Crăciun.

5. (În egală măsură) Isaac Esler, un psihiatru născut în Australia, pe care, la un moment dat, îl considerasem cea mai probabilă variantă de a fi tatăl biologic al lui Rosie.
6. (În egală măsură) Judy Esler, soția americană a lui Isaac. Judy era artist ceramist, dar strângea și fonduri pentru organizații de caritate și pentru cercetări științifice. Era responsabilă pentru unele dintre obiectele de decor care stăteau îngrămădite prin apartamentul nostru.

Șase prieteni, asta presupunând că soții Esler îmi erau încă prieteni. Nu mai luasem deloc legătura cu ei de la incidentul cu tonul roșu, incident care avusese loc cu șase săptămâni și cinci zile înainte. Însă chiar și patru prieteni însemnau mai mult decât avusesem vreodată până atunci. Iar acum exista posibilitatea ca toți, cu excepția unuia – Claudia –, să fie prezenți în New York, împreună cu mine.

Am acționat rapid și l-am întrebat pe Decanul Facultății de Medicină de la Columbia, profesorul David Borenstein, dacă Gene n-ar putea să-și petreacă anul sabatic acolo. Gene – după cum, printr-o coincidență, îi indică și numele – e genetician, dar s-a specializat în psihologie evoluționistă. Putea să fie încadrat la psihologie, genetică sau medicină, dar eu nu recomandam încadrarea la psihologie. Cei mai mulți psihologi nu sunt de acord cu teoriile lui Gene și prevedeam că prietenul meu nu mai avea nevoie și de alte conflicte în viața lui. Aceasta e o perspectivă ce-mi impunea un anume nivel de empatie, care nu mi-ar fi fost la îndemână înainte să locuiesc cu Rosie.

I-am comunicat Decanului că, în calitate de profesor plin, Gene nu voia să lucreze efectiv. David Borenstein era

familiarizat cu procedura sabatică, care dicta ca Gene să fie plătit de universitatea lui din Australia. Cunoștea de asemenea reputația lui Gene.

— Dacă poate să coredacteze câteva lucrări și să-și țină labele departe de doctorande, pot să-i găsesc un birou aici.

— Sigur, sigur.

Gene reușea de minune să fie publicat cu un minimum de efort. Urma așadar să avem timp berechet la dispoziție să discutăm pe subiecte interesante.

— Vorbesc serios! În privința doctorandelor. Dacă intră în vreun bucluc, să știi că pe tine te consider responsabil.

Asta părea o amenințare nerezonabilă, tipică pentru administratorii din universități, totuși îmi oferea pretextul să îndrept comportamentul lui Gene. Și, după ce le-am studiat pe doctorande, am concluzionat că era puțin probabil ca vreuna dintre ele să-l intereseze pe prietenul meu. Am verificat totuși situația când i-am telefonat ca să-l anunț că avusesem succes în a-i găsi un loc de muncă.

— Ai bifat Mexicul, da? E corect ce spun?

— Am petrecut ceva timp cu o doamnă cu naționalitate mexicană, dacă asta mă întrebi.

— Ai făcut sex cu ea?

— Ceva de genul ăsta.

Existau mai multe doctorande străine, dar Gene acoperise deja țările dezvoltate cu cele mai ridicate populații.

— Deci? Accepți postul? l-am întrebat.

— Trebuie să-mi verific opțiunile.

— Asta-i ridicol! Columbia are cea mai bună Facultate de Medicină din lume. Și conducerea e dispusă să primească pe

cineva care are reputația de a fi leneș și de a avea o purtare necuviincioasă.

— Ia uite cine vorbește de purtare necuviincioasă!

— Corect! Și pe mine m-au primit. Sunt foarte îngăduitori. Poți să începi de luni.

— De luni? Don, n-am unde să locuiesc.

I-am explicat că am să găsesc o soluție și la această minoră problemă practică. Gene venea la New York. Aveam să fim din nou împreună, la aceeași universitate. Și împreună și cu Rosie.

Țintuind cu privirea cele două pahare cu suc de portocale de pe masă, mi-am dat seama că așteptasem cu nerăbdare ca alcoolul să-mi înlăture starea de anxietate resimțită la gândul că trebuie să-i dau lui Rosie vestea despre Gene. Mi-am spus că îmi fac griji inutile. Rosie pretindea că spontaneitatea o bucură. Totuși, această analiză simplă scăpa din vedere trei factori.

1. Rosie nu îl agrea pe Gene, care-i fusese coordonator de doctorat în Melbourne și, tehnic vorbind, continua să-i fie coordonator. Rosie se plânsese de multe ori din pricina comportamentului academic al lui Gene și-i considera infidelitatea, în raport cu Claudia, drept inacceptabilă. Argumentul meu, că Gene se schimbase între timp, era acum subminat.
2. Rosie considera că e important să avem „timp pentru noi“. Acum însă, în mod inevitabil, aveam să-i dedic timp și lui Gene. Care insista că relația lui cu Claudia se încheiase. Dar dacă exista vreo șansă să-l ajutăm s-o salveze, mi se părea rezonabil să acordăm, temporar, mai puțină prioritate

mariajului nostru, care era absolut sănătos. Eram convins că Rosie n-o să fie de acord cu mine.
3. Factorul Trei era cel mai serios și, posibil, rezultatul unei erori de gândire din partea mea. Mi l-am scos din minte, ca să mă concentrez asupra problemei imediate.

Cele două sonde pline cu lichid portocaliu mi-au amintit de seara în care eu și Rosie ne-am „legat“ pentru prima dată – Măreața Seară de Cocktail, când am făcut rost de câte o mostră de ADN de la fiecare bărbat prezent la reuniunea foștilor absolvenți din anul în care mama lui Rosie terminase Medicina și i-am eliminat pe toți de pe lista cu candidați pentru rolul de tată biologic. Încă o dată, abilitățile mele de barman aveau să-mi servească o soluție.

Eu și Rosie lucram trei nopți pe săptămână la The Alchemist, un cocktail bar de pe Strada West 19th, din cartierul Flatiron, deci echipamentele de realizat băuturi și ingredientele reprezentau uneltele meseriei (deși nu reușisem să-l conving de asta și pe contabilul nostru). Am găsit votca, lichiorul Galliano și cuburile de gheață, le-am adăugat peste sucurile de portocale și am amestecat totul. Ca să nu încep să beau preparatul înaintea lui Rosie, mi-am turnat un shot de votcă cu gheață, am stors și câteva picături de lime și am băut totul rapid. Aproape instantaneu, am simțit că nivelul de stres mi-a coborât la nivelul normal.

În sfârșit, Rosie a ieșit din baie. În afară de schimbarea de direcție, unica diferență o reprezenta faptul că părul ei roșcat era acum ud. În schimb, părea că starea de spirit i se modificase radical: aproape că dansa îndreptându-se către dormitor. Evident, scoicile fuseseră o alegere bună.

Era posibil ca starea emoțională s-o determine să fie mai receptivă la Sabaticul lui Gene, dar am considerat că e recomandabil să amân vestea până dimineața următoare, până după ce vom fi făcut sex. Firește, dacă avea să-și dea seama că-i ascunsesem informații în scopul ăsta, urma să fiu criticat. Mariajul se dovedește a fi o chestiune complexă.

Când Rosie a ajuns la ușa dormitorului, s-a răsucit pe călcâie și mi-a spus:

— Îmi trebuie cinci minute ca să mă îmbrac, după care aștept cele mai bune scoici din lume.

Faptul că folosise cuvintele „cele mai bune din lume“, pe care le preluase de la mine, era un indiciu clar că soția mea avea o dispoziție bună.

— Cinci minute?

O subapreciere a timpului ar fi avut un impact dezastruos asupra preparării scoicilor.

— Dă-mi cincisprezece minute. Nu-i nici o grabă să mâncăm. Putem să bem ceva și să stăm la taclale, căpitane Mallory.

Numele personajului lui Gregory Peck reprezenta un alt semn bun. Singura problemă era statul la taclale. „Ți s-a întâmplat ceva pe ziua de azi?“, avea să mă întrebe ea, ceea ce mă obliga să-i pomenesc de Sabaticul lui Gene. M-am hotărât să nu fiu disponibil pentru conversație, ocupându-mă de gătit. Între timp, am pus cocktailurile Harvey Wallbanger în frigider, căci exista riscul să se încălzească peste temperatura optimă, iar gheața să se topească. Răcirea avea să reducă și gradul de deteriorare a sucului de portocale.

Am revenit la pregătirile pentru cină. Nu mai folosisem niciodată rețeta asta și, abia după ce m-am apucat de treabă,

am descoperit că legumele trebuiau tăiate în cuburi de 6,35 milimetri. Pe lista cu ingrediente nu se pomenea nimic de vreo riglă de măsurat. Am reușit să downloadez o aplicație în acest scop, dar abia ce izbutisem să realizez cubul de referință, că Rosie a și ieșit din dormitor. Purta acum o rochie – ceva extrem de neobișnuit pentru o cină luată acasă. Rochia era albă și contrasta dramatic cu părul ei roșcat. Efectul era uluitor. M-am hotărât să mai amân puțin vestea legată de Gene. Doar până mai târziu, în cursul serii. Rosie nu putea să-mi reproșeze asta. Iar antrenamentul de aikido aveam să-l reprogramez pentru dimineața următoare. În felul ăsta, îmi rămânea suficient timp pentru sex. După cină. Sau înainte. Eram dispus să fiu flexibil.

Rosie s-a așezat pe unul dintre fotoliile care ocupau un procent semnificativ din spațiul sufrageriei.

— Vino să vorbim, mi-a spus ea.

— Toc legumele. Pot să vorbesc de-aici.

— Ce s-a întâmplat cu sucurile de portocale?

Am scos din frigider sucurile de portocale modificate, i-am dat unul lui Rosie și m-am așezat în fața ei. Votca și atitudinea prietenoasă a lui Rosie mă ajutaseră să mă relaxez, deși bănuiam că efectul e superficial. Problemele legate de Gene, de Jerome și de sucuri continuau să-mi ruleze în minte ca procese de fundal.

Rosie a ridicat paharul, ca și când s-ar fi pregătit pentru un toast. S-a dovedit că exact asta îi și era intenția.

— Avem ceva de sărbătorit, căpitane, a zis ea.

M-a privit preț de câteva secunde. Știa că nu-mi plac surprizele. Am presupus că depășise un punct de cotitură în redactarea tezei. Sau că poate i se oferise un loc în programul

de pregătire psihiatrică, pentru perioada de după încheierea cursurilor medicale. Asta ar fi fost o veste extraordinară și estimam că probabilitatea de a face sex era mai mare de 90%.

Rosie a surâs – apoi, probabil ca să crească suspansul, a sorbit din pahar. Dezastru! A fost ca și când recipientul ar fi conținut otravă. Soția mea a scuipat lichidul, pe rochia albă, și a fugit la baie. Am urmat-o în timp ce își scotea rochia și încerca s-o curețe cu apă.

Stând în picioare, în desuurile semimov, îmbibând rochia în apă și storcând-o, Rosie s-a întors spre mine. Expresia de pe chipul ei era mult prea complexă pentru a fi analizată.

— Suntem gravizi, mi-a comunicat ea.

3

M-am chinuit să procesez declarația lui Rosie. Ulterior, revăzându-mi reacția, mi-am dat seama că creierul îmi fusese asaltat de o informație care părea să sfideze logica din trei puncte de vedere.

Primul: formularea „*suntem* gravizi“ contrazicea biologia de bază. Sugera că starea *mea* fizică se modificase într-un anume fel în același timp cu cea a lui Rosie. Care cu siguranță că nu ar fi spus „Dave e gravid“. Totuși, conform definiției inspirate de afirmația ei, Dave chiar era gravid.

Al doilea: sarcina nu fusese programată. Rosie o pomenise ca un factor de luat în considerare în cadrul deciziei de a se lăsa de fumat, însă eu presupusesem că, pur și simplu, se folosise de eventuala posibilitate a unei sarcini ca de o motivație. În plus, discutaserăm pe subiectul ăsta în mod explicit. În anul precedent, pe 2 august, cu nouă zile înainte de nuntă, cinaserăm la Jimmy Watson’s Restaurant de pe Lygon Street, din Carlton, Victoria, Australia, iar un cuplu așezase un pătuț portabil pe podea, în spațiul dintre mesele noastre. Atunci Rosie pomenise de posibilitatea reproducerii noastre.

La momentul ăla, deciseserăm deja să ne mutăm în New York, iar eu am susținut că e mai bine să așteptăm până când

ea își va fi încheiat cursurile de medicină și specializarea. Rosie n-a fost de acord – considera că avea să fie prea târziu. Când avea să devină psihiatru, ar fi împlinit treizeci și șapte de ani. I-am propus ca măcar să așteptăm până la terminarea programului ei de doctorat. Calificarea psihiatrică nu era esențială pentru rolul de cercetător clinician în domeniul bolilor mintale, rol pe care îl țintea. Așadar, dacă bebelușul avea să-i dejoace definitiv planurile în privința studiilor, impactul nu avea să fie dezastruos. Din câte îmi aminteam, Rosie nu-mi spusese că ar avea o opinie contrară. În orice caz, o hotărâre de viață majoră solicită:

1. Formularea opțiunilor. De exemplu: să ai zero copii; să ai un anumit număr de copii; să sponsorizezi unul sau mai mulți copii, prin intermediul unei organizații caritabile.
2. Enumerarea avantajelor și dezavantajelor fiecărei opțiuni. De exemplu: libertatea de a călători; posibilitatea de a acorda timp muncii; riscul unor tulburări sau unor suferințe cauzate de acțiunile copilului. Fiecărui factor trebuie să i se atribuie o greutate asupra căreia toți cei implicați să cadă de acord.
3. Compararea obiectivă a opțiunilor folosind cele de mai sus.
4. Un plan de implementare, care poate să scoată la iveală factori noi, impunând revizuirea punctelor (1), (2) și (3).

O foaie de calcul este instrumentul evident de la punctul (1) până la punctul (3), iar dacă punctul (4) este laborios, așa cum ar fi în cazul pregătirilor pentru existența unei noi ființe omenești și pentru asigurarea celor necesare pentru satisfacerea nevoilor ei pe parcursul multor ani, atunci un software de planificare este cât se poate de potrivit. În clipa

respectivă, nu aveam știință de existența vreunei foi de calcul sau a vreunei diagrame Gantt în proiectul copilului.

A treia sfidare manifestă a logicii era faptul că Rosie folosea pilula contraceptivă orală combinată, care are o rată de insucces de mai puțin de 0,5% pe an, când e folosită „perfect“. În contextul ăsta, „perfect“ înseamnă „pilula corectă luată zilnic“. Nu reușeam să-mi dau seama cum până și cineva ca Rosie putea să fie atât de dezorganizat, încât să comită o eroare în cadrul unui program atât de simplu.

Sunt conștient că nu toată lumea îmi împărtășește perspectiva asupra valorii planificării, considerând că e preferabil să lăsăm ca viețile să ne fie azvârlite în direcții imprevizibile, sub influența unor evenimente aleatorii. În lumea lui Rosie, *din care alesesem să fac parte*, era posibil să folosești limbajul psihologiei populare în locul limbajului biologiei, să întâmpini cu brațele deschise necunoscutul și să uiți să iei medicamente vitale. Toate aceste trei evenimente se produseseră culminând într-o modificare a circumstanțelor, care, prin comparație, făceau ca Problema Sucului de Portocale și chiar Sabaticul lui Gene să pară niște chestiuni minore.

Desigur, analiza asta nu a avut loc decât mult mai târziu. Stând în picioare, în baie, situația nu putea să fie mai groaznică de-atât, în termeni de stres mental. Fusesem împins pe muchia unui echilibru instabil și apoi lovit cu forța maximă posibilă. Rezultatul era inevitabil.

Căderea nervoasă.

Era primul episod de genul ăsta de când o cunoscusem pe Rosie – de fapt, primul de la moartea surorii mele, Michelle,

care survenise din cauza unei sarcini ectopice nediagnosticate.

Poate pentru că acum eram mai în vârstă și mai stabil sau pentru că subconștientul meu voia să-mi protejeze relația cu Rosie, am avut la dispoziție câteva secunde ca să răspund rațional.

— Ești bine, Don? m-a întrebat Rosie.

Răspunsul era, clar, nu, dar nu am încercat să-l verbalizez. Toate resursele mentale îmi erau canalizate înspre implementarea planului de urgență.

Am făcut cu mâinile semnul de „time out“ și am fugit. Liftul era la etajul nostru, dar a părut să dureze o veșnicie ca ușile să se deschidă și apoi să se închidă din nou, după ce am intrat. Finalmente, puteam să-mi eliberez emoțiile într-un spațiu în care nu exista nici un obiect pe care să-l stric și nici o persoană pe care s-o rănesc.

Indubitabil, arătam ca un nebun, bătând cu pumnii în pereții liftului și urlând. Spun „indubitabil“, pentru că uitasem să apăs butonul care să comande liftului să mă ducă la nivelul străzii, iar el a coborât până la subsol. Acolo unde, când ușile s-au deschis, Jerome aștepta cu un coș cu rufe în brațe. Era îmbrăcat cu un tricou mov.

Deși furia mea nu îl avea drept țintă, Jerome nu a părut să sesizeze această subtilitate. M-a împins cu palma în piept, probabil într-o încercare preventivă de autoapărare. Am reacționat automat, înșfăcându-l de braț și răsucindu-i-l. Jerome s-a izbit de peretele liftului, apoi s-a repezit din nou spre mine, de data asta încercând să-mi dea un pumn. De-acum răspundeam conform cu pregătirea mea din domeniul artelor marțiale, nu sub imperiul emoțiilor. I-am evitat

pumnul și i-am deschis garda, astfel că a rămas neprotejat. Era evident că-și înțelesese situația și se aștepta să-l lovesc. Nu aveam însă nici un motiv să fac asta, așa că l-am eliberat. A rupt-o la fugă pe scări, lăsându-și coșul cu rufe în urmă. Trebuia să scap din spațiul ăla închis, ca atare l-am urmat. Amândoi am ieșit în goană pe stradă.

Inițial, n-am avut nici o direcție în minte, m-am hotărât să-l urmăresc pe Jerome, care se tot uita înapoi. Până la urmă, el a cotit-o pe o stradă laterală, iar mie au început să mi se limpezească gândurile. Am luat-o spre nord, către Queens.

Nu mai mersesem niciodată pe jos către apartamentul lui Dave și al Soniei. Din fericire, navigarea prin oraș era simplă, ca rezultat al unui sistem logic de numerotare a străzilor, care ar trebui să fie obligatoriu în toate orașele. Am alergat cu viteză aproximativ douăzeci și cinci de minute, iar când am ajuns la clădirea lor și am sunat la interfon, eram asudat și gâfâiam.

În cursul altercației cu Jerome, furia mi se risipise; eram ușurat că nu mă determinase să-l lovesc. Simțisem că nu mai am control asupra propriilor emoții, însă disciplina artelor marțiale prevalase. Un gând reconfortant, însă acum eram dominat de o senzație generală de deznădejde. Cum aveam să-mi explic comportamentul în fața lui Rosie? Nu-i pomenisem niciodată nimic despre problema căderii nervoase, și asta din două motive:

1. După atât de mult timp și datorită nivelului standard de fericire, aflat în creștere, crezusem că nu am să mă mai confrunt cu un astfel de incident.

2. Ar fi fost posibil ca Rosie să mă respingă.

Respingerea era acum o opțiune rațională pentru Rosie. Avea motive să mă considere violent și periculos. Și era gravidă. Cu un bărbat violent și periculos. O situație teribilă pentru ea.

— Da?

La interfon răspunsese Sonia.

— Sunt Don.

— Don? Ești bine?

Se pare că Sonia era capabilă să-și dea seama din vocea mea – și, posibil, din pricina omisiunii formulei mele obișnuite, „salutări“ – că aveam o problemă.

— Nu. S-a întâmplat un dezastru. Multiple dezastre.

Sonia mi-a deschis.

Apartamentul ei și al lui Dave era mai mare decât al nostru, dar deja fusese aglomerat cu obiecte pentru bebeluși. Am realizat că era posibil ca termenul „al nostru“ să nu se mai aplice.

Eram conștient de starea mea de agitație extremă. Dave s-a dus să aducă bere, iar Sonia a insistat să iau loc, deși eu mă simțeam mai în largul meu preumblându-mă prin casă.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Sonia.

Întrebarea era evidentă, însă eu am fost incapabil să formulez un răspuns.

— Rosie e bine?

Ulterior, am reflectat la cât de sclipitoare fusese întrebarea asta. Nu doar că era punctul cel mai logic de la care să începi investigația, dar m-a și ajutat să capăt o oarecare perspectivă.

Rosie era bine, cel puțin la nivel fizic. Iar eu mă mai liniștisem. Rațiunea se întorsese ca să rezolve balamucul creat de emoții.

— Nu e nici o problemă cu Rosie. Cu mine e problema.

— Ce s-a întâmplat? a repetat Sonia.

— Am avut o cădere nervoasă. N-am mai reușit să-mi controlez emoțiile.

— Ți-a sărit?

— Ce să-mi sară?

— Voi nu ziceți așa în Australia? Ți-a sărit țandăra?

— Exact. Am o problemă psihiatrică. Și lui Rosie nu i-am spus asta niciodată.

Nu mai spusesem niciodată nimănui. Nu recunoscusem niciodată că sufăr de o boală psihică, cu excepția depresiei suferite când avusesem puțin peste douăzeci de ani și care reprezentase consecința directă a izolării mele sociale. Acceptam că sunt programat în mod diferit față de majoritatea oamenilor sau, mai precis, că programarea creierului meu se situează într-una dintre zonele mărginașe ale spectrului diverselor configurații umane. Abilitățile mele logice native erau semnificativ mai pronunțate decât acelea de natură interpersonală. Fără oameni ca mine, n-ar fi existat penicilina și calculatoarele. Însă psihiatrii fuseseră gata să diagnosticheze o boală mintală încă dinainte cu douăzeci de ani. Mereu considerasem că greșesc, astfel că nici un diagnostic clar, cu excepția depresiei, nu fusese înregistrat oficial, însă problema cu căderea psihică reprezenta punctul slab al argumentației mele. Ea era o reacție la iraționalitate, dar reacția, în sine, era irațională.

Dave s-a întors și mi-a întins o bere. Își turnase și lui una și a băut repede jumătate din pahar. Dave nu are voie să bea

bere, cu excepția serilor în care ieșim împreună. Asta din cauza unei probleme semnificative de greutate. Eu continuam să transpir, în ciuda aerului condiționat, așa că lichidul m-a mai răcorit. Sonia și Dave erau niște prieteni extraordinari.

Dave ascultase și el și mă auzise când recunoscusem că am o problemă de natură psihiatrică.

— Nici mie nu mi-ai mai spus asta, a comentat el. Ce fel de…?

Sonia l-a întrerupt.

— Scuză-ne un minut, Don. Vreau să discut doar cu Dave.

Ea și Dave s-au dus în bucătărie. Eram conștient că, în mod convențional, prietenii mei ar fi trebuit să apeleze la un oarecare subterfugiu ca să mascheze faptul că voiau să discute despre mine, fără ca eu să-i aud. Din fericire, nu mă simt ofensat foarte ușor. Dave și Sonia știau asta.

Dave a revenit singur. Își umpluse din nou paharul cu bere.

— De câte ori s-a întâmplat chestia asta? De câte ori ai avut căderi nervoase?

— Asta e prima dată, cu Rosie.

— Ai lovit-o?

— Nu.

Aș fi vrut ca răspunsul să fi fost „sigur că nu“, dar nimic nu e sigur atunci când gândirea logică e cotropită de emoțiile scăpate de sub control. Pusesem la punct un plan de urgență, iar el funcționase. Doar cu asta puteam să mă laud.

— Ai împins-o sau ceva de genul ăsta?

— Nu, nu a fost vorba de nici un fel de violență. Contactul fizic a fost zero.

— Don, ar trebui să zic ceva de genul „uite ce e, amice, nu mânca căcat“, dar știi că eu nu pot să vorbesc așa. Ești

prietenul meu. Spune-mi adevărul.

— Și tu ești prietenul meu, deci ești conștient că sunt inapt când vine vorba de minciună.

Dave a râs.

— Adevărat. Dar ar trebui să mă privești în ochi, dacă vrei să mă convingi.

M-am uitat țintă în ochii lui Dave. Erau albaștri. Aveau o nuanță surprinzătoare de albastru deschis. N-o mai remarcasem până atunci, indubitabil ca rezultat al faptului că nu-l mai privisem în ochi.

— Nu a existat nici un fel de violență. E posibil să fi speriat un vecin.

— Rahat! Ar fi fost mai bine dacă n-ai fi dat impresia că ești psihopat.

Mă alarma faptul că Dave și Sonia credeau că aș fi putut s-o atac fizic pe Rosie, dar ceea ce mă mai liniștea e că-mi dădeam seama că lucrurile ar fi putut să stea chiar mai rău și că prima lor grijă o reprezenta soția mea.

Sonia a fluturat un braț din ușa biroului lui Dave, unde stătea și vorbea la telefon. Apoi i-a făcut un semn de OK lui Dave, după care a început să țopăie de fericire ca un copil, continuând să-și fluture brațul. Nimic din ceea ce făcea nu avea vreo logică.

— Doamne Dumnezeule! a strigat ea. Rosie e gravidă!

Era ca și cum în încăpere ar fi fost douăzeci de persoane. Dave și-a ciocnit paharul de al meu, vărsând din bere, ba chiar m-a cuprins cu brațul pe după umeri. Probabil că a simțit când m-am crispat, pentru că și-a retras repede mâna, dar imediat Sonia a repetat gestul, iar Dave m-a bătut cu palma pe spate.

Mă simțeam ca în metrou, la ora de vârf. Prietenii mei tratau problema ca pe un motiv de sărbătoare.

— Rosie e încă la telefon, mi-a comunicat Sonia și mi-a dat aparatul.

— Don, ești bine? m-a întrebat ea.

Era îngrijorată din cauza *mea*.

— Sigur. A fost o stare temporară.

— Don, îmi pare atât de rău. N-ar fi trebuit să arunc vestea așa, din senin. Vii acasă? Vreau neapărat să vorbim. Dar, Don, nu vreau ca treaba asta să fie temporară.

Rosie credea probabil că mă referisem la starea *ei* – la sarcină –, însă răspunsul ei mi-a furnizat informații vitale. În drum spre casă, în dubița lui Dave, am concluzionat că Rosie decisese deja că sarcina reprezenta un avantaj, nu un dezavantaj. Sucul de portocale era, la rândul lui, o dovadă în plus. Soția mea nu voia să afecteze ovulul fertilizat. Cantitatea de informații pe care o aveam de procesat era uriașă, iar creierul meu funcționa acum normal sau, cel puțin, în maniera în care eram obișnuit. Căderea nervoasă fusese poate echivalentul psihologic al reinițializării unui calculator, după ce a fost supraîncărcat.

În ciuda experienței din ce în ce mai mari în a identifica semnele sociale, aproape că am ratat unul provenit de la Dave.

— Don, voiam să-ți cer o favoare, dar presupun că acum, cu Rosie și așa mai departe…

Excelent – a fost primul meu gând. Apoi am realizat că a doua parte a frazei lui Dave și tonul cu care fusese rostită indicau faptul că el voia, de fapt, să-l contrazic, să-l ajut să nu se mai simtă vinovat pentru că-mi solicita ajutorul într-o perioadă în care eram ocupat cu alte lucruri.

— Nici o problemă.

Dave a zâmbit. Am fost străbătut de un val de plăcere. Când aveam zece ani, învățasem să prind o minge, după ce mă antrenasem cu mult mai mult decât trebuise să se antreneze colegii mei. De fiecare dată când reușeam ceva, care pentru alții ar fi fost o minge prinsă cât se poate de ușor, satisfacția era similară cu senzația pe care o resimțeam acum, ca rezultat al abilităților mele sociale îmbunătățite.

— Nu e mare lucru, a continuat Dave. Am terminat pivnița de bere pentru englezul din Chelsea.

— Pivnița de bere?

— Ca o pivniță de vinuri, doar că e pentru bere.

— Sună ca un proiect convențional. Din perspectiva refrigerării, conținutul ar trebui să fie irelevant.

— Stai s-o vezi! A ieșit destul de costisitoare.

— Crezi că tipul s-ar putea să-ți conteste prețul?

— A fost o comandă ciudată, iar el e un tip ciudat. M-am gândit că voi doi, un englez și un australian, s-ar putea să vă înțelegeți mai bine. Vreau doar puțin sprijin moral. Ca individul să nu mă calce în picioare.

Dave a tăcut, iar eu am profitat de ocazie ca să reflectez. Obținusem o păsuire. Rosie crezuse probabil că solicitarea mea de „time out“ avusese drept scop răgazul să analizez consecințele anunțului ei. Pentru ea, căderea nervoasă propriu-zisă fusese invizibilă. Soția mea părea extrem de fericită că e însărcinată.

Așadar nu era obligatoriu să existe un impact imediat asupra mea. Puteam ca, în ziua următoare, să alerg până la Chelsea Market și să ascult podcasturile *Scientific American* din săptămâna anterioară. Puteam, de asemenea, ca împreună

să revizităm expoziția specială de broaște de la Muzeul de Istorie Naturală, după care eu să pregătesc, pentru cină, niște sushi, gyoza de dovleac, supă miso și niște tempura din orice fel de pește alb recomandau angajații de la Lobster Place. Aveam să-mi folosesc „timpul liber“ pe care Rosie insista să-l programăm în weekend – și pe care, în prezent, ea îl petrecea lucrând la teză – ca să particip la întâlnirea cu clientul lui Dave. De la magazinul de decorațiuni interioare, aveam să cumpăr un dop special și o pompă pentru vidat, ca să păstrez vinul pe care, în mod normal, l-ar fi consumat Rosie, iar partea ei aveam s-o înlocuiesc cu suc.

În afara modificării privind managementul băuturilor, viața avea să rămână neschimbată. Cu excepția lui Gene, firește. Mai trebuia să gestionez și problema asta. Date fiind circumstanțele, mi se părea înțelept să amân anunțul.

Era 9:27 p.m. când am ajuns acasă, de la apartamentul lui Dave. Rosie m-a cuprins în brațe și-a început să plângă. Învățasem că e mai bine să nu încerc să interpretez acest comportament în clipa în care el apărea sau să solicit clarificări cu privire la emoția punctuală care era exprimată, deși aceste informații mi-ar fi fost utile în formularea unui răspuns. În schimb, am adoptat tactica recomandată de Claudia și am intrat în personajul lui Gregory Peck din *Ferma din Arizona*. Un individ puternic și tăcut. Ceea ce nu era deloc greu pentru mine.

Rosie și-a revenit rapid.

— Am pus scoicile și tot restul în cuptor după ce am închis telefonul, mi-a comunicat ea. Ar trebui să fie în regulă.

Era o afirmație neinformată, dar am concluzionat că prejudiciul nu avea să crească semnificativ dacă lăsam

mâncarea încă o oră în cuptor.

Am strâns-o în brațe pe Rosie încă o dată. Simțeam o fericire euforică, o reacție umană caracteristică atunci când o amenințare groaznică e înlăturată.

Am mâncat scoicile peste o oră și șapte minute, în pijamale. Toate sarcinile programate fuseseră îndeplinite. Cu excepția anunțului privitor la Gene.

4

Aveam noroc că sexul fusese devansat pentru seara de vineri. A doua zi dimineață, când am revenit, după porția de jogging până la piață, Rosie resimțea o senzație de greață. Știam că e un simptom obișnuit pentru primul trimestru de sarcină și, mulțumită tatălui meu, cunoșteam și termenul corect pentru definirea situației. „Dacă te descrii ca fiind grețos, Don, spui că oamenilor le e greață de tine.“ Tatăl meu abordează cu meticulozitate folosirea corectă a termenilor.

Există o explicație evolutivă serioasă privind senzația de greață matinală de la începutul sarcinii. În această etapă critică a dezvoltării fetale, dat fiind că sistemul imunitar al mamei este afectat, e esențial ca ea să nu ingereze vreo substanță vătămătoare. Prin urmare, stomacul are mai multă grijă să respingă alimentele nepotrivite. I-am recomandat lui Rosie să nu ia nici un medicament care să interfereze cu acest proces natural.

— Înțeleg ce-mi spui, a spus Rosie.

Era în baie, sprijinită cu ambele mâini de dulapul de sub chiuvetă.

— O să las talidomida în bufet.

— Ai talidomidă?

— Glumesc, Don, glumesc.

I-am explicat lui Rosie că medicamentele în exces pot să penetreze peretele placentar și i-am oferit mai multe exemple, împreună cu descrierile diformităților pe care pot să le determine. Nu credeam că ar fi probabil ca Rosie să ia vreunul dintre medicamentele respective și, de fapt, nu făceam decât să-i împărtășesc niște informații interesante, pe care le citisem cu mulți ani înainte, dar ea a închis ușa. În clipa aia, am realizat că există un medicament pe care sigur îl luase. Am deschis ușa.

— Dar alcoolul? De când ești însărcinată?

— Cam de trei săptămâni, cred. De-acum înainte n-o să mai beau, OK?

Tonul ei mi-a dat de înțeles că un răspuns negativ nu ar fi fost o idee bună. Ăsta era însă un exemplu sclipitor al consecințelor lipsei unui plan. Consecințe care erau suficient de importante încât să aibă propriul termen peiorativ, chiar și într-o lume în care planificarea nu este atât de prețuită pe cât ar trebui. Lucrul cu care ne confruntam acum era o *sarcină neplanificată*. Dacă sarcina ar fi fost planificată, Rosie ar fi putut să renunțe la alcool dinainte. Ar fi putut, de asemenea, să stabilească o evaluare medicală pentru identificarea riscurilor și împreună am fi putut să acționăm în baza cercetărilor care indică faptul că, în general, calitatea ADN-ului din spermă poate fi îmbunătățită prin partide de sex zilnice.

— Ai fumat vreo țigară? Sau marijuana?

Rosie se lăsase de fumat cu mai puțin de un an înainte, dar, din când în când, recidiva, de obicei în conjuncție cu consumul de alcool.

— Hei, nu mă mai stresa atât! Nu. Știi în legătură cu ce ar trebui să-ți faci griji? În legătură cu steroizii.

— Ai luat steroizi?

— Nu, n-am luat steroizi. Dar mă stresezi groaznic. Stresul generează cortizol, care e un hormon steroid. Cortizolul penetrează peretele placentar. Nivelurile ridicate de cortizol, la bebelușii, sunt asociate cu starea de depresie manifestată mai târziu, în cursul vieții.

— Te-ai documentat în legătură cu asta?

— Doar în ultimii cinci ani! Despre ce crezi că e teza mea de doctorat?

Rosie a ieșit din baie și a scos limba la mine, un gest care mi s-a părut nepotrivit în raport cu autoritatea ei științifică.

— Așa că treaba ta, în următoarele nouă luni, e să te asiguri că nu sunt stresată. Spune: *Rosie nu trebuie să se streseze.* Haide!

Am repetat după ea.

— Rosie nu trebuie să se streseze.

— De fapt, și acum sunt nițel stresată. Simt cortizolul. Cred că am nevoie de un masaj ca să mă relaxez.

Mai exista o întrebare critică. Am încercat să o rostesc pe un ton care să nu-i inducă o stare de stres lui Rosie, în timp ce încălzeam uleiul de masaj.

— Ești sigură că ești gravidă? Ai consulat un medic?

— Sunt rezidentă în domeniul medical. Ai uitat? Am făcut testul de două ori. Ieri dimineață și chiar înainte să-ți spun ție. Două rezultate pozitive false nu sunt tocmai probabile, profesore.

— Corect. Dar luai pilule contraceptive.

— Probabil că le-am uitat. Sau poate că ești tu superpotent.

— Ai uitat să iei pilula o dată sau de mai multe ori?

— Cum să-mi amintesc ce am uitat?

Văzusem folia cu pilule. Era unul dintre numeroasele obiecte feminine care apăruseră în lumea mea când Rosie se mutase cu mine. Cutia avea mici protuberanțe rotunjite, etichetate cu zilele săptămânii. Sistemul părea bun, deși o cartare a datelor propriu-zise ar fi fost utilă. Ceea ce-mi imaginam eu era un soi de dispenser digital, echipat cu o alarmă. Chiar și în forma actuală însă, sistemul era, în mod evident, gândit astfel încât să prevină erorile comise de femeile care sunt mult mai puțin inteligente decât Rosie. Ar fi trebuit să fie simplu pentru ea să remarce o omisiune. Dar soția mea a schimbat subiectul.

— Credeam că te bucuri c-o să avem un copil.

Mă bucuram așa cum m-aș fi bucurat dacă m-aș fi aflat într-un avion și pilotul ar fi anunțat că reușise să repornească unul dintre motoare, după ce ambele se opriseră din funcționare. Aș fi fost mulțumit la gândul că probabil aveam să supraviețuiesc, dar șocat de ideea că situația respectivă putuse să se petreacă în realitate și aș fi așteptat o investigație minuțioasă a circumstanțelor care o generaseră.

Se pare că am făcut o pauză prea lungă înainte să răspund. Rosie și-a repetat afirmația.

— Aseară ai zis că te bucuri.

Din ziua în care eu și Rosie participaserăm la o ceremonie de nuntă, într-o *biserică*, în amintirea obârșiei irlandeze a mamei atee a lui Rosie – ceremonie la care tatăl ei, Phil, îndeplinise un ritual de „însoțire a miresei la altar“ care, în mod cert, intrase în contradicție cu filozofia feministă a lui

Rosie; ceremonie pentru care ea se îmbrăcase într-o rochie albă, cu voal, pe care nu voia să le mai poarte vreodată; ceremonie la care, doar datorită unei reglementări (de bun simț), scăpaserăm de supliciul aruncării asupra noastră a unor bucățele de hârtie colorată –, învățasem că, într-o căsnicie, în mod frecvent, rațiunea trebuie să ocupe locul al doilea, în urma armoniei. Dacă ar fost permisă, aș fi acceptat și ploaia de confeti.

— Sigur, sigur, am zis, încercând să păstrez o conversație rațională și non-confruntativă, în timp ce-mi procesam amintirile și masam cu ulei trupul gol al lui Rosie. Doar mă întrebam cum s-a întâmplat. Ca om de știință.

— S-a întâmplat în dimineața de sâmbătă, când ai ieșit, ai cumpărat micul dejun și l-ai imitat pe Gregory Peck, în *Vacanță la Roma*.

Rosie a încercat, la rândul ei, să-l imite pe actor.

— Ar trebui să-mi porți hainele tot timpul.

— Aveam cămașa pe mine când am făcut asta?

— Deci îți amintești. Ai dreptate. A trebuit să-ți spun s-o dezbraci.

1 iunie. Ziua în care viața mea s-a schimbat. Din nou.

— N-am crezut c-o să se întâmple imediat, a continuat soția mea. M-am gândit c-o să dureze luni, poate chiar ani, ca în cazul Soniei.

Privind retrospectiv, ăsta ar fi fost momentul perfect să-i spun lui Rosie despre Gene. Dar nu mi-am dat seama decât mai târziu că Rosie recunoscuse că eșecul contracepției fusese deliberat și că astfel îmi oferise șansa să fac propria dezvăluire.

— Te simți mai puțin stresată? am întrebat-o.

A râs.

— Copilul nostru nu mai e în pericol. Deocamdată.

— Vrei o cafea? Ți-am pus brioșa cu afine în frigider.

— Doar fă ce faci acum.

Rezultatul net al acțiunii de a continua să fac ceea ce făceam a fost că fereastra dintre micul dejun și cursul de aikido a dispărut, astfel că nu mai existau șanse să discut Problema Gene. Când m-am întors, Rosie mi-a propus să contramandăm vizita la muzeu, ca să poată să mai lucreze la teză. M-am folosit de acest timp liber ca să mă documentez pe tema berii.

Am mers cu Dave, în mașina lui, până la un bloc de apartamente dintre High Line și Hudson River. Am fost uluit să descopăr că „pivnița“ era, de fapt, un mic dormitor dintr-un apartament aflat la etajul treizeci și nouă, imediat sub apartamentul de la ultimul etaj, pe care urma să-l deservească. În rest, apartamentul inferior era gol. Dave izolase încăperea cu panouri refrigerante și instalase un sistem de răcire complex.

— Ar fi trebuit să izolez și mai mult tavanul, mi-a spus Dave.

Am fost de acord cu el. Orice cost ar fi fost rapid recuperat prin economiile la electricitate. De când îl cunoscusem pe Dave, căpătasem foarte multe cunoștințe în domeniul refrigerării.

— Și de ce n-ai făcut-o?

— Din cauza managementului construcției. Cred că izolația ar fi cedat, dar clientul nu-și face prea multe griji în privința costurilor de funcționare.

— Clientul, se presupune așadar, e extrem de bogat. Sau îi place extrem de mult berea.

Dave mi-a făcut semn către etajul superior.

— Și una, și alta. A cumpărat două apartamente cu câte patru dormitoare: pe ăsta îl folosește doar pentru bere.

Și-a mutat degetul în dreptul buzelor, apelând astfel la gestul convențional care indică solicitarea tăcerii sau păstrării secretului. În cadrul ușii apăruse un bărbat scund și slab, cu față cam căzută și păr lung, cărunt, prins în coadă de cal. I-am estimat indexul de masă corporală ca fiind la douăzeci, iar vârsta, în jur de șaizeci și cinci de ani. Dacă era un fost instalator care câștigase la loto, putea să fie un client foarte cusurgiu.

Omul vorbea cu un accent britanic foarte pronunțat.

— Bună, David. L-ai adus pe amicul tău?

Instalatorul mi-a întins mâna.

— George.

I-am strâns-o, conform bunelor maniere, egalând presiunea exercitată de George, care era de nivel mediu.

— Don.

Odată formalitățile îndeplinite, George a început să inspecteze camera.

— La ce temperatură ai programat sistemul?

Dave i-a dat un răspuns care, am dedus, era probabil greșit.

— Pentru bere, în general, îl programăm la patruzeci și cinci de grade. Fahrenheit.

George n-a fost impresionat.

— La dracu'! Vrei s-o congelezi? Dacă vreau să beau lager, atunci folosesc frigiderul de sus. Spune-mi ce știi despre berea adevărată. Despre ale.

Dave e extrem de competent, dar învață din practică și din experiență. Prin comparație, eu învăț mai eficient citind, motiv pentru care mi-a luat atât de mult să dobândesc pricepere în aikido și în karate și elementele de divertisment în ceea ce privește prepararea cocktailurilor. Dave probabil că avea experiență zero în ce privește berea englezească.

Am răspuns în numele lui.

— Pentru *english bitter*[1], temperatura recomandată este între zece și treisprezece grade Celsius. Treisprezece pentru porter, stout și alte tipuri brune de ale. Echivalentul a cincizeci până la cincizeci și cinci virgulă patru grade Fahrenheit, pentru berea amară, și cincizeci și cinci virgulă patru până la cincizeci și nouă de grade Fahrenheit, pentru tipurile brune de ale.

George a zâmbit.

— Ești australian?

— Corect.

— Te iert. Continuă.

Am purces la a-i descrie regulile potrivite de depozitare pentru berea ale. George a părut satisfăcut de cunoștințele mele.

— Isteț băiat, a comentat el.

S-a întors către Dave.

— Îmi place omul care-și cunoaște limitele și apelează la ajutor atunci când are nevoie. Deci Don o să se ocupe de berea mea?

— Păi, nu, i-a răspuns Dave. Don e mai mult… consultant.

— Te-am priceput, i-a replicat George. Cât?

Dave are o etică inflexibilă când vine vorba de afaceri.

— Va trebui să calculez. Ești mulțumit de echipare?

Dave i-a indicat englezului echipamentul de refrigerare, izolația și țevăria care trecea prin plafon.

— Ce zici, Don? m-a întrebat George.

— Izolația e insuficientă. Consumul de electricitate va fi excesiv.

— Nu merită să ne batem capul cu asta. Am avut deja destule certuri cu managerul clădirii. Nu-i place deloc că dau găuri în tavan. O s-o rezolv după ce montez scara în spirală.

Englezul a râs.

— În rest, e totul în ordine?

— Da.

Aveam încredere în Dave.

George ne-a dus la etaj. Ca apartament, spațiul era incredibil, dar ca pub englezesc era absolut obișnuit. Mai multe ziduri fuseseră eliminate pentru ca trei dintre dormitoare să fie încorporate în sufrageria mobilată cu mai multe mese și scaune din lemn. Exista și un bar, echipat cu șase robinete conectate prin furtunuri la pivnița de bere de dedesubt. Un televizor de mari dimensiuni era instalat sus, pe perete, și montat în unghi. Englezul avea chiar și un podium pentru instrumentiști, prevăzut cu pian, tobe și boxe de amplificare. George era foarte prietenos și ne-a adus dintr-unul din frigiderele de la bar câte o bere produsă într-o microberărie.

— Astea sunt un rahat, ne-a zis el, în timp ce ne beam berile pe balconul cu vedere spre fluviul Hudson, până în New Jersey. Marfa bună ar trebui să ajungă luni. A venit încoace pe același vapor ca și noi.

George a intrat la loc în apartament și s-a întors cu o gentuță din piele.

— Deci? Dă-mi vestea proastă, i-a spus el lui Dave, care i-a interpretat vorbele ca pe solicitarea unei facturi și i-a întins o foaie împăturită.

Englezul s-a uitat la ea scurt, apoi a scos din gentuță două teancuri groase de bancnote de o sută de dolari. Pe unul i l-a dat lui Dave, iar din al doilea a mai numărat încă treizeci și patru de bancnote.

— Treișpe mii patru sute. Pe-aproape. N-are sens să-l mai deranjăm pe căpcăunul de la fisc.

Apoi mi-a dat cartea lui de vizită.

— Don, sună-mă oricând ai vreo grijă.

George îmi explicase limpede că voia să-i verific pivnița dimineața și seara, cel puțin în primele câteva săptămâni. Dave avea nevoie de contract. Înainte ca Sonia să rămână gravidă, își părăsise locul de muncă sigur ca să-și pună pe picioare propria afacere, așa că nu câștiga prea mulți bani. Recent, nu avusese fonduri suficiente pentru biletele de baseball. Sonia avea de gând să întrerupă lucrul când năștea copilul, care avea să implice, el însuși, alte costuri.

Dave era prietenul meu, deci nu aveam de ales. Trebuia să-mi schimb programul, ca să introduc un ocol, via Chelsea, de două ori pe zi.

În fața blocului meu, am fost reținut de administrator, pe care, în general, îl evitam din cauza probabilității unui tip sau altul de plângere.

— Domnule Tillman, am primit o plângere gravă din partea unuia dintre vecinii dumneavoastră. Se pare că l-ați atacat fizic.

— Incorect. El m-a atacat pe mine, iar eu am folosit nivelul minim de aikido necesar ca să previn rănirea amândurora. În plus, a pătat cu mov lenjeria intimă a soției mele și a insultat-o adresându-i cuvinte obscene.

— Deci l-ați atacat fizic.

— Incorect.

— Mie nu-mi sună deloc incorect. Tocmai mi-ați spus că ați folosit împotriva lui mișcări de karate.

Eram pe punctul să-l contrazic, dar, înainte s-apuc să scot vreun cuvânt, administratorul s-a lansat într-un discurs:

— Domnule Tillman, avem o listă de așteptare atât de lungă pentru apartamentele din acest bloc.

Și-a depărtat brațele într-o manieră prin care probabil că voia să-mi dovedească aserțiunea lui.

— Dacă vă dăm afară, apartamentul dumneavoastră va fi luat de altcineva, de un om *normal*, chiar a doua zi. Iar ăsta nu e un avertisment – am să discut cu proprietarii. N-avem nevoie de ciudați, domnule Tillman.

1. Un sortiment de pale ale.

5

Apelul mamei mele de sâmbătă seara via Skype, apel inițiat din Shepparton, a intervenit conform programului, la ora 7:00 p.m. Ora Coastei de Est. Sau 9:00 a.m. Ora Standard din Estul Australiei.

Magazinul de feronerie al familiei supraviețuia; fratele meu, Trevor, avea nevoie să iasă mai mult din casă și să-și găsească pe cineva ca Rosie; unchiul meu părea să fi intrat în remisie, slavă Domnului!

Am reușit s-o asigur pe mama că eu și Rosie suntem în regulă, că și la serviciu totul e bine și că mulțumirile pentru prognosticul îmbunătățit al unchiului trebuiau adresate științei medicale, nu unei zeități care probabil că permisese ca unchiul să se aleagă cu un cancer. Mama m-a lămurit că doar folosise o expresie și că nu-mi supusese spre examinare vreo dovadă științifică a existenței unui zeu intervenționist – ferească Dumnezeu!

— Care e tot expresie, Donald!

Conversațiile noastre nu se schimbaseră prea mult în decurs de treizeci de ani.

Pregătirea cinei consuma timp, întrucât platoul cu diverse tipuri de sushi conținea un număr substanțial de elemente.

Când eu și Rosie ne-am așezat, în sfârșit, la masă, tot nu apucasem să-i transmit informația despre Gene.

Iar Rosie voia să discutăm despre sarcină.

— Am căutat pe net. Știi, bebelușul nu are nici măcar un centimetru în lungime.

— Termenul *bebeluș* poate să inducă în eroare. Dezvoltarea nu a depășit cu mult stadiul de blastocist.

— Nu vreau să-i spun blastocist.

— Atunci embrion. Încă nu e fetus.

— Fii atent, Don! Nu-ți spun asta decât o singură dată. Nu vreau să aud timp de patruzeci de săptămâni comentarii tehnice.

— Treizeci și cinci. În mod convențional, gestația e măsurată de la două săptămâni înainte de momentul concepției și presupunerea noastră este că faptul s-a petrecut acum trei săptămâni, când am imitat personajul din *Vacanță la Roma*. Lucru care trebuie confirmat de un profesionist în domeniul medicinei. Ți-ai făcut programare?

— Abia ieri am aflat că sunt însărcinată. În orice caz, din punctul meu de vedere, e un bebeluș. Un potențial bebeluș. OK?

— Un bebeluș urmărit în dezvoltare.

— Exact.

— Perfect. Atunci putem să-i spunem Bebeluș Urmărit în Dezvoltare. B.U.D.

— Bud? Sună de parcă ar fi un moș de șaptezeci de ani. Asta dacă e un „el“.

— Lăsând la o parte sexul, din punct de vedere statistic, e probabil că Bud o să ajungă la vârsta de șaptezeci de ani. Presupunând o dezvoltare fructuoasă, o naștere și nici o

modificare majoră de mediu, dintre cele care sunt luate în considerare de statistici – precum un holocaust nuclear, un meteorit de tipul celui care a generat extincția dinozaurilor…

— Sau posibilitatea ca taică-su să-l omoare cu vorba. Tot nume bărbătesc e.

— Dar e și numele unui element component al plantelor: Bud[1]. Precursorul florii. Florile sunt considerate feminine. Numele tău are legătură cu florile. *Bud* e perfect. Mecanismul reproducător al florii. Rosebud[2]. Rosie-*bud*…

— Bine, bine. Eu mă gândeam că *bebelușul*, vorbind la timpul viitor, ar putea să doarmă în sufragerie. Până când ne găsim o casă mai mare.

— Desigur. Ar trebui să-i cumpărăm lui Bud un pat pliant.

— Ce? Don, bebelușii dorm în pătuțuri speciale.

— Vorbeam pentru mai târziu. Când o să fie destul de mare să doarmă în pat. Am putea să cumpărăm unul acum. Ca să fim pregătiți. Putem să mergem la magazinul de paturi chiar mâine.

— Deocamdată n-avem nevoie de pat. Nici măcar pătuțul nu trebuie să-l cumpărăm încă. Hai să așteptăm să fim siguri că totul e în regulă.

Am turnat ultimele picături de pinot gris rămas din seara precedentă, gândindu-mă c-ar fi fost bine să fi rămas mai mult în sticlă. Cu subtilitatea nu ajungeam nicăieri.

— Avem nevoie de pat pentru Gene. El și Claudia s-au despărțit. A obținut un post la Columbia și o să stea cu noi până își găsește altă locuință.

Asta se poate să fi fost partea din Sabaticul lui Gene pe care n-o cântărisem suficient. Probabil c-ar fi trebuit să mă consult cu Rosie înainte să-i ofer lui Gene un acoperiș deasupra

capului. Dar mi se părea normal ca Gene să stea cu noi cât își căuta un apartament al lui. În fond, ne îngrijeam de un om fără adăpost.

Sunt perfect conștient de incompetența mea când vine vorba de previzionarea reacțiilor omenești. Totuși, aș fi fost gata să pariez pe primul cuvânt rostit de Rosie, la auzul acestei vești. Am avut dreptate la puterea a șasea.

— Futu-i! Futu-i, futu-i, futu-i, futu-i, futu-i!

Din nefericire, previziunea conform căreia Rosie avea să-mi accepte în final propunerea a fost incorectă. Seria mea de argumente, în loc să-i înmoaie, în mod progresiv, rezistența, a părut să aibă efectul contrar. Chiar și argumentul cel mai puternic – acela că Gene era persoana cea mai calificată *de pe întreaga planetă* ca s-o asiste în desăvârșirea tezei – mi-a fost respins dintr-un motiv, în esență, emoțional.

— În nici un caz! Sub nici o formă… *porcul* ăla narcisist, infidel, misogin, bigot, neștiințific n-o să doarmă în apartamentul nostru!

Am considerat că e injust ca Rosie să-l acuze pe Gene că e neștiințific, dar, când am început să-i prezint lista de recomandări ale lui Gene, soția mea s-a dus în dormitor și a trântit ușa.

Am luat cartea de vizită a lui George ca să-mi introduc datele în agendă. Pe cartoș stătea scris și numele unei trupe: Dead Kings. Spre uluirea mea, am recunoscut-o. Întrucât gusturile mele muzicale se formaseră, în principal, ascultând colecția de discuri a tatei, eram familiarizat cu acest grup rock britanic, a cărui muzică fusese în vogă la sfârșitul anilor 1960.

Conform Wikipedia, trupa se reactivase în 1999, ca să distreze călătorii din croazierele care străbăteau Atlanticul. În realitate, doi dintre membrii originali ai Dead Kings muriseră, dar fuseseră înlocuiți. George era tobosarul. Adunase patru mariaje, patru divorțuri și șapte copii, dar părea să fie, oarecum relativ, membrul cel mai stabil din punct de vedere psihologic al grupului. Pagina de Wikipedia nu pomenea nimic despre dragostea lui pentru bere.

Când m-am dus în pat, Rosie dormea deja. Întocmisem o listă cu noi avantaje ale șederii lui Gene în locuința noastră, dar am decis că n-ar fi fost înțelept s-o trezesc ca să i le enumăr.

În mod neobișnuit, Rosie se trezise înaintea mea. Probabil ca rezultat al faptului că-și începuse ciclul de somn devreme. Pregătise deja cafeaua în presa franțuzească.

— M-am gândit că n-ar trebui să mai beau espresso, mi-a spus ea.

— De ce?

— Are prea multă cafeină.

— În realitate, cafeaua preparată în presa franțuzească are de aproximativ 2,5 ori conținutul de cafeină al unui espresso.

— Rahat! Încerc și eu să fac ce e bine…

— Cifrele astea sunt aproximative. Dozele de espresso pe care le iau de la Otha’s conțin trei shot-uri de cafea. Pe când cafeaua asta e ciudat de slabă. Probabil din cauza lipsei tale de experiență.

— Ei, atunci știi cine o s-o pregătească data viitoare.

Rosie zâmbea. Mi s-a părut un moment propice ca să aduc argumentele noi în favoarea lui Gene. Dar soția mea a început

să vorbească înainte.

— Don, în legătură cu Gene. Știu că e prietenul tău. Înțeleg că ești doar loial și binevoitor. Și poate dacă n-aș fi descoperit de curând că sunt gravidă… Dar o să-ți zic asta o singură dată, după care putem să ne vedem de viața noastră: nu avem loc pentru Gene. Am încheiat discuția.

Am înregistrat în minte formula „am încheiat discuția“ ca pe o tehnică utilă pentru suprimarea unei conversații, dar Rosie s-a contrazis singură peste doar câteva secunde, când mi-am coborât picioarele din pat.

— Hei! Azi am de scris, dar diseară o să te bat de-o să-ți meargă fulgii! Ia-mă în brațe!

M-a tras la loc în pat și m-a sărutat. E incredibil că starea emoțională a unei persoane poate fi dedusă dintr-un set atât de contradictoriu de mesaje.

Recapitulând interacțiunea cu Rosie, am concluzionat că referirea ei la faptul că avea să mă bată de să-mi meargă fulgii era metaforică și trebuia interpretată în mod pozitiv. Stabiliserăm de comun acord să încercăm să ne batem la The Alchemist. În general, consider că adăugarea artificială a competitivității în domeniul activităților profesionale e contraproductivă, dar eficacitatea noastră demonstrase o îmbunătățire constantă. Timpul petrecut la barul unde lucram părea să treacă rapid, un indiciu solid că ne simțeam bine acolo. Din păcate, localul își schimbase proprietarul. Orice modificare a unei situații optime nu poate să fie decât negativă, iar noul manager, al cărui nume era Hector, dar pe care, în privat, noi îl numeam Wineman, demonstra acest lucru.

Wineman avea aproximativ douăzeci și opt de ani, indexul estimat al masei corporale de douăzeci și doi, un barbișon negru și ochelari cu rame groase, în stilul care cândva mă etichetase pe mine drept tocilar, dar acum era la modă.

Wineman înlocuise măsuțele cu bănci mai lungi, crescuse intensitatea luminii și, de unde barul se axase până atunci pe cocktailuri, el încerca acum să promoveze mai mult vinurile spaniole, care să însoțească meniul modificat, alcătuit din paella.

Tipul obținuse recent o diplomă de Master of Business Administration și presupunea că transformările astea sunt în ton cu cerințele cele mai înalte din industria ospitalității. Totuși, efectul net îl reprezentase o scădere a comenzilor și ulterioara concediere a doi dintre colegii noștri – situație pe care o punea pe seama condițiilor economice dificile.

— M-au adus exact la timp, spunea el.

Frecvent.

Eu și Rosie ne țineam de mână pe durata distanței parcurse pe jos, în drum către cartierul Flatiron. Soția mea părea a fi într-o dispoziție excelentă, în ciuda opoziției ritualice față de uniforma alb-negru, pe care eu, personal, o găseam extrem de atrăgătoare. Am sosit la destinație cu două minute înainte de ora programată: la 7:28 p.m. Doar trei mese erau ocupate; la bar nu stătea nimeni.

— Ați ajuns la limită, ne-a comunicat Wineman. Punctualitatea e unul dintre indicatorii performanței voastre.

Rosie s-a uitat împrejur, la spațiul abia populat.

— Nu mi se pare c-ai fi presat din cauza clienților.

— Situația asta o să se schimbe, i-a replicat Wineman. Avem o rezervare pentru șaisprezece persoane. La ora opt.

— Credeam că la noi nu se fac rezervări, am intervenit eu. Credeam că asta e regula.

— Noua regulă e că încasăm bani. Iar ăștia sunt VIP-uri. Foarte VIP-uri. Prieteni de-ai mei.

Din pricina lipsei de clienți, au mai trecut încă douăzeci și două de minute până când să se comande cocktailuri. Un grup de patru persoane cu vârsta în jur de patruzeci și cinci de ani (indexul de masă corporală între douăzeci și douăzeci și opt) a sosit și s-a așezat la bar, deși Wineman a încercat să-l mute la o masă.

— Cu ce pot să vă servesc? a întrebat Rosie.

Cei doi bărbați și cele două femei s-au uitat unii la alții. Era ceva extraordinar ca oamenii să aibă nevoie de sfatul prietenilor și colegilor ca să ia o hotărâre atât de banală. În schimb, dacă insistau să primească o consiliere exterioară, atunci era mai bine ca ea să vină din partea unui profesionist.

— Vă recomand cocktailurile, le-am spus. Acesta este un cocktail bar. Putem să satisfacem toate gusturile cunoscute și toate solicitările alcoolice.

Wineman se poziționase în stânga mea, în partea barului unde stau clienții.

— Don poate să vă arate și noua noastră listă de vinuri, a intervenit el.

Rosie a așezat pe blatul barului un exemplar îmbrăcat în piele al documentului. Grupul l-a ignorat. Unul dintre bărbați a surâs.

— Cocktailurile îmi sună bine. Vreau un Whiskey Sour.

— Cu sau fără albuș de ou? m-am interesat, în acord cu responsabilitatea mea privind negocierea comenzilor.

— Cu.

— Simplu sau cu gheață?

— Cu gheață.

Excelent!

Am strigat spre Rosie „Un Boston Sour cu gheață“, am lovit cu palma blatul barului și am pornit cronometrul de la ceas. Rosie stătea deja în dreptul rafturilor cu băuturi din spatele meu și știam că o să ia de acolo whisky-ul. Am pus un shaker pe bar, am adăugat o cupă de gheață și am tăiat pe jumătate o lămâie, după care am clarificat situația în privința celorlalte trei comenzi. Eram conștient că Wineman mă urmărește. Am sperat că, în calitatea lui de absolvent al cursurilor de Business Administration, are să fie impresionat.

Procesul pe care l-am conceput și l-am rafinat utilizează la maximum abilitățile mele și ale lui Rosie. Eu am o bază de date superioară în ceea ce privește rețetele, însă nivelul de dexteritate al soției mele e mai ridicat decât al meu. Se fac economii atunci când o persoană stoarce integral sucul dintr-o lămâie sau toarnă o anumită băutură. Firește, asemenea oportunități trebuie să fie identificate în timp real, ceea ce implică o minte agilă și o oarecare experiență. Consider că este foarte puțin probabil ca doi barmani care lucrează la realizarea a două cocktailuri individuale să performeze la fel de bine.

În timp ce turnam cel de-al treilea cocktail, un Cosmopolitan, Rosie bătea darabana cu degetele, pentru că deja garnisise paharul cu Mojito. Mă bătuse de-mi merseseră fulgii, cel puțin în prima rundă. Servind băuturile, cu mișcări

simultane ale celor patru brațe ale noastre, clienții au început să râdă și apoi să ne aplaude. Eram obișnuiți cu reacția asta.

Wineman surâdea și el.

— Luați loc la o masă, le-a spus clienților.

— Stăm bine aici, i-a răspuns tipul care comandase Boston Sour.

După care a sorbit din pahar.

— Mă bucur de spectacol. Ăsta e cel mai bun Whisky Sour pe care l-am băut vreodată.

— Vă rog, luați loc și vă pregătesc niște tapas – din partea casei.

Wineman a luat patru pahare de vin din stativ.

— Ați văzut *Indiana Jones și templul morții*? ne-a întrebat el.

Am clătinat din cap în semn că nu.

— Ei bine, Don, tu și Rosie tocmai mi-ați amintit de scena în care atacatorul domnului Jones își demonstrează talentele în mânuirea sabiei.

Wineman i-a indicat cu mâna pe clienții care-și savurau cocktailurile și a făcut câteva gesturi care probabil voiau să simuleze mișcările de sabie.

— *Șfic, șfic, șfic, șfic*, foarte impresionant. Patru cocktailuri, șaptezeci și doi de dolari.

Wineman a luat o sticlă de vin roșu deschisă.

— Flor de Pingus.

A turnat în patru pahare și a făcut un semn cu mâna, poziționându-și arătătorul și degetul mare la nouăzeci de grade, în vreme ce restul degetelor erau pliate spre interior.

— Bang, bang, bang, bang. O sută nouăzeci și doi de verzișori.

— Idiotul, a comentat Rosie, în vreme ce Wineman a dus băuturile unui grup de patru persoane care sosiseră în cursul preparării cocktailurilor.

De data asta, tonul ei nu mai avea nici urmă de afecțiune.

— Uită-te la fețele lor!

— Mi se par fericiți. Argumentul lui Wineman e valid.

— Sigur că sunt fericiți. Nu comandaseră încă nimic. Toate lumea se bucură când băuturile sunt din partea casei.

Rosie a așezat un pahar în stativ cu mai multă forță decât ar fi fost necesar. Am depistat mânie în gestul ei.

— Îți recomand să te duci acasă, i-am spus.

— Poftim? Sunt în regulă. Sunt doar nervoasă. Nu din cauza ta.

— Corect. Ești stresată. Generezi cortizol, care nu e sănătos pentru Bud. Bazându-ne pe experiență, există o probabilitate foarte ridicată să inițiezi o interacțiune neplăcută cu Wineman și să rămâi stresată până la încheierea turei. Să te ții în frâu te-ar stresa în egală măsură.

— Mă cunoști mult prea bine. Te descurci fără mine?

— Sigur. Numărul de clienți e scăzut.

— Nu la asta m-am referit.

Rosie a râs și m-a sărutat.

— Îi zic lui Wineman că mi-e rău.

La 9:34 p.m. a sosit un grup de optsprezece persoane, iar masa care rămăsese rezervată și nefolosită toată seara a fost prelungită ca să încapă toată lumea. Unii dintre invitați erau, în mod sesizabil, băuți. O femeie în jur de douăzeci și cinci de ani era centrul atenției. I-am estimat automat indexul de masă corporală: douăzeci și șase. Bazându-mă pe volumul și pe

tonul discursului ei, am calculat că nivelul de alcool din sânge îi ajunsese la 0,1 grame per litru.

— În viața reală, e mai scundă. Și nițel mai grasă.

Jamie-Paul, colegul de la bar, se uita la grupul în cauză.

— Cine?

— Cine crezi?

Mi-a indicat-o pe Femeia Zgomotoasă.

— Cine e?

— Glumești, nu?

Nu glumeam, dar Jamie-Paul nu mi-a mai dat alte explicații.

Câteva minute mai târziu, oamenii din grup fiind așezați pe scaune, Wineman a venit la mine.

— Îl vor pe tocilaru' cu cocktailurile. Presupun că ăla ești tu.

M-am dus la masă, unde am fost salutat de un bărbat cu părul roșu, deși nuanța nu era atât de țipătoare precum aceea a lui Rosie. Grupul părea să fie alcătuit în totalitate din oameni cu vârste între douăzeci și cinci și treizeci de ani.

— Tu ești tipu' cu cocktailurile?

— Corect. Sunt angajat să prepar cocktailuri. Ce ați dori?

— Tu ești tipu' cu – mă rog – cu câte un cocktail pentru fiecare ocazie, da? Și toate comenzile le reții, nu scrii nimic? Tu ești ăla?

— E posibil să mai existe și alții cu aceleași abilități.

Individul s-a adresat comesenilor, pe un ton ridicat, întrucât sunetele ambientale deveniseră de-acum semnificative.

— OK. Tu – cum te cheamă?

— Don Tillman.

— Salut, Dan, a zis Femeia Zgomotoasă. Ce faci când nu pregătești cocktailuri?

— Numeroase activități. Sunt angajat ca profesor de genetică.

Femeia Zgomotoasă a râs iar, de data asta și mai sonor.

Păr Roșu a continuat.

— OK, Don e regele cocktailurilor. A memorat toate cocktailurile de pe planetă și voi nu trebuie decât să spuneți burbon și vermut, iar el o să zică Martini.

— Manhattan. Sau An American in Paris, Bulevardier, Oppenheim, American Sweetheart ori Man O' War.

Femeia Zgomotoasă a râs. Sonor.

— Ăsta e Rain Man! Știi?! Dustin Hoffman, când ține minte toate cărțile de joc. Dan e Rain Main al cocktailurilor.

Rain Man! Văzusem filmul. Nu mă identificam în nici un fel cu Rain Man, incapabil să se exprime clar, dependent și imposibil de angajat pe vreun post. O societate de Rain Mani ar fi disfuncțională. O societate de Don Tillmani ar fi eficientă, sigură și plăcută pentru noi toți.

Câțiva membri ai grupului au râs, dar eu am decis să ignor comentariul, așa cum ignorasem eroarea în privința numelui. Femeia Zgomotoasă era beată și, cel mai probabil, dacă mai târziu ar fi văzut o filmare cu ea, s-ar fi simțit jenată.

Păr Roșu i-a dat înainte.

— Don o să aleagă un cocktail care să se potrivească perfect cu orice vreți voi, apoi o să memoreze comenzile tuturor, o să se întoarcă și-o să distribuie paharele persoanelor corespunzătoare. Așa e, Don?

— Atât timp cât persoanele nu schimbă locurile.

Memoria mea nu se descurcă la fel de bine cu chipurile, așa cum se descurcă cu cifrele. M-am uitat la Păr Roșu.

— Doriți să începeți procesul?

— Ai ceva cu tequila și burbon?

— Vă recomand un Highland Margarita.

Denumirea sugerează folosirea whisky-ului scoțian, însă utilizarea burbonului reprezintă o opțiune documentată.

— Perrrrr-feeeect! a exclamat Păr Roșu, ca și când aș fi dat lovitura finală pe terenul de baseball.

Mai aveam însă șaptesprezece mișcări până să-mi îndeplinesc sarcina. M-am concentrat asupra comenzilor de băuturi, în loc să mă gândesc la conceperea unei analogii mai detaliate cu baseballul, analogie care să implice acest număr interesant. Treaba asta putea să aștepte până la următoarea întâlnire cu Dave.

Vecinul lui Păr Roșu voia ceva ca o Margarita, dar să fie mai diluată, nu doar o Margarita cu gheață sau o Margarita cu sifon, ci ceva – știi?! – diferit, o băutură care să fie „mai specială“. I-am recomandat o Paloma, făcută cu suc de grepfrut roz și brodată cu sare afumată.

Acum venise rândul Femeii Zgomotoase. Am privit-o cu atenție, dar n-am recunoscut-o. Ceea ce nu însemna că nu putea să fie celebră. În mare parte, nu sunt familiarizat cu *pop culture*. Chiar dacă ar fi fost un genetician de marcă, tot nu m-aș fi așteptat să-i recunosc chipul.

— OK, Rain Man Dan. Fă-mi un cocktail care să-mi exprime personalitatea.

Propunerea asta a fost întâmpinată cu sunete de aprobare zgomotoase. Din păcate, nu mă aflam în postura de a mă conforma solicitării.

— Îmi pare rău! Nu știu nimic despre dumneavoastră.

— Glumești, nu?

— Nu.

Am încercat să găsesc o variantă prin care s-o chestionez politicos în legătură cu personalitatea ei.

— Cu ce vă ocupați?

Toată lumea a izbucnit în râs, cu excepția Femeii Zgomotoase, care părea să-și cumpănească răspunsul.

— Pot să-ți răspund. Sunt actriță și cântăreață. Și-ți mai zic ceva. Toate lumea are impresia că mă cunoaște, dar nimeni nu mă cunoaște cu-adevărat. Și-acu' unde-i cocktailul meu, Rain Man Dan? Poate-mi sugerezi un Mysterious Chanteuse[3]?

Nu știam nici un cocktail cu denumirea asta, ceea ce probabil însemna că îl inventase, ca să-și impresioneze prietenii. Creierul meu e extrem de eficient când vine vorba de căutarea cocktailurile în funcție de ingrediente, dar e operativ și în ceea ce privește identificarea tiparelor neobișnuite. Cele două ocupații și descrierea personală s-au combinat, producând un rezultat, o potrivire, fără nici un fel de efort conștient.

Un Two-Faced Cheater.

Eram pe cale să-mi anunț soluția, când mi-am dat seama putea să existe o problemă – una care mă punea în pericol să-mi încalc obligațiile legale și morale de posesor al certificatului Liquor Authority Alcohol Training Awareness Program, emis de statul New York. Am operat o acțiune de remediere a situației.

— Vă recomand Virgin Colada.

— Ce-nseamnă asta? Că sunt virgină?

— În nici un caz.

Toată lumea a râs, așa că le-am oferit explicațiile necesare.

— E ca o Pina Colada, dar fără alcool.

— Fără alcool. Și *asta* ce-nseamnă?

Conversația se complica inutil. Era mai simplu să trec la miezul problemei.

— Sunteți însărcinată?

— Poftim?

— Femeile însărcinate nu ar trebui să bea alcool. Dacă sunteți doar supraponderală, pot să vă servesc un cocktail alcoolizat, dar am nevoie de clarificări.

La 9:52 p.m., în timp ce călătoream cu metroul, în drum spre casă, am reflectat la posibilitatea ca judecata mea să fi fost afectată de starea lui Rosie. Niciodată până acum nu mai suspectasem că o clientă ar putea fi gravidă. Poate că, într-adevăr, femeia *era* doar supraponderală. Oare ar fi trebuit să mă implic în decizia unui străin de a consuma alcool într-o țară în care autonomia individuală și responsabilitatea sunt atât de prețuite?

Am alcătuit o listă mentală cu problemele care se acumulaseră în ultimele cincizeci și două de ore și care acum aveau nevoie de o rezolvare rapidă:

1. Modificarea programului, astfel încât să introduc în el inspectarea berii de două ori pe zi.
2. Problema Cazării lui Gene.
3. Problema Rufelor lui Jerome, care acum luase proporții.
4. Amenințarea cu evacuarea, din cauza punctului (3).
5. Cazarea unui bebeluș în apartamentul nostru micuț.

6. Plata chiriei și ale celorlalte facturi acum, când atât eu, cât și Rosie ne pierduserăm posturile cu jumătate de normă din cauza acțiunilor mele.
7. Cum să-i dezvălui punctul (6) lui Rosie fără să determin o stare de stres și efectele toxice asociate ale cortizolului.
8. Riscul de repetare a căderii nervoase și acela de degradare fatală a relației mele cu Rosie ca rezultat al tuturor celor de mai sus.

Rezolvarea problemelor necesită timp. Însă timpul meu era limitat. Berea urma să sosească în decurs de douăzeci și patru de ore, administratorul avea probabil să mă abordeze până în seara următoare, iar Jerome putea să încerce un gest de răzbunare în orice secundă. Gene era pe cale să ajungă în oraș și Bud mai avea doar treizeci și cinci de săptămâni până să se nască. Aveam nevoie de o modalitate prin care să tai nodul gordian: o singură acțiune care să soluționeze majoritatea sau toate problemele simultan.

Ajuns acasă, am găsit-o pe Rosie dormind, așa că m-am hotărât să consum puțin alcool, ca să-mi stimulez gândirea creativă. În vreme ce mutam obiectele din frigider ca să ajung la bere, mi-a venit ideea: frigiderul! Puteam să ne luăm un frigider mai mare și toate celelalte probleme aveau să fie rezolvate!

I-am telefonat lui George.

1. Mugur.
2. Mugur de trandafir.
3. Cântăreața Misterioasă.

6

Există o idee general acceptată cum că oamenilor le plac surprizele: de unde și tradițiile asociate cu Crăciunul, cu zilele de naștere și cu aniversările. Din experiența mea, mare parte a plăcerii îi revine celui care face surpriza. În mod frecvent, victima se află sub presiunea de a mima, din scurt, un răspuns pozitiv la un obiect nedorit sau la un eveniment neprogramat.

Rosie insista să urmeze tradiția oferirii de cadouri, dar fusese remarcabil de inspirată în privința alegerilor făcute. Colegii mei făceau remarci pozitive în legătură cu pantofii pe care Rosie mi-i făcuse cadou cu zece zile înainte, pentru aniversarea a patruzeci și unu de ani, și pe care îi purtam acum la serviciu, în locul unei perechi de adidași uzați.

Rosie susținea că adoră surprizele într-o asemenea măsură, încât îmi spunea „surprinde-mă“ când îi solicitam sfatul cu privire la piesa, concertul sau restaurantul unde să fac rezervare. Acum puneam la cale o surpriză care să le depășească pe toate cele precedente, cu excepția acelora când îi dezvăluisem identitatea tatălui ei biologic și când îi oferisem un inel de logodnă.

Se consideră că e acceptabil să întreții o stare de înșelăciune temporară dacă ea vine în sprijinul unei surprize.

— Vii, Don? m-a întrebat Rosie când a plecat de-acasă, în dimineața următoare.

Deși, tehnic vorbind, era în vacanță, soția mea continua să lucreze în zilele din timpul săptămânii la teza de doctorat, la Columbia. Apartamentul îi inducea starea de „claustrofobie“.

Era îmbrăcată cu o rochie scurtă, cu buline albastre, care bănuiam că reprezintă o achiziție recentă. Cureaua era tot albastră și mai lată decât ar fi fost necesar pentru a-și îndeplini presupusa funcție de a sublinia forma trupului. Efectul total era pozitiv, dar asta, în mare măsură, datorită expunerii picioarelor lui Rosie, nu a proprietăților estetice ale ținutei.

Renunțasem să mă mai deplasez pe bicicleta mea cea nouă, ca să-mi acompaniez soția în călătoria cu metroul, din dorința de a augmenta timpul petrecut împreună. Mi-am reamintit: înșelăciunea e temporară și sprijină surpriza; surprizele sunt ceva pozitiv; nici Rosie nu-mi spusese nimic despre excursia la Smithsonian, din weekendul în care mi-am sărbătorit ziua de naștere. Am intrat în baie, ca s-o împiedic pe Rosie să-mi interpreteze limbajul trupului.

— Sunt puțin în întârziere. O să iau următorul tren, i-am comunicat.

— *Ce* faci?

— Sunt puțin în întârziere. Nu e nici o problemă. Azi nu am cursuri.

Tehnic vorbind, toate cele trei afirmații erau adevărate, dar prima era înșelătoare, pentru că, în realitate, aveam de gând să-mi iau toată ziua liberă.

— Te simți bine, Don? Chestia asta cu sarcina te-a cam dat peste cap, așa-i?

— Doar cu câteva minute.

Rosie venise lângă mine, în baie, și-și examina în oglindă un anumit element al feței.

— Te aștept.

— Nu e nevoie. De fapt, mă gândesc să merg cu bicicleta. Ca să recuperez timpul pierdut.

— Hei! Vreau să vorbesc cu tine. Abia dac-am schimbat câteva cuvinte tot weekendul.

Era adevărat că weekendul ne fusese tulburat și că, astfel, comunicarea fusese redusă. Am început să formulez un răspuns, dar, acum că mă comutasem pe „modul înșelăciune“, o conversație normală era dificil de susținut.

Din fericire, Rosie a cedat fără să fiu nevoit să-i mai furnizez și alte informații.

— Bine. Dar sună-mă pentru prânz sau ceva.

M-a sărutat pe obraz, apoi s-a răsucit pe călcâie și a ieșit din apartament pentru ultima dată.

Dave a sosit cu dubița, opt minute mai târziu. Trebuia să ne mișcăm rapid, întrucât era obligat să se prezinte la Pivnița din Cer, ca să preia berea ale englezească.

Ne-a luat cincizeci și opt de minute ca să împachetăm mobilierul și plantele. Apoi eu am trecut să mă ocup de baie. Eram uluit de numărul de chimicale cosmetice și aromatice aflate în proprietatea lui Rosie. Probabil că ar fi reprezentat o insultă să-i spun că, în afara folosirii ocazional-dramatice a rujului și a parfumului (care devenea insesizabil la scurt timp după aplicare, prin absorbție, prin evaporare sau din cauză că te obișnuiai cu el), nici unul dintre ele nu determina vreo diferență observabilă. Eu eram mulțumit cu Rosie, fără nici o modificare.

În ciuda cantității, toate chimicalele au încăput într-un singur sac de gunoi. În vreme ce eu și Dave am împachetat restul obiectelor din apartament în valizele lui Rosie, în cutii de carton și în alte pungi din polietilenă, am rămas uimit de volumul de *chestii* pe care le acumulaserăm de la mutarea în New York. Și mi-am adus aminte de o afirmație făcută de soția mea, înaintea plecării din Melbourne.

— Las în urmă toate rahaturile. Nu iau cu mine aproape nimic.

E adevărat că-și contrazisese afirmația luând cu ea *trei valize*, însă intenția îi fusese clară: vedea mutarea ca pe o oportunitate de a-și revizui posesiunile. Am decis așadar să elimin tot ce nu era esențial pentru viețile noastre. Mi-am amintit de un sfat pe care îl citisem într-o revistă, în timp ce așteptam la dentist, pe 5 mai 1996: „Dacă nu ai purtat obiectul respectiv sau nu l-ai folosit vreme de șase luni, n-ai nevoie de el“. Principiul mi se părea de bun simț și am început să-l aplic.

Dave m-a însoțit în biroul portarului, unde am predat cheia. Copia lui Rosie avea să fie returnată ulterior. Am fost întâmpinați de administrator. Care, ca de obicei, a avut o atitudine neprietenoasă.

— Sper că n-ați venit să vă plângeți de ceva, domnule Tillman. N-am uitat de discuția cu proprietarii, m-a anunțat el.

— Nu mai e necesar să faceți asta. Plecăm.

Și i-am dat cheia.

— Cum? Fără preaviz? Trebuie să ne anunțați cu treizeci de zile înainte.

— Mi-ați dat de înțeles că sunt un chiriaș indezirabil, care ar putea fi înlocuit și mâine cu unul dezirabil. Mi se pare că acesta este un rezultat fericit pentru toată lumea.

— Asta dacă nu vă pasă de chiria pe o lună, a râs administratorul.

— Ceea ce consider că e nerezonabil. Dacă aveți un chiriaș nou în apartament, veți primi dublul chiriei pe o lună.

— Nu eu stabilesc regulile, domnule Tillman. Dacă vreți, discutați problema asta cu proprietarul.

Îmi dădeam seama că mă enervez. În mod inevitabil, ziua în curs avea să implice un nivel ridicat de stres, începând cu acela generat de abandonarea activităților programate lunea. Era momentul să-mi exersez abilitățile empatice. De ce era administratorul, în mod constant, atât de scârbos? Răspunsul ăsta nu necesita multă meditație. Era obligat să trateze cu chiriași care se plângeau din cauza unor problemele pe care el nu avea capacitatea să le rezolve, din pricina statutului inferior și a atitudinii recalcitrante a companiei care deținea clădirea. Administratorul intra în contact, în mod constant, cu persoane conflictuale. Chiar și numai statutul său inferior îi genera un risc crescut de boală coronariană, datorată nivelului ridicat de cortizol. Omul avea cea mai groaznică slujbă din lume. Brusc, mi s-a făcut milă de el.

— Îmi cer scuze că v-am creat probleme. Puteți, vă rog, să mă puneți în legătură cu proprietarul?

— Vreți să vorbiți cu proprietarul?

— Corect.

— Mult noroc!

Incredibil! Exercițiul meu empatic îl repoziționase pe administrator de partea mea, tipul făcându-mi o urare pozitivă. După care l-am văzut apelând un număr.

— Sunt cu chiriașul din 204. Pleacă – chiar acum, azi – exact, fără preaviz – și crede că ar trebui să-și primească

garanția înapoi.

Administratorul a râs și mi-a întins telefonul.

Dave însă mi l-a luat din mână.

— Lasă-mă să mă ocup eu.

Vocea prietenului meu s-a schimbat. Tonul cel nou era dificil de descris, dar era ca și cum, în *Nașul*, în locul lui Marlon Brando ar fi fost distribuit Woody Allen.

— Prietenul meu, de față, are o problemă cu legalitatea sistemului de aer condiționat. Poate să prezinte un risc de siguranță.

A urmat o pauză.

— Un inspector de aer condiționat, cu licență, a spus Dave. Aveți pe toată clădirea unități independente, parc-ar fi negii de pe-o broască râioasă. Nu vom acționa dacă nu primim plângere, dar altfel vom fi obligați să verificăm toată nenorocita de clădire. Și presupun că, dacă prietenul meu mai plătește chiria pentru încă o lună, atunci e posibil ca exact asta să facă: să depună o plângere. Ceea ce ar putea să fie foarte costisitor pentru voi. Sau poate vreți mai bine să-l lăsați să plece acum. Cu tot cu banii de garanție.

A urmat o pauză și mai lungă. Pe chipul lui Dave a apărut dezamăgirea. Poate că metafora cu „negii de pe-o broască râioasă“ îl nedumerise pe proprietar. Se presupune că broaștele râioase *cauzează* negii, nu că *au* negi. Prietenul meu mi-a întins telefonul.

— Ai terminat? a spus o voce masculină în receptor.

— Salutări.

— A, rahat, tu erai?! Pleci?

Acum am recunoscut și eu vocea. La aparat nu era proprietarul. Era angajatul cu care discutasem frecvent

despre chestiunile problematice în legătură cu care proprietarul era responsabil, prin contract, iar administratorul le considera în afara domeniului său: stabilitatea temperaturii, viteza serviciului de internet, regularitatea exercițiilor în caz de incendiu. *Et cetera*.

— Corect. De fapt, până acum, n-am știut de problema legalității sistemului de aer condiționat. Mi se pare extrem de gravă. Vă recomand…

— Las-o baltă. Doar treci pe-aici și-o să am cecul pregătit.

— Și cu aerul condiționat cum rămâne?

— Uită de aerul condiționat și-o să-ți scriem o scrisoare de recomandare minunată, pentru următorul proprietar. O să-ți simțim lipsa, profesore.

În dubiță, lui Dave îi tremurau mâinile.

— Ai vreo problemă?

— Trebuie să mănânc ceva. Detest să fac treburi din astea. Să confrunt pe cineva. Nu mă pricep deloc.

— Nu trebuia să…

— Ba da, trebuia. Nu doar pentru chirie. Am nevoie și de experiență. Oamenilor li se pare că pot să mă calce în picioare.

Când am ajuns la Pivnița din Cer, George ne aștepta și pe noi, aștepta și berea.

— Sunt impresionat, i-a comunicat el lui Dave. Don mi-a spus că-i pasă atât de mult de bere, încât o să doarmă cu ea.

— Nu pentru că-mi pasă atât de mult de bere, ci pentru că e vorba de o cazare de înaltă calitate, care altfel nu ar fi folosită.

— În cel mai bun loc din New York City. Și o primești gratis.

— Fără chirie, fără plângeri, a comentat Dave.

Își exersa vocea de tip dur.

— Știi că facem repetiții la etaj? a continuat George. Repetiții sonore. Iar izolație fonică n-am deloc.

— Deci e un spațiu care nu poate fi închiriat, a concluzionat Dave.

Incredibil! Un apartament cu trei dormitoare, plus cameră de răcire, considerat imposibil de închiriat din cauza unor probleme ocazionale de zgomot, probleme ușor de contracarat cu ajutorul dopurilor de urechi. Sau George ar fi putut să dea anunț și să-și caute chiriași surzi.

Englezul a ridicat din umeri.

— N-am voie să-l închiriez. L-am cumpărat ca să aibă copiii unde să stea când vin în vizită. Știi, pe principiul oricând ajungeți în New York și vreți să-l vedeți pe tata. Cred însă că asta n-o să fie o problemă pentru tine.

— Cât de des repeți? l-am întrebat.

George a izbucnit în râs.

— Cam o dată pe an. Dar poate că berea o să mă inspire.

Am fost întrerupți de sosirea berii: șase butoaie de mari dimensiuni, cu postamente. A intervenit un accident minor când ultimul butoi a fost transportat în sufragerie. Rezultatul: o revărsare de lichid, pe care am estimat-o la douăzeci de litri. Până când Dave a făcut rost de cârpe și de mopuri, băutura se îmbibase deja în covor.

— Scuze, a zis George. Dar nu uita: fără plângeri. Am un uscător de păr dacă vrei.

În timp ce Dave zvânta covorul cu föhnul lui Rosie, eu am scos lucrurile din sacii de gunoi. Pivnița din Cer avea trei băi – un adevărat exces. Baia care nu era atașată vreunui dormitor era suficient de mare ca să servească pe post de birou, așa că

mi-am instalat acolo calculatorul și masa de lucru. Nu aveam loc pentru scaun, dar WC-ul avea înălțimea potrivită. L-am acoperit cu un prosop, pentru igienă și confort. Acum puteam să muncesc toată ziua fără să mai trebuiască să ies din cameră pentru altceva decât ca să mă hrănesc.

Mi-am luat gândul de la fantezia izolării permanente. Aveam de îndeplinit mai multe sarcini practice, într-un cadru temporal limitat.

Cel mai mare dintre dormitoare l-am desemnat ca fiind biroul lui Rosie și, cu ajutorul lui Dave, am mutat în el plantele și scaunele în plus. Am selectat dormitorul cel mai mic și mai puțin luminat ca reprezentând sectorul de odihnă. Contracarând obiecțiile lui Dave, i-am explicat că, pentru somn, ai nevoie de foarte puțin spațiu și că lumina e un impediment. După ce am instalat patul, în cameră mai rămăseseră câțiva metri pătrați de podea neutilizați.

Am terminat la 6:27 p.m. În perioadele toride, Rosie pleca rareori de la Columbia înainte de 6:30 p.m., ca să evite mulțimile din metrou. Ca să potențez la maximum surpriza, am amânat anunțul cu privire la mutarea de domiciliu până în ultimul moment posibil. La câteva secunde după ce am trimis sms-ul, am auzit un sunet din geanta lui Rosie – cea cu care mergea la lucru la The Alchemist, în locul celei mai mari, pe care o folosea când se ducea la universitate. Își lăsase telefonul acasă. Nu era prima dată când făcea asta – iată rezultatul previzibil al situației în care ai mai mult de o geantă.

Dave se dusese să-i returneze lui George uscătorul de păr, iar când s-a întors, s-a oferit s-o intercepteze pe soția mea la fostul nostru apartament.

— Cât sunt plecat, ai face bine să scapi de putoare, mi-a zis el.

Eu mă obișnuisem cu mirosul, dar aroma de bere se amestecase de-acum cu fumul înțepător produs de motorul föhnului lui Rosie, când se arsese. În mod evident, uscătorul lui George fusese mai bun și rezistase de aproape trei ori mai mult. Am decis că un pește cu aromă intensă e potrivit ca să mascheze mirosul și să rezolve și problema cinei.

Când eram în magazinul alimentar, telefonul a început să-mi sune, apelantul fiind un număr necunoscut. Era Rosie.

— Don, ce s-a întâmplat? Nu mă lasă să intru în bloc.

— Ți-ai uitat telefonul acasă.

— Știu. Ăsta e telefonul lui Jerome.

— Jerome? Ești în pericol?

— Nu, nu, și-a cerut scuze pentru treaba cu rufele. E și el aici, cu mine. Ce i-ai spus?

Nu mi-a lăsat timp destul ca să răspund.

— Ce se întâmplă?

— Ne-am mutat. Îți trimit un sms cu adresa. Trebuie să-l sun pe Dave.

Am închis și i-am trimis un sms cu noua adresă, pe telefonul lui Jerome. Dave, Rosie, Jerome, Gene, peștele. Eram la limita posibilităților de operare simultană.

Când soneria s-a activat, macroul afumat era deja în cuptor și genera arome de o intensitate similară cu aceea a mirosului de bere trezită și de fire arse. La intrare era Rosie. Am decuplat încuietoarea ușii blocului și, după aproximativ treizeci de secunde, soția mea a bătut în ușa apartamentului.

— Nu trebuie să baţi, i-am spus. Ăsta e apartamentul nostru.

Am deschis uşa cu un gest dramatic, dezvăluind vederii sufrageria amplă.

Rosie a privit în jur, apoi s-a îndreptat direct spre ferestre şi s-a uitat peste balcon. Priveliştea! Firește, Rosie era interesată de privelişti. Speram că nu avea o problemă cu perspectiva orientată spre New Jersey.

— Doamne Dumnezeule! a exclamat ea. Tu glumeşti. Cât ne costă casa asta?

— Zero.

Am scos din buzunar lista cu atribute ale apartamentelor dezirabile şi i-am arătat-o. Semăna cu chestionarul din cadrul Proiectului Soţia, care, în ciuda criticilor lui Rosie, ne adusese împreună, în mod indirect. Atât doar că, de data asta, toate căsuţele erau bifate. Aveam apartamentul perfect. După câte se părea, Rosie era de acord cu mine. A deschis uşile de la balcon şi a petrecut aproximativ şase minute privind spre fluviul Hudson, înainte să se întoarcă înăuntru.

— Ce gătești? m-a întrebat. E miros de peşte? Toată ziua mi-a fost poftă de ceva afumat. Am crezut că graviditatea mă face să vreau să fumez iar. Ceea ce e absolut ciudat. Dar peştele afumat e extraordinar. L-ai perpelit şi l-ai înăbuşit în bere, da? Parcă mi-ai citit gândurile.

Rosie şi-a lăsat geanta fără telefon să cadă pe podea şi m-a îmbrăţişat.

Nu-i citisem gândurile şi nici nu creasem dezastrul culinar din mintea ei. Dar nu avea nici un sens să-i diminuez fericirea. O vreme, Rosie s-a învârtit prin casă fără vreun scop evident,

după care a început s-o exploreze într-o manieră mai sistematică, începând cu baia ei – o alegere stranie.

— Don, cosmeticele mele! Toate lucrurile mele. Cum ai putut să faci așa ceva?

— Am comis vreo eroare?

— Din contră! E... E ca și cum totul e exact unde era. În aceeași poziție.

— Am făcut fotografii. Sistemul tău era imposibil de înțeles. La fel am procedat și cu hainele tale.

— Ai mutat totul azi?

— Firește. Plănuisem să operez o oarecare selecție, dar n-am putut să-mi mai amintesc tot ce ai purtat în ultimele șase luni. În general, nu remarc cu ce te îmbraci. Așa că am fost nevoit să păstrez toate lucrurile.

— Aici ai de gând să lucrezi tu? m-a chestionat, la câteva secunde după ce deschisese ușa băii-birou.

— Corect.

— Ei, atunci n-o să-ți invadez spațiul personal. Dat fiind că n-o să știu la ce-l folosești.

Când a descoperit camera cu bere, i-am explicat aranjamentul cu George.

— E ca și cum am îngriji de casa cuiva. Iar proprietarul, în loc să aibă un câine, are bere. Care, spre deosebire de câine, nu are nevoie să fie hrănită.

— Dar văd că tot a reușit să facă echivalentul unui pișu pe podea.

Uitasem de miros. Oamenii se adaptează rapid la mediu. Mă îndoiam că starea de fericire pe termen lung a lui Rosie avea să se diminueze semnificativ dacă mirosul de bere rămânea prezent. Așa cum, de altfel, nici nu avea să fie

amplificată de schimbarea apartamentelor. După ce necesitățile fizice de bază sunt satisfăcute, fericirea oamenilor e aproape complet independentă de bogăție. O slujbă potrivită e mult mai importantă. O zi din viața lui Ivan Denisovici, care înălța ziduri din cărămizi în Siberia, probabil că a generat un nivel mai ridicat de fericire decât o zi din viața unei vedete rock pensionate, care locuia într-un penthouse din Manhattan și putea să bea câtă bere voia. Munca e crucială pentru sănătatea mintală. Probabil ăsta fiind și motivul pentru care George continua să cânte pe vasul de croazieră.

Rosie vorbea în continuare.

— Vorbești serios că nu trebuie să plătim chirie?

— Da.

— Atunci ce părere ai avea dacă aș renunța la slujba de la bar? Nu mai e la fel. Și, oricum, probabil că e doar o chestiune de timp până când Wineman o să ne concedieze.

Incredibil! Părea că faptul de a fi concediați de Wineman era un lucru pozitiv sau, cel puțin, unul cu impact zero. O veste proastă, care mi-ar fi micșorat succesul zilei, tocmai devenise irelevantă.

— Putem să renunțăm amândoi la bar, i-am răspuns. Ar fi cu mult mai puțin plăcut fără tine.

Rosie m-a îmbrățișat din nou. Eram fantastic de ușurat. Mă avântasem într-un proiect major, foarte expus riscurilor, rezolvasem mai multe probleme simultan, iar succesul era complet. Tăiasem nodul gordian.

Singura reacție negativă a soției mele a fost aceea la ideea mea de a utiliza ca dormitor cea mai mică dintre încăperi – exact așa cum previzionase Dave. Apoi însă Rosie a spus:

— Mi-ai dat cea mai mare cameră pe post de birou. Și, sigur, o să mai avem nevoie de un dormitor în plus.

Era bine că-mi acceptase soluția la problema cu Gene, fără alte discuții. Ca atare, i-am trimis prietenului meu un sms cu vestea cea bună și cu adresa cea nouă.

Am mâncat peștele cu un chardonnay Robert Mondavi Reserve (eu) și cu un suc din frunze de țelină (Rosie). Nu mă mai obosisem să cumpăr pompa cu vacuum pentru vin. Surplusul putea să fie păstrat la rece în încăperea în care era depozitată berea. În următoarele opt luni, aveam să beau pentru doi.

Rosie și-a ridicat paharul cu suc, l-a ciocnit de paharul meu cu vin, apoi, cu doar câteva cuvinte, mi-a amintit de problemă, teribila problemă care se ascunsese în spatele tuturor celorlalte.

— Deci, domnule profesor Tillman, ce părere ai despre faptul că o să fii tată?

7

Gândurile mele, în legătură cu faptul de a fi tată, progresaseră în următoarea succesiune:

1. În adolescență, am presupus că paternitatea are să intervină pe măsură ce viața mea urmează să se desfășoare, conform tiparului celui mai banal. N-am contemplat ideea în detaliu.
2. Când eram la facultate, mi-am descoperit incompatibilitatea cu femeile și, încetul cu încetul, am abandonat ideea paternității, din cauza improbabilității de a-mi găsi o parteneră.
3. Am cunoscut-o pe Rosie și paternitatea a revenit în cărți. Inițial, mi-am făcut griji, considerând ciudățenia mea generală ca o sursă de jenă pentru orice copil, dar Rosie m-a încurajat și, pe de altă parte, în mod evident, se aștepta ca la un moment dat să procreăm. Cum actul propriu-zis al producerii de copii nu a fost programat, am uitat de subiectul ăsta.
4. Apoi totul s-a schimbat, ca rezultat al unui eveniment critic. Plănuisem să discut problema cu Rosie, dar nu dădusem acestei discuții prioritate – din nou, pentru că ea nu fusese programată, dar și pentru că mă punea într-o lumină proastă.

Acum, din pricina lipsei de planificare, copilul era aproape inevitabil, iar eu nu dezvăluisem informații importante.

Evenimentul critic era Incidentul Ton Roșu. Care avusese loc cu doar șapte săptămâni înainte și a cărui amintire mi-a revenit imediat ce Rosie a abordat subiectul paternității.

Fuseserăm invitați să luăm masa de duminică împreună cu Isaac și Judy Esler, dar Rosie uitase că-și programase o întâlnire de studiu în grup. Mi se păruse logic să merg la masă singur. Isaac îmi ceruse o recomandare în privința localului. Reacția mea automată fusese aceea de a selecta un restaurant la care fusesem de mai multe ori, dar Rosie mă convinsese să procedez invers.

— Acum te pricepi la restaurante mult mai bine decât înainte. Și-ți place mâncarea bună. Alege un loc interesant și surprinde-i.

În urma unei documentări ample, am selectat un restaurant nou, cu bucătărie japoneză fusion. Restaurantul se afla în Tribeca și i l-am recomandat lui Isaac.

La sosirea acolo, am descoperit că prietenul meu rezervase o masă pentru cinci persoane, ceea ce mi s-a părut puțin enervant. O conversație în trei implică trei perechi de interacțiuni umane, de trei ori mai multe decât în cazul unei conversații în doi. Când stai de vorbă cu oameni pe care-i cunoști, complexitatea sarcinii e gestionabilă.

Dar o discuție cu cinci persoane înseamnă zece perechi de interacțiuni, patru implicându-mă în mod direct și șase la care să funcționez pe post de observator. Șapte dintre ele implicau persoane necunoscute mie – asta presupunând că Isaac și Judy nu-i invitaseră, printr-o coincidență, pe Dave și Sonia sau pe

Decanul Facultății de Medicină de la Columbia, ceea ce, statistic vorbind, era destul de improbabil, într-un oraș de dimeniunea New York-ului. Să țin pasul cu dinamica interacțiunilor mi-ar fi fost practic imposibil și astfel probabilitatea unui *faux pas* creștea. Scena fusese aranjată: oameni necunoscuți, un restaurant pe care nu-l mai vizitasem, nici urmă de Rosie care să monitorizeze situația și să mă avertizeze din timp. Privind retrospectiv, dezastrul fusese inevitabil.

Persoanele în plus erau un bărbat și o femeie, care au sosit înaintea lui Isaac și a lui Judy. Mi s-au alăturat la masă, acolo unde eu stăteam și beam un pahar cu sake. S-au prezentat ca fiind Seymour, un coleg al lui Isaac (deci probabil tot psihiatru), și Lydia, care nu și-a specificat profesia.

Seymour era în vârstă de aproximativ cincizeci de ani, iar Lydia avea în jur de patruzeci și doi de ani. Încercam (cu succes minim) să-mi elimin obiceiul dobândit în cursul Proiectului Soția, anume acela de a calcula indicele de masă corporală al oamenilor, bazându-mă pe estimări ale înălțimii și greutății. În cazul ăsta însă, era imposibil să nu sesizezi datele. Am estimat că indicele lui Seymour era de treizeci, iar cel al Lydiei, de douăzeci – în principal, din cauza diferenței de înălțime dintre ei. Seymour avea aproximativ 165 de centimetri în înălțime (sau, mai descriptiv, era scund), cam la fel ca Isaac, care era slab, în vreme ce înălțimea Lydiei era de aproximativ 175 de centimetri, cu doar șapte centimetri mai puțin decât mine. Cei doi alcătuiau un izbitor contraexemplu la aserțiunea lui Gene: oamenii tind să-și aleagă parteneri care le seamănă fizic.

Un comentariu cu privire la acest contrast mi s-a părut o modalitate bună de a porni conversația și de a introduce un subiect interesant, pe care îl cunoșteam. Am avut grijă să-i atribui cercetările lui Gene, ca să nu par egotist.

În ciuda faptului că nu am utilizat termeni peiorativi în legătură cu înălțimea și greutatea, Lydia mi-a răspuns în manieră glacială.

— În primul rând, Don, noi doi nu suntem un cuplu. Abia ce ne-am cunoscut, în fața restaurantului.

Seymour mi-a fost de mai mult ajutor.

— Isaac și Judy ne-au invitat separat. Judy vorbește mereu despre Lydia, așa că mă bucur, în sfârșit, s-o cunosc.

— Fac parte din clubul de lectură al lui Judy, a zis Lydia, adresându-se mai curând lui Seymour decât mie. Judy ne spune mereu povești despre *tine*.

— Povești frumoase, sper, i-a răspuns Seymour.

— Spune că ai progresat după divorț.

— Oamenilor ar trebui să li se ierte toate lucrurile pe care le fac cu trei luni înainte și după divorț.

— Din contră, a venit replica Lydiei. Tocmai în baza acelor lucruri ar trebui să fie judecați.

Informația furnizată de Lydia, că ea și Seymour erau doar doi oameni care, prin coincidență, fuseseră invitați la aceeași masă, susținea teoria lui Gene. Asta mi-a oferit oportunitatea de a mă reintegra în conversație.

— Iată o victorie pentru psihologia evoluționistă. Teoria prezice că voi doi nu veți fi atrași unul de celălalt. Eu observ însă dovezi care contrazic teoria. Totuși, o examinare mai detaliată a informațiilor susține teoria.

Nu mă ofeream, la modul serios, să fac o analiză științifică, ci doar foloseam limbajul științific cu scopul de a-i amuza pe comeseni. Am o experiență considerabilă cu tehnica asta și, de obicei, rezultatul îl reprezintă un oarecare de nivel de râs. În cazul ăsta însă, nimeni nu a râs deloc. Din contră, expresia Lydiei a devenit și mai nefericită.

Seymour măcar a zâmbit.

— Cred că ipoteza ta se bazează pe niște presupuneri lipsite de validitate, mi-a comunicat el. Eu sunt destul de atras de femeile înalte.

Aceasta mi s-a părut o informație foarte personală. Dacă eu le-aș fi împărtășit oamenilor ce găsesc atrăgător, din punct de vedere fizic, la Rosie sau la femei în general, sunt convins că informația ar fi fost considerată ca fiind nepotrivită. Însă persoanelor cu abilități sociale mai bune li se permite să-și asume riscuri.

— Din fericire, a continuat Seymour. Altfel mi-aș fi limitat masiv opțiunile.

— Îți cauți o parteneră? l-am întrebat. Îți recomand internetul.

Extraordinarul meu succes în găsirea partenerei perfecte, ca rezultat al unor evenimente aleatorii, nu invalida utilizarea unor abordări mai structurate. În punctul ăsta, și-au făcut apariția și Isaac, și Judy, ceea ce a amplificat complexitatea conversațională la un coeficient de 3,33, dar mi-a și îmbunătățit nivelul de confort. Dacă aș mai fi fost lăsat mult singur, doar cu Seymour și Lydia, probabil că aș fi comis o eroare socială sau alta.

Am schimbat câteva formule de salut. Toți ceilalți au comandat ceai, dar eu am concluzionat că, dacă se întâmplă să

fi făcut o greșeală bând sake, acum era mult prea târziu ca s-o mai remediez, așa că am comandat o a doua sticluță.

Apoi chelnerul ne-a adus meniul. Care cuprindea o multitudine de mâncăruri fascinante, confirmând documentarea pe care o făcusem în privința restaurantului. Judy ne-a propus să comandăm fiecare câte un platou și să le împărțim. O idee excelentă!

— Aveți vreo preferință? ne-a întrebat ea. Eu și Isaac nu mâncăm porc, dar dacă altcineva vrea să comande gyoza, e în regulă.

Evident, era politicoasă. Dacă una dintre celelalte persoane comanda gyoza, masa lor ar fi fost mult mai puțin interesantă, din cauza varietății reduse. Nu am făcut greșeala asta. Când mi-a venit rândul, am profitat de absența lui Rosie ca să încerc ceva ce, în mod normal, ar fi stârnit o dispută.

— Sashimi din ton roșu, vă rog.

— Ah, a exclamat Lydia. N-am văzut preparatul ăsta. Don, poate că nu știi, dar tonul roșu este o specie amenințată.

Știam. Rosie nu mânca decât „alimente marine sustenabile“. În 2010, Greenpeace adăugase tonul roșu sudic pe Lista Roșie a alimentelor marine, indicând astfel un risc extrem de ridicat ca peștele să fie obținut din pescării nesustenabile.

— Știu. Totuși, tonul ăsta e deja mort și, oricum, o să împărțim o singură porție la cinci persoane. Efectul incremental asupra populației generale de ton e probabil să fie mic. În schimb, noi avem oportunitatea să experimentăm un gust nou.

Nu mai mâncasem niciodată ton roșu, iar peștele ăsta are reputația de a fi superior mai banalului ton cu aripioare

galbene, care e ingredientul meu marin preferat.

— Eu sunt dispus să-ncerc, atât timp cât e sigur mort, a intervenit Seymour. Ca să compensez, astă seară o să sar peste pilulele cu corn de rinocer.

Am deschis gura să comentez declarația extraordinară a lui Seymour, dar Lydia mi-a luat-o înainte, oferindu-mi răgazul necesar ca să cântăresc posibilitatea ca Seymour să fi făcut o glumă.

— Ei bine, eu *nu* sunt dispusă să-ncerc, a anunțat Lydia. Nu accept argumentul că oamenii nu pot să facă schimbări fiecare în felul lui. Asta e atitudinea care ne oprește pe toți să facem ceva în privința încălzirii globale.

Isaac ne-a oferit contribuția lui: utilă, dar de la sine înțeleasă.

— Plus că indienii, chinezii și indonezienii vor să aibă standardul nostru de viață.

Nu știu dacă Lydia era sau nu de acord cu el. Dar acum mi se adresa mie.

— Presupun că nu te gândești nici la ce fel de mașină conduci, nici de unde îți faci cumpărăturile.

Presupunerea ei era incorectă, ca și insinuarea că aș fi fost iresponsabil la nivel de protecție a mediului. Eu nu posed mașină. Merg cu bicicleta, folosesc transportul în comun sau alerg. Am relativ puține haine. În cadrul Sistemului Standardizat de Masă, abia de curând abandonat, produceam, în esență, zero deșeuri alimentare, iar acum tratam utilizarea eficientă a resturilor ca pe o provocare creativă. În schimb, contribuția mea la reducerea încălzirii globale o consider ca fiind neglijabilă. Poziția mea în privința rectificării acestor probleme pare să fie neatrăgătoare pentru mulți ecologiști. Nu

doream să stric masa cu argumente neproductive, dar Lydia părea să fi intrat deja în modul verde-irațional, așa că, la fel ca în cazul sake-ului, nu avea nici un sens să mă abțin.

— Ar trebui să investim mai mult în energia nucleară, i-am spus. Și să găsim soluții tehnice.

— Cum ar fi? m-a chestionat Lydia.

— Eliminarea carbonului din atmosferă. Geoingineria. Am citit pe tema asta. E incredibil de interesant. Oamenii nu le prea au cu autocontrolul, dar sunt foarte pricepuți la tehnologie.

— Știi cât de dezgustător mi se pare tipul ăsta de gândire? mi-a replicat Lydia. Să faci ce vrei și să speri că va veni cineva după tine care să rezolve problema. Și să te și îmbogățești făcând asta. Tot așa o să salvezi și tonul?

— Firește! E foarte posibil să reușim să modificăm genetic tonul cu aripioare galbene astfel încât să aibă gust de ton roșu. Un exemplu clasic de soluție tehnologică la o problemă creată de oameni. M-aș oferi voluntar pentru lotul de degustători.

— Fă ce dorești. Dar nu vreau ca noi, grupul nostru, să comande ton.

E incredibil ce idei complexe pot fi redate de expresia facială umană. Deși era puțin probabil ca replica următoare să figureze în vreun ghid de interpretare, cred că am tradus corect intervenția lui Isaac: *Dă-o dracului, Don, nu comanda tonul!*

Când chelnerul a venit la masă, am comandat scoici cu *foie gras de canard*.

Lydia a dat să se ridice de pe scaun, apoi s-a așezat la loc.

— Tu nu vrei în mod deliberat să mă superi, nu? m-a întrebat ea. Chiar nu vrei asta. Pur și simplu, ești atât de

insensibil că nu știi ce faci.

— Corect.

Era mai ușor să spun adevărul și mă simțeam ușurat că Lydia nu mă consideră răuvoitor. Nu vedeam nici un motiv logic pentru care grija în privința sustenabilității să fie un indicator pentru ceea ce presupuneam că reprezintă o obiecție față de tratamentul păsărilor crescute în ferme. Consider că este greșit să stereotipizezi oamenii, dar, în situația asta, poate că ar fi fost util.

— Am mai întâlnit oameni ca tine, a continuat Lydia. În calitate profesională.

— Ești genetician?

— Sunt asistent social.

— Lydia, a intervenit Judy, conversația asta începe să semene prea mult cu o discuție de serviciu. O să comand eu pentru întreaga masă și cu toții ar trebui s-o luăm de la capăt. Mor de curiozitate să aflu ce e cu cartea lui Seymour. Seymour scrie o carte. Spune-ne despre cartea ta, Seymour.

Seymour a surâs.

— Este o carte despre cum se crește carnea în laboratoare. Pentru ca vegetarienii să poată să mănânce un burger fără să se simtă vinovați.

Am vrut să reacționez la subiectul ăsta neașteptat de interesant, însă Isaac m-a întrerupt.

— Cred că nu e momentul potrivit pentru glume, Seymour. Cartea lui Seymour este despre sentimentul de vinovăție, nu despre burgeri.

— Să știi că totuși pomenesc burgerii de laborator. Ca exemplu pentru cât de complexe sunt aceste probleme și pentru modul în care oamenii sunt influențați de

prejudecățile adânc ancorate în ei. Trebuie să fim mai deschiși la a gândi în afara perimetrului standard. Asta e tot ce a vrut să spună Don.

În esență, Seymour avea dreptate, dar intervenția lui a pornit-o iar pe Lydia.

— Nu de asta m-am plâns. Are dreptul la propria opinie. Am lăsat să treacă fără să comentez chestia cu psihologia evoluționistă, deși e o prostie. Eu m-am referit la lipsa de sensibilitate.

— Avem nevoie de oameni care să spună adevărul, a continuat Seymour. Avem nevoie de oameni cu abilități tehnice. Dacă mie stă să mi se prăbușească avionul, atunci să știi că aș vrea ca la butoane să fie cineva ca Don.

Aș fi crezut că ar vrea ca avionul să fie condus de un pilot experimentat, nu de un genetician, dar am presupus că Seymour încerca să explice în ce fel emoțiile perturbă comportamentul rațional. Am notat această idee pentru folosință ulterioară, ca o variantă poate mai puțin confruntațională decât povestea cu bebelușul care plânge și arma de foc.

— Vrei ca un tip cu sindromul Asperger să-ți piloteze avionul? a exclamat Lydia.

— Mai bine decât să mi-l conducă cineva care folosește cuvinte pe care nu le înțelege, i-a replicat Seymour.

Judy a încercat să-i întrerupă, dar disputa dintre Lydia și Seymour luase un avânt care ne excludea pe noi, ceilalți, deși subiectul discuției eram eu. Mă familiarizasem oarecum cu sindromul Asperger de când pregătisem un curs, cu șaisprezece luni înainte, când Gene fusese incapabil să-și îndeplinească această sarcină, din cauza unei oportunități

sexuale. În consecință, îl ajutasem să inițieze un proiect de cercetare pentru markerii genetici care indică acest sindrom la indivizii cu rezultate excepționale în viață. Remarcasem unele dintre propriile mele trăsături de personalitate în descrierile afecțiunii, dar oamenii au, în general, tendința să identifice tipare și acolo unde nu există, astfel că trag concluzii eronate. De asemenea, în numeroase ocazii, fusesem etichetat ca schizofrenic, bipolar, suferind de tulburare obsesiv-compulsivă sau un Geamăn tipic. Deși nu consideram că sindromul Asperger e ceva negativ, nu mai aveam nevoie de o nouă etichetă. Însă era mai interesant să ascult decât să mă cert.

— Uite cine vorbește, a sărit Lydia. Dacă există cineva care nu înțelege sindromul Asperger, ăia sunt psihiatrii. Atunci zi că suferă de autism. Vrei ca Rain Man să-ți piloteze avionul?

Comparația mi s-a părut la fel de lipsită de sens ca și mai târziu, când a fost făcută din nou de Femeia Zgomotoasă. Dacă eu aș fi avut în proprietate un avion sau m-aș fi aflat într-un avion, în calitate de pasager, cu siguranță n-aș fi vrut ca el să fie pilotat de Rain Man.

Lydia și-a închipuit probabil că îmi induce o stare de supărare.

— Scuze, Don, nu e ceva personal. Nu *eu* zic că ești autist. El zice asta.

Și l-a arătat pe Seymour.

— Pentru că el și amicii lui nu cunosc diferența dintre sindromul Asperger și autism. Pentru ei, Rain Man și Einstein sunt totuna.

Seymour nu spusese că sunt autist. Nu folosise nici o etichetă, ci mă descrisese ca onest și tehnic, atribute esențiale

pentru un pilot și pozitive, în general. Lydia încerca, dintr-un anume motiv, să-l pună pe Seymour într-o lumină proastă – iar, de-acum, complexitatea interacțiunii în trei îmi depășise capacitatea de interpretare.

Seymour mi s-a adresat.

— Judy mi-a spus că ești căsătorit. Am înțeles corect?

— Da.

— Stop! Destul, a intervenit Judy.

Patru oameni. Șase interacțiuni.

Isaac a ridicat mâna și a clătinat din cap. Seymour a tradus combinația asta de semnale ca pe o aprobare de a continua. Toți cinci eram acum implicați într-o conversație cu țeluri invizibile.

— Ești fericit? Fericit în căsnicie?

Nu știam sigur la ce se referă întrebarea lui Seymour, dar am concluzionat că e o persoană fundamental amabilă, care încearcă să mă sprijine, demonstrând că măcar un om mă plăcea suficient încât să trăiască alături de mine.

— Extrem de fericit.

— Ții legătura cu familia ta?

— Seymour! a exclamat Judy.

Am răspuns la întrebarea lui, care era lipsită de risc.

— Mama îmi telefonează în fiecare sâmbătă-duminică, conform orei standard a Australiei estice. Nu am copii.

— Ești angajat?

— Sunt profesor asociat de genetică la Columbia. Consider că munca mea are valoare socială. Pe lângă faptul că-mi oferă un venit adecvat. Mai lucrez și într-un bar.

— Deci interacționezi în mod confortabil cu oamenii, într-un mediu social în general relaxat, dar uneori provocator,

neuitând să ții cont de imperativele comerciale. Te bucuri de viață?

— Da.

Mi s-a părut a fi cel mai util răspuns.

— Deci nu ești autist. Asta e o părere profesională. Criteriile de diagnosticare implică starea de disfuncționalitate. Or, tu te bucuri de o viață frumoasă. Bucură-te în continuare de ea și ține-te departe de oamenii care cred că ai o problemă!

— Foarte bine, a concluzionat Judy. Acum putem să mâncăm ceva și să ne simțim bine la prânz?

— Du-te dracului, a izbucnit Lydia.

I se adresase lui Seymour, nu lui Judy.

— Trebuie să-ți scoți capu' din manualu' de diagnoză și să ieși pe stradă. Du-te și vizitează casele unor oameni adevărați și vezi ce fac piloții tăi de avioane!

Apoi s-a ridicat și și-a luat geanta.

— Comandă ce vrei!

S-a întors către mine.

— Îmi pare rău. Nu e vina ta. N-o să scapi niciodată de trauma pe care ai suferit-o în copilărie, de orice fel a fost ea. Dar nu-l lăsa pe psihiatrul ăsta pitic și gras să-ți spună că nu contează. Și fă-ne mie și lumii o favoare.

Am presupus că avea să pomenească iar tonul roșu. M-am înșelat.

— Să nu faci niciodată copii.

8

— Pământul către Don! Mă mai recepționezi? Te-am întrebat ce părere ai despre faptul că o să fii tată.

N-aveam nevoie ca Rosie să-mi amintească întrebarea. Reflecțiile cu privire la Incidentul Ton Roșu fuseseră înlocuite de lupta de a-i răspunde. Și nu făceam prea mari progrese. Bănuiesc că răspunsul recomandat de Claudia la întrebările personale și dificile – *De ce mă întrebi?* – nu ar fi funcționat în cazul de față. Motivul pentru întrebarea lui Rosie era evident. Voia să se asigure că sunt pregătit din punct de vedere psihologic pentru sarcina cea mai grea și mai importantă a vieții mele. Iar adevărul era că fusesem deja evaluat, evaluat *profesionist*, de un asistent social obișnuit cu dezastrele familiale. Și persoana respectivă mă declarase nepotrivit pentru această sarcină.

Cu șapte săptămâni înainte, descriindu-i prânzul lui Rosie, mă concentrasem asupra subiectelor de interes imediat pentru ea: restaurantul, mâncarea și cartea lui Seymour despre sentimentul de vinovăție. Nu am pomenit evaluarea Lydiei legată de incapacitatea mea de a fi tată, întrucât era o opinie unică – deși venită din partea unui expert –, fără relevanță imediată.

În tinerețe, mama îmi oferise o regulă utilă: înainte să împărtășești informații interesante, care nu ți-au fost solicitate, gândește-te bine dacă ele au potențialul să supere. Mama îmi repetase regula aceasta în mai multe ocazii – de obicei, după ce împărtășisem cuiva informații interesante. Continuam să mă gândesc bine, când a început să sune soneria.

— Rahat! Cine o fi? a întrebat Rosie.

Puteam să prevăd cine e, cu un înalt grad de siguranță – luând în considerare ora programată de aterizare a avionului Quantas din Melbourne, via Los Angeles, cât și timpul necesar de călătorie de la JFK până la apartament. Am acționat încuietoarea, iar Rosie a sărit să deschidă ușa. Gene a ieșit din ascensor având în mâini două valize și un buchet de flori, pe care i l-a dat imediat lui Rosie. Chiar și eu am sesizat că sosirea lui generase o modificare în felul în care se desfășurau lucrurile. Cu câteva clipe înainte, mă chinuiam să găsesc cuvintele potrivite ca să mă exprim. Acum, problema fusese transferată asupra lui Rosie.

Din fericire, Gene e expert în interacțiunile umane. A pornit spre mine, ca și cum ar fi vrut să mă îmbrățișeze, apoi însă, detectându-mi limbajul corporal sau amintindu-și de interacțiunile noastre din trecut, mi-a strâns mâna. După ce mi-a eliberat-o, a îmbrățișat-o pe soția mea.

Gene e prietenul meu cel mai bun, cu toate astea găsesc că gestul de a-l îmbrățișa îmi e inconfortabil. De fapt, nu-mi place să am contact fizic apropiat decât cu persoanele cu care fac sex – o categorie în care intră un singur om. Gene îi e nesuferit lui Rosie, totuși soția mea a izbutit să-l strângă în brațe pentru aproximativ patru secunde, fără întrerupere.

— Nu pot să-ți spun cât de mult apreciez chestia asta, a zis Gene. Știu că nu ești cel mai mare fan al meu.

Vorbea cu Rosie, desigur. Mie întotdeauna mi-a plăcut de Gene, deși pentru asta a fost nevoie de o oarecare doză de iertare pentru comportamentul imoral.

— Te-ai îngrășat, i-am comunicat prietenului meu. Trebuie să programăm niște ture de jogging.

Estimam că indicele de masă corporală al lui Gene e de douăzeci și opt, cu trei puncte mai mult decât înainte cu zece luni, când îl văzusem ultima dată.

— Cât stai la noi? l-a întrebat Rosie. Ți-a spus Don că sunt însărcinată?

— Nu mi-a spus, a venit răspunsul lui Gene. Asta e o veste minunată! Felicitări!

S-a folosit de pretextul veștii minunate ca s-o îmbrățișeze încă o dată pe Rosie și să evite răspunsul la întrebarea privind durata vizitei.

Gene s-a uitat împrejur.

— Chiar apreciez chestia asta! Ce apartament grozav! Probabil că universitatea plătește mai bine decât mi-am închipuit. Dar v-am întrerupt de la masă.

— Nu, nu, a intervenit Rosie. N-ar fi trebuit să începem fără tine. Ai mâncat?

— Sunt puțin defazat din cauza decalajului de fus orar. Nu știu sigur ce oră crede corpul meu că e acum.

Cu asta puteam să-l ajut.

— Ar trebui să bei alcool. Ca să-i reamintești corpului că e seară.

M-am dus în camera de refrigerare ca să iau o sticlă de pinot noir, în vreme ce Gene a început să-și despacheteze

bagajele în ceea ce, până acum, fusese camera liberă. Rosie a venit după mine.

Și-a ațintit privirea asupra butoaielor cu bere, după care, brusc, s-a schimbat la față și a rupt-o la fugă. E adevărat că mirosul era mult mai puternic în Pivniță. Am auzit ușa de la baie trântindu-se. Apoi a urmat un zgomot răsunător, ca și cum ceva s-ar fi prăbușit – dar zgomotul ăsta nu venea din baie. A fost urmat de o bubuitură de o intensitate similară. Erau tobele de la etaj. Cărora li s-a alăturat o chitară electrică. Când Rosie a revenit din baie, aveam dopurile de urechi pregătite, dar bănuiam că nivelul ei de satisfacție se diminuase.

S-a dus în noul ei birou, iar eu mi-am îndesat dopurile în urechi și-am terminat de mâncat. Cincizeci și două de minute mai târziu, muzica s-a oprit și am putut să stau de vorbă cu Gene. Era convins că mariajul lui se încheiase, dar mie mi se părea că nu trebuie să facă altceva decât să-și corijeze comportamentul. Definitiv.

— Ăsta era și planul, mi-a comunicat el.

— Era unicul plan de bun simț. Trebuie să întocmești un tabel. Cu două coloane. Într-o parte sunt Claudia, Carl, Eugenie, stabilitatea, domiciliul, eficiența domestică, integritatea morală, respectabilitatea, lipsa altor reclamații privind un comportament nepotrivit, avantaje uriașe. În cealaltă parte ai sexul ocazional cu femei culese la întâmplare. Genul ăsta de sex e semnificativ mai plăcut decât cel cu Claudia?

— Sigur că nu. Nu că în ultima vreme aș fi avut ocazia să fac comparații. Putem să vorbim mai târziu despre asta? A fost un zbor lung. Două zboruri.

— Putem să vorbim mâine. Și în fiecare zi, până rezolvăm problema.

— Don, s-a terminat. Am acceptat asta. Și-acum, spune-mi cum te simți ca viitor tată!

— Deocamdată n-am nici un fel de sentimente în privința asta. E prea devreme.

— Atunci o să te întreb în fiecare zi, până rezolvăm problema. Ești puțin emoționat, nu-i așa?

— Cum de ți-ai dat seama?

— Toți bărbații sunt emoționați. Le e teamă c-o să-și piardă nevestele în favoarea copilului. Le e teamă că n-o să mai facă niciodată sex. Le e teamă că n-o să se descurce.

— Eu nu sunt ca majoritatea bărbaților. Mă aștept să am probleme unice.

— Pe care o să le rezolvi în stilul tău unic.

Opinia lui Gene era extrem de utilă. Rezolvarea problemelor reprezintă unul dintre punctele mele forte. Totuși nu reușea să soluționeze dilema imediată.

— Ce-i spun lui Rosie? Vrea să știe ce părere am despre paternitate.

— Îi spui că ești încântat că o să fii tată. N-o împovăra cu temerile tale. Ai vreun vin de Porto?

Muzica a reînceput. Nu aveam vin de Porto, așa că l-am înlocuit cu Cointreau, după care am stat împreună în tăcere, până când Rosie a ieșit și m-a chemat. Gene adormise pe scaun. Probabil că era mai confortabil decât să doarmă pe podea. Cu siguranță era mai bine decât să fie *homeless* în New York.

În dormitor, Rosie mi-a zâmbit și m-a sărutat.

— Deci situația cu Gene e acceptabilă? am spus.

— Nu, nu e. Așa cum nu e nici mirosul de bere, în legătură cu care va trebui să facem ceva, dacă nu vrei să vomit și serile, nu doar diminețile. Și, în mod evident, va trebui să vorbești cu oamenii de la etaj despre zgomot. Vreau să spun că nu putem să-i dăm dopuri de urechi unui bebeluș. Dar apartamentul e fantastic, absolut minunat.

— Suficient ca să compenseze pentru restul problemelor?

— Aproape.

Rosie mi-a surâs.

M-am uitat la cea mai frumoasă femeie din lume, care era îmbrăcată doar într-un tricou mult prea larg și stătea în capul oaselor în patul meu – patul nostru. Așteptându-mă să rostesc cuvintele care aveau să permită acestei situații extraordinare să continue.

Am tras adânc aer în piept, am expirat, apoi am mai inspirat o dată, ca să pot să vorbesc.

— Sunt incredibil de incitat că o să devin tată.

Foloseam termenul *incitat* în sensul în care l-aș fi utilizat spunând că un electron e incitat: adică activat, nu într-o anume stare emoțională. Așadar, exprimarea mea era sinceră, ceea ce era bine, pentru că Rosie ar fi detectat imediat o minciună.

Soția mea m-a cuprins în brațe și m-a strâns la piept mai mult decât pe Gene. Mă simțeam mult mai bine. Îmi puteam permite să-mi odihnesc intelectul și să savurez experiența de a fi aproape de Rosie. Sfatul lui Gene fusese excelent și, cel puțin în ochii mei, îi justifica prezența. Aveam să rezolv problema zgomotului, problema berii și problema paternității în stilul meu.

M-am trezit cu o durere de cap pe care am atribuit-o stresului asociat rememorării Incidentului Ton Roșu. Viața mea devenea mai complexă. Pe lângă sarcinile de profesor și de soț, eram acum responsabil și cu monitorizarea unei cantități de bere, a lui Gene și, potențial, a lui Rosie, care bănuiam că are să continue să-și neglijeze sănătatea, chiar și în cursul acestei perioade critice. Și, desigur, trebuia să întreprind o oarecare documentare, ca să mă pregătesc pentru paternitate.

Existau două posibile reacții la creșterea aceasta de obligații. Prima era să instaurez un program mai formal, ca să mă asigur că perioadele de timp alocate sunt eficiente, luând în considerare relativa prioritate a fiecărei sarcini și contribuția ei la țelurile importante. A doua era să îmbrățișez haosul. Alegerea corectă era evidentă. Venise momentul să inițiez Proiectul Bebeluș.

Bănuiam că Rosie o să aibă o reacție negativă la instalarea unei table albe în sufragerie. Am descoperit o soluție fantastică. Plăcile de faianță albă de pe pereții noii mele băi-birou erau înalte și înguste: aveau aproximativ treizeci de centimetri înălțime și zece centimetri lățime. Îmi ofereau o grilă gata făcută, cu o suprafață potrivită pentru un marker de tablă albă. Pe unul dintre pereți erau nouăsprezece coloane a câte șapte plăci de faianță, întrerupte doar de suportul de hârtie igienică, care ocupa o placă și ascundea o alta – era un șablon aproape perfect pentru un calendar de optsprezece săptămâni. Fiecare placă de faianță putea fi împărțită în șaptesprezece căsuțe orizontale, care să acopere orele în care eram treji, cu posibilitatea unor subdiviziuni adiționale pe

verticală. Era puțin probabil ca Rosie să vadă programul, dată fiind afirmația ei privind respectarea spațiului meu personal.

Firește, aș fi putut să întrebuințez o foaie de calcul pe computer sau o aplicație cu calendar. Însă peretele era mult mai mare decât monitorul, iar introducerea datelor programate pentru documentări, antrenamentele de arte marțiale și turele de jogging până la piață, pentru primele patru săptămâni, mi-a indus o neașteptată stare de bine.

În dimineața de după sosirea lui Gene, am mers împreună cu metroul la Columbia. Călătoria de la noul apartament a fost mult mai scurtă, iar eu îmi reprogramasem ora de plecare în consecință. Rosie nu-și adaptase încă programul zilnic și a luat un tren mai devreme.

Am folosit perioada aceea de timp ca să discut cu Gene despre problemele lui familiale.

— Te-a respins pentru că ai înșelat-o. De mai multe ori. După ce ai mințit-o că ai să încetezi. Prin urmare, trebuie s-o convingi că nu-i mai ești infidel și că n-o mai minți.

— Vorbește mai încet, Don.

Ridicasem vocea ca să subliniez aceste puncte esențiale și oamenii se uitau la noi – la Gene, în mod special – cu priviri dezaprobatoare. O femeie care a coborât la stația Penn a spus:

— Să-ți fie rușine!

Femeia din spatele ei a adăugat:

— Porcule!

Mie îmi prindea bine că argumentația îmi era astfel întărită, dar Gene a încercat să schimbe subiectul.

— Te-ai mai gândit la paternitate?

Nu inclusesem încă activitățile legate de copil în noul program de pe faianța albă, deși ele reprezentaseră motivația inițială pentru crearea lui. Era posibil ca mintea mea să reacționeze la un eveniment neașteptat prin activarea unor mecanisme de apărare primitive și, prin urmare, să pretindă că evenimentul nu există. Trebuia să fac două lucruri: să admit nașterea care urma să se producă, anunțând-o altora cu voce tare, și să încep documentarea propriu-zisă.

După ce l-am instalat pe Gene în biroul lui de la Columbia, am mers să bem o cafea împreună cu profesorul David Borenstein. Rosie ni s-a alăturat, mai curând în rolul de partener al meu decât de rezident. David ne ajutase foarte mult sprijinindu-ne în procesul de obținere a vizei și de relocare.

— Deci, Don, ce noutăți ai? m-a întrebat profesorul.

Eram pe cale să-l pun pe David la curent cu cele mai noi informații ale cercetărilor mele legate de predispoziția la ciroză a ficatului șoarecilor, cercetări care erau aproape încheiate, când mi-am amintit decizia anterioară, de a-mi anunța iminenta paternitate.

— Rosie e gravidă, am spus.

Toată lumea a tăcut. Mi-am dat seama imediat că făcusem o greșeală, pentru că Rosie m-a lovit cu piciorul pe sub masă. Evident, gestul a fost lipsit de eficacitate, pentru că declarația nu putea fi retractată.

— Ei bine, a zis David, felicitări!

Rosie a zâmbit.

— Mulțumim! N-am făcut încă publică informația, așa că…

— Desigur! Și, asumându-mi poziția din cadrul universității, pot să te asigur că nu ești primul student care

înregistrează o oarecare perturbare a studiilor.

— N-am de gând să las sarcina să-mi perturbe studiile.

Am recunoscut tonul vocii lui Rosie, care spunea „nu te pune cu mine“. Mi se părea lipsit de înțelepciune să-l întrebuințeze în comunicarea cu Decanul.

Însă David nu a sesizat tonul în cauză sau a ales să-l ignore.

— Nu eu sunt persoana cu care trebuie să discuți, a spus el. Când vei fi pregătită, stai de vorbă cu Mandy Rau. O cunoști pe Mandy? E consiliera noastră. Ai grijă să-i explici că ești acoperită de asigurarea medicală a lui Don.

Rosie era pe cale să spună din nou ceva, dar David a ridicat ambele mâini în sensul de „Gata“, iar subiectul a fost schimbat, trecându-se la programul lui.

David a refuzat cea de-a doua cafea.

— Îmi pare rău! Trebuie să plec, dar e obligatoriu să mai discut cu Don despre cercetările asupra cirozei. Vrei să mergi puțin cu mine? Poți să vii și tu cu noi, Gene.

Cu toate că nu era absolut deloc interesat de cercetările respective, Gene a venit cu noi.

— Înțeleg că ai încheiat partea din studiu care necesită un profesor vizitator, a spus Decanul.

— Mai există încă o mare cantitate de date care trebuie analizate, i-am răspuns.

— La asta m-am referit. E vorba, în principal, de muncă brută. M-am gândit că ți-ar prinde bine un ajutor.

— Nu și dacă asta înseamnă să aplic pentru o subvenție.

În general, consumi mai puțin timp lucrând tu însuți decât ocupându-te de documentele necesare ca să obții un ajutor.

— Nu, nu trebuie să aplici pentru subvenție. *În cazul ăsta anume.*

Decanul a râs, iar Gene i-a ținut isonul.

— Am însă un cercetător post-doctoral, tare la statistică, care ne-a fost împrumutat – e o mică favoare făcută unui coleg, trebuie totuși ca omul să facă o muncă serioasă. Mai ales dacă i se va verifica viza.

— Ia-l! a sărit Gene.

Lista cu lucrări publicate de Gene era populată cu piese realizate de oameni aflați sub supravegherea lui. Eu însă nu voiam să-mi văd numele pe lucrări pe care nu le scrisesem. Totuși, îi eram dator lui David Borenstein să nu-mi irosesc timpul cu sarcini care puteau fi duse la bun sfârșit de persoane cu poziții inferioare, care ar fi beneficiat în urma acestor experiențe.

— Numele ei e Inge, mi-a comunicat David. E lituaniancă.

Gene ne-a lăsat singuri, iar eu și Decanul am mers o vreme în tăcere. Am presupus că David se gândește – o schimbare plăcută față de majoritatea oamenilor, care consideră că o pauză în conversație e un spațiu care trebuie umplut. Eram aproape de biroul lui, când David s-a exprimat din nou.

— Don, consiliera o să propună ca Rosie să-și întrerupă studiile. Ceea ce e de bun simț. Totuși nu vrem s-o pierdem. Ne place să ne păstrăm studenții, iar ea e un student bun. Momentul nu e grozav. Probabil că va fi nevoită să-și amâne ultimele șase luni din anul clinic, să nască și să revină în universitate în al doilea semestru sau anul următor. Eu aș zice să-și ia liber tot anul. În felul ăsta, o să aveți timp să puneți totul la punct, treabă care probabil că o să te implice și pe tine.

Nu mă gândisem la aspectul ăsta practic, iar sfatul lui David mi s-a părut bun.

— Unele femei își iau liber o lună sau două, după care se întorc la treabă și aranjează lucrurile astfel încât să recupereze ce au pierdut în vacanță. Eu consider că asta e o greșeală. Și ar fi o greșeală, mai ales în cazul vostru.

— De ce în cazul nostru în mod deosebit?

— Nu aveți pe nimeni în oraș care să vă sprijine. Dacă amândoi ați fi avut aici părinții sau alte rude care să vă ajute – atunci poate. Nu tot ceea ce ține de îngrijirea copilului poate fi făcut de altcineva decât părinții lui. De-asta zic: amânați totul pentru un an. Altfel, copilul va avea de suferit, studiul va avea de suferit, ea va avea de suferit. Și, dă-mi voie să-ți spun, din amara mea experiență, și tu vei avea de suferit.

— Mi se pare un sfat excelent. O să i-l comunic și lui Rosie.

— Nu-i spune că eu ți-am zis lucrurile astea.

Decanul Facultății de Medicină, sponsorul nostru, un părinte experimentat. Oare putea să existe o altă persoană, cu mai multă autoritate, care să ne sfătuiască în privința echilibrării studiilor medicale și rolului de părinți? Totuși, bănuiam că David avea dreptate recomandându-mi să nu-i pomenesc numele. Rosie ar fi respins instinctiv sfatul unui bărbat mai în vârstă, aflat într-o poziție de autoritate.

Previziunea mea a fost corectă.

— Nu-mi iau pauză un an de zile, mi-a declarat Rosie în aceeași seară, când i-am prezentat sfatul lui David, fără a-i menționa însă și sursa.

Cinam împreună cu Gene, noul membru al familiei noastre, care folosea unul dintre scaunele în plus.

— Pe termen lung, un an de pauză nu înseamnă nimic, a intervenit prietenul meu.

— Tu ai făcut pauză când s-a născut Eugenie? i-a replicat Rosie.

— Nu, dar Claudia a făcut.

— Atunci gândește-te la mine ca și când aș fi tu, nu Claudia. Sau efortul de imaginație e prea mare?

— Deci Don o să fie cel care o să îngrijească bebelușul?

Rosie a izbucnit în râs.

— Nu prea cred. Vreau să spun că Don are de lucru. Și…

Eram interesat să aflu ce alte motive putea Rosie să invoce pentru a susține imposibilitatea mea de a-l îngriji pe Bud, dar Gene m-a întrerupt.

— Atunci cine o să se ocupe de el?

Rosie s-a gândit câteva clipe.

— O s-o iau sau o să-l iau cu mine.

Eram uluit.

— Vrei să-l duci pe Bud la Columbia – prin spitale?

La momentul nașterii lui Bud, Rosie avea să ajungă să lucreze cu pacienți adevărați – oamenii măcinați de boli infecțioase –, în situații în care prezența unui bebeluș putea să provoace inclusiv dezastre cauzatoare de moarte. Abordarea ei mi se părea nepractică și iresponsabilă.

— Încă mă mai gândesc la asta, da? Dar e momentul ca universitatea să ia în considerare necesitățile femeilor cu copii. În loc să ne spună să ne luăm tălpășița și să ne întoarcem după ce copilul a crescut.

Rosie și-a împins farfuria într-o parte. Nu-și terminase risotto-ul.

— Trebuie să lucrez.

Încă o dată, eu și Gene am rămas să discutăm singuri. Mi-am făcut o notiță mentală să reîmprospătez stocul de băuturi.

Gene a ales subiectul de conversație înainte ca eu să apuc să spun ceva despre căsnicia lui.

— Te simți mai bine în legătură cu ideea de a deveni tată?

Cuvântul „tată“ suna bizar când îmi era atașat mie. M-am gândit la tatăl meu. Bănuiam că rolul lui, chiar la începutul vieții mele, fusese minimal. Mama demisionase, renunțând la postul de profesoară, ca să se ocupe de trei copii, în vreme ce tata continuase să lucreze la magazinul de feronerie. Era o formă de diviziune a muncii practică, deși stereotipă. Dat fiind că tata are și el unele dintre trăsăturile de personalitate care mie îmi creează cele mai multe probleme, era probabil avantajos să maximizez cantitatea de informații provenite de la mama.

— M-am mai gândit la asta. Bănuiesc că varianta mea contributivă cea mai utilă ar fi să stau la locul meu ca să nu generez probleme.

Declarația era în concordanță cu aprecierea mea, ca om, apreciere pe care mi-o comunicase Lydia, în timpul Incidentului Ton Roșu. În plus, ținea cont și de aforismul medical: *În primul rând, să nu faci nici un rău.*

— S-ar putea să-ți meargă! Rosie e o feministă lipsită de exercițiu, deci, filozofic vorbind, vrea ca tu să porți fustă, dar, în același timp, crede despre ea însăși că e Superwoman. Independența e o trăsătură a femeii australiene. Rosie o să vrea să facă ea totul.

Gene a sorbit și ultima picătură de Midori, după care ne-a umplut la loc paharele amândurora.

— Indiferent ce spun femeile, din punct de vedere biologic ele sunt legate de copil într-un fel în care noi nu suntem. În primele câteva luni, bebelușul nici n-o să te recunoască. Deci

nu-ți face griji în privința asta. Privește în viitor, la momentul când o să înceapă să meargă de-a bușilea și o să puteți să interacționați.

Informațiile astea îmi erau de ajutor. Aveam noroc că pot să primesc sfaturi de la un tată experimentat și de la șeful departamentului de psihologie. Iar Gene nu-și golise încă tolba.

— Uită orice îți spun psihologii. Ăștia fetișizează rolul de părinte. Te fac să devii paranoic, să crezi că tot timpul faci ceva greșit. Dacă auzi cuvântul *atașament*, fugi mâncând pământul!

Informația asta îmi era *extrem* de utilă. Indubitabil, Lydia făcea parte din categoria descrisă de Gene.

Care a continuat.

— Nu ai nici o nepoată sau vreun nepot, nu-i așa?

— Corect.

— Deci n-ai nici un fel de experiență reală cu copiii.

— Doar cu Eugenie și cu Carl.

Progeniturile lui Gene îmi erau aproape suficient de familiare ca să le includ pe lista mea de prieteni, însă erau deacum prea mari ca să mă mai învețe lucruri în privința copiilor aflați în faza de mers de-a bușilea.

Rosie a ieșit din birou și s-a îndreptat către dormitor dând din mâini. Am dat următoarea interpretare gesturilor ei: *Ați băut destul. Și tu, și el. E momentul să vii în pat, în loc să mai afli informații interesante.*

Gene a dat să se ridice, dar s-a prăbușit la loc pe scaun.

— Uite și ultimul meu sfat, înainte să mă fac țăndări. Studiază niște copii, uită-te la ei cum se joacă. O să vezi că nu sunt decât niște adulți în miniatură, doar că încă n-au învățat

toate regulile și trucurile. Deci n-ai absolut nici un motiv să-ți faci griji.

9

Când m-am dus în dormitor, Rosie stătea în capul oaselor pe pat.

— Don, înainte să te dezbraci… Pot să-ți cer o favoare?

— Sigur. Atâta timp cât nu necesită coordonare mentală sau fizică.

Faptul că Gene îmi reumpluse paharul se soldase cu o supradoză accidentală de alcool.

— La ce oră se închide băcănia? Aia de la care ai cumpărat macroul afumat?

— Nu știu.

De ce trebuia să rămân îmbrăcat ca să răspund la întrebare?

— Tare mult aș mai vrea niște macrou afumat.

— Îți mai cumpăr azi, mai încolo.

Era 12:04 a.m.

— Putem să-l mâncăm rece, pe post de aperitiv.

— Eu mă refeream acum. În noaptea asta. Cu murături cu mărar. Și cu chili, dacă găsești.

— E prea târziu ca să mănânci. Sistemul tău digestiv…

— Nu-mi pasă. Sunt gravidă. Când ești gravidă, ai pofte. E ceva normal.

În mod clar, normalul fusese redefinit.

Previzionam că găsirea de macrou afumat și de murături după miezul nopții avea să implice un efort semnificativ, mai ales că, din pricina intoxicației cu alcool, nu puteam să merg cu bicicleta. Totuși, asta era prima ocazie care mi se oferise să fac ceva direct legat de sarcina lui Rosie.

O alergare la întâmplare, prin cartierul necunoscut, nu m-a ajutat să găsesc macrou afumat. Străzile erau în continuare aglomerate, iar alegerile mele în privința direcției erau influențate de nevoia de a evita pietonii. M-am hotărât s-o pornesc spre Brooklyn, acolo unde știam că, pe Graham Avenue, există un magazin alimentar bine aprovizionat. Statistic vorbind, perioada de timp potențială în care aș fi putut să găsesc macrou era probabil mai mică în cazul în care continuam căutarea în Manhattan, dar eram dispus să plătesc prețul necesar pentru certitudine.

Alergând pe podul Williamsburg, am analizat problema. Probabil că trupul lui Rosie reacționa la o oarecare deficiență, intensitatea dorinței fiind potențată de importanța nutriției adecvate în perioada sarcinii. Soția mea respinsese risotto-ul cu ciuperci și anghinare, dar voia macrou. Am tras concluzia provizorie că trupul ei avea nevoie de proteine și ulei de pește.

Ca și în cazul gestionării vieții mele din ce în ce mai complexe, vedeam două soluții. O aprovizionare cu alimente în sistem „la cerere“, determinată de poftele care probabil că se manifestau doar după ce deficiența era identificată de organism, avea să-mi dea programul peste cap și să se dovedească ineficientă, după cum o demonstra alergătura după macrou. O abordare planificată, care să țină cont de

dieta specializată impusă de sarcină și care să-mi dea siguranța că o să am mereu la îndemână și la timp toate ingredientele, era, în mod evident, superioară.

Când am ajuns acasă, la 2:32 a.m., în Orașul Care Nu Doarme Niciodată, alergasem aproximativ douăzeci de kilometri și cumpărasem macrou, murături și ciocolată (Rosie avea mereu poftă de ciocolată). Iar soția mea dormea. I-am fluturat macroul pe sub nas, dar nici acțiunea asta nu a generat vreo reacție.

Când m-am trezit, Rosie și Gene se pregăteau deja să plece la Columbia, iar pe mine mă durea iar capul – de data asta, fără îndoială, din pricina lipsei de somn. Doza corectă de somn relativ netulburat este esențială pentru funcționarea fizică și mentală optimă. Sarcina lui Rosie îmi afecta organismul în mod grav. Achiziția în avans de hrană compatibilă cu gravidia avea măcar să elimine necesitatea excursiilor la miezul nopții. Ca soluție pe termen scurt, mi-am luat o zi liberă ca să mă concentrez asupra Proiectului Bebeluș.

Am reușit să-mi folosesc ziua liberă în manieră productivă. Mai întâi, m-am refăcut, din punctul de vedere al somnului, apoi am găsit și alte informații legate de afirmația lui Rosie cu privire la relația dintre cortizol și depresie. Dovezile erau convingătoare, ca și în cazul conexiunii cu boala de inimă. În mod clar, era important să minimalizez nivelul de stres al lui Rosie, în beneficiul sănătății ei și a lui Bud.

După realizarea sarcinilor programate în legătură cu întreținerea corporală, restul dimineții l-am alocat documentării pe subiectul nutriției în timpul sarcinii. Timpul

alocat s-a dovedit teribil de insuficient. Existau atât de multe sfaturi care se băteau cap în cap! Chiar și după eliminarea articolelor care demonstrau din start – ceea ce mi-a fost de ajutor – lipsa de bază științifică, prin utilizarea unor termeni precum *organic*, *holistic* și *natural*, tot am rămas cu o cantitate uriașă de informații, recomandări și rețete. Unele se concentrau asupra alimentelor de inclus în dietă, altele, asupra alimentelor de exclus. Existau și foarte multe suprapuneri. Un website dedicat bebelușilor, cu produse în serie, dar impresionant, oferea un Sistem Standardizat de Masă pentru fiecare trimestru, dar printre alimentele incluse se găsea și carne, ceea ce ar fi fost inacceptabil pentru Rosie. Aveam nevoie de mai mult timp sau de un metastudiu. Era imposibil să nu existe și alți oameni care să se fi confruntat cu aceeași problemă și să-și fi structurat descoperirile.

Website-urile despre perioada sarcinii conțineau, la rândul lor, cantități enorme de informații despre dezvoltarea fătului. Rosie se exprimase limpede când îmi comunicase că nu vrea un comentariu tehnic, dar era așa de *interesant*, mai ales că aveam un studiu de caz care se desfășura chiar în apartamentul meu. Am selectat una dintre plăcile de faianță de deasupra căzii și am scris pe ea „5“, cifră care reprezenta numărul estimat de săptămâni de gestație, până în sâmbăta anterioară. Am adăugat un punct, cât un sâmbure de portocală, care reprezenta dimensiunea actuală a lui Bud, apoi am alăturat o schiță. Chiar și după patruzeci de minute de lucru, schița era grosolană prin comparație cu unele diagrame disponibile on-line. Totuși, ca și în cazul programului înregistrat pe plăcile de faianță de vizavi, și

realizarea asta mi-a indus un sentiment pronunțat de satisfacție.

Ca să rezolv problema nutrițională imediată, am selectat, la întâmplare, o rețetă vegetariană de pe unul dintre website-uri. O fugă până la Trader Joe's a fost suficientă ca să achiziționez toate ingredientele necesare pentru o tartă cu tofu și dovlecei.

Am rămas cu o după-amiază în care nu aveam nimic programat – o oportunitate ideală de a mă mai documenta cu privire la sfatul dat de Gene. Mi s-a părut înțelept să amân dușul și schimbarea hainelor până după incursiune, cu atât mai mult cu cât buletinul meteo indicase șanse de ploaie în proporție de 30%. Mi-am luat haina subțire de ploaie peste costumul de jogging și am adăugat casca de ciclist, ca protecție pentru păr.

Pe 10th Avenue, la doar câteva străzi distanță, exista un mic loc de joacă pentru copii. Care era perfect. Am stat pe o bancă, singur, și m-am uitat la copiii însoțiți de adulți. Un binoclu mi-ar fi fost de folos, totuși puteam să observ mișcările motorii grosiere, ba chiar să aud și unele frânturi de conversație, mai ales atunci când replicile erau strigate. N-am fost tulburat în nici un fel – de fapt, singura dată când un copil s-a apropiat de mine, a fost imediat chemat înapoi.

Mi-am notat mai multe observații în carnețel.

Copiii explorau terenul pe distanțe scurte, dar în mod regulat se uitau și se întorceau la însoțitorii lor. Mi-am amintit că văzusem un documentar în care acest comportament era evidențiat printr-o redare accelerată, însă nu mi-am adus aminte despre ce fel de animal era vorba. Telefonul meu avea destulă memorie liberă, așa că am început să-mi filmez

propriul documentar. Gene avea să fie cu siguranță interesat de el.

Filmarea mi-a fost întreruptă de un soi de acțiune comunitară: însoțitorii și copiii s-au strâns laolaltă preț de aproximativ douăzeci de secunde, apoi s-au mutat în celălalt capăt al locului de joacă, acolo unde nu mai puteam să-i văd, întrucât perspectiva îmi era obturată de o insulă de vegetație. I-am urmat și m-am așezat într-un loc de unde puteam din nou să-i observ, dar copiii nu-și reluaseră joaca. M-am hotărât să aștept și să folosesc timpul în cauză ca să modific rezoluția video pe telefon, în cazul în care urma să am posibilitatea să filmez un segment mai lung. Din cauza concentrării asupra sarcinii de operare a aparatului, n-am remarcat apropierea a doi polițiști îmbrăcați în uniforme.

Privind retrospectiv, e posibil să nu fi gestionat bine situația, dar era un protocol social nefamiliar, în circumstanțe neașteptate, determinate de reguli pe care nu le cunoșteam. În plus, mă chinuiam și cu aplicația video pe care o descărcasem, întrucât avea un algoritm de compresiune superior, dar fără să fi fost atent la gradul ei de ușurință în utilizare.

— Ce crezi că faci aici?

Acesta era polițistul (ceva) mai în vârstă. Am bănuit că amândoi aveau în jur de treizeci de ani și erau într-o formă fizică bună – indicele de masă corporală era de aproximativ douăzeci și trei.

— *Cred* că-mi configurez rezoluția, dar e posibil să fac altceva. E puțin probabil să mă puteți ajuta dacă nu sunteți familiarizați cu aplicația.

— Ei, atunci presupun c-ar fi cazul să nu te mai deranjăm și să te lăsăm cu copiii.

— Excelent! Mult noroc în lupta împotriva infracțiunilor.

— Ridică-te!

Aceasta a fost o schimbare de atitudine neașteptată din partea colegului mai tânăr. Poate că asistam la o demonstrație a obișnuitului „polițistul bun și polițistul rău“. M-am uitat la Polițistul Bun, ca să mă lămuresc dacă urmează să primesc instrucțiuni contrare.

— Și dumneavoastră îmi cereți să mă ridic?

Polițistul Bun m-a ajutat să mă ridic. Cu forța. Sentimentul de neplăcere pe care îl resimt când sunt atins de cineva e visceral, iar reacția pe care o am e, de asemenea, automată. Nu mi-am țintuit și nici nu mi-am îmbrâncit atacatorul, dar am recurs totuși la o mișcare simplă de aikido ca să mă eliberez și să mă distanțez de el. Tipul s-a împleticit, făcând câțiva pași în spate, iar Polițistul Rău a scos arma. Polițistul Bun a scos la lumină cătușele.

La secția de poliție, ofițerii au întocmit o declarație, în care recunoșteam că fusesem în parc, că mă uitasem la copii și că opusesem rezistență la arestare. În sfârșit, mi s-a oferit răspunsul la întrebarea evidentă: ce făcusem greșit? În New York, e ilegal să intri în zona delimitată a unui teren de joacă pentru copii dacă nu ești însoțit de un copil sub vârsta de doisprezece ani. Se pare că exista un indicator în acest sens, pe gardul locului de joacă.

Incredibil! Dacă aș fi fost într-adevăr – după cum probabil că eram suspectat de poliție și prezumat de legislatori – un individ care dobândea satisfacție sexuală privind copiii, aș fi fost nevoit să răpesc unul, ca să pot pătrunde în zona terenului de joacă. Polițistul Bun și Polițistul Rău nu au fost

interesați de argumentul ăsta și, până la urmă, le-am oferit o relatare a situației, care a părut să-i mulțumească.

Am fost lăsat singur într-o cămăruță timp de cincizeci și patru de minute. Telefonul îmi fusese confiscat.

În acel moment, un bărbat mai în vârstă, tot în uniformă, mi s-a alăturat, având în posesie ceea ce am bănuit că era versiunea printată a declarației mele.

— Domnul profesor Tillman?

— Salutări! Trebuie să sun un avocat.

Timpul petrecut singur îmi fusese util, căci îmi permisese să-mi adun gândurile. Îmi amintisem și de un număr de urgență al unor avocați judiciari dintr-o reclamă văzută în metrou.

— Nu vreți s-o sunați întâi pe soția dumneavoastră?

— Prioritatea mea o reprezintă sfatul unui profesionist.

Eram de asemenea conștient că vestea arestării mele ar fi stresat-o pe Rosie, mai ales că problema era încă nerezolvată, iar ea nu putea să facă prea multe ca să mă ajute.

— Dacă doriți, puteți să sunați un avocat. Dar poate că n-o să aveți nevoie de unul. Vreți să beți ceva?

Răspunsul meu a venit automat:

— Da, vă rog. Tequila, simplă.

Anchetatorul s-a uitat la mine aproximativ cinci secunde. N-a făcut nici un gest în sensul de a-mi aduce băutura.

— Sigur nu vreți o Margarita? Sau poate un Daiquiri cu căpșuni?

— Nu, cocktailurile presupun un mod de preparare complex. Tequila e în regulă.

Bănuiam că nu au la dispoziție suc proaspăt. Mai bine o tequila simplă, decât o Margarita făcută cu sirop de lămâie

sau cu o doză de premix dulce-amar.

— Sunteți din Melbourne, Australia, nu-i așa?

— Corect.

— Și acum sunteți profesor la Columbia?

— Profesor asociat.

— Aveți o persoană pe care s-o contactăm și să ne confirme asta?

— Desigur. Puteți să-l contactați pe Decanul de la Facultatea de Medicină.

— Deci sunteți un tip foarte inteligent, nu?

Era o întrebare stânjenitoare, la care nu prea puteai să răspunzi fără să pari arogant. Pur și simplu am încuviințat din cap.

— Bine, domnule profesor! Atunci răspundeți-mi la întrebarea asta: cu toată inteligența dumneavoastră, când v-am oferit o Margarita, chiar ați crezut-o c-o să mă duc la bucătărie și-o să storc niște lime?

— Și lămâile sunt bune. Dar eu nu am cerut decât o tequila. Storsul de citrice pentru cocktailuri nu mi se pare un mod potrivit de folosire a timpului pentru un profesionist din cadrul poliției.

Individul s-a lăsat pe spate.

— Nu glumiți, nu-i așa?

Mă aflam sub o presiune extraordinară, dar conștient că probabil comisesem o eroare. Am făcut tot ce mi-a stat în putință să clarific situația.

— Am fost arestat și risc să fiu încarcerat. Nu cunoșteam legea aceea. Și nu am glumit în mod deliberat.

Doar pentru că astfel șansele de a fi încarcerat puteau fi reduse, ca și rezultantele acestei stări de fapt: mâncarea

proastă, conversația plictisitoare și avansurile sexuale nedorite, m-am gândit o clipă, apoi am adăugat:

— Am un anume grad de incompetență socială.

— De asta mi-am cam dat seama deja. Chiar i-ați spus ofițerului Cooke „mult noroc în lupta împotriva infracțiunilor“?

Am încuviințat din cap.

Tipul a râs.

— Am un nepot care seamănă mult cu dumneavoastră.

— E profesor de genetică?

— Nu, dar dacă vreți să aflați despre Spitfire-urile din al Doilea Război Mondial, e omul potrivit. Știe totul despre avioane, dar nimic despre cum să se ferească de necazuri. Probabil că v-ați descurcat bine la școală. Dacă ați ajuns profesor.

— Am avut note excelente. Nu am agreat însă aspectele sociale.

— Probleme cu autoritatea?

Răspunsul care mi-a venit instinctiv a fost „nu“: respect regulile și nu doresc să creez probleme. Însă în minte mi s-au ivit amintiri nedorite cu profesorul de religie, cu directorul și cu Decanul Facultății de Științe din Melbourne, urmate de altele cu Wineman, cu administratorul apartamentului din Brooklyn și cu cei doi polițiști.

— Corect. Mai degrabă, din cauza sincerității – a lipsei de tact – și nu din răutate.

— Ați mai fost arestat vreodată?

— Asta e prima dată.

— Și vă aflați în zona terenului de joacă pentru că – omul s-a uitat pe hârtie – voiați să observați comportamentul copiilor,

ca pregătire pentru paternitate.

— Corect. Soția mea e însărcinată. Trebuie să mă familiarizez cu copiii.

— Iisuse!

Bărbatul s-a uitat din nou pe hârtie, dar ochii lui nu indicau că ar fi citit ceva.

— Bine. Nu cred că sunteți un pericol pentru copii, dar nici nu pot să vă las să plecați pur și simplu. Dacă săptămâna viitoare vă duceți și deschideți focul într-o școală, iar eu nu am făcut nimic...

— Pare improbabil, din punct de vedere statistic...

— Nu mai spuneți nimic. Altfel o să vă creați probleme și mai mari.

Am considerat că sfatul e bun.

— O să vă trimit la Bellevue. O să vă vadă un tip și, dacă el crede că sunteți în regulă, atunci scăpați basma curată. Cu toții scăpăm basma curată.

Polițistul mi-a înapoiat telefonul și mi-a scos cătușele.

— Brendan e un băiat de treabă. Dumneavoastră doar duceți-vă la el. Altfel vă ducem noi cu forța.

10

Când am părăsit secția de poliție era 6:32 p.m. Imediat am telefonat la Bellevue, ca să-mi fac o programare. Recepționista mi-a cerut să telefonez din nou în ziua următoare, dacă nu am vreo urgență. Am început să-i descriu situația, dar, după aproximativ patru minute, femeia a luat decizia ireversibilă că nu e nici o urgență.

În timpul călătoriei cu metroul, m-am gândit dacă trebuia s-o informez pe Rosie cu privire la Incidentul Terenul de Joacă. Era ceva stânjenitor, care sugera o lipsă de cunoaștere a regulilor. Cunoașterea regulilor e unul dintre punctele mele forte. Rosie s-ar fi supărat pentru că mi se întâmplase ceva neplăcut și s-ar fi înfuriat din cauza poliției – pe scurt, s-ar fi *stresat*. Hotărârea mea anterioară de a o proteja pe Rosie până la rezolvarea situației își păstra validitatea. Evitasem scenariul cel mai grav, în secția de poliție. Evaluarea de la Bellevue era singurul obstacol rămas.

Mi-am spus că nu există *nici un motiv* de anxietate în privința întâlnirii cu psihologul. Până la douăzeci și cinci de ani, fusesem chestionat de numeroși psihologi și psihiatri. În cercul meu de prieteni se găseau Claudia, psiholog clinician; Gene, șeful departamentului de psihologie; cât și Rosie,

absolventă de Psihologie și doctorandă. Aveam experiență și mă simțeam în largul meu în compania acestei categorii profesionale. Așa cum nu exista nici un motiv pentru care psihologul să mă considere periculos. Prin urmare, nu exista *nici un motiv* de anxietate în privința evaluării. În absența vreunui motiv, era irațional să mă simt neliniștit.

Când am ajuns acasă, Rosie era deja acolo și lucra în biroul ei. Ratasem stația, după care mersesem pe jos în direcția greșită. Am dat vina pe schimbarea de adresă. Am început să pregătesc cina. Avea să fie un subiect de conversație mai puțin periculos decât acela al activităților de peste zi.

— Unde-ai fost? mi-a strigat soția mea. Credeam că mâncăm împreună la prânz.

— Tofu. Nutritiv și ușor de digerat, dar și o sursă excelentă de fier și de calciu.

— Unde ești?

Rosie a ieșit din birou și a venit în spatele meu, în timp ce mă concentram asupra mâncării.

— Nu mă pupi?

— Ba sigur că da.

Din păcate, în ciuda eforturilor mele de a-l face interesant, sărutul n-a fost suficient ca să-i distragă atenția lui Rosie de la interogatoriu.

— Deci? Ce-ai făcut? Ce s-a întâmplat la prânz?

— Nu mi-am dat seama că prânzul a fost o întâlnire confirmată. Mi-am luat o zi liberă. Am mers și-am făcut o plimbare. Nu mă simțeam bine.

Toate afirmațiile erau adevărate.

— Nici nu-i de mirare! N-ai dormit toată noaptea fiindc-ai stat și-ai băut cu Gene.

— Și-am cumpărat macrou afumat.

— A, rahat! Am uitat. Îmi pare rău. Am mâncat niște ouă cu oțet și m-am culcat.

Rosie a arătat cu mâna spre bucata de tofu, pe care tocmai o pregăteam.

— Credeam că ieși cu Dave.

— Asta e pentru tine.

— Ei, frumos din partea ta, dar o să-mi iau o pizza.

— Asta e ceva mai sănătos. E bogat în betacaroten, care e esențial pentru un sistem imunitar solid.

— Poate, dar am chef de pizza.

Oare trebuia să mă bazez pe instinctele care indicau pizza sau pe website-ul care vorbea de tofu? Ca genetician, aveam încredere în instincte, dar, ca om de știință, aveam un anume grad de încredere în documentare. Ca soț, știam că e mai simplu să nu intru în conflict. Așa că am vârât bucata de tofu înapoi, în frigider.

— A, și ia-l pe Gene cu tine.

Seara băieților era definită prin prezența lui Dave, a mea și, uneori, a foștilor colegi ai lui Dave. Pe de altă parte, era definită și ca „timpul personal al lui Rosie“. Singura variantă prin care ambele componente ale definiției puteau fi menținute era aceea în care Gene ar fi mâncat singur, dar, în felul ăsta, ar fi fost încălcată o altă regulă a comportamentului etic. Schimbările păreau să nu se mai termine.

Când eu și Gene am ieșit din lift și am pășit afară, în stradă, George tocmai cobora dintr-o limuzină, cărând o geantă. L-am

abordat.

— Salutări! Credeam că te întorci în Anglia.

La o căutare pe net aflasem numele vaporului de croazieră al lui George, care plecase cu câteva ore mai devreme.

— A fost nițel cam liniște pentru voi, așa-i? Nu, avem câteva luni libere, datorită celor de la Herman's Hermits. Agentul ne caută ceva cântări în New York. Ce face berea?

— Temperatura e corectă și stabilă. Există o scurgere minoră, care produce ocazional miasme, dar ne-am obișnuit cu ele. Aveți de gând să repetați în seara asta?

— Ce bine s-a nimerit că m-ai întrebat! Eu nu pot să zic că am chef, dar Jimmy, basistul, mi-a spus că s-ar putea să treacă pe-aici. A stat trei zile în New York City și deja nu mai are ce să facă, așa că s-a gândit să ne întâlnim, să bem niște bere și să cântăm puțin.

— Nu vreți să vă uitați mai bine la baseball?

Ideea mi-a răsărit în minte ca o soluție la problema zgomotului pe care George ar fi putut să-l producă spre neplăcerea lui Rosie. Cred că asta a fost prima dată în viața mea când am invitat pe cineva în mod spontan, altcineva decât un prieten apropiat, să mi se alături în scopuri de socializare.

— Adică ieșiți în oraș?

— Corect. Mâncăm mâncare, bem alcool și ne uităm la baseball. De asemenea, vorbim.

Alesesem barul Dorian Gray, un local din East Village, ca loc obișnuit al întâlnirilor noastre. Ne oferea cea mai bună combinație de televizoare, nivel de zgomot (foarte important), calitate a mâncării, bere, preț și timp alocat deplasării până acolo pentru mine și Dave. L-am prezentat pe George ca

vecinul meu vertical și am explicat că Gene locuiește cu mine. George nu a părut afectat de faptul că avea un chiriaș neplătitor în plus.

Dave se adaptează modificărilor de program și s-a bucurat că George și Gene ni s-au alăturat. Am comandat burgeri cu toate adaosurile posibile. În seara băieților, Dave renunță la regim. Gene a comandat o sticlă cu vin mai scumpă decât berea pe care o beam de obicei. Știam că asta are să-l îngrijoreze pe Dave.

— Așa, a zis Gene, ce s-a întâmplat cu tine azi? A trebuit să-i arăt asistentei tale cum stau lucrurile la birou.

— O spui ca și când n-ar fi fost o povară prea mare, a comentat George. Așadar e vorba de o tânără domnișoară?

— Exact, i-a răspuns Gene, posibil imitându-i accentul. O cheamă Inge. E foarte drăguță.

Luând în considerare țelul primar al serii cu băieții, anume acela de a ne oferi asistență mutuală în privința problemelor personale, mă întrebam dacă n-ar fi fost bine să le solicit sfatul cu privire la Incidentul Terenul de Joacă. Voiam o a doua opinie în legătură cu decizia de a-i ascunde aceste informații lui Rosie. Totuși, nu mi se părea înțelept să-i comunic lui George, care era proprietarul locuinței, că fusesem arestat.

— Am o problemă minoră, am spus. Am comis o eroare socială, care s-ar putea să aibă consecințe.

N-am adăugat că eroarea era rezultatul direct al sfatului primit de la Gene: să studiez copiii.

— Ei, a fost foarte limpede, a comentat Gene. Nu vrei să ne mai dai câteva detalii?

— Nu. Vreau doar să știu dacă ar trebui să-i spun lui Rosie ce s-a întâmplat. Și dacă da, cum să-i spun.

— Absolut, mi-a răspuns Gene. Căsnicia trebuie să se bazeze pe încredere și sinceritate. Să nu existe secrete.

Apoi a râs, probabil ca să-mi dea de înțeles că glumise. Un comportament caracteristic pentru el, care își mințise și înșelase soția.

M-am întors spre Dave.

— Tu ce părere ai?

Dave s-a uitat la farfuria goală.

— Cine sunt eu să-mi dau cu părerea? Noi suntem în pragul falimentului, iar eu nu i-am zis nimic Soniei.

— Nu merge bine afacerea cu sisteme de refrigerare? l-a întrebat George.

— Partea cu refrigerarea e în regulă. Partea cu afacerea e cu probleme.

— Hârțogăria, a replicat George. Ți-aș zice să-ți iei pe cineva care să se ocupe de ea, dar, într-o zi, te trezești și-ți dai seama c-ai muncit pentru individu' ăla, nu pentru tine. Și că nu mai ai ce face.

Mi-era greu să înțeleg cum descoperi o astfel de informație când te trezești din somn, dar, în general, am fost de acord cu teza lui George: partea administrativă reprezenta și pentru mine un inconvenient major. Pe de altă parte, Gene era expert în folosirea acestui domeniu în avantajul lui.

Conversația se disipase. Am reîntors-o la întrebarea critică: să-i spun lui Rosie?

— Serios vorbind, chiar e nevoie să știe? a zis Gene. O s-o afecteze?

— Încă nu, i-am răspuns. Depinde de consecințe.

— Atunci așteaptă. Oamenii își petrec viața făcându-și griji din cauza unor lucruri care n-o să se întâmple niciodată.

Dave a încuviințat din cap.

— Presupun că nu are nevoie de și mai mult stres.

Iar cuvântul ăsta.

— De acord, a decis Gene.

Apoi s-a întors spre George.

— Tu ce crezi?

— Cred că vinul ăsta e surprinzător de plăcut, a răspuns George. E Chianti, nu?

I-a făcut semn chelnerului.

— Încă o sticlă din cel mai bun Chianti al vostru, cavalere!

— N-avem decât un singur fel de Chianti. Ăla pe care-l beți.

— Atunci adu-ne cel mai bun vin roșu al vostru.

Expresia lui Dave indica oroare. Eu însă nu mai eram atât de neliniștit. Cel mai bun vin roșu de la Dorian Gray nu putea să fie scump.

George aștepta sosirea vinului.

— De cât timp ești căsătorit? m-a întrebat.

— De zece luni și cincisprezece zile.

— Și deja faci lucruri despre care nu poți să-i spui nevestei?

— Se pare că da.

— Presupun că nu aveți copii, nu?

— Interesantă întrebare.

Depindea de definiția cuvântului „copil“. Dacă George era un fundamentalist religios, atunci putea să considere că respectivul copil fusese creat la un moment dat, într-un interval cuprins între o oră și cinci zile după ce-mi dezbrăcasem cămașa în sâmbăta care-mi schimbase viața –

asta în funcție de viteza de deplasare a spermatozoizilor triumfători.

În timp ce eu mă gândeam, Gene a răspuns la întrebare în locul meu:

— Don și Rosie așteaptă primul lor copil… când, Don?

Durata medie de gestație la oameni este de patruzeci de săptămâni; treizeci și opt de săptămâni de la concepție. Dacă declarația lui Rosie era corectă, iar concepția se produsese în aceeași zi, atunci copilul urma să se nască pe 21 februarie.

— Ei, a spus George, asta îți răspunde la întrebarea dacă s-o pui la curent sau nu. Nu vrei să-i spui ceva care s-o supere.

— Bun principiu, a comentat Gene.

Chiar și în lipsa dovezii științifice a legăturii dintre stres și viitoarea sănătate mintală a lui Bud, companionii mei ajunseseră practic la aceeași concluzie ca mine. Vestea trebuia așadar ascunsă până la soluționarea problemei. Care trebuia să se producă, desigur, cât mai curând cu putință, dacă voiam să nu devin eu însumi o victimă a otrăvirii cu cortizol.

Gene a gustat vinul, în numele grupului, și a continuat:

— E în natura omului să-și înșele partenerii. Nu vrei să lupți împotriva naturii.

George a izbucnit în râs.

— Aș vrea să-ți aud argumentele în favoarea teoriei ăsteia.

Gene a început să-și livreze discursul standard, în care susținea că femeile caută cele mai bune gene, chiar și în afara relației de bază, și că bărbații caută să fecundeze cât mai multe femei posibil, fără să fie prinși. Era un noroc că ținuse discursul ăsta de multe ori, întrucât detectam acum semnele unei intoxicări severe cu alcool. George a râs mult.

Dave nu a râs deloc.

— Mie mi se pare că bați câmpii. Eu nu m-am gândit niciodată, la modul serios, s-o înșel pe Sonia.

— Cum să mă exprim mai bine? a zis Gene. Există o ierarhie. Cu cât te afli mai sus în ierarhia lanțului trofic, cu atât mai multe femei ai la dispoziție. Un coleg de-al nostru e șeful Institutului de Cercetări Medicale din Melbourne și tocmai a fost prins cu pantalonii în vine – literalmente. Și nu există tip mai cumsecade decât el!

Gene se referea la colegul meu de cercetare din Melbourne, Simon Lefebvre, și era bine de știut că acum îl considera „un tip cumsecade“. În trecut, între ei doi existase o doză nesănătoasă de competitivitate.

Gene a turnat ultimul strop de vin.

— Deci nu vă supărați, dar Don e profesor asociat, iar eu sunt șef de departament. Sunt cam la același nivel ca Lefebvre, dar mai sus în ierarhie decât Don. Probabil că nu am la fel de multe ocazii ca Lefebvre, al cărui devotament, în ceea ce privește această sarcină, e un exemplu pentru noi toți, dar sigur am mai multe decât Don.

— Iar eu sunt inginer în domeniul refrigerării, ceea ce înseamnă că ocup o poziție inferioară pozițiilor voastre, a comentat Dave.

— În termenii ierarhiei sociale, probabil că așa e. Dar asta nu te face mai puțin valoros ca om. Dacă eu aș avea nevoie să-mi repare cineva frigiderul, nu l-aș suna pe Lefebvre, dar, în medie, cineva cu profesia ta va avea mai puține șanse să facă sex cu femei care, în mod inconștient – sau chiar și conștient –, se concentrează pe statut. Probabil că tu ești un om mai bun decât mine, din multe puncte de vedere, dar, în grupul ăsta, eu sunt masculul alfa.

Gene s-a întors spre George.

— Scuze, *cavalere*, sunt arogant. Presupun că nu ești prorector la Cambridge sau vreun jucător internațional de fotbal.

— Sunt prea tâmpit pentru prima variantă, i-a răspuns englezul. Mi-ar fi plăcut să fiu jucător internațional de fotbal. Am încercat să intru în echipa Norwich, da' n-am fost destul de bun.

Chelnerul ne-a adus nota, iar George a luat-o imediat, a pus peste ea un teanc de bancnote și s-a ridicat.

George, Gene și cu mine am împărțit un taxi, cu care ne-am întors la blocul nostru. Când ușile ascensorului s-au închis în fața lui George, Gene a zis:

— O masă gratis. Asta-ți demonstrează ce e în stare să facă un tip ca să-l provoace pe masculul alfa. Știi cumva cu ce se ocupă?

— E vedetă rock, i-am răspuns.

Când am intrat în dormitor, Rosie era în costumația de somn, dar era încă trează.

— Cum a fost? m-a întrebat, iar eu am experimentat un moment de panică, înainte să realizez că nu aveam nevoie s-o mint în nici un fel.

— Excelent! Am băut vin și am mâncat hamburgeri.

— Și ați vorbit despre baseball și femei.

— Incorect. N-am vorbit deloc despre femei în general. Doar despre tine și Sonia. În seara asta, am vorbit despre genetică.

— Mă bucur c-am stat acasă. Bănuiesc că discuția despre genetică a însemnat că Gene i-a livrat lui Dave discursul cu

„bărbații sunt programați să înșele“. Am dreptate?

— Da. Consider că e puțin probabil ca Dave să-și modifice comportamentul ca rezultat al discursului livrat de Gene.

— Eu sper că nimeni n-o să-și schimbe comportamentul din cauza a ceva ce le-a spus Gene, a comentat Rosie și s-a uitat la mine ciudat. E ceva ce nu-mi spui?

— Firește. Sunt foarte multe lucruri pe care nu ți le spun. Te-ai confrunta cu o suprasaturație informațională.

Era un argument excelent, dar venise momentul să schimb subiectul, mutând ținta conversației pe Rosie. Pe drumul spre casă cu taxiul, pregătisem o întrebare potrivită.

— Cum a fost pizza?

— Până la urmă, am gătit bucata de tofu. N-a fost rea.

La câteva minute după ce m-am alăturat lui Rosie în pat, George a început să bată la tobe. Soția mea mi-a propus să mă duc sus și să-i cer să înceteze.

— Dacă nu te duci tu, mă duc eu, mi-a comunicat.

Mă aflam în fața a trei opțiuni: o confruntare cu proprietarul apartamentului, o confruntare cu soția și o confruntare între soție și proprietar.

Judecând după aspectul lui, când mi-a deschis ușa, George probabil că bătea la tobe în pijama. Am o teorie conform căreia orice om e la fel de ciudat ca mine când e singur în casă. Firește că și eu eram îmbrăcat tot în pijama.

— Fac prea mult zgomot pentru tine și doamna? Și Don Juan?

— Doar pentru doamna.

Încercam să reduc magnitudinea plângerii cu șaizeci și șapte la sută. Vocea îmi semăna bizar de mult cu a bunicului.

George a surâs.

— A fost cea mai grozavă ieșire în oraș din câte-mi amintesc! Mi-am folosit creierul și n-am vorbit de fotbal.

— Ai avut noroc. În mod normal, discutăm despre baseball.

— Foarte interesante chestiile alea despre genetică.

— Gene nu e întotdeauna precis din punct de vedere tehnic.

— Îmi închipui!

George a râs.

— Nu știu care-i legătura, dar e pentru prima oară într-o grămadă de ani când mi-a venit să repet. Bănuiesc că amicu' tău a scos masculu' alfa din mine.

— Bați la tobe ca să-l enervezi pe Gene?

— Alți oameni dau bani pentru asta. Voi aveți parte de concert gratis.

Nu mi-a venit în minte nici un contraargument rezonabil, dar George a zâmbit din nou.

— Mai cânt o bucată de încheiere, pentru el, și gata.

11

S-o mint pe Rosie, a doua zi dimineață, n-a fost tocmai simplu.

— Ce se întâmplă, Don?

— Iar nu mă simt prea bine.

— Nici tu?

— S-ar putea să mă duc la un doctor.

— Am o idee și mai bună. De ce nu treci și tu pe suc de portocale ca mine? Aseară, când ai venit acasă, trăsneai ca o berărie.

— Probabil că iar a curs berea.

— Don, cred că trebuie să stăm de vorbă. Nu știu dacă faci față situației.

— Totul e în regulă. O să mă întorc la lucru în după-amiaza asta. O să-mi reiau programul.

— Bine. Dar și eu sunt puțin stresată. Teza mea e varză.

— Trebuie să eviți stresul. Mai ai încă opt săptămâni. Îți recomand să vorbești cu Gene. E obligatoriu să discuți cu coordonatorul despre teză.

— În clipa asta, trebuie să-mi pun la punct statisticile, iar ăsta nu prea e domeniul lui Gene. Și-așa era destul de rău că trebuia să-i dau raportu' o dată pe lună, acu' e și mai rău, că

stă cu mine în casă și știe că nu sunt în regulă. În plus, îmi mai îmbată și bărbatu'.

— Eu sunt expert în statistică. Ce folosești?

— Vrei să mă ajuți să trișez în fața coordonatorului? Oricum, chestia asta trebuie s-o fac singură. Doar că mi-e greu să mă concentrez. Îmi vine ceva în minte, dar – brusc! – gândurile îmi fug în altă parte și trebuie s-o iau de la capăt.

— Ești sigură că nu te confrunți cu un Alzheimer timpuriu sau cu o altă formă de demență?

— Sunt *gravidă*. Și am multe pe cap. Azi am trecut pe lângă consilieră și tipa mi-a zis așa, relaxată: „Am aflat vestea. Oricând vrei să stăm de vorbă…". Rahat! Eu abia pot să-mi rezolv toate chestiile pe care le am acum, iar ea vorbește de o treabă care o să se întâmple peste mai multe luni.

— Probabil consiliera e expertă…

— Termină! Deocamdată las-o baltă! Ce-a mai zis Gene? Când se mută de la noi? Ai discutat cu el aseară, nu?

— Sigur. O să mai discut cu el și azi.

Tehnic vorbind, ambele afirmații erau corecte. Detalierea situației ar fi intensificat stresul lui Rosie.

A doua tentativă de a-mi programa evaluarea de la Bellevue a fost *un dezastru*. Brendan, cel la care mă trimisese ofițerul de poliție cu grad superior, era în concediu de stres, alăturându-ni-se mie și lui Rosie și probabil majorității newyorkezilor în privința necesității de a ne reduce cortizolul la un nivel de siguranță. Vreme de opt zile, nu se mai putea face nici o programare. Am hotărât că ar fi fost util să mă prezint la Bellevue în persoană, în speranța că are să fie

anulată vreo programare sau că vreun pacient n-o să vină la consultație.

Clinica se afla la aproximativ aceeași latitudine ca apartamentul nostru, dar pe 1st Avenue, din partea de est a Manhattanului. M-am folosit de călătoria cu bicicleta, dintr-o parte în alta a orașului, ca să-mi pun la punct abordarea și să-mi pregătesc discursul pentru când aveam să ajung la unitatea de evaluare psihiatrică. Pe plăcuța de deasupra ferestrei cu gratii a recepționerei scria *Registratură*.

— Salutări! Numele meu e Don Tillman și sunt suspectat de pedofilie. Doresc să mă plasez pe lista de așteptare pentru o evaluare.

Femeia a ridicat ochii din hârtii doar preț de câteva secunde.

— Nu avem o listă de așteptare. Trebuie să faceți programare.

Mă pregătisem pentru tactica asta.

— Pot să discut cu directorul dumneavoastră?

— Îmi pare rău, nu e disponibilă.

— Când va fi disponibilă?

— Îmi pare rău, domnule…

Femeia a așteptat, ca și când s-ar fi așteptat să spun ceva, după care a continuat.

— Chiar trebuie să vă faceți programare. Astea sunt regulile. Și trebuie să vă scoateți bicicleta afară.

Mi-am susținut din nou cauza, în vederea unei evaluări imediate, de data asta intrând în mai multe detalii. Prezentarea mi-a luat ceva timp, iar femeia a făcut mai multe încercări să mă întrerupă. Până la urmă, a reușit.

— Domnule, sunt oameni care așteaptă.

Avea dreptate. Aveam un public în creștere, care părea impresionat de argumentele mele. Concluzia am adresat-o deci acelor persoane.

— Din punct de vedere statistic, într-un anume moment, în cursul acestei dimineți, va exista un psiholog, plătit din banii contribuabililor, care va bea cafea și se va uita pe internet, din cauza unui client sau a unei cliente care nu se va prezenta la consultație, asta în vreme ce un potențial pedofil psihopat e liber să bântuie pe străzile din New York City, neevaluat…

— Sunteți pedofil?

Întrebarea mi-a fost pusă de o femeie în jur de treizeci de ani, îmbrăcată în trening, al cărei indice de masă corporală era de aproximativ patruzeci.

— Sunt *acuzat* de pedofilie. Am fost arestat în zona unui teren de joacă pentru copii.

Femeia i s-a adresat recepționerei.

— Cineva ar trebui să-l vadă pe tipu' ăsta.

Era limpede că femeia în cauza beneficia și de sprijinul celorlalte persoane aflate în sala de așteptare.

Recepționera a verificat o listă și a ridicat receptorul. După circa un minut, a spus:

— Doamna Aranda o să vă primească peste o oră, dacă sunteți dispus să așteptați.

Apoi mi-a dat un formular pe care să-l completez. Victoria rațiunii!

— Înțeleg că erați nerăbdător să discutați cu cineva, a spus doamna Aranda (vârsta estimată: patruzeci și cinci de ani; indexul de masă corporală: douăzeci și doi), care s-a prezentat drept Rani.

M-a ascultat în decursul celor patruzeci și unu de minute de care am avut nevoie ca să-i explic evenimentele din ziua precedentă. Am remarcat o îmbunătățire progresivă a expresiei ei faciale, care a trecut de la încruntare la zâmbet.

— Asta nu e prima dată când ați intrat într-un bucluc, nu-i așa? m-a întrebat ea când am încheiat.

— Corect.

— Dar înainte n-au mai fost probleme cu copiii?

— Doar când eram la școală. Când copiii îmi erau contemporani.

Doctorița a râs.

— Până acum ați reușit să supraviețuiți. Dacă nu v-ați fi purtat puțin ciudat cu polițiștii, probabil că, pur și simplu, v-ar fi comunicat regulile și v-ar fi trimis la treaba dumneavoastră. Nu e ilegal să fii ciudat.

— Din fericire! Altfel aș fi fost deja condamnat la scaunul electric.

Era o glumă minoră, dar Rani a râs din nou.

— O să vă scriu o hârtie pentru poliție și veți fi liber să vă întoarceți la documentarea în privința copiilor. Vă sugerez totuși să vă vizitați rudele, ceea ce e oricând un lucru bun. Și urați-i soției mult noroc cu nașterea!

O povară uriașă mi-a fost luată de pe umeri. Rezolvasem problema fără s-o stresez pe Rosie. În seara aia aveam să-i povestesc totul, iar ea avea să spună: „Don, când am fost de acord să mă mărit cu tine, am zis că mă aștept la o stare de nebunie constantă. Ești incredibil!“.

Apoi am realizat că cineva se uita la noi prin geam. Abia când persoana i-a făcut semn lui Rani, care a ieșit din încăpere și i s-a alăturat, am recunoscut-o. Trecuseră cincizeci și trei de

zile de la întâlnirea noastră, dar statura înaltă, indicele de masă corporală scăzut și deficitul asociat de depozite de grăsime pe față erau inconfundabile. Persoana aceea era Lydia, din ziua Incidentului Ton Roșu.

Rani a discutat cu Lydia câteva minute, după care a plecat. Lydia a intrat în biroul în care mă aflam.

— Salutări, Lydia!

— Numele meu e Mercer. Lydia Mercer. Sunt asistenta socială șefă și vă preiau cazul.

— Credeam că totul a fost rezolvat. Am presupus că m-ai recunoscut…

Lydia m-a întrerupt.

— Domnule Tillman, sunt dispusă să cred că e posibil să ne mai fi întâlnit în trecut, dar consider că ar fi util să vă scoateți asta din minte. Ați fost arestat pentru o infracțiune și o… evaluarea… reținută din partea noastră ar putea să pună poliția în postura de a continua investigațiile. E destul de clar ce spun?

Am încuviințat din cap.

— Soția dumneavoastră e însărcinată?

— Corect.

Să nu faci niciodată copii, îmi spusese Lydia. Îi nesocotisem instrucțiunile, deși nu din cauza unei acțiuni deliberate. Ca să mă apăr, am adăugat:

— N-a fost ceva planificat.

— Și credeți că sunteți capabil să fiți tată?

Mi-am amintit sfatul lui Gene.

— Mă aștept ca instinctul să-mi asigure un comportament esențialmente corect.

— Așa cum s-a întâmplat și când l-ați agresat pe ofițerul de poliție. Cum o să facă față situației soția dumneavoastră?

— Să facă față situației? Copilul nu s-a născut încă.

— Deci soția lucrează?

— E rezidentă la medicină.

— Nu credeți că ar avea nevoie de un sprijin în plus în această perioadă?

— În plus față de ce? Rosie e o femeie independentă.

Asta era una dintre caracteristicile definitorii ale lui Rosie. S-ar fi simțit insultată dacă i-aș fi sugerat că are nevoie de sprijin.

— Ați discutat despre îngrijirea copilului?

— Minimal. Momentan, Rosie se concentrează asupra tezei de doctorat la care lucrează.

— Parcă ați spus că e rezidentă.

— Simultan lucrează și la teza de doctorat.

— Așa cum se face de obicei.

— Nu, e o situație extrem de ieșită din comun, i-am replicat.

— Cine face curățenia în casă, cine gătește?

Aș fi putut să-i răspund că partea cu curățenia e împărțită și că gătitul e responsabilitatea mea, dar informațiile astea mi-ar fi subminat declarația privind independența lui Rosie. Așadar am găsit o cale să ocolesc frumușel răspunsul.

— Situația variază. Aseară soția mea și-a pregătit singură cină, iar eu mi-am cumpărat un hamburger, într-un bar sportiv.

— Cu amicii dumneavoastră – cu *frații* – desigur.

— Corect. Nu e nevoie să-mi traduceți. Sunt familiar cu limbajul autohton.

Lydia s-a uitat din nou prin dosar.

— Soția dumneavoastră are rude aici?

— Nu. Mama ei a murit, a *trecut în neființă*, deci i-ar fi imposibil să se afle aici. Tatăl ei nu poate să fie aici întrucât e proprietarul unei săli de sport – al *unui centru de fitness* –, ceea ce impune prezența lui acolo.

Femeia și-a notat ceva.

— Câți ani avea soția dumneavoastră când mama ei a murit?

— Zece.

— Câți ani are acum?

— Treizeci și unu.

— Profesore Tillman. Nu știu dacă situația pe care am să o expun are logică pentru mintea dumneavoastră, dar iată cum stau lucrurile: avem o femeie care devine mamă pentru prima dată, un profesionist independent care țintește sus, *foarte sus*, pierderea mamei înaintea vârstei de unsprezece ani, lipsa unui model, lipsa vreunui sprijin și un soț care habar nu are despre toate astea. Ca profesor, ca intelectual, înțelegeți ce vreau să spun?

— Nu.

— Soția dumneavoastră este o țintă sigură pentru depresia postnatală. Pentru incapacitatea de a face față situației. Pentru a sfârși în spital. Sau chiar mai rău. Iar dumneavoastră nu faceți nimic ca să preveniți această stare de fapt și nici n-o să vă dați seama când ea va interveni.

Deși îmi displăcea ce spunea Lydia, trebuia să respect experiența ei profesională.

— Nu sunteți singurul din lume care nu-și sprijină partenerul de viață. Nici pe departe. Dar sunteți unul dintre

cei în legătură cu care pot să fac ceva.

Asistenta socială a fluturat dosarul.

— O să vă puneți pe treabă. Ați agresat un ofițer de poliție. Nu știu în ce fel această lipsă de control se poate traduce și într-o situație domestică, dar am să vă trimit să lucrați cu un grup de susținere. Prezența e obligatorie până în clipa în care supervizorul va decide că nu mai prezentați pericol. Și vreau să vă văd din nou peste o lună, pentru evaluare. Împreună cu soția dumneavoastră.

— Și dacă nu reușesc?

— Sunt asistentă socială. Ați fost trimis la mine din cauza unui comportament nepotrivit și ilegal în preajma unor copii. La final, oamenii mă vor asculta pe mine, nu pe dumneavoastră. Poliția: e suficient să scriu un raport și dosarul se întoarce la secție. Biroul de imigrație: bănuiesc că nu aveți cetățenie americană. Și există anumite proceduri pentru tații pe care îi considerăm periculoși.

— Ce ar trebui să fac ca să fiu socotit mai potrivit pentru paternitate?

— Începeți să acordați atenție soției dumneavoastră și felului în care se adaptează rolului de mamă.

Lydia nu avea program de lucru pe 27 iulie și m-am întrebat, scurt, dacă asta nu avea să-mi rezolve problema aducerii lui Rosie la evaluarea de „peste o lună“. Recepționera a insistat că ăsta nu e un motiv valid să nu mă prezint și mi-a făcut o programare pe 1 august, peste cinci săptămâni. Anterior, fusesem stresat de ideea că trebuie să aștept opt zile pentru consultație. Acum aveam în față treizeci și cinci de zile

cu nivel ridicat de anxietate și cu nici o altă posibilitate decât s-o implic și pe Rosie.

Exista însă o problemă și mai gravă. Lydia pomenise starea mentală a lui Rosie. Se întâmpla că eram echipat astfel încât să iau măsuri imediate. Când sora mea murise, cu trei ani înainte, îmi făcusem grijă că aș putea să intru în depresie clinică – rezultat al situației respective. Cu o oarecare ezitare, Claudia a apelat la singurul chestionar legat de depresie pe care îl avea atunci acasă: Scala de Depresie Postnatală Edinburgh.

Ulterior, am continuat să folosesc SDPE-ul ca să-mi evaluez starea emoțională, punând consecvența înaintea faptului că nu eram proaspătă mamă. Acum SDPE-ul se dovedea a fi instrumentul perfect: în ciuda denumirii, în ghidul care îl însoțea se menționa că scala fusese gândită astfel încât să poate fi utilizată și prenatal, dar și postnatal. Dacă instrumentul acesta avea să-mi indice că Rosie nu se află într-o postură de risc, puteam să prezint rezultatele la următoarea întâlnire, iar Lydia avea să fie nevoită să renunțe la diagnosticul ei intuitiv în fața dovezii științifice. Poate că, având la dispoziție aceste date, nu aveam să mai fiu obligat s-o iau pe Rosie cu mine.

O cunoșteam pe soția mea suficient de bine ca să întrevăd că avea să refuze completarea chestionarului și chiar dacă avea să accepte, putea să falsifice răspunsurile, ca să mă liniștească în privința nivelului ei de fericire. Trebuia așadar să strecor întrebările pe nesimțite, în timpul conversațiilor. SDPE-ul conține doar zece întrebări scurte, cu câte patru răspunsuri posibile la fiecare, deci era simplu să-l memorez.

Până atunci, trebuia să petrec ceva timp la Columbia, după o zi și jumătate de absență. Intenționam să mă întâlnesc cu Gene, ca să abordez subiectul mutării din apartamentul nostru, după care voiam să mă văd cu noua mea asistentă de cercetare.

Ordinea aceasta a sarcinilor s-a dovedit irelevantă. Inge se afla în biroul lui Gene, acolo unde prietenul meu îi dădea explicații cu privire la cercetările lui legate de atracția sexuală la oameni. Metodele și descoperirile lui Gene nu sunt intrinsec amuzante, însă el are obiceiul să le însoțească adesea cu anecdote și observații comice, așa că Inge râdea. Gene consideră că nici o femeie sub vârsta de treizeci de ani nu e urâtă, iar Inge îi susținea teoria.

Am dus-o pe Inge în laborator, fără Gene, și i-am prezentat șoarecii alcoolici – în grup, nu individual. Nu e înțelept să te atașezi de șoareci, ca indivizi. Date fiind gradul ei de atractivitate și naționalitatea, am considerat că e important să-i ofer un avertisment subtil. Șoarecii au reprezentat ocazia potrivită.

— În esență, se îmbată, fac sex și mor. Viața lui Gene e asemănătoare dacă nu luăm în considerare sarcinile lui în calitate de profesor. De asemenea, e posibil să sufere de o boală incurabilă, cu transmitere sexuală.

— Poftim?

— Gene e extrem de periculos și trebuie evitat la nivel social.

— Mie nu mi s-a părut periculos. Cred că e foarte drăguț.

Inge surâdea.

— De-asta și e periculos. Dacă ar părea periculos, ar fi mai puțin periculos.

— Cred că se simte singur aici, în New York. Mi-a spus că abia ce a sosit în oraș. Suntem cam în aceeași situație. Nu există nici o regulă care să-mi interzică să beau ceva cu el astă seară, nu-i așa?

12

Rosie a ajuns acasă înaintea lui Gene și mi-a oferit astfel ocazia s-o evaluez în privința depresiei. M-a sărutat pe obraz și și-a dus geanta în birou. M-am luat după ea.

— Cum a fost săptămâna asta? am întrebat-o.

— *Săptămâna?* E abia joi. Dar am avut *o zi* bună. Stefan mi-a trimis pe mail un tutorial despre analiza regresiei multiple. Tutorialul lui a fost de-o mie de ori mai clar decât manualul.

Stefan fusese coleg de doctorat cu Rosie la Melbourne. Avea o atitudine relaxată în privința bărbieritului și o însoțise pe Rosie la balul facultății înainte ca eu și ea să devenim un cuplu. Mi se părea enervant. Însă problema imediată era aceea de a situa discuția noastră în intervalul temporal specificat de SDPE.

— O singură zi nu e un bun indicator pentru nivelul tău general de fericire. Zilele variază. O săptămână e un indicator mai util. E o convenție să întrebi „Cum a fost azi?“, dar mai util să spui „Cum a fost săptămâna asta?“. Ar trebui să adoptăm o convenție nouă.

Rosie a zâmbit.

— Ai putea să mă întrebi în fiecare zi cum a fost și după aceea să faci media.

— O idee excelentă! Dar am nevoie de un punct de plecare. Așa că, doar azi, cum ți-a mers de joia trecută până acum? Te-ai simțit copleșită de situații?

— Dacă tot mă întrebi, da, un pic. Dimineața mă simt de rahat. Sunt în urmă cu teza; mai e și Gene; consiliera mă bate la cap – cred că David Borenstein o împinge de la spate; trebuie să-mi fac o programare la ginecolog; iar aseară am simțit că tu mă presezi oarecum să mă gândesc la lucruri care o să se întâmple abia peste câteva luni. E o situație destul de copleșitoare.

Am ignorat detaliile care au urmat după cuantificarea de bază: *un pic*. Nu prea mult.

— Ai spune că nu faci față situațiilor la fel de bine ca de obicei?

— Sunt OK.

Zero puncte.

— Nu mai poți să dormi din cauza problemelor ăstora?

— Iar te-am trezit? Știi că dorm foarte prost.

De la *dorm foarte prost* la *dorm foarte prost* nu exista nici o schimbare.

Mi s-a părut benefic să arunc o întrebare care să nu fie legată de SDPE. Asta ca să-mi ascund adevărata intenție.

— Ai încredere în capacitatea mea de a mă descurca în calitate de tată?

— Sigur, Don. Tu ai?

Improvizația mă băgase într-un nou bucluc. Am ignorat întrebarea soției și am trecut mai departe.

— Ai plâns?

— Nu credeam c-ai observat. Chiar aseară am plâns, am simțit că nu mai pot și tu erai plecat cu Dave. Dar n-are nici o

legătură cu faptul că n-ai fi un tată bun.

O singură dată.

— Ești tristă și nefericită?

— Nu, fac față. Sunt doar presată de probleme.

Nu. Zero.

— Ești anxioasă și îngrijorată fără nici un motiv?

— Poate puțin. Cred că uneori fac din țânțar armăsar.

În mod ciudat, dat fiind că ăsta era primul răspuns care indica un oarecare risc de depresie, Rosie a zâmbit. Cea mai simplă cale de a cuantifica *poate* și *uneori* era să reduc punctajul întrebării cu cincizeci la sută. Un punct.

— Ești speriată și nițel panicată?

— Cum am zis, un pic. Sincer, sunt destul de în regulă.

Un punct.

— E posibil să te învinovățești în mod nejustificat pentru diverse lucruri.

— Uau! În seara asta ești deosebit de receptiv.

I-am decodat răspunsul. Soția mea spunea, de fapt, că înțelesesem corect starea ei – deci, da. Punctaj complet.

Rosie s-a ridicat și m-a îmbrățișat.

— Îți mulțumesc. Ești tare dulce. Când vorbeam despre posibilitatea să fac o pauză la școală, am crezut că nu suntem pe aceeași lungime de undă…

Rosie a început să plângă. A doua oară. Dar episodul acesta se afla cu câteva minute în afara cadrului temporal al săptămânii evaluate de chestionar.

— Aștepți cu nerăbdare cina? am întrebat-o.

Soția mea a râs – ce schimbare extraordinară de stare!

— Atâta timp cât nu mâncăm iar tofu.

— Și viitorul, în general?

— Mult mai mult decât acum câteva minute.

O altă îmbrățișare, dar răspunsul ei conținea implicația că, în decursul săptămânii, per total, așteptase lucrurile cu *mai puțină nerăbdare decât înainte*.

Ultima întrebare era dificilă, dar pregătisem deja terenul.

— Te-ai gândit să-ți faci rău singură?

— Poftim?

Rosie a râs.

— N-o să mă sinucid din cauza regresiei multiple și a unui nenorocit din administrație care a rămas încremenit în anii ’50. Don, ești tare amuzant! Du-te și pregătește mâncarea!

Am considerat răspunsul ei ca *în stare să râdă și să vadă partea amuzantă a lucrurilor*, însă, luând în considerare întreaga săptămână, situația suferise un oarecare regres.

Nouă puncte. Un total de zece sau mai multe puncte indica un risc de depresie. Lydia avea probabil dreptate să fie îngrijorată, dar aplicarea metodei științifice îmi furnizase răspunsul definitiv.

Când am intrat în bucătărie, Rosie mi-a strigat:

— Hei, Don! Mersi! Mă simt mult mai bine. Uneori mă surprinzi.

În seara următoare, Gene a ajuns acasă la 7:38 p.m.

— Ai întârziat, i-am comunicat.

Prietenul meu s-a uitat la ceas.

— Cu opt minute.

— Corect.

Întârzierea nu avea vreun impact asupra calității cinei, dar programul meu fusese dat peste cap. Era frustrant să fiu singurul: Rosie și Gene abia dacă aveau să sesizeze vreo

schimbare. Faptul că Gene făcea acum parte din familia noastră creștea semnificativ șansele unor astfel de tulburări.

Rosie era încă în biroul ei. Era momentul oportun să-l confrunt pe Gene.

— Ai băut cu Inge?

— Da. E foarte drăguță.

— Ai de gând s-o seduci?

— Ei, haide, Don! Suntem adulți, suntem liberi să ne bucurăm de compania celuilalt.

Din punct de vedere tehnic, afirmația lui era adevărată, dar existau două motive pentru care trebuia să-l împiedic pe Gene să-și mai adauge o naționalitate pe listă.

Primul era obligația impusă de David Borenstein, pe care fusesem șantajat s-o accept ca să asigur Sabaticul lui Gene. Solicitarea Decanului era aceea ca Gene să-și țină mâinile departe de doctorande, dar bănuiam că ea s-ar fi extins și asupra unei cercetătoare de douăzeci și trei de ani, cu toate că nu exista nici o lege care să le interzică profesorilor să facă sex cu cercetătorii de grad inferior sau chiar cu studenții, atât timp cât persoana în cauză e adultă, iar profesorul nu e implicat în evaluarea ei.

Al doilea motiv era că, dacă Gene putea să-și demonstreze celibatul, exista posibilitatea ca soția lui, Claudia, să-l ierte, iar dorința sexuală nesatisfăcută a prietenului meu să-l împingă înapoi în brațele consoartei. Mă așteptasem ca Gene să fie nefericit în urma eșecului căsniciei, iar eu și Rosie să fim nevoiți să-l consolăm. Până în prezent, nu remarcasem nici o dovadă a nefericirii lui Gene. Mă aflam în fața unei noi probleme, care nu avea să fie soluționată fără intervenția mea.

În decursul săptămânii următoare am încercat să las situația cu Lydia în seama subconștientului meu, s-o proceseze el. Gândirea creativă are nevoie de o perioadă de incubație. Sâmbătă seara, după obișnuitul apel VoIP către mama, am inițiat o altă interacțiune.

Salutări, Claudia.

Am tastat mesajul, în loc să încerc să stabilesc o legătură vocală. Era posibil ca prietena mea să fie cu un pacient. Operam la nivelul personal maxim de empatie, nivel facilitat de izolarea în baia-birou, de o recentă tură de jogging și de o Margarita din grepfrut roz, pe care eram în curs de a o consuma. Programul era actualizat, iar în noaptea precedentă desenasem pe faianță conturul lui Bud din Săptămâna 7.

Bună, Don. Ce mai faci? a tastat Claudia.

Îmi schimbasem perspectiva supra formulelor sociale. Îmi dădeam seama acum că, de fapt, ele reprezintă un avantaj pentru oamenii care consideră interacțiunea socială dificilă.

Foarte bine, mulțumesc. Tu ce mai faci?

Bine. Eugenie mă ține în priză, dar altfel sunt bine.

Ar trebui să folosim modul audio – e mai eficient.

E în regulă așa, mi-a scris Claudia.

Conversația vocală e superioară. Pot să vorbesc mai repede decât pot să tastez.

Să rămânem la scris.

Cum e vremea în Melbourne?

Sunt în Sydney. Cu un prieten. Un prieten nou.

Ai deja un număr mare de prieteni. Cu siguranță că nu-ți mai trebuie unul în plus.

Prietenul ăsta e special.

Formalitățile făcuseră ca discuția să devieze. Era momentul să trec la subiect.

Tu și Gene ar trebui să vă împăcați.

Îți apreciez grija, Don, dar e puțin cam târziu.

Incorect. Sunteți despărțiți doar de o perioadă scurtă. Ați investit enorm în relația asta. Eugenie și Carl. Infidelitatea lui Gene e irațională; ușor de corectat prin comparație cu costul divorțului, cu distrugerea căsniciei și cu potențiala căutare a unor noi parteneri.

Am continuat pe aceeași linie. Unul dintre avantajele comunicării scrise este că persoana cealaltă nu poate să te întrerupă, așa că argumentația mea a umplut rapid mai multe ferestre. Între timp, am primit un mesaj de la Claudia – datorită funcționării asincrone a Skype-ului.

Multumesc, Don. Chiar apreciez grija ta. Dar trebuie să plec. Ce mai faceți tu și Rosie?

Bine. Vrei să vorbești cu Gene? Eu cred că ar trebui.

Don, nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar eu sunt psiholog clinician, iar tu nu ești expert în relații interpersonale. Ar fi mai bine să lași problema asta în seama mea.

Nu ești nepoliticoasă. Dar eu am o căsnicie de succes, iar a ta a eșuat. Prin urmare, abordarea mea e, la prima vedere, mai eficientă.

Au trecut aproximativ douăzeci de secunde până când mi-a apărut pe ecran răspunsul Claudiei – în mod evident, conexiunea era lentă.

Poate. Apreciez încercarea ta. Dar trebuie să plec. Iar tu nu-ți considera căsnicia ceva de la sine înțeles.

Iconița Claudiei s-a făcut portocalie înainte să apuc să mai tastez mesajul standard de la revedere.

Nu-mi consideram căsnicia ceva de la sine înțeles. După încă o săptămână în care am lăsat Problema Lydia la incubat, am hotărât că pot să i-o prezint lui Rosie ca pe o oportunitate de a primi niște sfaturi în legătură cu rolul nostru de părinți. Am încercat să introduc ideea în cursul cinei, care firește că-l includea și pe Gene, însă, de vreme ce nu puteam să dezvălui informații legate de Incidentul Terenul de Joacă, intențiile mele au fost interpretate greșit. Rosie a crezut că pomenind de responsabilitățile părintești făceam referire la posibilitatea ca ea să renunțe la programul medical.

— Dacă eram bărbat și urma să fac un copil, discuția asta nu ar fi avut loc.

— Situația e diferită din punct de vedere biologic, i-am spus. Pentru bărbat, procesul nașterii are un impact minim. El ar putea în timpul ăla să lucreze sau să se uite la baseball.

— Să nici nu-i treacă prin cap! Practic, n-am nevoie decât de câteva zile libere. *Tu*, în schimb, îți iei o săptămână liberă doar dacă-ți curge puțin nasul.

— Ca să previn răspândirea bolii.

— Da, da, știu, dar asta nu schimbă situația. Pur și simplu trebuie să aflu cât am posibilitatea să lipsesc fără să-mi amân tot anul.

Gene a venit cu o analiză mai convingătoare, dar și mai tulburătoare.

— Corect sau nu, dacă un doctorand nu ar face pauză de studii, s-ar presupune că partenera lui îngrijește copilul. Tu te gândești ca Don să-și ia liber de la universitate?

— Nu, sigur că nu mă aștept ca Don să stea acasă cu copilul…

Nu mă gândisem la posibilitatea de a îngriji eu copilul, dar, în realitate, nu mă gândisem aproape deloc la viața de după nașterea lui Bud. Se părea că evaluarea realizată de Rosie cu privire la abilitățile mele de tată corespundea cu aceea a Lydiei.

Probabil că soția mi-a remarcat expresia de pe chip.

— Scuze, Don! Sunt doar realistă. Cred că nici unul dintre noi nu se gândește ca tu să fii principala persoană care să se îngrijească de copil. Ți-am spus: o să-l iau cu mine.

— Mi se pare puțin probabil să ți se permită să faci asta. Ai vorbit cu consiliera?

— Încă nu.

Abordasem într-o discuție cu Decanul ideea lui Rosie de a-l lua pe Bud cu ea la lucru, iar el îmi comunicasem foarte clar că așa ceva n-o să fie posibil. Însă, și de data asta, Decanul îmi recomandase să nu-i comunic soției sursa aflată în poziție de autoritate.

Rosie i s-a adresat lui Gene.

— Don nu poate să-și ia liber de la serviciu. Avem nevoie de un venit. Ăsta e și motivul pentru care vreau să închei programul. Ca să pot să am un loc de muncă și să nu depind de altcineva.

— Don nu e altcineva. E partenerul tău de viață. Așa merg lucrurile în căsnicie.

— Tu știind cel mai bine.

După ce l-a complimentat pe Gene în legătură cu cunoștințele lui, în mod inexplicabil, Rosie și-a cerut scuze.

— Îmi pare rău, nu am vrut să spun asta. Pur și simplu, nu am timp acum să mă gândesc la așa ceva.

Momentul ăsta reprezenta ocazia perfectă ca să introduc Problema Lydia.

— Poate că ai nevoie de sfatul unui specialist.

— M-a mai ajutat Stefan, mi-a replicat Rosie.

— Cu informații despre rolul de părinte?

— Nu, nu cu sfaturi despre rolul de părinte. Don, în clipa asta am vreo cincizeci de probleme pe cap și nici una dintre ele nu are legătură cu felul în care o să îngrijesc un copil care o să se nască peste opt luni.

— Treizeci și două de săptămâni. Ceea ce e mai aproape de șapte luni. Ar trebui să ne pregătim din vreme. Să obținem o evaluarea a capacităților noastre de a fi părinți. Să ni se facă o verificare externă.

Rosie a izbucnit în râs.

— E cam târziu acum.

Gene a râs și el.

— Cred că Don e metodic, în stilul lui caracteristic. Nu putem să ne așteptăm de la el să se implice într-un nou proiect fără să se documenteze. Corect, Don?

— Corect. Probabil că nu ar fi nevoie decât de un scurt interviu. O să fac o programare.

— Nu mă deranjează să mergi să discuți cu cineva, mi-a comunicat Rosie. E minunat că te gândești la asta. Dar eu sunt capabilă să-mi port singură de grijă.

13

Menajul nostru, alcătuit din trei persoane, începea să respecte un program regulat. După cină, Rosie se ducea în biroul ei, în vreme ce eu și Gene consumam ingrediente pentru cocktailuri.

— Care-i treaba? a zis Gene. Te-ai înscris la un soi de evaluare?

— Ai putut să deduci asta din conversația mea?

— Doar datorită cunoștințelor mele profesionale legate de subtilitățile discursului oamenilor. Mă mir că Rosie nu te-a chestionat mai strâns.

— Cred că mintea ei e ocupată cu alte lucruri, i-am răspuns.

— Cred că ai dreptate. Deci?

Mă aflam într-un impas. Întrebările din chestionarul SDPE o absolviseră pe Rosie de riscul depresiei postnatale, dar răspunsurile ei îmi dezvăluiseră prezența stresului. Oare trebuia să-i adaug un element de stres în plus, comunicându-i întreaga poveste, sau trebuia să ignor solicitarea Lydiei, gest care, la rândul lui, avea să se transforme într-un raport negativ trimis poliției, o posibilă arestare și încarcerare, așadar un nivel de stres, încă și mai ridicat, pentru Rosie?

Gene părea să fie unica mea speranță. Abilitățile lui sociale și manipulative sunt mai sofisticate decât vor fi vreodată ale mele. Poate el era capabil să-mi propună o soluție care să nu implice nici dezvăluirea poveștii lui Rosie, nici detenția.

I-am relatat Incidentul Terenul de Joacă, reamintindu-i că succesiunea de evenimente fusese generată de sugestia lui. Per total, a părut să se amuze. Ceea ce pe mine nu m-a consolat în nici un fel: din experiența mea, amuzamentul e deseori corelat cu jena sau cu durerea persoanei determinante.

Gene și-a turnat ultimele picături de Blue Curaçao.

— Rahat! Don, îmi pare foarte rău dacă, într-un fel sau altul, am contribuit și eu la situația asta, dar pot să-ți spun că, dacă te duci acolo doar cu un chestionar completat, n-o să rezolvi problema. Și nu văd nici o ieșire, nimic care să nu însemne fie să-i spui totul lui Rosie, fie să ajungi în închisoare.

Îmi dădeam seama că prietenul meu era nemulțumit de concluzia trasă: ca om de știință, el privea orice problemă nerezolvată ca pe o insultă personală. Gene și-a golit paharul.

— Altceva mai ai?

Cât am mers până în camera frigorifică, el probabil că a continuat să disece situația.

— Bine, mi-a spus. Cred că trebuie să considerăm că femeia asta – Lydia – gândește exact așa cum o spune. Care e diferența dintre o asistentă socială și un rottweiler?

Eram incapabil să discern relevanța întrebării, dar Gene și-a răspuns singur.

— Rottweilerul îți dă copilul înapoi.

Era o glumă de prost gust, probabil dar am înțeles că eram doi prieteni care băuseră împreună și ăsta e contextul în care

se spun astfel de glume.

— Dumnezeule! Don, ce-i chestia asta?

— Grenadine. E o băutură nealcoolică. Trebuie să ai capul limpede. Și tocmai ai deviat de la subiect. Continuă!

— Uite care-i esența problemei: trebuie s-o înfrunți pe asistenta socială și trebuie s-o iei cu tine și pe Rosie. Poți să inventezi o scuză…

— Aș putea să spun că nu se simte bine, din cauza sarcinii. E o scuză foarte plauzibilă.

— Dar asta nu înseamnă decât că mai câștigi puțin timp. Și s-ar putea ca, în felul ăsta, s-o provoci să trimită oricum raportul la poliție. Nu vrei să provoci un rottweiler.

— Credeam că tâlcul anecdotei tale e că asistenții sociali și rottweilerii sunt diferiți.

— Tâlcul anecdotei mele era că sunt doar *puțin* diferiți.

Puțin diferiți. Conceptul ăsta mi-a dat o idee.

— Aș putea să angajez o actriță. Care să se dea drept Rosie.

— Pe Sophia Loren.

— Nu e mai bătrână decât Rosie?

— Glumeam! Serios vorbind, problema ar fi că tipa nu te-ar cunoaște suficient de bine. Și cred că pe asta o să se concentreze asistenta socială – poate femeia asta să-i facă față lui Don Tillman? Pentru că tu nu ești tocmai…

Am terminat fraza în locul lui:

— …la fel ca majoritatea oamenilor. Corect. Cât timp crezi că i-ar trebui ca să mă cunoască suficient?

— Aș zice șase luni. Minimum. Îmi pare rău, Don, dar cred că să-i spui adevărul lui Rosie e răul cel mai mic dintre cele două.

Am delegat problema subconștientului pentru încă o săptămână: Săptămâna 9 din gestația lui Bud. Desenul de pe faianță care reprezenta dimensiunile lui avea acum 2,5 centimetri lungime, iar forma se schimbase puțin, devenind mai reușită, datorită exercițiului.

Ideea cu actrița era ispititoare și mi-era greu s-o abandonez. În termeni tehnici de rezolvarea problemelor, devenisem *ancorat* – incapabil să văd alternativele. Însă Gene avea dreptate: nu aveam timp destul ca să informez o străină asupra personalității mele, într-o asemenea măsură încât ea să poată să răspundă întrebărilor minuțioase ale unei profesioniste. În cele din urmă, exista un singur om care putea să mă ajute.

I-am spus povestea Incidentului Terenul de Joacă și că eram obligat să mă supun, împreună cu Rosie, unei evaluări. Am încercat să arăt limpede că prioritatea mea o reprezenta evitarea generării de stres și că întrebările din chestionarul SDPE indicaseră că temerile Lydiei sunt lipsite de fundament. Cu toate astea, trebuie să accentuez riscul necooperării.

— Trebuie să ne prezentăm acolo, să fim evaluați ca părinți și să-i urmăm sfaturile. Altfel o să fiu judecat, deportat și o să mi se interzică să intru în contact cu Bud.

Era posibil să fi exagerat puțin, dar imaginea cu rottweilerul indusă de Gene era încă prezentă în mintea mea. Antrenamentul de arte marțiale nu se ocupase și de atacurile câinilor.

— Scârba! A luat-o razna rău dacă face de-astea.

— E o profesionistă care a detectat factori de risc. Impunerea ei mi se pare rezonabilă.

— Cred că ești amabil. Ceea ce e caracteristic pentru tine. În orice caz, te ajut cu bucurie indiferent cu ce ai nevoie.

Răspunsul era incredibil de generos. Mă tot dădusem de ceasul morții dacă să-mi aplic strategia, dar oferta era clară.

— Am nevoie să te dai drept Rosie.

Am interpretat expresia Soniei ca pe o stare de șoc. Nu-mi discutasem planul cu Gene, dar știam care e opinia lui: contabilii se pricep să te inducă în eroare. Mă bazam pe faptul că estimarea lui era corectă.

— Doamne Dumnezeule, Don!

Sonia a râs, dar mi-am dat seama că era un râs nervos.

— Glumești! Zic și eu așa… Știu că, de fapt, tu nu glumești. Doamne *Dumnezeule!* Nu cred că aș putea să mă dau drept Rosie.

— Din punct de vedere moral sau în termeni de competență?

— Ei, mă cunoști! Sunt completamente imorală.

Nu asta era impresia mea în legătură cu Sonia, dar afirmația ei se potrivea cu perspectiva lui Gene asupra profesiei ei.

— Eu și Rosie suntem atât de diferite!

— Corect. Dar Lydia n-a întâlnit-o niciodată pe Rosie. Nici măcar nu știe că e australiană. Știe doar că e o rezidentă la medicină, care nu are prieteni.

— Nu are prieteni? Da’ eu și Dave ce suntem?

— Se vede cu voi doar datorită mie. Majoritatea interacțiunilor ei sunt cu grupul de studiu. Din când în când, se mai întâlnește cu Judy Esler. E interesată, în principal, de conversațiile intelectuale.

— Trebuie să mă pun la punct cu lecturile. Vrei o cafea?

Ne aflam în apartamentul lui Dave și al Soniei. Era duminică, dar Rosie se dusese la universitate, ignorând astfel regula „timp liber în weekend“. Iar Dave lucra, la rândul lui. Sonia susținea că, datorită genelor italiene, avea nevoie de espresso în mod regulat. Așa că avea un espressor de înaltă calitate. Cafeaua era o idee excelentă, dar nu o prioritate.

— După ce rezolvăm problema rolului lui Rosie.

— După ce-mi beau cafeaua.

Când Sonia s-a întors cu ceașca mea de espresso dublu și cu ceașca ei de cappuccino decofeinizat, compatibil cu sarcina, am văzut că-și pregătise un discurs.

— Bine, Don. E vorba doar de o singură ședință, nu de mai multe, da?

Am încuviințat din cap.

— Și nu trebuie să completez nici un formular sau ceva de genul ăsta, nu trebuie să semnez nimic?

— Nu cred.

Nimic nu era sigur, dar, de vreme ce Lydia mă evalua oficial ca pedofil, mi se părea puțin probabil să raporteze ceva legat de Rosie sau de aspectul privind calitatea noastră de părinți. Sonia probabil că avusese dreptate când spusese despre asistenta socială că „a luat-o rău razna“.

— Bine. O să fac chestia asta pentru tine. Din două motive. Principalul e că te-ai purtat așa de frumos cu Dave. Sunt conștientă că ar fi falit fără banii pe care-i primește de la George Toboșarul. Sunt la curent.

Dave sigur nu știa că Sonia e la curent cu situația asta. Dave avea foarte mare grijă ca Sonia să nu cunoască problemele lui afaceristice. O așteptare ridicolă, dată fiind profesia ei.

Sonia și-a terminat cafeaua.

— Dar nu vreau să-i spui lui Dave, mi-a zis ea.

— De ce nu?

— Are destule pe cap. Îl știi cum e! Își face griji din orice.

Asta era adevărat. Motivul inducerii în eroare era acela de a evita s-o stresez pe Rosie. Ar fi fost groaznic dacă soluția la problema mea l-ar fi stresat pe Dave, stres care ar fi putut să-i genereze un infarct miocardic sau un atac cerebral – afecțiuni la care era deja predispus din cauza greutății corporale. Dar secretele se adunau. Iar eu nu mă pricep deloc să păcălesc oamenii. I-am promis Soniei că o să fac tot posibilul, dar că tot posibilul meu s-ar putea să fie cu mult sub nivelul mediu al abilității oamenilor de a minți. Aveam nevoie de abilitățile lui Gene, dar abilitățile respective erau un rezultat al personalității lui, de care nu aveam nevoie.

— Care e al doilea motiv? am întrebat-o pe prietena mea.

— S-o pun pe scârba aia la locu' ei, m-a lămurit Sonia râzând.

Când am ajuns acasă, Rosie așeza flori în cele două vaze ale noastre și în decantorul de vin. Era îmbrăcată cu o pereche de pantaloni scurți și cu un tricou fără mâneci. Silueta nu i se modificase vizibil față de aspectul obișnuit de perfecțiune.

— Trebuie să fac o pauză de la învățat, m-a anunțat ea. Ai avut dreptate când mi-ai zis că-mi pierd perspectiva.

— O idee excelentă, i-am răspuns. Trebuie să minimalizezi stresul.

— Ce mai face Sonia? m-a întrebat Rosie.

— Sonia face extrem de bine. Dave are emoții la gândul c-o să devină tată. Cum e normal la bărbați.

Rosie a râs.

— Hei, m-am mai gândit! La ce-ai zis săptămâna trecută, să ne consilieze cineva. Cred c-am fost nițel cam defensivă. Poate că totuși ar fi o idee bună. Dacă tu crezi că ai nevoie de asta.

— Nu, nu, eu doar mă gândeam la tine. În ceea ce mă privește, am foarte multă încredere. Și sunt fericit.

— OK. Păi, și eu sunt în regulă. Dar anunță-mă dacă te răzgândești.

Cu opt zile înainte, aș fi acceptat oferta lui Rosie. Acum însă planul cu Sonia mi se părea o soluție mai bună. Stresul avea să fie redus pentru Rosie, ca și riscul de a vedea procesul perturbat de o atitudine confruntațională a soției mele. În plus, scădea și pericolul ca Rosie să fie expusă la o evaluare negativă a pregătirii mele pentru paternitate.

Am aranjat să mă întâlnesc cu Sonia la locul ei de muncă, în Upper East Side, în speranța că reușesc să combin instrucțiunile pre-interviu cu aflarea celor mai proaspete vești din domeniul tehnologiei reproducătoare. Însă „locul de muncă“ s-a tradus prin „cafeneaua din apropiere“.

— Eu nu lucrez în vecinătatea laboratoarelor. M-am întâlnit cu Dave doar pentru că am crezut că firma lui ne taxase în plus.

— Și așa era?

— Nu. Încurcase Dave facturile. Dar a fost așa de sincer, că i-am făcut cinste cu o cafea. Aici.

— Ceea ce a dus la sex, după doar două întâlniri.

— Asta ți-a spus Dave?

— Nu e adevărat?

— E complet neadevărat. N-am făcut sex decât după ce ne-am căsătorit.

— Dave m-a mințit?

Incredibil! Dave era de o onestitate fără cusur.

Sonia a izbucnit în râs.

— Nu, *eu* am mințit. Nu ți-ai dat seama?

Am clătinat din cap.

— Sunt extrem de credul.

S-o ducem de nas pe Lydia avea să fie mai greu, fiindcă ea era obișnuită să trateze cu cei care trișează pentru ajutorul social, cu cei care vor să evite plata pensiei alimentare și cu contabilii din propria ei organizație.

— Sigur nu i-ai zis că Rosie e australiană?

— I-am spus că nu are nici o rudă aici. Rosie, adică tu, poate să fie de oriunde, mai puțin din New York.

— În regulă. Explică-mi cum stă treaba cu testul de depresie.

— E posibil să folosească alte teste. M-am documentat asupra mai multora. Factorul comun pare să fie acela că riscul de depresie e detectat prin intermediul sentimentelor de nefericire și anxietate manifestate de respondent.

— Nu-i fantastică psihologia?! Uneori mă întreb pentru ce sunt plătiți oamenii ăștia.

— Crezi c-o să reușim s-o inducem în eroare?

— Nu-ți face griji, Don. Trucul este să minți numai în legătură cu lucrurile despre care trebuie să minți. Tu fii tu, eu o să fiu eu, cu excepția numelui. Sunt fericită. Și complet normală.

Aproape că n-am recunoscut-o pe Sonia în imensul hol de la intrarea în spitalul Bellevue. N-o mai văzusem îmbrăcată decât în hainele de lucru, și, în cazul întâlnirilor de socializare, în jeanși. Acum purta o fustă largă cu imprimeu și o cămașă albă cu volane, astfel că impresia generală pe care o dădea era aceea de dansatoare pe muzică populară. M-a întâmpinat cu efuziune.

— *Ciao*, Don! E o zi minunată, nu-i așa?

— Pari ciudată. Ca o actriță care se preface că e italiancă.

— Eu *sunt* italiancă. Locuiesc în New York doar de un an. N-am nici o rudă aici, așa cum i-ai spus doamnei. Dar sunt foarte fericită! Din cauza lui *bambino*!

Sonia s-a răsucit pe câlcâie, iar forța centrifugă i-a făcut fusta să se umfle. Prietena mea a râs.

Bunicii Soniei din partea tatălui erau italieni, dar ea nu vorbea italiana. Dacă Lydia aducea un translator, dădeam de necaz. I-am recomandat Soniei să adopte un accent subtil. Totuși, era o idee fantastică: să creeze o Rosie străină de America, fără să imite accentul australian, care ar fi părut inautentic, prin comparație cu al meu.

— Îmi pare rău că v-am întrerupt de la studiu, a spus Lydia, după ce ne-a indicat să luăm loc. Probabil că sunteți foarte ocupată.

— Sunt foarte ocupată tot timpul, i-a replicat Sonia.

Apoi s-a uitat la ceas. Eram impresionat de jocul ei.

— De cât timp sunteți în Statele Unite?

— De la începutul cursurilor. Am venit aici pentru studii.

— Și înainte ce ați făcut?

— Am lucrat la o clinică de fertilizare in vitro din Milano. Asta mi-a suscitat interesul pentru medicină.

— Cum v-ați cunoscut cu Don?

Dezastru! Sonia s-a uitat la mine. Eu m-am uitat la Sonia. Dacă unul dintre noi trebuia să inventeze o poveste, era mai bine ca aceea să fie Sonia.

— La Columbia. Don e profesorul meu. Totul se întâmplă *rapido*.

— Când urmează să nașteți?

— În decembrie.

Ăsta era răspunsul corect pentru Sonia.

— Ați plănuit să rămâneți însărcinată atât de curând?

— Când lucrezi într-o clinică de fertilizare in vitro, înveți cât de prețios e un copil. Cred că sunt foarte norocoasă.

Sonia își uitase accentul. Dar suna extrem de credibil.

— Și intenționați să luați o pauză de studiu când copilul va veni pe lume?

Asta era o întrebare dificilă. Sonia – adevărata Sonia – plănuia să facă o pauză de un an, ceea ce-l stresa pe Dave din pricina impactului asupra veniturilor. Dacă Sonia răspundea ca Sonia, nu ca Rosie, eram obligat să joc rolul lui Dave, ca să-i țin isonul, și, în mod clar, nu aveam să fiu deloc convingător. Era mai bine ca Sonia să dea răspunsul pe care l-ar fi dat Rosie. Atâta doar că prietena mea nu îl cunoștea. Așa că am răspuns eu în locul ei.

— Rosie intenționează să-și continue studiile, fără nici o întrerupere.

— Fără pauză?

— O pauză de minimum o săptămână. Poate mai mult.

Lydia s-a uitat la Sonia.

— O săptămână? Vă luați liber doar o săptămână ca să nașteți un copil?

Surpriza evidentă a Lydiei și dezaprobarea mergeau pe linia sfatului primit de la David Borenstein. Surpriza Soniei avea legătură cu faptul că ea nu era Rosie și că planul ei real era acela de a-și lua liber pe perioadă nedeterminată. Cu toții eram de acord – mai puțin Rosie, care nu se afla în încăpere. Am încercat să-i reprezint opinia.

— Nașterea unui copil nu perturbă femeia mai mult decât o infecție minoră a tractului respirator superior.

— Credeți că să nași un copil e totuna cu a fi răcit?

— Fără elementul infecțios.

Analogia lui Rosie avusese, într-adevăr, acest defect de argumentație.

— Echivalentul mai potrivit ar fi acela al unei săptămâni libere pe care o folosești ca să urmărești play-off-urile de baseball.

Sonia mi-a aruncat o privire bizară; fără îndoială, referirea mea la baseball fusese generată de gândurile subconștiente legate de David.

Lydia a schimbat subiectul.

— Așadar, dacă Rosie studiază, dumneavoastră aduceți singurul venit al familiei.

Lui Rosie i-ar fi displăcut să mă audă răspunzând cu „da“ la întrebarea asta. Răspunsul meu fusese adevărat până de curând.

— Incorect. Rosie lucrează serile într-un bar.

— Bănuiesc că, la un moment dat, o să renunțe la postul ăsta.

— Sub nici o formă. Ea consideră că e esențial să contribuie la finanțele familiei.

După cum mă asigurase Sonia, în majoritatea timpului puteam să spun adevărul.

— Și care considerați că va fi rolul dumneavoastră?

— În ce domeniu?

— Mă gândesc că, de vreme ce Rosie studiază, dar și lucrează cu jumătate de normă, e posibil să fiți nevoit s-o ajutați cu copilul.

— Am discutat despre asta. Rosie are nevoie de zero asistență.

Lydia s-a întors spre Sonia.

— Sunteți de acord cu toate astea? Asta e ceea ce gândiți *și dumneavoastră*?

Temporar, uitasem că Sonia o întruchipează pe Rosie și vorbisem despre soția mea ca despre o persoană din afara conversației. Speram că Lydia nu sesizase. Răspunsul necesar ar fi fost un simplu „da“. Lydia ar fi avut așadar un scenariu concordant, adică în concordanță cu ceea ce spusesem eu, în concordanță cu ceea ce-și dorea Rosie ca să fie fericită și în concordanță cu *realitatea*.

— Ei bine…

— Înainte să răspundeți, a intervenit Lydia, povestiți-mi câte ceva despre familia dumneavoastră. Mama dumneavoastră avea voie să se exprime?

— Nu prea. Tata era cel care hotăra ce spunea și ce făcea mama.

— Deci erau foarte tradiționaliști?

— Dacă vă referiți la faptul că tata se ducea la serviciu, venea acasă, nu gătea niciodată și aștepta să aibă mâncarea pe masă, în vreme ce mama, care avea diabet, trebuia să se

îngrijească de cinci copii, atunci da, erau tradiționaliști. Tradiția era pretextul.

Accentul italian dispăruse. Sonia se înfuriase.

— Mi se pare că sunteți pe cale să urmați exemplul mamei.

— Așa e, nu? Totul se învârtea în jurul serviciului tatei. Ah, era nevoit să muncească din greu. Atât de *din greu*. Da' știți ceva? Eu nu m-am măritat cu tata! Am așteptări ceva mai mari de la Dave.

— De la Dave?

— De la Don.

A urmat o pauză. Lydia probabil că dădea filmul înapoi, începând de la eroarea comisă de Sonia, ajungând la inevitabila concluzie că femeia din fața ei era o impostoare. Aveam nevoie de o explicație pentru greșeala de nume. Am scotocit prin minte cu viteză și soluția care mi s-a prezentat era atât de elegantă, încât mi-a anulat aversiunea naturală față de minciună.

— Al doilea prenume al meu e David. Pe tata îl mai cheamă și Donald, așa că uneori mi se spune Dave. Pentru evitarea oricăror confuzii.

Ideea îmi venise de la vărul meu, Barry, și de la tatăl lui, pe care îl cheamă tot Barry, astfel că, în sânul familiei, vărului meu i se spune Victor, care e al doilea prenume al lui.

— Ei bine, Don-Dave, ce părere ai despre ce tocmai a spus Rosie?

— Rosie?

Acum chiar că eram profund nedumerit. Sonia, Rosie, Don, Dave, Barry, Victor, care era și numele bunicului meu. Al tatălui tatălui meu. Eu urma să fiu, la rândul meu, tată. Tatăl unui copil cu nume temporar.

— Da, Donald-David, Rosie. Soția dumitale.

În timp, aș fi putut să descâlcesc situația. Dar așa, cu Lydia țintuindu-mă cu privirea, am dat singurul răspuns viabil.

— Trebuie să procesez noile informații.

— Când le-ați procesat, faceți încă o programare.

Lydia a fluturat dosarul de la poliție. Ne dădea afară. Iar problema nu fusese rezolvată.

Sonia trebuia să se întoarcă la serviciu, așa că am comentat întâlnirea în metrou.

— Trebuie să-i spun lui Rosie, i-am declarat.

— Și Lydiei ce-o să-i zici? „Bună, asta e Rosie cea adevărată? Sunt un impostor și un pedofil și un nătâng lipsit de sensibilitate?“

— Nu s-a pomenit nimic de faptul că aș fi lipsit de sensibilitate sau nătâng.

— Dacă ai fi avut un pic mai multă sensibilitate, te-ai fi prins.

Ajunsesem la stația Soniei, dar am coborât și eu împreună cu ea. În mod evident, discuția noastră era critică – în ambele sensuri ale cuvântului.

— Scuze! Sunt furioasă pe mine însămi, mi-a mărturisit Sonia. Am dat-o-n bară. Și nu-mi place s-o dau în bară.

— Utilizarea accidentală a numelui lui Dave a fost complet de înțeles. Și eu a trebuit să mă concentrez din răsputeri ca să nu-ți spun Sonia.

— E ceva mai grav de-atât. Lucrurile nu merg așa cum am sperat între mine și Dave. Ne-am chinuit atât de mult, iar acum nu mai e interesat.

Știam de ce. Dave era stresat din cauza serviciului și a eventualității ca afacerea lui să dea faliment, ceea ce ar fi dus la nevoia ca Sonia să lucreze, în ciuda planurilor ei de a-și lua liber, iar asta ar fi dus la respingerea lui Dave ca partener de viață, ceea ce ar fi dus la divorț, la înstrăinarea de copil și la dispariția oricărui sens al vieții lui Dave. Eu și prietenul meu studiaserăm în repetate rânduri această succesiune a evenimentelor.

Din păcate, nu puteam să-i împărtășesc Soniei starea afacerii lui Dave, pentru că informația asta putea să accelereze procesul descris. Acum însă soția lui identificase o altă cale, care putea s-o ducă la aceeași concluzie.

Sonia a continuat.

— Am citit despre toate, am încercat să fac totul ca la carte, iar Dave pare să creadă că sarcina n-are nici o legătură cu el. Știi ce-a făcut aseară?

— A mâncat și s-a culcat?

Mi se părea cel mai probabil scenariu.

— Nici c-ai fi putut să te exprimi mai bine! Am gătit ceva din cartea de bucate pentru gravide, o rețetă care conține șapte dintre cele zece superalimente. L-am așteptat cu masa gata, dar el știi ce făcuse? Își cumpărase un hamburger. Un cheeseburger dublu cu bacon și guacamole. Și se presupune că ține regim!

— Avea și roșii și frunze verzi?

— Poftim?

— Număr superalimentele recomandate în perioada sarcinii.

— A stat și l-a mâncat în fața mea. După care s-a dus și s-a culcat. Atâta nesimțire!

Am considerat că e mai bine să nu răspund în nici un fel. Dave încerca să-și salveze mariajul, ceea ce îl obliga să muncească și mai mult, ceea ce-l stresa, ceea ce îl împingea să consume hamburgeri și să se simtă epuizat, ceea ce ducea la probleme de sănătate și în căsnicie. Și mai mult material de procesat.

În timp ce mergeam de la metrou înspre clinica de fertilizare in vitro, nici unul dintre noi n-a mai spus nimic. Apoi, în mod inexplicabil, Sonia a dat să mă îmbrățișeze, dar și-a amintit la timp de disconfortul meu.

— Să nu-i zici nimic lui Dave. O să le rezolvăm pe toate.

— Partea asta pot să i-o spun? Partea cu „o să le rezolvăm pe toate“? S-ar putea să-și facă griji și din cauza eșecului căsniciei.

— A zis el asta?

— Corect.

— Vai, Doamne! Totul e atât de dificil!

— Sunt de acord. Comportamentul uman e extrem de derutant. O să-i spun lui Rosie despre Lydia chiar în seara asta.

— Nu, nu-i spune. E vina mea și nu vreau ca Rosie să se supere din cauza mea. Are deja destule pe cap. Data viitoare o să îndreptăm toate lucrurile.

— Nu știu ce ar trebui să facem.

— Eu și Lydia spunem același lucru. Trebuie să te gândești mai mult la cum poți s-o sprijini pe Rosie. Chiar dacă ea susține că vrea să fie independentă, are nevoie de ajutorul tău.

— De ce m-ar minți?

— Nu te minte, nu deliberat. Dar se vede pe sine pe post de Wonder Woman. Sau poate are impresia că tu nu vrei s-o ajuți.

Ori nu poți.

— Deci trebuie să fac dovada unei contribuții la procesul de graviditate?

— Trebuie s-o sprijini. Să fii interesat. Să fii prezent. Asta e tot ce vrem eu și Lydia. Și, Don?

— Vrei să mă întrebi ceva?

— Câte superalimente sunt în hamburger? Avea în el salată verde și roșii. Pe ambele bucăți de carne.

— Opt. Dar…

— Fără nici un „dar“.

De data asta, Sonia chiar m-a îmbrățișat. Am stat neclintit și totul s-a terminat destul de repede.

14

Lydia avea dreptate. Trecuseră șase săptămâni de când Rosie mă anunțase că e însărcinată. Totuși, deși instituisem pe faianța din baie programul de susținere a Proiectului Bebeluș, în realitate făcusem aproape zero în vederea pregătirii pentru producția și întreținerea copilului – cumpărasem ingrediente pentru mâncăruri compatibile cu sarcina și pornisem în incursiunea de documentare care dusese la Incidentul Terenul de Joacă.

Gene greșea. Instinctele care funcționaseră în mediul ancestral nu mai erau suficiente într-o lume în care există legi pentru vizitarea unui loc de joacă și-n care poți să alegi între tofu și pizza. Pe de altă parte, avea dreptate recomandându-mi să abordez problema în felul meu, bazându-mă pe calitățile personale. Însă trebuia să încep să acționez încă de pe acum, nu să aștept până după nașterea bebelușului.

Căutând texte legate de problemele practice ale sarcinii, am ajuns să alcătuiesc o listă semnificativă. M-am decis să încep cu o carte apreciată, care să-mi servească drept ghid general, și apoi să trec la lucrările specifice recomandate pentru alte informații detaliate. Vânzătoarea de la librăria Facultății de Medicină mi-a propus a patra ediție a *La ce să te*

aștepți când aștepți un copil, de Murkoff și Mazel, avertizându-mă totuși că unii cititori o găsiseră prea tehnică. Perfect. Volumul era gros, ceea ce mi-a indus un sentiment de încredere.

O examinare rapidă a *La ce să te aștepți* a relevat unele calități și defecte. Lista de subiecte acoperite era impresionantă, însă majoritatea erau irelevante pentru Rosie și pentru mine: noi nu aveam pisică, animal care ar fi putut să genereze infecții prin intermediul fecalelor; nu consumam frecvent cocaină; Rosie nu avea temeri în privința priceperii ei ca mamă. Bibliografia era redusă, un defect cauzat desigur de faptul că lucrarea era adresată unui public non-academic. Eu însă căutam mereu *dovezile*.

Primul capitol pe care l-am citit era intitulat „Nouă luni în care să mănânci bine“. Punea la dispoziția cititorilor metastudiul pe care îl dorisem, aducând laolaltă cele mai bune informații cu privire la dieta din timpul sarcinii și folosind această dietă ca bază pentru recomandări practice. Cel puțin, asta părea să fie intenția autorilor.

Titlul capitolului mi-a amintit că Rosie și fetusul în curs de dezvoltare – expus și vulnerabil la toxinele care penetrează peretele placentar – depășiseră deja nouă săptămâni în care *nu* mâncaseră bine, inclusiv trei săptămâni în care nu băuseră bine, din pricină că sarcina nu fusese programată. Însă alcoolul deja ingerat nu mai putea fi dezingerat. Trebuia să mă concentrez pe lucrurile pe care puteam să le schimb și să le accept pe acelea pe care nu puteam să le schimb.

Pledoaria pentru legumele și fructele organice și locale era previzibilă. Ăsta era un subiect pe care îl studiasem deja, din motive economice și de sănătate evidente. Orice sfat legat de

sarcină care pleacă de la premisa „ce e natural e mai bun“ ar trebui să fie însoțit de statistici privind rezultatele nașterilor din mediul „natural“, lipsite de diversitate nutrițională, de antibiotice și de săli de operație sterile. Și, firește, se impunea o definire riguroasă a termenului „natural“.

Disparitatea dintre concluziile mele bine documentate cu privire la produsele organice și cuprinsul cărții reprezenta o avertisment util în vederea neacceptării recomandării înainte de a opera o verificare a surselor primare. Între timp însă, nu aveam de ales: trebuia să mă bazez pe *La ce să te aștepți*, considerând-o cea mai bună sursă de informații disponibilă. Am frunzărit restul volumului, aflând noi informații interesante, iar ulterior, în cursul după-amiezii, am purces la elaborarea unui Sistem Standardizat de Masă (Versiunea Sarcină), pe linia recomandărilor din carte. Faptul că Rosie nu accepta cartea și alimentele marine nesustenabile mi-a ușurat munca, reducând numărul de opțiuni. Eram încrezător că meniul rezultat avea să-i ofere o bază nutrițională adecvată.

Așa cum se întâmplă deseori în domeniul științific, implementarea s-a dovedit mai dificilă decât elaborarea. Reacția inițială negativă a lui Rosie față de preparatul pe bază de tofu ar fi trebuit să constituie un avertisment. A trebuit să-mi reamintesc singur că acumularea de informații mai complexe nu schimbase și perspectiva ei. O situație logică, dar non-intuitivă. Rosie a abordat subiectul fără să fie îmboldită de mine.

— De unde-ai luat macroul afumat? m-a întrebat.

— E irelevant, întrucât a fost afumat la rece, i-am răspuns.

— Și?

— Peștele afumat la rece e interzis.

— De ce?

— Pentru că poate să-ți inducă starea de vomă.

Eram conștient de caracterul vag al explicației. Nu avusesem timp să mă documentez cu privire la dovezile științifice din spatele acestei afirmații, a cărei sursă nu fusese indicată, însă, în punctul ăsta, trebuia s-o accept ca fiind cel mai bun sfat disponibil.

— Voma poate să te apuce de la multe lucruri. În perioada asta, mie-mi vine să vărs în fiecare dimineață, dar acum am poftă să mai mănânc niște macrou afumat. Probabil e un semnal pe care mi-l transmite corpul, că am nevoie de macrou afumat. Macrou afumat la rece.

— Îți recomand o mini-masă, cu somon la conservă și soia. Vestea cea bună este că poți s-o mănânci imediat, ca să-ți satisfaci pofta.

M-am dus la frigider și am scos Partea Întâi din meniul pentru cină al lui Rosie.

— O mini-masă? Ce-i aia o mini-masă?

Aveam noroc că studiam perioada sarcinii. Era clar că Rosie se informase foarte puțin.

— O soluție parțială la problema stării de greață. Ar trebui să mănânci șase mini-mese pe zi. Ți-am pregătit o a doua masă la ora 9 p.m.

— Și tu? Mănânci și tu la ora nouă?

— Sigur că nu. Eu nu sunt gravid.

— Și celelalte patru mese?

— Sunt deja ambalate. Micul dejun și trei mese din cursul zilei de mâine sunt în frigider.

— Rahat! Adică e foarte frumos din partea ta, dar… Nu vreau să te dai atât peste cap. Pot să-mi cumpăr ceva de la cafeneaua din universitate. Unele dintre mâncărurile de-acolo sunt în regulă.

Afirmația asta venea în contradicție directă cu precedentele nemulțumiri legate de cafenea.

— Ar trebui să reziști tentației. În interesul sănătății tale și a lui Bud, trebuie să programăm, să programăm și iar să programăm. Totul.

Citam din Carte. De data asta, sfaturile conținute în *La ce să te aștepți* concordau cu propriile mele idei.

— De asemenea, trebuie să controlezi consumul de cafea. Dozele de cafea nu sunt reglementate, ca atare îți recomand să bei o cafea standardizată dimineața, acasă, iar la universitate să nu mai bei decât cafea decofeinizată.

— Ai citit ceva pe tema asta, așa-i?

— Corect. Îți recomand volumul *La ce să te aștepți când aștepți un copil*. E scris pentru femeile însărcinate.

Discuția ne-a fost întreruptă de sosirea lui Gene, care acum avea cheia lui. Prietenul meu părea binedispus.

— Seara bună tuturor! Ce-avem la cină?

Gene a agitat în aer o sticlă cu vin roșu.

— La aperitiv, stridii New England și mezeluri, la felul principal, friptură newyorkeză în sânge, cu crustă de condimente și salată de lucernă, urmate de o selecție de brânzeturi cu mucegai și din lapte nepasteurizat, după care affogato cu lichior Strega.

Ca parte a schimbărilor operate în sistemul de masă, concepusem și meniuri potrivite pentru mine și Gene, luând

în considerare faptul că noi doi nu eram nici gravizi, nici pescetarieni sustenabili.

Cum Rosie se uita la noi puțin nedumerită, am adăugat:

— Rosie o să mănânce un curry cu leguminoase, dar fără condimente.

Cartea avertiza cu privire la comportamentul irațional generat de modificărilor hormonale. Rosie a refuzat să-și mănânce mini-masa și, în locul ei, a consumat câte o mostră din fiecare component din meniul meu și al lui Gene, inclusiv o cantitate mică de friptură (încălcându-și astfel angajamentul față de doctrina pescetarianismului sustenabil). Ba a luat chiar și o gură de vin.

Consecința predictibilă a fost starea de greață de a doua zi dimineață. Rosie stătea pe pat, cu capul în mâini, când am prevenit-o cu privire la oră.

— Du-te singur, mi-a spus. Eu o să rămân acasă până la prânz.

— Să nu te simți bine e ceva normal în timpul sarcinii. Aproape sigur e un semn bun. Lipsa senzației matinale de vomă e corelată cu un risc mai crescut de avort spontan sau de anomalii. Probabil că organismul tău asamblează un anume element critic – de pildă, un braț – și minimalizează posibilitatea ca toxinele să perturbe procesul.

— Vorbești numai prostii.

— Flaxman și Sherman, *Quarterly Review of Biology*, anul 2000, ediția de vară. „Un mecanism evoluat pentru reducerea diformităților induse de toxine.“

— Don, apreciez toate astea, dar trebuie să încetezi. Vreau să mănânc mâncare normală. Vreau să mănânc ce am poftă. Mă simt ca dracu’ și somonu’ la conservă și cu soia o să mă

facă să mă simt și mai nasol. E corpu' meu și pot să aleg ce fac cu el.

— Incorect. Sunt două corpuri, dintre care unul are cincizeci la sută din genele mele.

— Deci eu am un vot și jumătate, iar tu ai o jumătate de vot. Eu câștig. Și pot să mănânc macrou afumat și stridii crude.

Probabil că Rosie a sesizat expresia mea.

— Glumesc, Don. Dar nu vreau să-mi spui ce să mănânc. Asta pot s-o hotărăsc singură. N-o să mă îmbăt și nici n-o să mănânc salam.

— Aseară ai mâncat pastramă.

— Abia dacă am gustat. Eu vorbeam în principiu. Oricum n-am de gând să mai mănânc vreodată carne.

— Și crustacee?

O testam.

— Presupun că n-am voie?

— Presupui greșit. Crustaceele gătite sunt acceptate.

— Serios, cât de importante sunt toate chestiile astea? Adică așa ești *tu* – devii obsedat de fiecare detaliu. Judy Esler mi-a zis că ea nu și-a făcut nici o problemă în legătură cu mâncarea, acu' douășcinci de ani. Bănuiesc că e mai probabil să fiu călcată de-o mașină în drum spre Columbia decât să mă otrăvesc cu stridii.

— Previzionez că greșești.

— Previzionezi? Deci nu ești sigur, așa-i?

Rosie mă cunoștea foarte bine. Cartea era deficitară la capitolul date concrete. Soția mea s-a ridicat și și-a recuperat prosopul de pe podea.

— Fă-mi o listă cu ce nu pot să mănânc. Da' lasă-mă cu faza cu zece lucruri. Și nici nu te mai avânta în categorii generice, ca „alimente dulci" sau „alimente sărate". Tu gătești la cină, iar eu mănânc ce vreau în timpul zilei. Cu excepția chestiilor de pe listă. Și să nu mai aud de mini-mese.

Mi-am amintit un sfat extraordinar de neștiințific din Carte, care încuraja cel mai mare defect al profesiunii medicale. Avea legătură cu cafeina: „Fiecare medic are recomandări diferite, deci solicitați părerea medicului dumneavoastră…". Incredibil – să plasezi judecata individuală mai presus de consensul generat de cercetări! Totuși, sfatul respectiv îmi oferea șansa să mai pun o întrebare.

— Ce sfat ți-a dat medicul tău în privința dietei?

— Încă n-am apucat să-mi fac programare. M-am agitat cu teza. O să mă programez curând.

Eram uluit! N-aveam nevoie de Carte ca să știu că o femeie însărcinată trebuie să-și programeze vizite regulate la un obstetrician. În ciuda rezervelor mele cu privire la unii membri ai profesiei medicale, era indubitabil că, statistic vorbind, implicarea unui profesionist conduce la rezultate mai bune. Sora mea murise din pricina unui diagnostic greșit, dar ar fi murit cu certitudine dacă nu ar fi consultat nici un doctor.

— Ai depășit termenul pentru ecografia de opt săptămâni. O să-i cer o recomandare lui David Borenstein și-o să-ți fac o programare.

— Nu-i nevoie! O să rezolv problema luni. Mă întâlnesc cu Judy la prânz.

— David are cu mult mai multe cunoștințe în domeniu.

— Judy cunoaște pe toată lumea. Te rog. Lasă-mă pe mine s-o rezolv.

— Îmi garantezi c-o să-ți faci programare luni?

— Sau marți. E posibil ca întâlnirea cu Judy să fie marți. A schimbat data, dar dup-aia se poate s-o fi schimbat la loc. Nu-mi mai amintesc.

— Ești prea dezorganizată ca să faci un copil.

— Iar tu ești prea obsesiv. Noroc că eu sunt aia care-l face.

Ce se întâmplase cu *suntem gravizi*?

15

— Vă las singuri, să luați și voi o cină romantică, mi-a zis Gene când m-am dus la el în birou, marțea următoare, după ce-mi încheiasem programul de muncă. Am o întâlnire.

Mă așteptasem ca prietenul meu să mă însoțească în metrou, în drum spre casă, astfel încât să mă stimuleze intelectual. Acum aveam să fiu obligat să-mi downloadez un ziar ca să citesc ceva. Încă și mai serios era faptul că Inge plecase devreme ca să se pregătească pentru cina luată într-un restaurant de lux. Imediat am identificat un șablon.

— Iei masa cu Inge?

— Ești un foarte bun observator! Inge e un companion încântător.

— Ți-am programat cina în apartamentul nostru.

— Sunt convins că Rosie n-o să-mi simtă lipsa.

— Inge e extrem de tânără. Nepotrivit de tânără.

— Are peste douăzeci și unu de ani. Poate să bea alcool, să voteze și să se vadă cu bărbați liberi. Don, ești în pericol să aluneci în categoria celor care emit judecăți incorecte luând în considerare doar vârsta oamenilor.

— Ar trebui să te gândești la Claudia. La cum să-ți rezolvi problema promiscuității.

— Nu sunt promiscuu. Nu mă văd decât cu o singură femeie.

Gene a zâmbit.

— Mai bine fă-ți griji în legătură cu propriile tale probleme.

Gene a avut dreptate. Rosie a fost încântată de absența lui. Când ne-am căsătorit, presupusesem că o să fiu nevoit să petrec intervale de timp inconfortabile în prezența unei alte persoane. În realitate, în majoritatea timpului eram despărțiți din cauza muncii și studiului, iar în timpul petrecut împreună (excluzând perioadele din pat, când cel puțin unul dintre noi – de obicei, eu – dormea), Gene era acum deseori alături de noi. Momentele în care stăteam împreună scăzuseră sub nivelul optim.

Totuși, în Carte exista o informație încurajatoare, pe care alesesem să nu o abordez în prezența prietenului meu.

— Ai remarcat o creștere a libidoului? am întrebat.

— Tu ai remarcat?

— O creștere a apetitului sexual nu e ceva neobișnuit în primul trimestru. Mă întrebam dacă și tu ești afectată de modificarea asta.

— Ce haios ești! Bănuiesc că dacă nu vomam și nu mă simțeam de rahat…

În clipa aia am realizat că obiceiul nostru de a face sex dimineața și mai puțin seara contribuia la problema în cauză.

După cină, Rosie s-a îndreptat spre biroul ei, ca să lucreze la teză. În medie, dedica nouăzeci și cinci de minute acestei sesiuni pre-culcare, deși variațiile erau semnificative. După optzeci de minute, i-am pregătit o infuzie de fructe, pe care i-am servit-o împreună cu niște afine proaspete.

— Cum te simți? am întrebat-o.

— Nu chiar rău. Asta dacă nu luăm în considerare statisticile.

— În lume există multe lucruri urâte. Aș vrea să te apăr de toate, i-am spus.

Era vorba de Gregory Peck, pe post de Atticus Finch, în dispoziția omului care acordă sprijin moral. Probabil că asta era cea mai eficientă replică. Oportunitățile de a-l imita pe Gregory Peck fuseseră sever reduse de prezența lui Gene.

Rosie s-a ridicat în picioare.

— La fix! Cred că, pe seara asta, mi-am făcut plinul de lucruri urâte.

M-a îmbrățișat și m-a sărutat, mai curând pasional decât în semn de regăsire.

Am fost întrerupți de un zgomot familiar provenit dintr-un loc nefamiliar: cineva îl apela pe Gene pe Skype. Nu știam sigur care sunt regulile cu privire la preluarea unei comunicări VoIP destinate unei alte persoane, dar poate că apelantul era Claudia și avea o urgență. Sau o propunere de reconciliere.

Am intrat în dormitorul prietenului meu și, pe ecran, am văzut chipul lui Eugenie. Fiica lui Gene și a Claudiei are nouă ani. Nu mai vorbisem cu ea de când eu și soția mea ne mutaserăm în New York. Am dat clic pe iconița *Answer with video.*

— Tată?

Vocea lui Eugenie era clară și sonoră.

— Salutări! Sunt Don.

Eugenie a râs.

— Îmi dau seama după fața ta. Dar mi-aș fi dat seama cine ești și după *salutări*.

— Tatăl tău nu e acasă.

— Ce faci la el acasă?

— Apartamentul e al meu. Stăm împreună. Ca studenții.

— Ce *cool*! Tu și tata ați fost prieteni și în școală?

— Nu.

Gene e mai în vârstă decât mine cu șaisprezece ani și, dacă am fi fost contemporani, tot nu ar fi făcut parte din grupul meu social. El ar fi avut întâlniri romantice cu fetele, ar fi făcut sport și ar fi solicitat voturi pentru titlul de căpitan al echipei școlii.

— Hei, Don!

— Hei, Eugenie!

— Când crezi că o să ajungă tata acasă?

— Sabaticul durează șase luni. Deci, tehnic vorbind, pe 24 decembrie, dar semestrul se încheie pe 20 decembrie.

— E mult până atunci.

— Patru luni și paisprezece zile.

— Hei, Don, mișcă-ți capul!

M-am uitat la imaginea restrânsă a feței mele, aflată în colțul monitorului, și mi-am dat seama că Rosie intrase și ea în cameră și era în spatele meu. M-am dat într-o parte și am mărit imaginea. Rosie era înveșmântată în singura ei piesă de îmbrăcăminte de noapte nepractică – pentru ea, echivalentul brioșei cu afine, deși piesa în sine era neagră, nu albă cu puncte albastre. Rosie a executat câteva mișcări de dans, iar Eugenie i-a strigat:

— Hei, Rosie! Bună!

— Mă vede? m-a întrebat soția mea.

— Da, i-a răspuns fetița. Ești îmbrăcată cu o…

— Te cred, a intervenit Rosie râzând, după care a plecat din cameră, făcându-mi cu mâna din cadrul ușii.

Eugenie s-a întors la discuția noastră, dar eu nu mai puteam să mă concentrez.

— Tata vrea să se întoarcă acasă?

— Firește! Îi e dor de voi toți.

— Chiar și de mama? Zice el asta?

— Firește! Ar trebui să mă bag în pat. Aici e târziu.

— Mama spune că trebuie să rezolve niște chestii. Le rezolvă?

— Face progrese extraordinare. Avem un club al bărbaților, după cum se recomandă în cartea mea despre sarcină, un grup din care face parte un inginer specializat în sisteme de refrigerare, tatăl tău, o vedetă rock și eu. O să-ți fac un raport despre progresele tatălui tău peste câteva zile.

— Ce haios ești! Pe bune, n-aveți o vedetă rock… Hei! De ce citești o carte despre sarcină?

— Ca s-o ajut pe Rosie în procesul de producere a copilului nostru.

— O să aveți un copil? Mama nu mi-a zis nimic.

— Probabil pentru că nu știe.

— E un secret?

— Nu, dar n-am văzut nici un beneficiu în a-i oferi informația asta. Nu e obligată să acționeze în nici un fel.

— Mamă! Mamă! Don și Rosie o să aibă un copil!

Claudia a dat-o la o parte pe Eugenie, ceea ce mi s-a părut un gest necivilizat. Era evident că discuția avea să continue. Voiam să stau de vorbă cu Claudia, dar nu atunci și nu de față cu Eugenie.

— Don, asta e o veste minunată! Cum te simți?

— Incitat, și cu asta am încheiat discuția, i-am răspuns, combinând răspunsul recomandat de Gene cu formula de încheiere a unei conversații pe care o învățasem de la Rosie.

Claudia mi-a ignorat semnalul.

— Asta e minunat, a repetat ea. Unde-i Rosie?

— În pat. Probabil că nu doarme, din pricina absenței mele. E foarte târziu.

— A, scuze! Ei, transmite-i felicitările mele! Când trebuie să nască?

După ce m-a interogat pe tot felul de subiecte legate de sarcină, Claudia a spus:

— Deci Gene nu-i acasă, nu? Promisese să stea de vorbă cu Eugenie. Unde e?

— Nu știu.

Am închis conexiunea video.

— Don, nu-ți mai văd fața.

— E o problemă tehnică.

— Văd. De fapt, nu văd. Mă rog, orice ar face Gene, asta n-o să-i rezolve lui Eugenie problema de la științe.

— Eu sunt expert în probleme științifice.

— Și un om cumsecade. Ești sigur că ai timp?

— Când trebuie să fie rezolvată?

— Fata voia foarte mult să termine cu ea în seara asta. Dar dacă ai alte lucruri…

Mi-ar fi luat mai puțin timp să răspund la o întrebare științifică de școală primară decât să negociez un alt aranjament cu Claudia.

— Puteți să începeți.

Eugenie a revenit în fața calculatorului, iar eu am refăcut legătura video. Eugenie a închis-o însă din nou.

— Care-i problema de la științe? am întrebat-o.

— N-am nici o problemă la științe. Doar i-am zis așa lu' mama. De parcă aș putea să am vreo problemă la științe! *Facepalm.*

— *Facepalm?*

— Înseamnă același lucru ca *der*. Sunt prima din clasă la științe. Și la matematică.

— Poți să faci analiză matematică?

— Încă nu.

— Deci probabil că nu ești un geniu. Excelent!

— De ce excelent? Credeam că e bine să fii deștept.

— Eu recomand să fii deștept, dar nu geniu. Asta dacă nu cumva singurul lucru de care-ți pasă sunt cifrele. Matematicienii de profesie sunt, în general, ineficienți la nivel social.

— Poate de-asta toată lumea zice chestii răutăcioase despre mine pe Facebook.

— Toată lumea?

Fetița a râs.

— Nu, dar mulți dintre copii.

— Poți să pui vreun tip de filtru?

— Pot să-i blochez. Da' nu prea vreau. Vreau să văd ce spun despre mine. Totuși, îmi sunt oarecum prieteni. Ceea ce cam e o prostie, nu?

— Nu. E normal să vrei informații. E normal să vrei să te placă oamenii. A existat și vreo amenințare de natură fizică?

— Nuuu! Doar zic tâmpenii.

— Probabil ca rezultat al faptului că sunt tâmpiți. Oamenii extraordinar de inteligenți sunt deseori agresați. Ca rezultat al faptului că sunt diferiți. Diferența reprezentând-o extraordinara lor inteligență.

Eram conștient că nu mă exprim ca un om extraordinar de inteligent.

— Tu ai fost agresat? Pun pariu c-ai fost.

— Ai câștigat pariul. Inițial am fost agresat la modul violent. Asta până când am învățat arte marțiale. Apoi într-o manieră mai subtilă. Din fericire, nu sunt o persoană subtilă, așa că, odată ce violența a încetat, situația s-a îmbunătățit mult.

Am vorbit cincizeci și opt de minute – incluzând în intervalul ăsta și conversația inițială și interacțiunea cu Claudia –, făcând schimb de informații despre experiențele noastre în materie de agresiuni. Nu vedeam nici o soluție evidentă la problema lui Eugenie, însă, dacă nivelul ei de stres era similar cu cel pe care-l resimțisem eu în copilărie, eram obligat să-i ofer orice fel de informații care puteau să-i fie de folos.

În final, Eugenie mi-a spus:

— Trebuie să mă duc să călăresc. Tu ești cea mai inteligentă persoană pe care o cunosc.

În termeni de grad de inteligență, probabil că avea dreptate. În termeni de psihologie practică, fetița greșea.

— Eu nu m-aș baza pe sfaturile mele.

— Nu mi-ai dat nici un sfat. Pur și simplu, mi-a făcut plăcere să discut cu tine. Putem să mai stăm de vorbă și altă dată?

— Desigur.

Și mie îmi făcuse plăcere discuția cu ea. Atâta doar că mă gândisem și la activitatea alternativă din încăperea alăturată.

Am încheiat apelul. Tocmai când ieșeam din camera lui Gene, am auzit bipăitul unui mesaj sosit pe calculator: *Noapte bună. I <3 you, Don.*

Rosie era aproape adormită când am intrat în dormitor.

— Pare că ai avut o discuție plăcută, mi-a spus ea.

— În primul rând, cazul ăsta n-ar fi trebuit să ajungă să se judece, i-am răspuns, pe post de Atticus Finch apărându-l pe nevinovatul Tom Robinson, care fusese făcut țap ispășitor din cauza unei diferențe genetice minore.

Rosie a surâs.

— Îmi pare rău, domnule Peck, dar am mâncat de simt că plesnesc. Noapte bună.

Deși descrisesem grupul de persoane de sex masculin cu care, de curând, mă uitasem la un meci de baseball și mâncasem hamburgeri ca fiind un club al bărbaților, propunerea mea de a formaliza reuniunea n-a fost bine primită de George.

— Sunt deja într-un grup din ăsta, mi-a comunicat el. Și mi-a distrus viața.

— În mod evident, ar trebui să-l părăsești. Și să te alături altuia, mai potrivit pentru tine.

— Ei, da, dar tot grupul ăsta m-a și ajutat să reușesc în viață. Îi sunt dator.

Am realizat că se referă la Dead Kings.

— Nu vrei să te uiți la meci cu noi? Și, între reprize, să discuți pe subiecte care să nu fie legate de baseball?

— N-am nimic împotrivă. Doar să nu batem la tobe. De tobe am destul parte la muncă. Casanova și tipu' ăla mare vin și ei?

Am atașat mental cele două descrieri portretelor lui Gene și Dave și am răspuns după o pauză foarte scurtă.

— Corect.

— Atunci să mă pregătesc pentru o băută zdravănă.

16

Calculon vrea să te contacteze pe Skype.

Nu cunoșteam pe nimeni numit Calculon. Unul dintre avantajele în a avea un număr redus de prieteni e acela că orice tip de comunicare e ușor de filtrat. Am ignorat cererea. În seara următoare, am primit un mesaj de la Calculon: *Sunt eu, Eugenie.*

Am acceptat invitația și, peste câteva secunde, a început să se audă tonul aplicației.

— Salutări, Eugenie.

Pe monitor mi-a apărut imaginea fetiței.

— Ah, scârbos!

Am recunoscut problema din cursul conversațiilor anterioare cu Simon Lefebvre, colegul meu de cercetare din Melbourne.

— Ăsta e biroul meu. Are propriul WC. Pe care, în momentul de față, nu-l folosesc decât pe post de scaun.

— Bizar! Asta sigur o să i-o zic lu' mama. Doar că n-ar trebui să stau de vorbă cu tine.

— De ce nu?

— Am făcut ce mi-ai spus. Am transformat totul într-o glumă.

— Ce ai transformat într-o glumă?

— Era o fată care zicea că tata are vreo sută de prietene, iar eu i-am spus: Asta-i din cauză că e un tip așa de *cool*. Și taică-tu nu e deloc *cool*, deci n-a reușit s-o prindă decât pe maică-ta, care-i un trol.

— Te-ai referit la ființa care păzește podurile?

Eugenie a râs.

— Nu, m-am referit la o persoană de pe rețelele sociale care-i enervantă. Așa a zis tata că e tipa asta. În orice caz, toată lumea a început să râdă de fata aia în loc să râdă de mine, după care o altă fată ne-a turnat și am primit toți o săptămână de detenție, iar mama a primit un bilet de la școală. Așa că acum toți ne luăm de ea.

— De mama ta?

— Nu, de fata care ne-a turnat.

— Poate ar trebui să faceți un program, s-aveți un calendar, să știți cine e la rând să fie agresat. În felul ăsta, ați evita orice formă de incorectitudine.

— Nu prea cred.

— Dar problema s-a rezolvat?

— Acum avem altă problemă.

Eugenie era foarte serioasă.

— Carl.

— Și el e agresat?

— Nu. Spune că dacă tata se mai întoarce acasă, o să-l omoare. Din cauza prietenelor lui.

În vocea fetiței se simțea emoția. Am detectat riscul ca interlocutoarea mea să izbucnească în plâns.

— Iar eu vreau foarte mult ca tata să vină înapoi acasă.

Predicția mea fusese corectă. Eugenie a început să plângă.

— N-ai să poți să rezolvi problema atâta timp cât ești incapacitată emoțional, i-am explicat.

— Poți să discuți tu cu Carl? El nu vrea să stea de vorbă cu tata.

Mama vitregă a lui Carl e psiholog clinician. Tatăl lui e șeful Departamentului de Psihologie din cadrul unei universități de elită. Iar acum eu – un om de știință astfel construit încât să înțeleagă logica și ideile în detrimentul relațiilor interpersonale – fusesem selectat să le consiliez fiul.

Aveam nevoie de ajutor. Din fericire, el îmi era la îndemână, în persoana lui Rosie.

— Fiul lui Gene vrea să-l omoare, i-am spus.

— Va trebui să-și aștepte rândul. Nu-mi vine să cred – iar a ieșit cu Inge, așa-i?

— Corect. Am încercat s-o avertizez. Ce să-i spun lui Carl?

— Nimic. Nu poți să-ți asumi responsabilitatea pentru viețile tuturor. Cel care trebuie să stea de vorbă cu Carl e Gene. El e tatăl lui Carl. Și colegul tău de apartament. În ultimele șase săptămâni. Chestiune despre care trebuie să discutăm.

— Există o listă vastă de subiecte despre care trebuie să discutăm.

— Știu, dar nu acum, bine? Altfel îmi pierd șiru' gândurilor.

După două ore, am ciocănit la ușa lui Rosie și am intrat. Pe podea zăcea o coală de hârtie mototolită. Faptul că fusese mototolită însemna că nu mai putea să fie reutilizată și că acum avea un volum mai mare, ceea ce reprezenta un inconvenient în vederea debarasării. Am concluzionat că și Rosie era frustrată.

— Ai nevoie de ajutor?

— Nu, mă descurc. Doar că e al dracului de enervant. Am vorbit cu Stefan, pe Skype, și totul avea sens. Acum nu mai are. Nu știu cum o să reușesc să termin totul în următoarele trei săptămâni.

— Situația asta are implicații serioase?

— Știi că ar trebui să termin teza în cursul vacanței. Și probabil că aș reuși, dacă n-aș avea mintea așa de încețoșată din cauza sarcinii, sau dacă n-ar trebui să-mi bat capul cu problemele lui Gene. Și cu programările la doctor. Pe care, apropo, le-am făcut. Ecografia e marțea viitoare, la ora 2:00 p.m. E în regulă pentru tine?

— E cu aproape două săptămâni în întârziere.

— Doctorul a zis că, la douăsprezece săptămâni, e în regulă.

— Douăsprezece săptămâni și trei zile. În Carte se spune clar că termenul este între opt și unsprezece săptămâni. Consensul editorilor e mai credibil decât opinia unui singur medic.

— Mă rog! Acum am un obstetrician. Am fost la tipă azi și e foarte bună. Tot restul însă o să-l facem ca la carte.

— Conform uzanțelor? A doua ecografie trebuie făcută între optsprezece și douăzeci și două de săptămâni. Îți recomand s-o programezi la douăzeci și două, de vreme ce prima a fost întârziată.

— Bine, o s-o programez la douăzeci și două de săptămâni, fără alte zile și cu zero ore în plus. Apropo, aici ecografia se numește sonogramă. Dar acum nu vreau decât să termin cu analiza asta înainte să merg la culcare. Și mai vreau un pahar cu vin. Doar unul.

— Alcoolul e interzis. Ești încă în primul trimestru.

— Dacă nu-mi torni un pahar cu vin, o să fumez o țigară.

Cu excepția constrângerii sau a violenței, nu puteam să fac nimic ca s-o împiedic pe Rosie să bea. Așa că i-am dus un pahar cu vin alb în birou și m-am așezat pe unul dintre scaunele libere.

— Nu bei și tu unul?

— Nu.

Rosie a luat o sorbitură.

— Don, ai pus apă în vinu' ăsta?

— E un vin cu conținut redus de alcool.

— Acum sigur e așa.

Am urmărit-o cum a mai luat o sorbitură, închipuindu-mi cum alcoolul traversează peretele placentar și deteriorează celulele cerebrale, reducându-l pe copilul nostru nenăscut de la un viitor Einstein la un fizician care avea să rateze la mustață posibilitatea de a eleva știința la un nou nivel. Un copil care nu avea să trăiască experiența descrisă de Richard Feynman: să știi despre univers ceva ce nimeni altcineva n-a mai știut vreodată. Sau, dată fiind moștenirea medicală din partea lui Rosie, poate că el sau ea avea să se afle pe buza descoperirii tratamentului pentru cancer. Dar câteva celule cerebrale, distruse de o mamă sub un impuls irațional indus de hormonii generați de sarcină…

Rosie se uita la mine.

— Am înțeles. Du-te și stoarce-mi o portocală înainte să mă răzgândesc. După care poți să-mi arăți cum să fac nenorocita asta de analiză!

Gene era în biroul meu de la universitate când Inge a intrat în încăpere aducând un pachețel expediat prin FedEx.

— Ăsta era la recepție, pentru Don. Din Australia.

În vreme ce Inge și Gene își făceau planul pentru masa de prânz, eu am descifrat datele expeditorului, care fuseseră notate cu un scris dezlânat: Phil Jarman – fost jucător de fotbal australian, în prezent proprietar al unei săli de sport și tatăl lui Rosie. De ce trimisese Phil un pachețel la Columbia?

— Presupun că e pentru Rosie, i-am comunicat lui Gene, după plecarea lui Inge.

— Îi e adresat lui Rosie? m-a chestionat Gene.

— Nu, îmi e adresat mie.

— Atunci deschide-l.

Înăuntru era o cutiuță conținând un inel cu diamant. Diamantul era destul de mic, mai mic decât acela de pe inelul de logodnă pe care i-l dădusem eu lui Rosie.

— Așteptai inelu' ăsta? m-a întrebat Gene.

— Nu.

— Atunci trebuie să fie și-o scrisoare.

Prietenul meu avea dreptate. În pachețel se afla și o bucată de hârtie împăturită:

Dragă Don,
Ți-am trimis un inel. A fost al mamei lui Rosie și ar fi vrut ca fiica ei să-l primească.
E o tradiție să oferi un inel cu ocazia primei aniversări a căsătoriei și aș fi onorat dacă l-ai accepta pe acesta, ca un cadou din partea mea și a mamei lui Rosie, și l-ai da soției tale.
Rosie nu e cel mai ușor de suportat om din lume și mereu mi-am făcut griji cu gândul că bărbatul cu care se va căsători nu va fi la înălțime. Deocamdată, din ce mi-a spus fiica mea,

tu pari să te descurci. Spune-i că mi-e dor de ea și niciodată să nu consideri că lucrurile pe care le ai ți se cuvin.
Phil (socrul tău)
P.S. M-am prins cum e cu mișcarea aia a ta de aikido. Dac-o dai în bară, vin în New York și te bat de-ți sună apa în cap.

I-am dat scrisoarea lui Gene. Care a citit-o, apoi a împăturit-o la loc.

— Lasă-mă doar un minut, mi-a spus el.

Mi-am dat seama că e emoționat.

— Mi se pare că nu l-am impresionat pe Phil, am zis.

Gene s-a ridicat și-a început să se preumble prin cameră. E un obicei comun – facem asta când ne gândim la probleme dificile. Tata l-ar cita pe Thoreau – „*Henry David* Thoreau, filozof american, Don“, îmi spunea, preumblându-se prin sufragerie și meditând la o problemă de matematică sau de șah –, zicându-mi: „Niciodată să nu te încrezi într-un gând care ți-a venit când stăteai jos“.

Gene a închis ușa.

— Don, vreau să faci un exercițiu. Vreau să-ți imaginezi că pruncul tău s-a născut, că e fată și că fata ajunge să aibă zece ani. Și, într-o zi, Rosie face un accident cu mașina, iar tu ești pe locul de lângă șofer, pentru că ai băut înainte. Și… știi cum sună în continuare povestea, iar eu o știu pentru că tu mi-ai spus-o. Dar imperativul evoluționist intervine și tu îți salvezi fiica, în locul lui Rosie. Și rămâneți doar voi doi pe lume.

Gene a fost nevoit să tacă din pricina emoției. L-am ajutat.

— Evident, povestea mi-e cunoscută.

Era povestea lui Phil, a mamei lui Rosie și a lui Rosie, doar numele fuseseră înlocuite.

— Nu, nu-ți e. Ai auzit-o doar ca pe ceva care i s-a întâmplat altcuiva. E la fel ca atunci când ai fi citit povestea asta într-un ziar: o știre despre o familie din Kansas. Eu vreau să te imaginezi pe tine în poveste. Vreau să fii Phil. După care vreau să-ți închipui că fiica ta se mărită cu un tip care ți-a spart nasu' și care nu e tocmai la fel ca majoritatea oamenilor, pentru ca apoi fata să plece în New York și să rămână gravidă. După care imaginează-te pe tine scriind scrisoarea asta.

— Sunt prea multe de imaginat. Prea multe suprapuneri. Rosie apare în ambele povești, dar în roluri diferite.

Gene m-a privit cu o expresie pe care n-o mai văzusem până acum la el. Posibil pentru că niciodată nu mai fusese furios pe mine.

— Sunt prea multe de imaginat? Cât timp ți-a trebuit ca să-ți iei centura neagră? Cât ți-a luat ca să înveți să dezosezi o nenorocită de prepeliță? Îți zic, Don: o să stai jos și-o să te chinui indiferent cât ar dura, până când *o să fii* nenorocitu' de Phil Jarman, până când o să te târăști în juru' mașinii ăleia cu pelvisu' făcut țăndări ca să-ți scoți copilu' din mașină și dup-aceea o să scrii scrisoarea aia și apoi să-ncerci să vii la mine și să-mi spui că „nu l-am impresionat pe Phil".

Am așteptat câteva clipe, ca prietenul meu să se calmeze.

— De ce?

— Pentru că ești pe punctul să devii tată. Și fiecare tată e Phil Jarman.

Gene s-a așezat pe scaun.

— Du-te și adu câte-o cafea pentru amândoi. După care vreau să-ți vorbesc despre aniversare. Pentru care n-ai făcut nici un plan, așa-i?

17

Exercițiile fizice ale lui Rosie erau aleatorii în cel mai înalt grad, încălcând sfaturile prezentate în Carte. Cursurile de medicină urmau să se reia peste două săptămâni și tocmai din acest motiv părea că perioada e ideală pentru a aborda subiectul. Planul meu era să-i inserez un program de exerciții cu o oră înaintea momentului în care altfel ar fi plecat spre universitate. Ulterior, putea să meargă la școală direct de la sala de sport. Ca rezultat al recent îmbunătățitei proximități față de Columbia, impactul net asupra intervalului de timp necesar parcurgerii distanței pe jos avea să fie de doar patruzeci și șase de minute.

Totul mi se părea simplu, însă noile inițiativele trebuia să fie introduse cu grijă.

Am trezit-o pe Rosie cu patruzeci și șase de minute înaintea orei obișnuite. Reacția ei a fost previzibilă.

— Cât e ceasu'? E întuneric. Ce s-a întâmplat?

— E 6:44 a.m. E întuneric doar pentru că draperiile sunt trase. Soarele a răsărit în urmă cu aproximativ patruzeci de minute și înainte de momentul ăsta afară oricum ar fi fost lumina de dinainte de răsărit. Nu s-a întâmplat nimic. Mergem la piscină.

— Ce piscină?

— Piscina interioară de la Chelsea Recreation Center, de pe strada West 25th. O să ai nevoie de costumul de baie.

— N-am costum de baie. Nu-mi place să înot.

— Ești australiancă. Toți australienii înoată. Aproape toți.

— Eu sunt una dintre excepții. Du-te singur și la-ntoarcere adu-mi o brioșă. Sau echivalentul legal. Mă simt un pic mai bine. Pentru ora asta matinală.

I-am atras atenția că am o experiență redusă cu privire la ora respectivă, că ea e cea care are nevoie de exerciții fizice și că înotul e tipul de exercițiu recomandat pentru femeile gravide.

— Înotu' e un tip de exercițiu recomandat pentru toate.

— Corect.

— Și-atunci tu de ce nu înoți? mi-a replicat Rosie.

— Nu-mi plac mulțimile din piscină. Detest să-mi intre apă în ochi. Și să-mi bag capul sub apă.

— Poftim, mi-a retezat-o Rosie. Deci poți să empatizezi cu mine. Nici eu n-o să te oblig să înoți, dacă tu nu mă obligi pe mine. De fapt, formula asta poate să conțină chiar o regulă generală.

Am început Exercițiul de Empatizare cu Phil în timp ce alergam către Columbia. M-am imaginat în situația lui – o experiență recomandată și de Atticus Finch în *...Să ucizi o pasăre cântătoare*. Scenariul era îngrozitor și n-am izbutit să obțin rezultatul dorit de Gene. Ajunsesem la concluzia că exercițiul avea să necesite luni de zile, ba chiar și intervenția unui hipnotizator sau a unui barman când subconștientul meu prelua controlul.

În noaptea respectivă m-am trezit din Cel Mai Înfiorător Coșmar din Lume. Mă aflam la conducerea unei nave spațiale, tastând comenzi la pupitrul de comandă. Rosie se afla în satelitul de observare, îndepărtându-se de nava-mamă, iar eu nu reușeam s-o aduc înapoi. Tastatura era de tip tactil, iar degetele mele făceau greșeală după greșeală. Frustrarea mi s-a transformat în furie și n-am mai fost în stare de nimic.

M-am trezit cu respirația accelerată. Am întins brațul în pat. Rosie era în continuare acolo. M-am întrebat dacă Phil are coșmaruri asemănătoare și dacă, odată ce se trezește, descoperă că lumea e exact la fel ca-n visele lui.

Aniversarea primului nostru an de căsătorie avea să se petreacă pe 11 august. Anul ăsta 11 august pica duminica. Gene mă instruise să rezerv o masă la un restaurant pretențios, să cumpăr flori și un cadou realizat din materialul indicat de anul ordinal al aniversării.

— Mă sfătuiești să cumpăr câte un obiect în fiecare an? Pe toată durata căsniciei?

— Cele două elemente pot să aibă legătură unul cu celălalt, mi-a replicat Gene.

— Tu i-ai cumpărat cadouri Claudiei?

— Ai șansa să înveți din greșelile mele.

— Rosie îmi împărtășește opinia că nu avem nevoie de cantități uriașe de nimicuri.

— Și Claudia a zis la fel. Eu îți sugerezi să-i ignori afirmația și să-i cumperi ceva făcut din hârtie.

— Poate să fie ceva consumabil? Ceva reciclabil?

— Atâta timp cât e făcut din hârtie, poate să fie orice. Și atâta timp cât demonstrează că a fost ales cu grijă. Ar fi bine

să mă întrebi pe mine întâi. De fapt, *neapărat* să mă întrebi pe mine întâi.

Am început să fac planuri în concordanță cu instrucțiunile lui Gene, dar ele mi-au fost deturnate de un plic pe care l-am găsit pe podeaua băii-birou, sâmbătă dimineață, în ziua de dinaintea aniversării. Ușa era închisă, căci lucram la schița lui Bud pentru Săptămâna 12; probabil că Gene sau Rosie mi-l strecuraseră pe sub ușă, ca să nu riște disturbarea vreunei funcții fiziologice. Există anumite avantaje în combinarea băii cu biroul.

În plic era o invitație – identificabilă prin intermediul cuvântului *Invitație*, înscris pe față. Înăuntru se găsea un carnețel subțire, cu copertă roșie. Pe prima pagină, Rosie scrisese:

> *Don: vreau să-ți fac o surpriză colosală, fără să depășesc pragul tău de toleranță. Dă paginile până când ești mulțumit. Cu cât mai puține, cu atât mai bine. Cu dragoste, Rosie.*

Se părea că familia Jarman decisese să comunice prin intermediul bilețelelor scrise de mână. Am dat pagina.

> *Aniversarea căsătoriei noastre e mâine. Eu mă ocup de tot.*

Rezervasem deja o masă la un restaurant, deci trebuia s-o anulez. Eram deja surprins și tulburat de o inițiativă al cărei scop era acela de a mă proteja de aceste efecte.

Eram pe cale să dau din nou pagina, când Gene mi-a bătut la ușă.

— Don, ești bine?

Am deschis ușa și i-am explicat situația.

— Ca om integru, nu poți să citești tot carnețelul și după aceea să pretinzi că nu l-ai citit, mi-a zis el.

— Intenția mea este să minimalizez nivelul de stres și apoi să-i spun lui Rosie.

— Greșit. Acceptă provocarea. Rosie n-o să facă nimic care să-ți producă suferință. Vrea doar să te surprindă. Ceea ce-i va face plăcere. Și-o să-ți facă și ție plăcere dacă te relaxezi nițel.

Gene mi-a smuls carnețelul din mână.

— Acum nu mai ai de ales.

Am anulat rezervarea de la restaurant și-am început să mă pregătesc mental pentru episodul neprevăzut.

Episodul neprevăzut a debutat duminică, la 3:32 p.m. S-a auzit soneria. La ușă erau Isaac și Judy Esler. Nu-i mai văzusem pe nici unul de la Incidentul Ton Roșu. Se duceau să vadă expoziția *În căutarea unicornului*, de la Metropolitan Museum of Art, și să întrebau dacă nu vreau să merg și eu cu ei.

— Du-te, m-a îndemnat Rosie. Eu mă văd cu Judy în fiecare săptămână. Pot să folosesc timpul ăsta ca să lucrez la teză.

Am luat metroul către expoziție, ceea ce a fost moderat interesant. Curând însă mi-a devenit clar că scopul principal al călătoriei era acela de a verifica dacă prietenia noastră mai era operațională după Incidentul Ton Roșu. Judy a vorbit cel mai mult.

— Nu mi-a venit să cred ce-a făcut Lydia! De-atunci n-a mai venit la clubul de lectură. Și-am avut trei întâlniri. Îmi pare așa de rău, Don!

— Nu e nevoie să-ți ceri scuze, i-am răspuns. N-ai făcut nimic greșit, iar eu am fost vinovat de lipsă de sensibilitate cu privire la preferințele alimentare. Și Rosie ar fi obiectat dacă aș fi comandat ton roșu.

Mi s-a părut înțelept să nu le dezvălui prietenilor că o mai întâlnisem, între timp, pe Lydia pentru o evaluare profesionistă. În orice caz, acum o altă problema era mult mai importantă.

— Ați informat-o pe Rosie în legătură cu evaluarea pe care mi-a făcut-o Lydia?

— I-am spus ce-a zis Lydia. Și că Isaac a pus-o la punct.

— Seymour a pus-o la punct, a intervenit Isaac.

— Sunt convinsă că tu ai pus-o la punct. Dar nu contează. Lydia are problemele ei. Crezusem că ea și Seymour ar fi o pereche potrivită. El nu e fericit dacă nu are alături pe cineva care să aibă nevoie de el, iar ea ar fi avut psihoterapeutul personal. Nu vă spun nimic nou dacă vă zic că i-ar prinde bine unul.

Judy nu-mi răspunsese la întrebare sau, cel puțin, nu-mi furnizase informațiile pe care le doream.

— I-ai pomenit ceva lui Rosie despre ce a spus Lydia cu privire la capacitatea mea de a fi părinte? am insistat.

— Nu-mi amintesc ca Lydia să fi spus ceva în sensul ăsta. Ce-a zis?

M-am oprit la timp.

— Picturile astea sunt așa de interesante!

În mod evident, Judy nu a sesizat schimbarea de subiect. Începusem să mă descurc mai bine în astfel de situații.

M-am întors acasă la 6:43 p.m., după ce, pe drum, cumpărasem un singur trandafir roșu (indicând un an de căsnicie), de primă mână. Când am deschis ușa, mi-am dat seama că era posibil ca Rosie să fi aranjat cu soții Esler ca ei să mă scoată din casă, în vreme ce ea avea să pregătească vreo surpriză. Am avut dreptate și cele mai mari temeri ale mele s-au adeverit. *Rosie era în bucătărie.*

Gătea sau, cel puțin, pregătea ceva de mâncare. Sau încerca să gătească ceva. La prima noastră întâlnire romantică, Rosie îmi mărturisise că nu e capabilă să gătească „nici cât să nu moară de foame“, iar eu nu remarcasem nici un element care să-i contrazică afirmația. Scoicile pregătite în noaptea Incidentului cu Sucul de Portocale, când eu nu fusesem disponibil din pricina căderii nervoase și apoi a sexului, reprezentaseră cel mai recent dezastru culinar.

Când mă îndreptam spre bucătărie ca să-i ofer soției sfaturi și ajutor, Gene a ieșit din camera lui și m-a împins afară, închizând ușa în urma noastră.

— Voiai să te duci s-o ajuți pe Rosie în bucătărie, așa-i?

— Corect.

— Și ai fi început spunându-i „Ai nevoie de vreun ajutor, iubito“?

Am reflectat câteva clipe. În realitate, aș fi evaluat situația, determinând ce trebuie făcut. Așa cum e normal în situația în care o persoană calificată sosește la locul unui accident.

Gene a continuat înainte s-apuc să-mi formulez răspunsul.

— Înainte de orice, gândește-te ce e mai important: calitatea mâncării sau calitatea relației voastre. Dacă răspunsul e calitatea relației, atunci o să ai parte de una dintre

cele mai minunate mese din viața ta, pregătită fără ajutorul tău.

În mod normal, eu mă concentrasem pe masă. Pricepeam însă logica argumentației lui Gene.

— Bravo! Pentru trandafir, a completat prietenul meu.

Ne-am întors înăuntru.

— Sunteți bine? ne-a întrebat Rosie.

— Sigur, i-am răspuns și i-am oferit trandafirul, fără nici un comentariu.

— Don avea rahat de câine pe pantof. Am salvat covorul, a zis Gene.

Rosie m-a instruit să mă îmbrac elegant, ceea ce însemna să-mi pun cămașa cu guler și jacheta de nemunte. Mai aveam nevoie și de pantofii din piele.

— Am presupus c-o să mâncăm acasă, i-am strigat din dormitor.

Gene a intrat după mine în cameră.

— Eu o să ies acum. Îmbracă-te ca și cum ați merge undeva unde ținuta e obligatorie. Fă orice ți se spune. Exprimă-ți bucuria deplină față de tot. Așa vei culege roade vreme de decenii de-acum încolo.

Mi-am localizat hainele elegante.

— Ieși pe balcon, mi-a strigat Rosie.

Eu mă retrăsesem în biroul personal, acolo unde șansele de a cauza prejudicii relației noastre erau minime. Rațional vorbind, cel mai grav lucru care putea să se întâmple era să ne otrăvim, ceea ce ar fi avut drept rezultat o moarte lentă și agonizantă pentru amândoi. Am luat-o de la capăt. Statistic

vorbind, cea mai probabilă consecință era o masă imposibil de ingerat. Din astea avusesem parte de multe – unele, recunosc, ca urmare a propriilor erori. Ba îi servisem și lui Rosie astfel de eșecuri culinare. Totuși, în mod irațional, continuam să resimt o stare de tensiune.

Era 7:50 p.m. Rosie scosese o măsuță – una dintre piesele de mobilier de prisos care locuiau în biroul ei – și o aranjase pentru două persoane, ca la restaurant. Am estimat că temperatura era de douăzeci și două de grade Celsius. Lumină era din belșug. Am luat loc pe scaun.

Apoi a apărut și Rosie. Am rămas trăsnit. Era îmbrăcată cu rochia aceea albă splendidă, pe care nu o mai folosise decât o singură dată înainte: cu ocazia căsătoriei noastre. Spre deosebire de rochia de mireasă obișnuită, a ei era – ca să folosesc un termen tehnic – *elegantă*, ca un algoritm de calculator care a produs un rezultat impresionant cu un cod de doar câteva rânduri. Impresia de simplitate era sporită de absența vălului pe care Rosie îl purtase cu douăsprezece luni înainte.

— Ai spus că n-o să poți să mai îmbraci niciodată rochia asta.

— Acasă pot să mă îmbrac cu ce vreau, mi-a răspuns soția mea, în directă contradicție cu instrucțiunile pe care mi le dăduse cu privire la vestimentația mea. Mă strânge puțin.

Avea dreptate. Rochia era puțin cam strâmtă, în principal în partea superioară. Dar efectul era spectaculos. Mi-a luat ceva timp să realizez că Rosie ținea în mâini două pahare. De fapt, n-am observat asta până când nu mi-a întins unul.

— Da, și în al meu e șampanie, a zis ea. O să beau numai puțin, deși aș putea să beau tot paharul, riscul pentru copil

fiind, în esență, zero. Henderson, Gray și Brocklehurst, 2007.

Rosie mi-a zâmbit larg și a ridicat paharul.

— La mulți ani, Don! Așa a început totul, îți amintești?

A trebuit să scotocesc prin memorie. Relația noastră evoluase semnificativ în cursul vizitei precedente în New York, dar atunci nu luasem cina pe balcon… A, firește! Rosie se referea la Cina de pe Balconul apartamentului nostru din Melbourne, cina din seara primei noastre întâlniri romantice. Era o idee splendidă s-o reproducă. Speram totuși că soția mea nu încercase să reproducă și salata de homar. Era imperativ să nu prăjească excesiv prazul, care altfel devine amar… M-am oprit. În loc de orice altceva, am ridicat și eu paharul și am rostit primele cuvinte care mi-au venit în minte.

— Pentru cea mai perfectă femeie din lume!

Aveam noroc că tata nu era și el prezent. *Perfect* e un termen cu valoare absolută, care nu are grad de comparație, la fel ca *unic* sau *gravidă*. Însă dragostea pe care o simțeam pentru Rosie era atât de intensă, încât îmi determinase creierul să comită o greșeală gramaticală.

Am băut șampanie și am privit soarele apunând peste fluviul Hudson. Rosie a adus la masă felii de roșii cu mozzarella de bivoliță, ulei de măsline și frunzulițe de busuioc. Toate aveau gustul care trebuie. Posibil chiar mai bun. Îmi dădeam seama că zâmbesc.

— Era cam greu s-o dau în bară așezând doar niște felii de brânză și de roșii pe farfurie, mi-a spus Rosie. Nu-ți face griji, n-am încercat nimic prea complicat. Vreau să stau aici, afară, cu tine, să ne uităm la lumini și să vorbim.

— Ai niște subiecte particulare pe care vrei să le discutăm? am întrebat-o.

— Am unul, dar o să ajung mai încolo la el. E plăcut doar să stăm de vorbă, pur și simplu. Da' stai s-aduc felul următor. Pregătește-te să nu faci ca toți dracii.

Rosie a revenit cu o farfurie acoperită cu felii subțiri de ceva, peste care erau presărate ierburi aromate. M-am uitat mai cu atenție. Ton! Sashimi de ton. Ton *crud*. Peștele crud era, desigur, prezent pe lista cu substanțe interzise. N-am făcut „ca toți dracii". După câteva secunde de reflecție, am înțeles că Rosie, într-o demonstrație de altruism, îmi pregătise mâncarea preferată, deși ea nu putea s-o consume.

Eram pe cale să-mi exprim mulțumirile, când am văzut că adusese două perechi de bețișoare. Am simțit cum încep să mă ia toți dracii.

— Ți-am zis să nu faci vreo criză, mi-a spus soția mea. Știi care-i problema cu peștele crud? Ar putea să mi se facă rău de la el, așa cum mi-ai zis. Dar rău ar putea să mi se facă oricând, fie că-s gravidă, fie că nu, iar până acum nu mi-a fost niciodată rău de la el. În plus, nici nu poate să afecteze fetusul în mod direct, așa cum ar face toxoplasma sau listeria. Mercurul ar putea să reprezinte un risc, dar nu în cantitatea asta. Tonul e o sursă bună de acizi grași Omega 3, care au legătură cu un IQ mai ridicat. Hibbeln et al, „Consumul matern de produse marine în timpul sarcinii și consecințele neurodezvoltării la copii", *The Lancet*, 2007. Iar ăsta e ton roșu. Câteva grame, o dată în viață, nu pot să afecteze prea mult planeta.

Rosie a surâs, a ridicat cu bețișoarele o felie de ton și a înmuiat-o în sosul de soia. Aveam dreptate. Mă însurasem cu cea mai perfectă femeie din lume.

Previziunea lui Rosie, cum că avea să fie plăcut doar să vorbim, pur și simplu, fusese corectă. Am discutat despre Gene și Claudia, despre Carl și Eugenie, despre Inge, despre Dave și Sonia și despre ce o să facem când o să ne expire perioada de pseudo-închiriere a apartamentului. George promisese să mă anunțe cu trei luni înainte să trebuiască să părăsim casa. N-am ajuns la nici o concluzie, dar eram conștient că, de când ne mutaserăm în New York și deveniserăm ocupați cu munca, eu și Rosie nu ne programaserăm un interval de timp suficient pentru discuții. Nici unul dintre noi nu a abordat subiectul sarcinii – în cazul meu, pentru că subiectul ăsta reprezentase surse unor conflicte recente. Era posibil ca motivul lui Rosie să fi fost același.

Din când în când, soția mea se ducea în bucătărie și se întorcea cu mâncare, fiecare fel fiind executat cu pricepere. Am mâncat crochete de crab, după care a urmat felul principal, pe care Rosie l-a extras din cuptor.

— Lavrac vărgat *en papillote*, m-a anunțat ea. Adică *în hârtie*, de vreme ce asta e nunta noastră de hârtie.

— Incredibil! Ai rezolvat problema, iar rezultatul e reciclabil.

— Știu că detești obiectele care se adună și dezordinea. Așa că tot ce o să ne rămână e amintirea.

Rosie a așteptat, în timp ce eu am gustat peștele.

— E bun? m-a întrebat.

— Delicios.

Era adevărat.

— Deci, a continuat ea, cu asta ajung la lucrul ăla pe care voiam să-l spun. Nu e nimic dramatic. *Știu* să gătesc. N-o să gătesc în fiecare seară, iar tu ești un bucătar mai bun decât mine, dar, la nevoie, sunt capabilă să urmăresc o rețetă. Dacă uneori o mai dau în bară, nu-i mare lucru. Ador tot ce faci tu pentru mine, dar, în același timp, vreau să știi că nici eu nu sunt neputincioasă sau incompetentă. Asta e foarte important pentru mine.

Rosie a luat o gură din paharul meu cu vin și i-a dat înainte cu discursul.

— Știu că și eu procedez în felul ăsta față de tine. Ții minte seara aia când te-am lăsat la bar și m-am temut că n-o să faci față? Și te-ai descurcat perfect, nu?

Probabil că n-am izbutit să-mi ascund expresia de pe față la timp.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Rosie.

Nu mai aveam nici un motiv ca acum, după șapte săptămâni, să-i mai ascund povestea cu Femeia Zgomotoasă și consecința incidentului: faptul că amândoi ne pierduserăm slujbele de la bar. I-am relatat întreaga situație și amândoi am râs. Am simțit o ușurare enormă.

— Știam că s-a întâmplat ceva, mi-a mărturisit Rosie. Știam că-mi ascunzi ceva. Niciodată să nu-ți fie teamă să-mi spui orice.

Acesta era un moment critic. Oare să-i spun lui Rosie despre Incidentul Terenul de Joacă și despre Lydia? În seara asta era relaxată și părea să accepte totul cu ușurință. A doua zi dimineață însă, putea să înceapă să-și facă griji, iar stresul putea să ia locul bunei dispoziții. Amenințarea urmăririi în justiție era încă prezentă.

În loc să abordez direct subiectul, am ales totuși să explorez o minciună printr-un terț.

— Când ți-a zis Gene că aveam fecale de câine pe pantof, l-ai crezut?

— Sigur că nu. Te-a târât afară din casă să-ți spună să nu dai buzna peste mine în bucătărie. Sau să-ți dea floarea pe care să mi-o dai tu mie după aceea. Așa-i?

— Prima variantă e corectă. Floarea am cumpărat-o independent de Gene.

Firește că, dacă aș fi fost în locul lui Rosie, eu aș fi fost dus de nas de stratagema lui Gene, dar n-am fost surprins să aflu că soția mea identificase minciuna.

— Crezi că Gene a știut că nu te-a indus în eroare? am insistat.

— Bănuiesc că da. Nu e ca și cum nu v-aș cunoaște.

— Atunci de ce s-a mai obosit să inventeze o minciună pe care nimeni n-a crezut-o și care n-a avut nici un efect asupra sentimentelor părților implicate?

— A încercat doar să fie amabil, mi-a explicat Rosie. Presupun că i-am apreciat efortul.

Protocolul social. De nepătruns.

Era rândul meu să fac o surpriză. Am intrat în casă. Gene se întorsese și se servise din surplusul de șampanie aflat în frigider.

Am revenit pe balcon și-am scos din buzunar inelul mamei lui Rosie. Am luat mâna soției mele și i-am strecurat bijuteria pe deget, așa cum procedasem cu un alt inel, în aceeași zi, dar cu un an înainte. Respectând tradiția, i-am așezat bijuteria pe același deget: teoria e că inelul cu diamante împiedică, în mod

simbolic, scoaterea verighetei. Ceea ce părea să fie în concordanță cu intenția lui Phil.

Lui Rosie i-au trebuit câteva secunde ca să recunoască bijuteria și să înceapă să plângă, timp în care, cu o mână, Gene a aruncat peste noi o cutie întreagă de confetti, iar cu cealaltă mână, ne-a făcut mai multe fotografii.

18

Pentru marți seara aveam programată o cină comună. Dimineață, i-am adus aminte de acest angajament lui Rosie, întrucât bănuiam că neseriozitatea ei în privința respectării întâlnirilor fusese exacerbată de graviditate.

— Să nu uiți *tu*, mi-a replicat Rosie. Azi am programată ecografia.

Problemele se acumulaseră. Întocmisem o listă cu opt elemente critice.

1. Problema Relocării lui Gene. În mod evident, Gene trebuia să participe la discuția asta.
2. Lista cu Substanțe Interzise. O lăsasem pe biroul lui Rosie, dar ea n-o aprobase formal.
3. Problema absenței temporare a lui Rosie din cadrul programului medical. Asta trebuia rezolvată cât mai rapid posibil, cu scopul certitudinii.
4. O metodă de exerciții fizice pentru Rosie, situație rămasă nerezolvată după eșecul planului de înot.
5. Teza lui Rosie, care rămăsese neprogramată și se afla în pericol să interfereze cu alte activități.

6. Problema Căsniciei lui Gene și a Claudiei. Nu înregistrasem progrese și aveam nevoie de ajutorul lui Rosie.
7. Problema Carl și Gene. Gene trebuia să discute cu Carl.
8. Acțiune directă în privința stării de stres a lui Rosie. Yoga și meditația sunt recunoscute la scară largă ca metode care contribuie la relaxare.

Doar alcătuirea listei îmi indusese sentimentul unui progres semnificativ. Când s-au așezat la cină – creveți sălbatici, urmați de pește cu conținut scăzut de mercur, pregătit la grătar, alături de o salată în compoziția căreia se remarca absența germenilor de lucernă –, le-am oferit copii printate și lui Gene, și lui Rosie.

Reacția lui Rosie nu a fost pozitivă.

— Dă-o dracului, Don! Mai am două săptămâni ca să-mi termin teza. N-am nevoie de toată chestia asta.

A urmat un răstimp de aproximativ douăzeci de secunde de tăcere.

— Uitându-mă pe lista asta, a spus Gene, mi se pare că am contribuit la elementul cu numărul 8. Am fost atât de ocupat cu dificultățile tânărului Carl, încât m-am dovedit nepăsător față de tine. N-am realizat că ești atât de presată cu teza.

— Ce crezi c-am făcut în birou în tot timpul ăsta? De ce crezi că n-am nici un fel de viață? Nu ți-a zis Don c-am rămas în urmă cu ea?

Cuvintele erau ofensive, dar, dincolo de ele, am recunoscut un ton conciliator.

— Nu, nu chiar. Mi se pare că tu și Don aveți multe de discutat: despre pauza din programul medical, despre

exerciții fizice, despre substanțe interzise. O să-mi iau un hamburger și mâine o să mă apuc să-mi caut altă casă.

Rosie obținuse ceea ce-și dorise, dar, în mod inexplicabil, a refuzat acest rezultat.

— Nu, nu, scuze! Mănâncă aici, cu noi. O să discutăm despre mâncare și exerciții altă dată.

— Trebuie să discutăm acum, am intervenit eu.

— Conversația asta poate să mai aștepte, m-a contracarat Rosie. Gene, zi-ne de Carl!

— Consideră că eu sunt vinovat pentru despărțirea mea și a Claudiei.

— Dacă ai da timpul înapoi…?

— N-aș schimba lucrurile în ce-o privește pe Claudia. Dar dacă aș fi știut cum îl poate afecta pe Carl…

— Din nefericire, nu putem să schimbăm trecutul, am spus eu, dorind să ghidez discuția înapoi, la soluțiile practice.

— Dacă recunoști că ai greșit poate să ajute, a zis Rosie.

— Mă îndoiesc că asta o să fie de-ajuns pentru Carl, a răspuns Gene.

Cel puțin abordaserăm unul dintre subiectele de pe listă, deși problema nu era rezolvată. Am avut grijă să-l bifez și pe lista lui Gene și pe aceea a lui Rosie.

Alte progrese nu am mai înregistrat în legătură cu lista. Rosie a scos din geantă un plic de mari dimensiuni, pe care i l-a întins lui Gene.

— Iată ce-am făcut în după-amiaza asta.

Gene a extras din plic o coală de hârtie, pe care a pasat-o imediat la mine. Era o imagine ecografică, probabil reprezentându-l pe Bud. Pentru un non-expert, era identică, desigur, cu aceea din Carte, iar cu imaginea din Carte eram

extrem de familiarizat. Ecografia era mai puțin clară decât schița pe care o adăugasem, cu cinci zile înainte, pe placa de faianță repartizată Săptămânii 12. I-am dat-o înapoi lui Rosie.

— Presupun că tu ai văzut-o deja, a zis Gene.

— Nu, n-a văzut-o, a comentat soția mea, după care s-a întors către mine. Unde ai fost azi, la ora 2:00 p.m.?

— În biroul meu. Am verificat o procedură de cercetare pentru Simon Lefebvre. E vreo problemă?

— Ai uitat de ecografie?

— Sigur că nu.

— Și-atunci de ce n-ai fost acolo?

— Trebuia să vin și eu?

Ar fi fost interesant, dar nu vedeam ce rol aș fi putut să am în cadrul acelui episod. Nu mai mersesem niciodată cu Rosie la doctor, așa cum nici ea nu mersese cu mine. De fapt, primul control ginecologic îl avusese abia în săptămâna precedentă, când presupuneam că i se făcuse un instructaj inițial cu privire la evoluția sarcinii. Dacă era să o însoțesc la vreo programare, atunci scopul cel mai relevant ar fi fost acela ca amândoi să avem aceleași informații. Totuși, nu fusesem invitat să o însoțesc. Ecografia e o *procedură* care implică tehnicieni și tehnologie și, din proprie experiență, știam că profesioniștilor le place să lucreze în absența unor privitori care le-ar distrage atenția cu întrebări.

Rosie a clătinat încet din cap.

— Am încercat să te sun, dar aveai telefonul închis. M-am gândit că poate ai avut un accident sau ai pățit ceva, dar după aceea mi-am amintit că-ți zisesem doar ora și locul, de două ori, dar că nu-ți spusesem, propriu-zis, „folosește informațiile astea ca să te prezinți acolo“.

Era un gest de generozitate din partea lui Rosie să-și asume ea vina pentru respectiva neînțelegere.

— Au apărut ceva defecte? am întrebat-o.

La aproape treisprezece săptămâni, ecografia putea să identifice defectele tubului neural. Presupusesem că, în conformitate cu procedurile normale, Rosie m-ar fi informat dacă ar fi apărut vreo problemă, așa cum m-ar fi informat și dacă și-ar fi pierdut telefonul în metrou. În Carte se spunea că, statistic, anomaliile sunt puțin probabile. În orice caz, eu nu puteam să fac nimic până când o problemă nu era identificată.

— Nu, nu există nici un defect. Și dacă exista?

— Evident, depinde de natura defectului.

— Evident.

— Vești bune, așadar, a concluzionat Gene. Unii dintre noi își imaginează toate scenariile posibile, iar unii dintre noi trec puntea când ajung la ea. Ca Don.

— Mai am o problemă, a anunțat Rosie. Am uitat să vă spun. Mâine seară am un grup de studiu. Aici.

— N-a început semestrul, am intervenit eu. Trebuie să te concentrezi asupra tezei.

— Teza s-a dus pe apa sâmbetei. N-o s-o termin în zece zile.

— O să fie în regulă, a asigurat-o Gene. O să-ți aranjez o prelungire a termenului.

Rosie a clătinat din cap.

— Aici e vorba de Columbia. Există niște reguli.

— Pentru muritorii de rând. Relaxează-te!

Rosie nu părea deloc relaxată.

— Am vorbit cu cineva de la administrație. Tipa n-a fost tocmai amabilă.

Gene a surâs.

— Iar eu am discutat deja cu Borenstein. Atâta timp cât predai teza până la începutul anului clinic, totul e în regulă.

Grupul de studiu avea să-mi tulbure masiv programul, dar Rosie era copleșită. Conform recomandărilor din Carte, trebuia s-o sprijin pe soția mea în această perioadă plină de provocări și de schimbări pentru amândoi.

— Am să măresc cantitatea de mâncare. Câte persoane vin?

— Nu-ți face griji. O să luăm niște pizza. Dacă mănânc și eu într-o seară, nu se întâmplă nimic rău.

— Nu-mi fac griji. Pot foarte ușor să gătesc o masă mai bogată.

— Poate mâine seară voi doi ieșiți în oraș.

— Asta ar reprezenta o perturbare mult mai serioasă a programului decât o cină multiplicată.

— Vreau doar să spun că… tu ești profesor și asta e prima dată când oamenii ăștia vin încoace. Și nu te cunosc.

— În mod clar va trebui să existe o primă întâlnire. În felul ăsta, pot să-i cunosc pe toți odată.

— Sunt niște străini. Ție nu-ți place să te întâlnești cu străini.

— Sunt rezidenți. Aproape niște oameni de știință. Pseudo-oameni de știință. Pot să intru în dezbateri fascinante cu ei.

— Tocmai de-asta aș prefera să ieși în oraș. Te rog.

— Crezi că aș fi enervant?

— Pur și simplu vreau să am spațiu.

— E-n regulă, a intervenit Gene. Am eu grijă de Don.

Rosie a surâs.

— Îmi pare rău că te-am luat așa, pe nepusă masă. Îți mulțumesc pentru înțelegere.

Soția mea se uita la Gene.

În seara următoare, George a sunat tocmai când eu și Gene eram pe punctul să plecăm la bar.

— Don, nu vreți mai bine să veniți încoace? Putem să comandăm niște pizza. Vreau să-l întreb câteva chestii pe Gene Geniul.

L-am sunat pe Dave. Dacă George plătea și puteam să ne uităm la baseball, locul avea o importanță minoră.

În cursul celei de-a șaptea reprize a meciului, George s-a întors către Gene.

— M-am gândit la ce-ai zis despre genetică. De fapt, m-am gândit foarte mult la asta. Dar nici genetica nu explică de ce unul dintre băieții mei e dependent de droguri, iar ceilalți doi nu sunt.

— Două cuvinte. *Gene diferite*. Nu sunt sigur, dar presupun că băiatul tău a primit o supradoză de gene care-i spun corpului să continue cu orice-l face să se simtă bine. Ceea ce ar fi în regulă într-un mediu fără produse farmaceutice.

George s-a lăsat pe spate, iar Gene i-a dat înainte.

— Cu toții suntem programați – programați genetic – să facem în continuare ceea ce a funcționat în cazul nostru și să evităm lucrurile care n-au funcționat.

— Ayahuasca, a intervenit George. Am încercat-o o singură dată și nu mi-a mai trebuit.

— În mare parte a timpului, ceea ce facem e destul de corect. Așa că uite un principiu cu care cei mai mulți psihologi ar fi de acord, dar a cărui origine se găsește în genetică: *oamenii se repetă*.

M-am alăturat discuției, punând întrebarea evidentă:

— Cum știi ce să faci prima dată?

— Oamenii își copiază părinții. În mediul de viață ancestral, ei au fost, prin definiție, oameni de succes. În sensul c-au avut succes în a se reproduce. Dacă vrei să înțelegi comportamentul uman individual, cuvintele magice sunt *modele repetitive*.

— Mie-mi spui, a exclamat George. Sunt toboșar. Modele repetitive! Aceleași cântece, același vapor, aceeași călătorie.

— Și de ce continui? l-am întrebat.

— Ei, asta chiar că e o întrebare bună! Când am cumpărat apartamentul ăsta, m-am gândit c-o să mă mut aici și-o să-mi găsesc un loc unde să cânt singur o dată pe săptămână. Cânt puțin și la chitară. M-am gândit chiar c-o să încep din nou să-mi scriu propriile piese. În fiecare an îmi promit c-o să fac chestia asta și-n fiecare an mă întorc pe nenorocitu' ăla de vapor.

George și-a pus paharul cu bere pe masă.

— Domnilor, vreți să trecem pe vin? Am cumpărat un bax de Chianti.

Rockerul a adus o sticlă de Sassicaia 2000, care, tehnic vorbind, nu e Chianti, ci doar din aceeași regiune.

— Dumnezeule, a exclamat Gene. E nițel cam prea bun pentru pizza.

— Cea mai bună pizza din lume, i-am comunicat, întru clarificare, și toată lumea a izbucnit în râs.

A fost intervenție minoră, dar remarcabil de plăcută și mi-a părut rău că Rosie nu fusese cu mine.

George căuta un tirbușon, dar nu reușea să găsească nici unul. Soluția era simplă.

— Îl aduc eu pe-al meu.

Instrumentul meu de extras dopuri, selectat în urma unui proces de documentare extrem de serios, avea să fie egal sau chiar superior oricărui tirbușon aflat în posesia lui George.

Am coborât și am deschis ușa apartamentului, așteptându-mă să-l găsesc plin cu rezidenți. Sufrageria era goală. Rosie era în pat și dormea. Lumina era aprinsă, iar lângă soția mea era o carte deschisă, un roman. Pe podea se afla o singură cutie de pizza, una mică. Pe capac era prins bonul: *14,50 $, Specială cu carne.*

19

— Avem vreo problemă? am întrebat-o pe Rosie în dimineața următoare.

— Și eu voiam să te întreb același lucru, mi-a răspuns ea. Ai stat în baie peste o oră.

Să copiez imaginea ecografică a lui Bud pe placa de faianță cu numărul 13 fusese mai dificil decât să reproduc o diagramă-linie de pe internet. Totuși, mi se păruse normal să folosesc o imagine reală. Rosie avusese dreptate: ar fi fost interesant să urmăresc procesul de scanare.

— Eu n-am nici o problemă. Merg înainte cu treaba cu faianța de pe pereți.

În realitate, mai analizasem și Incidentul Pizzei cu Carne. Vedeam cinci posibilități:

1. Pizza fusese mâncată de grupul de studiu al lui Rosie. Ceea ce nu explica însă prezența cutiei în dormitor.
2. Rosie avea o aventură cu o persoană carnivoră. Asta ar fi explicat locul în care găsisem cutia, dar cu siguranță că vinovații ar fi avut grijă să ascundă dovada aventurii.
3. Cutia fusese etichetată greșit și, în realitate, conținuse o pizza vegetariană.

4. Pizza cu carne fusese livrată din greșeală. Rosie dăduse la o parte carnea și mâncase restul. Teoria era plauzibilă, dar nu găsisem nici urmă de carne în coșul de gunoi.
5. Rosie își încălcase principiile de pescetarianism sustenabil. Mi se părea o variantă extrem de improbabilă, deși existase un precedent de dată recentă: soția mea ingerase o cantitate mică din friptura mea și a lui Gene.

Cu totul incredibil, cea mai puțin probabilă opțiune era cea corectă. Nu existase nici un fel de grup de studiu. Pur și simplu, Rosie avusese nevoie „de puțin spațiu“. Mă mințise, în loc să-mi ceară direct s-o las singură. Și comandase o pizza cu carne.

Nu puteam s-o acuz pentru lipsa de onestitate. Eu eram vinovat de o minciună în curs cu mult mai gravă: situația cu Lydia. Și o mințeam în continuare pe soția mea, din același motiv: ca s-o protejez de stres și ca să-i apăr, atât pe ea, cât și pe Bud, de efectele nocive ale excesului de cortizol. Rosie nu a vrut să mă facă să sufăr, spunându-mi că nu mă voia cu ea în apartament. Existau numeroase soluții alternative pe care aș fi putut să i le prezint – și pe care i le-aș fi prezentat. Poate că ea alesese să mă mintă în loc să le asculte.

Se pare că Gene are dreptate. Lipsa de onestitate face parte din prețul plătit atunci când ești un animal social și, mai ales, atunci când ești căsătorit. M-am întrebat dacă Rosie îmi mai ascunde și alte informații.

Încălcarea principiului vegetarian era mai interesantă.

— Pur și simplu, am avut chef de carne. Le-am cerut totuși să nu-mi pună salam, mi-a explicat soția mea.

— Bănuiesc că suferi de o deficiență de proteine sau de fier.

— N-a fost o poftă de gravidă. Pur și simplu, m-am hotărât să mănânc carne. M-am săturat până peste cap să mi se spună ce să fac. Tu știi de ce sunt eu pescetariană?

Pescetarianismul sustenabil fusese una dintre condițiile inițiale ale Pachetului Rosie, o condiție cunoscută de mine încă din ziua în care ne-am întâlnit pentru prima dată. Acceptasem pachetul în întregime, în opoziție directă cu filozofia Proiectului Soția, care se concentra pe agregarea componentelor individuale.

— Presupun că din motive de sănătate.

— Dac-aș fi fost atât de îngrijorată de sănătatea mea, n-aș fi fumat. Și aș fi mers la piscină. Iar sustenabilitatea n-ar fi contat.

— Nu mănânci carne din motive etice?

— Încerc să fac ceea ce e bine pentru planetă. Nu le impun oamenilor punctele mele de vedere. Mă uit la tine și la Gene cum înfulecați jumătate de vacă și nu zic nimic. Când eu, cel puțin, am scuza că mănânc pentru doi.

— Perfect rezonabil. Proteinele…

— Dă-le dracului de proteinele! Și dă-i dracului pe oamenii care-mi spun ce să mănânc și când să fac exerciții și când să studiez și să mă duc la yoga, chestie pe care oricum o fac cu Judy. Și nu, nu e vorba de Bikram yoga, e genul de yoga potrivit pentru sarcină. Pot și singură să-mi dau seama ce și cum trebuie să fac.

Bănuiam că „oamenii“ e o formă de plural folosită incorect. Dar era mai bine decât să fi spus „Du-te dracului“ – adică lucrul pe care, în mod evident, voise să-l spună.

I-am oferit o explicație.

— Încerc să te ajut în procesul de producție al copilului. Mi s-a părut că tu nu aveai timp pentru documentarea necesară din cauza tezei și din cauza naturii neașteptate a sarcinii.

Aș fi putut să adaug că *mi se spusese* să fac toate lucrurile alea de către Lydia și Sonia, o profesionistă în domeniu și o altă femeie gravidă, și că nu aș fi făcut nimic dacă nu mi s-ar fi indicat necesitatea acțiunii respective, dar, dacă i-aș fi mărturisit aceste adevăruri soției mele, mi-aș fi dezvăluit minciuna. Minciuna mă băgase în necaz. Ceea ce nu era deloc o surpriză.

Aș fi putut să adaug că, de la Cina Aniversară, un moment de mare importanță în relația noastră, nu-i mai făcusem nici o recomandare majoră cu privire la alimentație, la exercițiile fizice sau la studiu. Și-atunci de ce era Rosie supărată acum?

— Înțeleg c-ai încercat să mă ajuți, mi-a spus ea. Sincer, chiar înțeleg. Dar te rog și pe tine să înțelegi ceva: vorbim aici de corpul meu, de munca mea, de problemele mele. Nici n-o să mă îmbăt criță, nici n-o să mănânc salam, dar o să fac toate chestiile astea după capul meu.

Rosie s-a îndreptat către biroul ei și mi-a făcut semn s-o urmez. A scos din geantă Cartea.

— Asta e cartea pe care-ai citit-o? m-a întrebat.

— Evident.

Nu observasem că lipsește.

— Ai fi putut să faci economie și să folosești exemplarul meu. Pentru mine, e nițel cam simplistă. Mă ocup de toate, Don.

— Nu ai deloc nevoie de asistență?

— Tu fă în continuare ce făceai și-nainte. Du-te la serviciu, mănâncă vaci și îmbată-te cu Gene. Nu-ți mai face griji. Totul e

în regulă.

Ar fi trebuit să fiu mulțumit de această concluzie. Eram scutit de orice responsabilitate, într-o perioadă când aveam multe alte lucruri în legătură cu care să-mi fac griji. Însă muncisem din răsputeri ca să-mi dezvolt empatia față de Rosie, iar acum aveam vaga senzație că, în ciuda cuvintelor rostite, soția mea nu era mulțumită de mine.

Soluția ei la problema regimului alimentar – de fapt, la toate problemele privind sarcina, pe care eu le considerasem ca reprezentând proiecte comune – era aceea de a continua pe cont propriu. Cel puțin acum aveam o direcție clară pentru următoarea întâlnire cu Lydia.

— Ai intrat în modul de suprafuncționare, mi-a spus Gene. Știi ce mi-a zis mie doctoru' în legătură cu cartea din care tot citești tu? „Dă-i-o unui om pe care-l urăști.“ Ai dezvoltat obsesii… Iar rezultatul e neglijabil prin comparație cu perspectiva de ansamblu.

Era a doua întâlnire între bărbați în decurs de cinci zile, o întâlnire încurajată de proximitatea casei lui George, unde puteam să ne uităm la baseball și să bem. Rosie nu ridicase nici o obiecție.

— Și perspectiva de ansamblu care e? a întrebat George.

— V-am mai zis, i-a răspuns Gene. Destinul rezidă în gene. Cea mai importantă contribuție a voastră a fost când ați furnizat nițel din ADN-ul propriu.

Era evident că Dave are o opinie contrară.

— În toate cărțile scrie că genele nu reprezintă decât începutul. Felul în care îți crești copiii are o importanță majoră, a spus el.

Gene a zâmbit.

— Normal c-așa zic toți. Altfel nimeni n-ar mai cumpăra cărți despre cum să-ți crești copiii.

— Același lucru l-ai spus și tu. Copiii învață comportamente de la părinții lor.

— Numai ce-a rămas după ce genele și-au făcut treaba, l-a contracarat Gene. Să-ți dau un exemplu, dintr-un domeniu în care am destulă experiență. Soția ta e italiană?

— Bunicii au fost italieni. Ea s-a născut aici.

— Perfect! Gene italiene, educație americană. Acum, o să presupun că soția ta are personalitate histrionică. E puțin mai zgomotoasă, puțin mai flamboaiantă, puțin mai actriță. Se panichează în situații de criză și devine isterică în situații de urgență.

Dave a tăcut.

— Întrebă un psiholog despre stereotipurile culturale și-o să-ți spună că totul ține de educație, a continuat Gene. De cultura în care ai crescut.

— Corect, am intervenit eu. Evoluția trăsăturilor comportamentale e mult mai lentă decât formarea grupurilor geografice.

— Mai puțin în cazul reproducerii selective. O anume trăsătură devine atrăgătoare la nivel sexual din motive genetice sau culturale, nu contează care, iar oamenii cu trăsătura respectivă se reproduc mai mult. Bărbaților italieni le plac femeile histrionice. Ergo, gena histrionică devine prioritară. Personalitatea soției tale a fost programată dinainte ca ea să se nască.

Dave a clătinat din cap.

— N-ai putea să greșești mai mult. Sonia e contabilă. O tipă cât se poate de cu picioarele pe pământ.

— Nu cred că pot să fac asta. N-are nici un sens. E opusul a ce i-am zis înainte.

Sonia devenea din ce în ce mai agitată pe măsură ce întâlnirea noastră cu Lydia se apropia. Părea să aibă dificultăți în a se dezbăra de propria personalitate.

— E simplu. Trebuie să spui că ai făcut o greșeală. Că nu vrei nici un fel de ajutor.

— Și o să creadă asta? a zis Sonia.

— Ăsta e adevărul. Presupunând că ești Rosie.

— Dac-ai ști cât de disperată sunt să-l văd pe Dave că se interesează puțin de mine! Cinci ani de zile ne-am chinuit și acum parcă nici nu vrea copilul ăsta!

— E posibil să fie prea ocupat cu munca. Din dorința de a te sprijini financiar.

— Știi ceva? Pe patul de moarte, nimeni nu-și dorește să fi stat mai mult la birou.

Îmi era greu să depistez în ce fel afirmația Soniei contribuie la discuția noastră. Dave nu era pe moarte și nici nu lucra într-un birou. Am readus conversația pe făgașul normal.

— De vreme ce, data trecută, tu ai fost cea care a generat problema, iar eu cunosc mai bine poziția lui Rosie, propun ca eu să fiu cel care să-i ofere Lydiei informațiile necesare, iar tu doar să le confirmi acuratețea.

— Nu vreau să fiu pasivă, altfel tipa o să creadă că mă oprimi. Deja și-a băgat în cap că sunt un soi de țărăncuță.

Concluzia Lydiei mi se părea destul de rezonabilă, date fiind rochia și accentul Soniei. Azi, partenera mea era îmbrăcată într-un costum banal, întrucât venise direct de la serviciu. Costum care mie mi se părea și complet necaracteristic pentru un rezident la medicină.

— Un argument excelent! Probabil c-ar trebui să fii ca Rosie: furioasă pentru c-am încercat s-o controlez.

— Rosie a fost furioasă?

Acum, că rostisem cuvântul, am realizat că era adevărat. N-aveam nevoie de un expert în interpretarea limbajului corporal ca să-mi dau seama că „Dă-i dracului pe oamenii care-mi spun ce să mănânc“ e o afirmație agresivă.

— Corect.

— E totul ok între voi?

— Firește!

Răspunsul era adevărat, presupunând că mă raportam la termenul „OK“ în același sens în care ar fi fost folosit pentru a descrie o masă sau o piesă de teatru: *Piesa a fost OK, nu grozavă.* Evaluam nivelul de satisfacție al lui Rosie, în ceea ce mă privește, ca fiind „nu grozav“.

— O să fac tot ce pot, Don. Dar, dacă discuți cu Dave, poți să-i comunici că eu nu sunt ca Rosie? Chiar dă-i cartea ta, dacă tu nu mai ai nevoie de ea. Mi-ar plăcea să vină acasă devreme și să-mi gătească un curry de legume.

Ședința cu Lydia n-a decurs conform planului. Ajunsesem abia la punctul 5 de pe lista detaliată de ocazii în care Rosie îmi refuzase ajutorul, când Lydia m-a întrerupt și i s-a adresat Soniei.

— De ce n-ai vrut sfatul lui Don?

— Nici un bărbat n-o să-mi spună mie ce să fac cu corpul meu.

Sonia a rostit fraza cu calm, dar apoi a făcut o pauză, și-a contorsionat chipul încercând să livreze ceea ce am presupus că e o mină furioasă și-a lovit cu pumnul în masă.

— *Bastardos!*

Lydia a părut surprinsă. Am sperat că surpriza avea legătură cu reacția Soniei, nu cu folosirea termenului spaniol.

— Mi se pare că ai trecut prin niște experiențe neplăcute.

— În satul meu domnește patriarhatul.

— Vii dintr-un sat din Italia?

— *Si*. Un sat mic. *Poco*.

Sonia a indicat mărimea satului ținându-și degetul mare și cel arătător la o distanță de aproximativ doi centimetri unul de celălalt.

— Și munca într-un laborator de fertilizare in vitro și studiile de la Columbia ți-au schimbat perspectiva asupra bărbaților?

— Nu vreau ca Don să-mi spună ce să mănânc, cât sport să fac și când să merg la culcare.

— Și asta ți se pare că a făcut?

— *Si.* Iar eu nu vreau asta.

— Te înțeleg perfect.

Lydia s-a întors spre mine.

— Tu o înțelegi, Don?

— Pe deplin. Rosie n-are nevoie de nici un fel de ajutor.

Nu am adăugat că asta fusese atitudinea mea inițială până când Lydia nu-mi ceruse să mă amestec în viața soției mele.

— Deci, Rosie, ultima dată când ne-am văzut, mi-ai părut foarte convinsă de faptul că vrei un anume sprijin din partea

lui Don.

— Acum, că am văzut sprijinul lui, am hotărât că nu-i o idee așa de bună.

— Te înțeleg. Don, sprijinul nu înseamnă să-i spui lui Rosie ce să facă. Dacă vrei să fiu cât se poate de directă, problema e la tine. În loc să-i spui cum să fie mamă, mai bine te-ai pregăti să fii un tată care să acorde familiei sprijin moral și emoțional.

Desigur! Copilul urma să aibă doi părinți, iar eu îmi concentrasem întreaga energie pentru optimizarea performanțelor unuia dintre ei. Eram uluit că nu identificasem problema asta mai devreme, însă, în calitate de om de știință, admiteam că modificările de paradigmă apar ca evidente doar atunci când sunt privite retrospectiv. În plus, fusesem preocupat să fac orice părea necesar, astfel încât Lydia să nu-mi întocmească un raport negativ, pentru că pornisem de la premisa că eu, ca viitor părinte, nu aveam nici o problemă. Însă criticile recente formulate de Rosie reprezentau dovada că evaluarea inițială a Lydiei fusese corectă. Respectul meu pentru ea sporise enorm.

Am sărit în picioare.

— Extraordinar! Problema a fost rezolvată. Trebuie să dobândesc abilități paterne.

Lydia și-a menținut un nivel profesionist de calm. S-a întors către Sonia.

— Ce părere ai despre asta? Crezi că Don înțelege de ce e nevoie?

Sonia a încuviințat din cap.

— Sunt foarte fericită. Sunt recunoscătoare pentru toate lucrurile pe care mi le-a împărtășit, legate de sarcină, pentru că eu sunt prea ocupată ca să studiez domeniul, dar acum o să

mă asigur că soțul meu o să se gândească doar la cum să fie un *papa*.

Lydia a luat dosarul de la poliție, care stătuse până atunci pe birou, și a zâmbit.

— Ei, a spus ea, ni s-a terminat timpul. Asistența privind rolul de părinte nu a fost niciodată scopul oficial al acestor ședințe și, din punctul ăsta de vedere, o să fii preluat de programul „Tați Pricepuți“. O să primesc un raport de la ei.

Acesta era grupul de bărbați către care Lydia mă trimisese în cursul primei întâlniri, ca să-mi fie evaluată propensiunea spre violență. Programarea pe care o făcusem era abia peste șapte săptămâni.

Asistenta socială a fluturat dosarul.

— Însă, în ce privește paternitatea, dacă voi doi vă veți reaminti unul altuia ceea ce ați spus azi…

— Excelent, am sărit eu. A fost o ședință extrem de productivă. O să fac o programare pentru următoarea dată disponibilă.

— Voia să te lase-n pace, mi-a spus Sonia.

— Am bănuit. Dar ceea ce-a zis mi-a fost atât de util.

— Dar are-n continuare dosarul de la poliție. N-am putea – n-ai putea să găsești alt terapeut?

— Un procent semnificativ din profesioniștii din domeniu sunt incompetenți. Iar de-acum ea ne cunoaște.

— *Ne* cunoaște. Pe tine și pe Rosie, țărăncuța italiană.

— Nu contează. Capacitatea ei de percepție a fost incredibilă. A rezolvat problema.

20

Privind retrospectiv, fusesem pe calea cea bună atunci când mersesem să studiez copiii de la locul de joacă. Dacă n-aș fi fost întrerupt – și deturnat – de un detaliu de ordin legal, aș fi dobândit cunoștințele necesare legate de conceptul de paternitate, asupra cărora – îmi dădeam seama acum – ar fi trebuit să-mi concentrez atenția.

Experiențele recente îmi indicau că nu pot să ignor stadiul prenatal. Însăși Sonia reprezenta un exemplu al femeii nemulțumite de nivelul de implicare al partenerului ei în faza gravidității. După ce am reflectat o vreme, am decis că există cel puține patru zone de acțiune și dezvoltare a abilităților care nu presupuneau vreo intervenție la nivelul autonomiei lui Rosie:

1. Acumularea de cunoștințe în îngrijirea copiilor foarte mici. Cartea arăta, în mod clar, că bărbații ar trebui să-și dezvolte abilitățile de gestionare a bebelușilor ca să fie capabili să le ofere partenerelor momente de respiro. Deși Rosie nu mă luase în considerare în rolul de părinte care să se îngrijească de copil, Cartea (și Sonia, și Lydia) îmi prezentase o perspectivă contrară deosebit de fermă.

2. Achiziționarea de echipamente, inclusiv cele de pregătire a mediului. Copilul avea nevoie să fie protejat de obiectele ascuțite, de substanțele otrăvitoare, de aburii de alcool și de repetițiile trupei rock.
3. Acumularea de cunoștințe cu privire la examinarea și procedurile obstetrice. Cartea insista asupra importanței vizitelor medicale regulate. Rosie era dezorganizată la capitolul ăsta și se baza excesiv pe propria expertiză medicală. În plus, exista posibilitatea să ne confruntăm cu vreo urgență.
4. O abordare neinvazivă a problemei nutriției. Nu aveam încredere că Rosie e capabilă să-și mențină dieta în limitele indicate. Faptul că, de curând, comandase o pizza cu carne îmi demonstra că alți factori, nu analiza rațională, îi influențau alegerile.

Al patrulea punct era cel mai simplu. În mod implicit, Rosie acceptase deja lista cu substanțe interzise. Trebuia deci să mă bazez pe o presupunere rezonabilă: aceea că alimentele cumpărate de Rosie în afara casei nu aveau nici un fel de valoare nutrițională. Ceea ce însemna că e necesar ca mesele concepute de mine să includă toate nutrientele prescrise, în proporțiile indicate.

Aveam să diversific programul din Sistemul Standardizat de Masă (Versiunea Sarcină), alegând diferite sortimente de pește și de legume verzi, ascunzând astfel adevărata lui structură. Lucrurile aveau să fie mai simple, acum că soția mea consuma carne. Pe de altă parte, Rosie intrase în cel de-al doilea trimestru de sarcină, când scădea riscul ca Bud să fie afectat de toxinele ingerate de ea în cursul meselor nesupravegheate de mine. Treaba cea mai grea trecuse, deși

relația noastră avusese de suferit într-o oarecare măsură. Totuși, acum puteam să mă mai relaxez puțin.

Situația se prezenta într-o lumină mult mai bună.

Rosie se întorsese la școală, pentru semestrul din toamnă. Sâmbătă dimineață avea un seminar și mi-a spus că, dacă tot bate drumul până la universitate, o să rămână acolo toată ziua.

Mi-am început ziua solitară desenând, pe Faianța 15, un Bud la scară 1:1, de dimensiunile unui măr. În Carte scria că urechile lui Bud migraseră de la gât la cap, iar ochii se poziționaseră în mijloc. Ar fi fost fascinant să discut subiectul cu Rosie, dar ea nu era prezentă. Și nici nu uitasem admonestarea ei cu privire la comentariile tehnice.

Punctul de pornire în cadrul programului de achiziție a echipamentelor era evident: un cărucior. Toți bebelușii au nevoie de cărucior, iar eu mă consideram mai calificat decât Rosie să selectez obiectele mecanice. Bicicleta mea era rezultatul unui proces de evaluare de trei luni, care culminase cu alegerea modelului de bază celui mai potrivit și cu o listă de modificări. Mă așteptam ca experiența asta să fie, în mare parte, transferabilă și în domeniul cărucioarelor.

La capătul unei zile rodnice, întrerupte doar de achiziția de alimente, de luatul prânzului și de funcțiile fiziologice esențiale, investigația mea pe Internet produsese un set de necesități în privința cărucioruluiideal și o listă scurtă cu modelele disponibile pe piață – nici unul dintre ele nu era perfect, dar toate erau potențial viabile, după ce ar fi suferit oarecare modificări. Resimțeam sentimentul satisfăcător de a

fi făcut progrese, însă m-am hotărât să nu i-l împărtășesc lui Rosie. Și proiectul ăsta putea să reprezinte o nouă surpriză.

Mai exista și un alt doilea echipament, încă și mai important – cel puțin din punct de vedere al perioadei de timp necesare pentru selectare și implementare. Rosie identificase problema zgomotului de la etaj. Totuși, eu nu-i furnizasem detaliile exacte ale aranjamentului cu George – adică nu-i spusesem că George avea voie să repete la orice oră din zi și din noapte, oricât poftea.

Apelul prin Skype a fost făcut la ora programată: 7:00 p.m., Ora de Vară din Est; 9:00 a.m., duminică, Ora Standard din Australia de Est.

— Cum e vremea acolo, Donald? m-a întrebat mama.

— Schimbările sunt minimale față de săptămâna trecută. E încă vară. Vremea e normală pentru sfârșitul lunii august.

— Ce se vede acolo, pe fundal? Ești în baie? Poți să mă suni când termini.

— Ăsta e biroul meu. E foarte intim.

Rosie era acasă și nu voiam să-mi asculte conversația cât pregăteam cea de-a doua surpriză.

— Sper! Cum ți-a mers săptămâna asta?

— Bine.

— Ești bine?

— Bine.

— Și Rosie?

— Bine.

Dacă am fi folosit doar mesaje scrise, aș fi putut să mă înlocuiesc cu o simplă aplicație de pe calculator. Aplicația Bine. Era posibil ca ea să fie mai pricepută decât mine la a

intercala ocazional câte un „în regulă“ sau un „foarte bine“. Dar așa, dimineața/seara, variațiile erau necesare.

— Trebuie să vorbesc cu tata.

— Vrei să vorbești cu taică-tu?

Calitatea convorbirii era excelentă – se afla tot în parametrii lui *bine* – însă, fără îndoială, mama voia să-i confirm solicitarea mea neobișnuită.

— E totul în regulă?

— Firește! Am o problemă tehnică.

— Îl aduc imediat.

În loc să-l aducă, mama a urlat:

— Jim! Vorbesc cu Donald. Are o problemă.

Tata nu pierde timpul cu politețurile.

— Care-i problema, Don?

— Am nevoie de un pătuț izolat fonic.

Deși dopurile de urechi reprezentau o soluție simplă, îmi dădusem seama că izolarea bebelușului de orice zgomote putea să-i afecteze dezvoltarea într-o manieră negativă.

— Interesant. Presupun că problema o reprezintă respirația.

— Corect. Comunicarea e rezolvabilă prin metode electronice…

— Nu-i nevoie să-mi spui lucruri pe care le știm amândoi. Dar nu reușesc să-mi închipui un material izolat fonic prin care totuși să poată trece aerul.

— M-am documentat puțin. În Coreea există un proiect…

— Vrei să zici Coreea *de Sud*.

— Corect. Acolo a fost dezvoltat un material impermeabil la sunet, dar permeabil la aer.

— Îmi imaginez că informațiile se găsesc pe Internet. Trimite-i maică-tii un link. Deocamdată mi-ai dat destul de lucru. O chem înapoi pe mamă-ta. Adele!

Chipul mamei a apărut în fața tatei.

— Care era problema?

— Don are nevoie de ajutor ca să conceapă un pătuț.

— Un pătuț? Un pătuț *de copil*?

Un pătuț de copil părea a fi un pleonasm. Tata i-a atras atenția mamei asupra acestui aspect.

— Nu-mi pasă, i-a replicat ea. Donald, pătuțul e pentru un prieten?

— Nu, nu, e pentru copilul lui Rosie. Pentru copilul nostru. Are nevoie să fie protejat de zgomote, dar trebuie să respire.

Mama a intrat imediat în fibrilație. Ar fi trebuit să-i spun mai devreme, sigur că era relevant, pentru numele lui Dumnezeu, doar vorbim în fiecare duminică, când trebuie să se nască, mătușă-ta o să fie încântată, Rosie e bine, sper că e fetiță, n-are importanță, mi-au zburat cuvintele din gură, mă gândeam la Rosie, fetele sunt mai ușor de crescut, știi ce-o să fie, nu e uluitor ce pot să facă doctorii azi? Un număr uriaș de întrebări și de observații care, finalmente, au ocupat opt minute în plus față de timpul pe care eu îl alocasem discuției cu tata. Am aflat însă că lacrimile nu indică neapărat tristețe și că, deși era – pe bună dreptate – dezamăgită că eu și Rosie locuim în New York, nu în Melbourne sau Shepparton, mama părea satisfăcută de situație.

Am petrecut aproape două săptămâni citind *Manualul de Obstetrică și Ginecologie* al lui Dewhurst (ediția a opta) și urmărind filmulețe pe Internet, înainte să decid că materialele

astea trebuiau suplimentate cu experiență practică. Era ca și când aș fi citit o carte despre karate – o întreprindere utilă, până la un punct, dar nu suficientă, încât să fiu pregătit pentru o confruntare reală. Din fericire, în calitatea mea de membru al Facultății de Medicină, mă aflam în poziția de a avea acces în spitale și clinici.

Am programat o întâlnire cu David Borenstein, în biroul lui.

— Aș vrea să ajut la nașterea unui copil.

Expresia Decanului a fost greu de interpretat, dar „entuziasmat“ nu era una dintre opțiunile posibile.

— Don, când te-am angajat, m-am așteptat la niște solicitări bizare. Așa că, în loc ca eu să-ți spun toate motivele practice și legale pentru care nu poți să ajuți la nașterea unui copil, mai bine spune-mi tu de ce vrei să faci asta?

Am început să-i explic necesitatea de a fi pregătit în caz de urgență, însă Decanul m-a întrerupt, izbucnind în râs.

— Uite ce vreau să-ți zic: șansele ca tu să fii nevoit să ajuți la nașterea copilului ăstuia în Manhattan, fără asistență medicală, sunt cu mult mai scăzute decât șansele ca tu să fii nevoit să-l crești cum trebuie, odată ce s-a născut. Șanse care sunt de 100%. Ești de acord cu mine?

— Firește! Am și un subproiect separat…

— Sunt convins că ai. Și tocmai ce mi-ai înfipt o idee în minte. Ce face Inge? Cât e de când lucrează cu tine?

— Unsprezece săptămâni și două zile.

Inge începuse lucrul în ziua Incidentului Terenul de Joacă, ziua care generase cea de-a doua întâlnire cu Lydia, recrutarea Soniei ca actriță și obligația mea de a participa la

ședințele terapeutice ale unui grup de bărbați violenți. Ziua în care începusem să am secrete.

— Cum se descurcă?

— E foarte competentă. A indus o modificare semnificativă a perspectivei mele de bază cu privire la asistenții de cercetare.

— Atunci poate că a venit timpul ca tu să primești o altă sarcină.

— Te gândești la un alt proiect de genetică?

— Nu chiar. Nu te-am chemat încoace fiindcă ești expert în ficatul șoarecilor și nici pentru că ești expert în genetică. Te-am chemat încoace fiindcă ești un om de știință care sunt convins că se va interesa numai de partea științifică.

— Desigur!

— Nu, nu „desigur“. 90% dintre oamenii de știință au propriile lor interese – fie că vor să demostreze ceva ce ei cred deja, fie că vor să obțină fonduri sau o promovare, fie că-și doresc ca numele să le apară tipărit pe o lucrare. Tipii ăștia nu reprezintă o excepție.

— Care tipi?

— Cei cu care vreau să lucrezi. Studiază hormonii de atașament și diverse moduri de sincronizare cu părinții.

— Nu știu nimic despre asta. Nu înțeleg nici măcar despre ce e vorba.

Recunoscusem termenul „atașament“ și mi-am amintit sfatul lui Gene de a fugi „mâncând pământul“, însă David a continuat.

— Nu-i nimic. Întrebarea esențială este: beneficiază copilul de pe urma faptului că are părinți de sexe diferite mai mult

decât dacă ar avea doar un singur părinte, sau dacă părinții ar fi ambii femei sau ambii bărbați? Ce părere ai, Don?

— Nu am nici un fel de cunoștințe pe subiect. Cum aș putea să formulez o opinie?

— Tocmai ăsta e motivul pentru care vreau să ocupi postul dedicat Facultății de Medicină din cadrul proiectului. Ca să mă asigur că structura cercetării și rezultatele ei, oricare ar fi ele, vor fi la fel de lipsite de prejudecăți ca tine.

Decanul a surâs.

— Și, în felul ăsta, o să ai ocazia să te joci și cu niște bebeluși.

David nici măcar n-a făcut vreo programare. Am mers imediat la Institutul din New York pentru Studiul Atașamentului și Dezvoltării Copiilor, care se afla la patru străzi distanță de biroul lui, iar acolo am fost întâmpinați de trei femei.

— Briony, Brigitte și Belinda, faceți cunoștință cu profesorul Don Tillman.

— Echipa B, am făcut eu o mică glumă.

La care nimeni n-a râs. Era un semn încurajator că nici una dintre femei nu era înclinată spre suprarecunoșterea tiparelor, totuși eu le-am înregistrat mintal ca B1, B2 și B3. Fusesem desemnat să fac parte din proiect ca să furnizez elementul de obiectivitate și era important să evit relațiile personale cu ceilalți cercetători.

— Don e unul dintre oamenii mei, a continuat Decanul. E catolic devotat și un simpatizant înflăcărat al mișcării Tea Party.

— Sper că glumești, a replicat B1. Proiectul ăsta a avut destui…

— Sigur că glumesc, i-a retezat-o David. Dar asta oricum n-ar trebui să conteze. Don e unul dintre oamenii mei. Filozofia lui personală n-o să-i afecteze judecata.

— Chestiunile sunt inseparabile. Dar să nu intrăm în discuția asta acum. Dacă asta e ceea ce-ți dorești, puteai să ne trimiți un calculator, i-a dat înainte B1.

Părea să fie liderul echipei.

— Don nu e la fel de ușor de închis. După cum sunt convins că o să descoperiți.

— Știi că proiectul ăsta e derulat în exclusivitate de femei? Cu o finanțare substanțială din partea Fundației Femei care Lucrează pentru Femei?

— *A fost* derulat în exclusivitate de femei. E limpede că Don schimbă situația. Și, din câte știu, finanțarea este furnizată numai atâta timp cât structura de cercetare și de analiză este aprobată de Colegiul de Medicină și Chirurgie. Nu cred că s-a impus vreo restricție de gen legată de nominalizatul nostru. Sunt convins că o astfel de restricție ar fi fost considerată extrem de nepotrivită. Vreau ca Don să facă orice e nevoie ca să se asigure că întreaga cercetare e 100% corectă din punct de vedere științific. Ceea ce e în interesul tuturor.

— Are aprobare ca să lucreze cu copiii? s-a interesat B1.

— Nu sunt mamele cu ei tot timpul?

— Presupun deci că răspunsul e nu. O să aibă nevoie de autorizație. Ceea ce-mi închipui c-o să dureze.

B1 s-a uitat la mine aproximativ șapte secunde.

— Ce părere ai despre două femei care cresc un copil?

Într-un cadru științific, am considerat întrebarea ei ca reprezentând echivalentul lui „Ce părere ai despre potasiu?“.

— Nu am cunoștințe relevante. Problema se situează în afara domeniului meu de expertiză.

Tipa s-a întors către Decan.

— N-ai considerat că o oarecare înțelegere a modelelor familiale e relevantă?

— Am fost convins că echipa ta a rezolvat aspectul ăsta. L-am ales pe Don pentru că el aduce ceva de care s-ar putea să aveți nevoie.

— Ce anume?

Întrebarea îmi era adresată.

— Rigoare științifică, i-am răspuns.

— Ah, a exclamat B1. Ei, de asta chiar că avem nevoie, noi fiind doar psihologi și nimic mai mult!

Femeia m-a studiat din nou. Preț de încă șapte secunde.

— Ai vreun prieten homosexual?

Eram pe cale să-i răspund că nu, întrucât nu aveam decât șapte prieteni, incluzându-l pe George, nu din pricina vreunei prejudecăți cu privire la orientarea sexuală, dar Decanul mi-a luat-o înainte.

— Vă las să vă cunoașteți unii cu ceilalți. Am să mă ocup de autorizația de la poliție pentru Don. Nu-mi închipui să fie vreo problemă.

Proiectul Mamelor Lesbiene era cu mult mai interesant decât factorii genetici care influențează vulnerabilitatea șoarecilor la ciroza hepatică, domeniul meu de cercetare în ultimii șase ani. Stimulul era un studiu israelian care indicase răspunsuri diferite față de părinții de sex masculin și feminin. Nivelurile de oxitocină din corpurile bebelușilor crescuseră când fuseseră îmbrățișați de mamă, nu de tată, și în cursul

jocurilor active în compania tatălui, nu a mamei. Foarte interesant. Se pare însă că motivul din spatele proiectului era un articol de presă intitulat „Cercetările dovedesc că un copil are nevoie de o mamă și de un tată“. Cineva scrisese cu roșu pe marginea articolului, cuvântul *rahat*. Era un debut excelent. Oamenii de știință trebuie să-și cultive o atitudine suspicioasă în privința cercetărilor.

Lectura lucrării inițiale nu mi-a oferit nici un indiciu că respectiva cercetare ar fi de rahat. Articolul de presă oferea o interpretare inexactă a datelor, ceea ce era tipic. Totuși, argumentul de bază, acela că tații și mamele au un impact diferit asupra bebelușilor, era susținut de rezultatele publicate.

În studiul inițial nu fuseseră implicate decât cupluri heterosexuale. Echipa B avea să examineze cupluri lesbiene. Ipoteza era că a doua persoană care îngrijea copilul avea să genereze același răspuns ca tatăl în ceea ce privește nivelul de oxitocină.

Totul părea să fie simplu și clar, așa că m-am întrebat de ce Decanul își bătuse capul să mă implice și pe mine în proiect. Însă observarea proiectului în desfășurare avea să-mi ofere baza perfectă pentru postura mea paternă – asta dacă mă consideram echivalentul celei de-a doua lesbiene implicate în îngrijirea copilului. Cercetarea în sine avea să mă lămurească dacă identificarea e validă.

Singura problema o reprezenta autorizația de la poliție, pe care Decanul trebuia s-o obțină. Pe lângă riscurile de a fi trimis în judecată și de a fi deportat, acum puteam să mai adaug o a treia consecință a dizgrației profesionale – în cazul în care Lydia îmi întocmea raport negativ.

Am presupus că Rosie avea să fie, pe de-o parte, interesată de Proiectul Mamelor Lesbiene și, pe de altă parte, impresionată de faptul că eu dobândeam astfel cunoștințe despre bebeluși și paternitate. După o săptămână de familiarizare intensă, perioadă în care continuasem să și citesc despre obstetrică, eram pregătit să discut pe subiect cu oarecare autoritate.

Mi-am propus să abordez tema în cauză la cină. De-acum Rosie se concentra atât de mult asupra studiilor ei medicale și asupra tezei, încât mesele și călătoriile matinale cu metroul ajunseseră să reprezinte singurul timp petrecut împreună, cu excepția celui din pat.

Gene și cu mine băuserăm o jumătate de sticlă de vin înainte ca Rosie să ni se alăture la masă. În mână avea un pahar.

— Scuze, băieți, da' a trebuit să termin chestia la care-am lucrat, altfel îmi pierdeam șirul.

Soția mea și-a turnat o jumătate de pahar cu vin.

— Am nevoie de o oră în care să fiu om.

— Tocmai am început un proiect de cercetare nou, am spus. Baza o reprezintă o lucrare…

— Don, putem să nu discutăm acum despre genetică? Am nevoie să mă relaxez nițel.

— Nu e vorba de genetică, e vorba de psihologie.

— Cum adică?

— Am fost atașat la o echipă de cercetare psihologică. Rolul meu e să furnizez rigoare științifică.

— Fiindcă psihologii nu sunt capabili de asta? m-a întrebat Rosie.

Gene se schimonosea și clătina din cap cu mișcări scurte, dar rapide.

— Corect, am răspuns.

— Minunat, a exclamat Rosie. Și eu ar trebui să-mi injectez niște rigoare în teză, în loc să pierd timpul bând vin cu soțul și cu coordonatorul meu.

Și soția mea a plecat în birou cu paharul de vin.

— Don, îi invadezi teritoriul. Și nu e prima dată, mi-a comunicat Gene după ce Rosie a închis ușa.

— Cum să purtăm discuții interesante dacă nu identificăm domenii comune?

— Nu știu, Don. Dar lui Rosie nu-i place deloc ca geneticienii să le spună psihologilor ce să facă. De exemplu: eu. Și exemplul numărul doi: tu.

I-am explicat prietenului meu cum Proiectul Mamelor Lesbiene avea să-mi furnizeze cunoștințe valoroase și relevante în privința paternității.

— Bravo, a comentat Gene. Atunci poți să-i spui nu numai cum să fie mamă, ci și psiholog.

Prietenul meu a ridicat brațele într-un semn de „Stop“ dublu.

— Sunt sarcastic. *Nu* vrei să-i spui lui Rosie cum să fie mamă! Dacă înveți ceva din proiectul ăsta, foarte bine, dar mai bine surprinde-o cu abilitățile tale în loc s-o bați la cap cu cunoștințele tale.

Gene mi-a recomandat să nu mai abordez niciodată subiectul Proiectului Mamelor Lesbiene.

21

Programul Taților Pricepuți era stabilit pentru miercuri, 9 octombrie, în Upper West Side. Ca și în cazul Evaluării Pedofile, am fost uluit de cât de mult timp a fost nevoie pentru ca unui om potențial periculos să i se ofere sprijin.

I-am spus lui Rosie că organizasem o ieșire cu băieții și, din dorința de a minimaliza dimensiunile minciunii, l-am sunat pe Dave și l-am invitat și pe el să participe. Gene ieșea la cină cu Inge.

— Ar trebui să lucrez, am cam rămas în urmă, mi-a spus Dave. Am un teanc cu documente uite-atât de mare.

În mod evident, nu puteam să văd semnele pe care le făcea Dave ca să-mi indice înălțimea teancului, însă aveam un argument solid.

— Îți recomand să faci ceva care are legătură cu copilul. Sonia e supărată din cauza lipsei tale de interes. Consideră că situația asta e generată de faptul că te concentrezi asupra serviciului. Lucru pe care îl demonstrezi chiar în clipa asta.

— Ți-a spus ea asta? Când?

— Nu-mi amintesc.

— Don! Tu te ocupi cu multe, dar uitatul nu e printre ele.

— Am băut o cafea.

— Sonia nu mi-a zis nimic.

— Probabil că n-ai întrebat-o. Sau erai prea ocupat cu lucrul. Ne întâlnim pe peron, în stația 42nd Street, la 6:47 p.m., și putem să mergem împreună la o ședință a Taților Pricepuți. Am estimat că avem nevoie de treisprezece minute ca să ajungem la destinație.

— Mi-am dat seama.

Cursul se ținea într-o încăpere adiacentă bisericii. Alături de mine și de Dave se mai aflau alți paisprezece bărbați, inclusiv convocatorul, un tip a cărui vârstă era de aproximativ cincizeci și cinci de ani, al cărui indice de masă estimat era douăzeci și opt și a cărui apariție era notabilă din pricina combinației de chelie frontală și de păr foarte lung la spate, plus barbă. Seara era caldă, iar tipul era îmbrăcat într-un tricou care punea în evidență faptul că posesorul investise masiv în tatuaje.

Individul s-a recomandat în fața grupului cu numele Jack și ne-a explicat că fusese membru al unui club de motocicliști, că stătuse câtva timp prin închisoare și că, la un moment dat, avusese o atitudine reprobabilă față de femei. Discursul a fost destul de lung, dar cel care l-a rostit a omis niște informații importante. Am presupus că e modest. Când convocatorul a întrebat dacă există cineva care are vreo întrebare, am ridicat mâna.

— Ce calificări profesionale ai?

Individul a râs.

— Școala vieții. Facultatea loviturilor grele.

Aș fi dorit mai multe detalii privind disciplinele studiate, însă nu am vrut să acaparez intervalul de timp alocat

întrebărilor. După cum s-a dovedit, nimeni altcineva nu mai avea nimic de întrebat, așa că am ajuns în punctul în care trebuia să ne prezentăm pe noi înșine. Toată lumea și-a dat doar numele. Din pricina mormăielilor, Jack a fost nevoit să ceară de mai multe ori repetarea câte unui nume, ca să-l identifice pe listă. Când a venit rândul lui Dave, Jack a clătinat din cap.

— Tu nu ești pe listă. Dar nu-ți face griji, greșeli din astea se fac tot timpul. Te rog să-mi spui numele pe litere, rar.

Dave i-a furnizat informația solicitată.

— Bechler. Ești iugoslav?

— Sârbo-croat, cred. De fapt, străbunii mei.

— Avem destul de mulți sârbi. E ceva în gene. Nu că aș vrea să încurajez stereotipurile. Mai există și alți sârbi în sală?

Nu s-a ridicat nici o mână.

— Soția ta e gravidă?

— Da.

— Cine ți-a zis să vii aici?

Dave m-a arătat pe mine.

Jack m-a privit câteva clipe.

— Tu ești prietenul lui?

— Corect.

— L-ai adus și pe el fiindc-ai crezut c-o să-i prindă bine?

— Corect.

— Deșteaptă mișcare, Don. Dacă toți le-am purta de grijă prietenilor, la fel ca Don, mult mai puține mame s-ar prezenta la Urgențe, mult mai puțini bebeluși ar muri zgâlțâiți de bărbați care niciodată n-or să mai poată să se privească în oglindă.

Dave a părut mult mai zgâlțâit decât ipoteticul bebeluș.

— Și-acum, a continuat Jack, toată lumea se află aici dintr-un anume motiv. Inclusiv Dave. Cu toții ați făcut ceva cuiva, ați făcut un gest pe care probabil că-l regretați. Vreau să-mi spuneți totul și vreau să știu ce părere aveți acum despre gestul vostru. Cine vorbește primul?

Tăcere. Jack s-a întors către Dave.

— Dave, mi se pare că…

L-am întrerupt. Trebuia să-mi salvez prietenul, să nu se afle că e un impostor nonviolent.

— Sunt dispus să încep eu.

— Foarte bine, Don. Spune-ne ce-ai făcut.

— La care incident să mă refer?

— Deci au fost câteva.

Câteva e un termen exact. În viața mea de adult existaseră trei incidente, însă frecvența se intensificase recent.

— Corect. Au fost două, luna trecută. Determinate de sarcină.

— Asta nu e bine, Don. Poate că sunt prea proaspete ca să te gândești la ele acum. Mai bine întoarce-te puțin mai mult în timp, la un incident la care ai avut timp să meditezi. Înțelegi ce spun?

— Firește! Sugerezi că analiza unor evenimente recente poate fi lipsită de un context mai larg și poate fi perturbată de emoții.

— Da. Așa. Deci întoarce-te puțin în timp.

— Eram într-un restaurant. Mi-a fost criticată costumația. A urmat o altercație care a escaladat și doi dintre membrii personalului de securitate au încercat să mă imobilizeze. Am răspuns cu minimum de forță necesar ca să-i incapacitez.

Unul dintre ceilalți bărbați m-a întrerupt.

— Ai dat gata două gorile?

— Ești australian, nu?

Ăsta era un alt participant la întâlnire.

— Ai dat gata două gorile din Australia?

— Corect și corect. Le-am incapacitat în legitimă apărare.

— Doi tipi l-au călcat pe coadă și jap. Jap, jap, jap.

Individul a simulat mai multe lovituri cu pumnii pe ritmul jap-urilor.

— N-a fost nevoie de nici un jap. Am folosit o aruncare cu impact redus și o manevră de parare simplă.

— Judo?

— Aikido. Sunt expert și în karate, dar aikido e mai sigur în astfel de situații. Am folosit mișcări de aikido și în altercația cu vecinul care mi-a deteriorat hainele…

— Să *nu-l* călcați pe coadă pe tipu' ăsta.

Individul râdea.

— …și în cea cu ofițerul de poliție…

— Ai pus la pământ un polițai? Nu aici, nu? Nu în New York? Unde-i era parteneru'?

Jack ne-a întrerupt.

— Bănuiesc că au existat consecințe pentru acțiunile lui Don. Indiferent cine a câștigat lupta, tu ai fost arestat, așa-i?

— Corect.

— Și după asta?

— Dezastru total. Am fost amenințat cu darea în judecată, cu deportarea, cu interdicția de a lua contact cu propriul meu copil, cu restricții în ceea ce privește lucrul cu copiii, am fost obligat să particip… În plus, a fost necesar să-mi mint soția, ceea ce e incredibil de stresant și are consecințe imprevizibile.

— Ți-a fost prea rușine ca să-i spui soției ce-ai făcut, nu-i așa? Că iar ai dat de naiba?

Am încuviințat din cap. Deși justificarea mea pentru faptul că nu-i spusesem nimic lui Rosie fusese dorința de a o proteja de stres, totuși observația lui Jack conținea o anume doză de adevăr.

Convocatorul s-a adresat grupului.

— Acum nimic din toate astea nu mai sună ca niște mișcări prea istețe, nu? Cu toții ne înfuriem și dăm cu bățu-n baltă. De ce? De ce ne înfuriem?

Din nou, nimeni n-a ridicat mâna. Puteam să-l înțeleg pe Jack. Era ca la prima oră de curs dintr-un nou semestru, când studenții sunt toți niște necunoscuți. Fiind eu însumi profesor, era de datoria mea să-l ajut pe Jack.

— Ca să înțelegi furia, am început, în primul rând e nevoie să înțelegi agresivitatea, care reprezintă o valoare evolutivă.

Am continuat să vorbesc aproximativ un minut. Nici nu pornisem să explic procesul evolutiv și acela de internalizare a furiei ca emoție, când Jack m-a oprit.

— Deocamdată e suficient, domnule profesor.

Utilizarea titulaturii formale mi s-a părut încurajatoare. În momentul respectiv, în mod clar, eram cel mai bun din grup și nu vedeam pe nimeni care să-mi conteste supremația.

— O să facem o pauză, după care aștept ca și voi, ceilalți, să contribuiți la discuție. Don, ai câștigat medalia de aur, deci acum poți să taci dracului din gură!

Toată lumea a râs. Devenisem din nou clovnul clasei.

Majoritatea participanților la întâlnire au ieșit din sală, astfel că necesitatea pauzei a devenit evidentă. Mai mulți dintre ei, inclusiv Jack, erau dependenți de nicotină. Eu am

stat în picioare în curte, împreună cu Dave, bându-mi cafeaua instant.

Unul dintre colegii de grup, un bărbat la vreo douăzeci și trei de ani – al cărui indice de masă era de aproximativ douăzeci și șapte, ca rezultat al mușchilor de pe trup, nu al grăsimii –, s-a apropiat de noi, a aruncat țigara pe jos și-a strivit-o cu bocancul.

— Nu vrei să ne arăți și nouă câteva mișcări? mi-a zis.

— O să ne întoarcem curând în sală, i-am răspuns. Din cauza exercițiilor fizice, o să ne încălzim, o să ne simțim inconfortabil și-o să fim dezagreabili pentru ceilalți.

Individul a executat câteva mișcări de box în orb.

— Haide! Vreau să văd ce poți. În afară de vorbit.

Nu era prima dată când eram provocat să-mi demonstrez abilitățile câștigate prin artele marțiale. Nu aveam nevoie de sfatul lui Jack ca să știu că e un gest lipsit de înțelepciune să mă bat cu un oponent necunoscut, în lumină slabă și fără protecție. Din fericire, aveam o soluție standard. Am făcut câțiva pași în spate, ca să las ceva spațiu între noi, mi-am scos încălțările și cămașa, ca să minimalizez problema transpirației, după care am executat o *kata*, pe care o pregătisem pentru examenul de 3 dani în karate. Aranjamentul de luptă se realizează în patru minute și nouăsprezece secunde. Membrii grupului s-au strâns în cerc să mă privească, iar la final au aplaudat și au scos sunete apreciative.

Jack a venit lângă mine și li s-a adresat.

— Mișcările astea sunt frumoase, dar nimeni nu e invincibil.

Fără nici un avertisment, m-a prins într-o mișcare de constricție a gâtului, bine executată. Am bănuit că o folosise în repetate rânduri cu succes. Totuși previzionam că asta e prima dată când i-o aplică unui practicant de aikido cu 4 dani.

Cea mai sigură apărare e prevenția și automat am dat să-l blochez. La jumătatea manevrei, care ar fi avut drept finalitate imobilizarea la pământ a lui Jack, m-am hotărât să-l las să-și execute până la capăt constricția. Omul încerca să-și ilustreze punctul de vedere, iar acțiunea mea i-ar fi subminat lecția. Mă așteptam ca Jack să mențină constricția câteva clipe, ca să demonstreze eficiența tehnicii, după care să-mi dea drumul.

Înainte să-mi pun însă planul în aplicare, o voce stranie a spus:

— Destul! Dă-i drumul! Acum!

Vocea era stranie fiindcă-i aparținea lui Dave, însă în varianta combinată, în care îi imita pe Marlon Brando și pe Woody Allen. Jack m-a eliberat, s-a uitat la Dave și a clătinat din cap.

Dave tremura.

Ne-am întors în sală, iar eu am urmat ordinul lui Jack: să tac dracului din gură. Nimeni altcineva n-a prea vorbit. Sfatul convocatorului cu privire la autocontrol se baza pe două principii, repetate de nenumărate ori:

1. Să nu te îmbeți (sau să consumi metamfetamine).
2. Să-ți vezi de drumul tău mergând liniștit.

Principiile respective aveau relevanță zero în cazul interacțiunii mele cu poliția, însă prezentau o legătură clară

cu problema căderii psihice, deși, cu ocazia celui mai recent episod, eu, unul, îmi văzusem de drum mai mult în fugă. Dar dacă să te îndepărtezi de o situație mergând liniștit era o opțiune imposibilă? Dacă mă aflam într-o barcă de salvare, după naufragiul vasului? Sau dacă eram într-o stație spațială? Aveam nevoie de sfatul lui Jack, însă primisem ordin să tac.

I-am șoptit lui Dave:

— Întreabă ce trebuie să faci dacă nu poți să te îndepărtezi de o situație mergând liniștit?

— Nu.

— E un exercițiu în plus în ceea ce privește încrederea în tine, am insistat.

Dave nu mai tremura.

A ridicat o mână.

— Ce trebuie să facă cineva dacă nu poate să se îndepărteze de o situație mergând liniștit?

— De ce să nu poată să meargă liniștit? l-a chestionat Jack.

Dave a amuțit. Eram gata să-mi ofer sprijinul, când prietenul meu a zis:

— Poate că am grijă de copil și mă apucă o criză de furie. Nu pot să plec, fiindcă trebuie să văd de cel mic.

— Dave, dacă poți să te îndepărtezi de o situație, atunci îndepărtează-te. E mai bine să lași copilul singur pentru o vreme. Totuși trebuie să te calmezi rapid. Așa că respiră adânc, încearcă să vizualizezi o scenă relaxantă, vorbește cu tine însuți, repetă-ți de mai multe ori un cuvânt sau o frază liniștitoare.

Jack ne-a obligat pe fiecare să ne alegem o frază care să ne calmeze și să exersăm tehnica repetând-o de nenumărate ori. Dave a început să spună: calm, calm. Atunci am realizat că

termenul ăsta putea să aibă un efect paradoxal: mie îmi inspira o persoană care încearcă să-mi închidă gura. Bărbatul care stătea paralel cu mine a început să repete o propoziție-mantră, într-o limbă pe care n-am putut s-o identific. Totuși, unul dintre cuvinte mi-a sugerat o asociere, datorită asemănării cu Ramanujan, numele eminentului matematician indian. Numărul Hardy-Ramanujan este cel mai mic număr natural care poate să fie exprimat ca sumă a două cuburi în două moduri diferite. Matematica. Lumea inexpugnabilă a raționalității. Când Jack a trecut pe lângă mine, repetam numărul ăsta pe aceeași tonalitate de mantra ca vecinul meu. Tehnica părea să aibă efectul dorit: mă simțeam extrem de relaxat. Am înregistrat mental numărul cu pricina, în vederea reutilizării lui ulterioare.

La încheierea întâlnirii, Jack mi-a cerut să mai rămân puțin.

— Vreau să știu ceva. Ai fi putut să te eliberezi din constricția pe care ți-am aplicat-o?

— Da.

— Arată-mi!

Jack a reluat mișcarea de constricție, iar eu i-am demonstrat, fără impact real, trei tehnici pentru blocarea ei. I-am arătat și cum să prevină constricția, cât și o manevră mai rafinată, care s-o facă mai eficientă.

— Mulțam! E bine de știut, mi-a spus el. N-ar fi trebuit să fac mișcarea asta. În orice caz, nu acolo, în văzul tuturor. A fost un exemplu negativ. Să rezolvi o problemă prin violență.

— Ce problemă?

— Nu contează. N-a fost nici o problemă. Ai lovit vreodată o femeie sau un copil?

— Nu.

— Mi-am închipuit. L-ai făcut de râs pe un polițai și-atunci ți-au sărit toți în cap. Iar îmi pierd timpul! Ți s-a întâmplat ca vreodată tu să dai primul pumn într-o confruntare?

— Doar la cursuri. Am avut trei confruntări exterioare, dar în cazul nici uneia n-a fost nevoie să lovesc cu pumnul. Asta excluzând confruntarea cu socrul meu, care s-a petrecut într-o sală de sport. Amândoi am avut echipamentul potrivit.

— Socră-tu! Dumnezeule! Cine a câștigat?

— N-a existat nici un arbitru, dar socrul meu s-a ales cu nasul spart.

— Uită-te în ochii mei și spune-mi că niciodată n-o să lovești o femeie sau un copil! Absolut niciodată!

Dave ne ascultase conversația.

— E mai bine să nu se uite în ochii tăi.

— Haide, a insistat Jack.

M-am uitat direct în ochii lui și am repetat promisiunea.

— Dumnezeule, a exclamat convocatorul. Acum am înțeles ce-ai vrut să zici, a concluzionat el, dar râzând. Mă bag rău în rahat dacă dau devreme liber de la întâlnirile astea cuiva care o comite din nou, dar cred că, în cazul tău, n-am de ce să-mi fac griji. Așa e mai bine pentru amândoi.

— Nu trebuie să mă mai întorc?

— Nici nu *ți se dă voie* să te mai întorci. O să-i spun asistentei tale sociale că ai obținut certificatul.

Apoi Jack s-a întors spre Dave.

— Pe tine nu pot să te oblig să mai vii, dar ar trebui să te mai gândești la asta. Te macină niște gânduri periculoase.

Eu și Dave am făcut un ocol și ne-am oprit într-un bar, înainte ca fiecare să se ducă la casa lui. Aș fi dat de bănuit dacă m-aș fi întors de la o seară petrecută cu băieții în oraș fără să miros a alcool. Dave, la rândul lui, nu-i spusese Soniei despre Programul Taților Pricepuți.

— Nu ai nici un motiv să nu-i spui Soniei, i-am comunicat prietenului meu.

— E mai bine să nu știe. Asta-i o chestiune bărbătească.

Firește că Sonia era la curent cu Programul Taților Pricepuți, dar nu putea să-i dezvăluie asta lui Dave fără să se dea de gol c-o încarnase pe Rosie.

Când am ajuns acasă, soția mea era în pat, dar nu dormea.

— Cum ți-a fost seara? m-a întrebat.

Rezolvasem o parte din problema generată de Incidentul Terenul de Joacă și dobândisem cunoștințe noi. Dave își potențase încrederea în el însuși, ca urmare a gestionării unui conflict, deși avusese nevoie de doi hamburgeri ca să se recupereze în urma traumei.

Voiam să-i povestesc totul lui Rosie, însă totul ducea la Incidentul Terenul de Joacă și la Lydia. Potențialul ca dezvăluirea situației să-i cauzeze o stare de stres se redusese, însă acum mă temeam că o explicație completă i-ar fi expus judecata Lydiei cu privire la abilitățile mele în rolul de tată. Ceea ce ar fi putut să potențeze dubiile lui Rosie.

— Excelentă! i-am răspuns. N-am nimic de raportat.

— Nici eu, mi-a răspuns ea.

Demonstrația de arte marțiale mi-a amintit de Carl și de încercările lui de a mă surprinde cu un pumn. Exercițiul ăsta fusese obligatoriu în cursul vizitelor în casa lui Gene și a

Claudiei, inevitabila încheiere fiind reprezentată de imobilizarea lui Carl și de pagube minore în rândul obiectelor decorative din cămin. Acum însă exista riscul ca abilitatea lui Carl de a da pumni să fie exersată asupra tatălui.

— Ai discutat cu Carl? l-am întrebat pe Gene în seara următoare.

Prietenul meu cumpărase niște vin de Porto, care avea trei avantaje în raport cu ingredientele pentru cocktailuri:

1. Existența. Epuizasem, în mare măsură, orice produs alcoolic, cu excepția berii lui George.
2. Gustul îmbunătățit. Unele ingrediente pentru cocktailuri nu sunt plăcute consumate de sine stătător.
3. Procent de alcool mai redus decât acela din spirtoase. Identificasem alcoolul ca sursă probabilă a durerilor de cap matinale și recurente.

— Carl nu vrea să stea de vorbă cu mine. Crede-mă că am încercat! Nu poate să treacă peste faptul că i-am fost necredincios maică-sii.

— Întotdeauna există o cale.

— Poate, în timp. Dar asta e problema mea, nu a ta.

— Incorect. Rosie vrea să pleci, deci sunt obligat să-ți cer să pleci. Cea mai bună soluție este să te întorci la Claudia, dar nu poți să faci asta până nu rezolvi problema cu Carl.

— Cere-i scuze lui Rosie din partea mea. Îmi caut alt loc unde să stau. Aș da orice să rezolv situația cu Carl, dar trecutul nu pot să-l schimb.

— Suntem oameni de știință, i-am reamintit. N-ar trebui să ne lăsăm înfrânți de probleme. Dacă ne gândim suficient, o să

găsim o soluție.

22

Procedurile Proiectului Mamelor Lesbiene au fost simplu de verificat. Limitarea evidentă o reprezenta lipsa unui grup de control alcătuit din cupluri heterosexuale sau din adulți fără legături de rudenie.

— În studiul original n-au existat cupluri de același sex, mi-a zis B2.

Primisem instrucțiuni de la B1 ca legătura cu echipa să fie realizată via B2, care-și încheiase de curând doctoratul.

— Ăla a fost un studiu exploratoriu, i-am replicat.

— Și ăsta e tot un studiu exploratoriu. Avem dreptul la considerații egale.

Primisem deja autorizația de la poliție, probabil pentru că Polițistul Margarita continua să-mi țină raportul în stand-by, așteptând sfatul Lydiei. Deci puteam acum să observ experimentele.

Echipa B construise o mică sufragerie, cu canapea și fotolii. Protocolul era cât se poate de simplu: B3, asistenta, lua o mostră de oxitocină de la bebeluș; apoi una dintre persoanele responsabile cu îngrijirea lui lua bebelușul în brațe și-l legăna. Atunci B3 mai lua încă o mostră. Cândva, mai târziu, persoana responsabilă cu îngrijirea copilului se întorcea și repeta

exercițiul, atât doar că, de data asta, în loc să legene bebelușul se juca împreună cu el. Ulterior, experimentul era reluat cu cea de-a doua mamă.

— Care sunt rezultatele preliminare? am întrebat-o pe B1.

— Tu mai mult decât oricine ar trebui să știi ca e nepotrivit să tragi concluzii în baza unor date inițiale neprelucrate. N-ai nici un șoarece de disecat? Pe bune, în după-amiaza asta ne vine în vizită un grup de femei și ar fi de preferat ca tu să nu mai fii prin preajmă.

B3 ne urmărise.

— Pot să-ți ofer o cafea? m-a întrebat.

— E 3:13 p.m. Cofeina își înjumătățește…

Femeia a plecat, dar m-a abordat din nou în fața ușii de la intrare.

— Vrei să știi ce indică datele preliminare? Ne întâlnim în cafenea.

Secrete, secrete, secrete. Rosie nu știa de ce lucrez la proiectul ăsta. Nu știa nimic despre Incidentul Terenul de Joacă, despre Lydia, despre Evaluarea Taților Pricepuți. Gene o indusese în eroare pe Claudia ani de zile. Iar acum B3 voia să-mi dezvăluie informații pe care B1 mi le refuzase. Cândva, în viața mea nu existase nici un secret. Și relațiile mele, deși puține la număr, nu fuseseră în nici un pericol. Bănuiam că există o anume corelație.

— Eu iau mostrele și tot eu trebuie să introduc toate rezultatele, mi-a explicat B3. Iau mostrele fiindcă sunt asistentă medicală. Introduc rezultatele tot fiindcă sunt asistentă. Iar cafeaua o aduc tot fiindcă sunt asistentă. Dar n-ai nevoie de-un doctorat ca să-ți dai seama ce se întâmplă acolo. Oxitocina crește când bebelușul e legănat, dar nu se modifică

în nici un fel când e vorba de joacă. Indiferent de mamă. Se pare că doar tații au efect în ce privește joaca. Echipa B schimbă însă protocolul de joacă, astfel încât să semene mai mult a legănat. Sigur, nu când ești tu de față. Și-o să găsească un motiv sau altul pentru care să renunțe la rezultatele inițiale.

Am pornit-o înapoi împreună cu B3.

— Întoarce-te mai bine mâine, mi-a spus ea. Briony e nițel cam nervoasă.

Adică B1.

În circumstanțe sociale, aș fi ținut cont de sugestia ei subtilă, aș fi înțeles că nu sunt dorit. Dar aici era vorbă de știință. Câteodată e foarte bine să fii imun la subtilități.

La întoarcere, un grup de treisprezece femei tocmai era întâmpinat de echipă. B1 și B2 m-au ignorat, însă una dintre femei (vârsta aproximativă șaizeci și cinci de ani, indicele de masă corporală douăzeci și șase) a venit la mine direct.

— Tu ești lupul rătăcit în turma de oi? a râs ea.

Am folosit cuvintele lui David Borenstein.

— Am fost trimis de Decan să mă asigur că proiectul acesta de cercetare nu e influențat de politici lesbiene.

Tipa a râs din nou. Am detectat o atitudine prietenoasă.

— Și ce-ai făcut ca să câștigi slujba asta? Te-ai culcat cu fata Decanului?

B1 a întrerupt-o, indicându-i cu mâna o femeie cu un bebeluș lângă ea. Bebelușul era așezat într-un cărucior de calitate medie.

— Când copilul se trezește, femeia aceasta o să se joace cu el, iar noi o să măsurăm nivelul de oxitocină. Nu ea a fost mama gestantă, iar noi am constatat că nivelurile de oxitocină

ale copilului cresc în momentul în care se joacă împreună cu el. Așa cum s-a întâmplat și cu tații din studiul israelian.

Am adăugat:

— În studiul israelian nu a existat un grup de control alcătuit din bărbați sau femei fără legături de rudenie, așa că nu avem dovezi care să indice faptul că bărbații și femeile trebuiau să fie părinți sau responsabili cu îngrijirea copiilor ca să le crească nivelurile de oxitocină.

B1 s-a uitat la mine așa cum s-ar uita Rosie la cineva dacă ar vrea să-i spună „Taci dracului din gură!“. Am bănuit că mesajul privirii lui B1 era același. În schimb, situația era diferită. Știința înseamnă onestitate și transparență.

Femeia Prietenoasă a întrebat:

— Ce s-ar întâmpla cu nivelul de oxitocină al copilului dacă care s-ar juca cu el un bărbat sau o femeie care să nu-i fie rudă?

— Exact! am intervenit eu.

B1 ne-a întrerupt.

— Asta nu face parte din studiu. Și nu putem să permitem accesul unor bărbați străini care să atingă copiii.

Bebelușul din cărucior a început să plângă. A trebuit să acționez rapid, înainte ca procesele de legănare sau de joc să fie inițiate. Am dat fuga la cărucior.

— E în regulă dacă mă joc cu copilul tău? am întrebat-o pe mamă. Sunt membru al echipei de cercetare și am autorizație de la poliție să manipulez copiii.

— Presupun că da, mi-a răspuns femeia zâmbind. Am crezut că eu o să mă joc cu el, dar sigur, nici o problemă. Doar să nu-l superi.

N-aveam nici cea mai vagă idee cum putea să reacționeze un bebeluș luând contact cu un adult de sex masculin și de mari dimensiuni. Nu mai luasem niciodată unul în brațe – poate cu excepția fratelui meu. Aveam o vagă amintire cu mama care mi-l dăduse pe Trevor să-l țin în brațe și cu mine care i-l returnasem cât putusem de repede.

Mi-am dat seama că e de importanță crucială să nu scap copilul pe jos sau să-l fac să se simtă amenințat. Am rezolvat ambele probleme întinzându-mă pe spate, înainte ca mama să mi-l înmâneze. L-am echilibrat cu mâinile și l-am lăsat să se târască pe trupul meu. Nu mi s-a activat reflexul de repulsie la contactul uman. Era ceva amuzant, iar bebelușul scotea niște sunete extrem de hazlii. Femeile din grupul de vizitatoare făceau poze. Am continuat în același fel aproximativ două minute, după care m-am uitat împrejur după B3. I-am făcut semn cu mâna, iar ea a lăsat camera de filmat pe care o manevra.

— Te rog să testezi copilul.

Bănuiam că și nivelul meu de oxitocină crescuse, dar numai cel al bebelușului era relevant.

— Nu, a sărit B1. Asta nu face parte din protocol.

— Incorect, i-am replicat. Protocolul a fost modificat astfel încât să nu excludă datele aleatorii, întrucât acesta este un studiu exploratoriu. Altfel, protocolul nu va fi aprobat de Facultatea de Medicină.

Femeia Prietenoasă a zâmbit și a încuviințat din cap.

B3 a deschis gura bebelușului și a luat mostra cu un bețișor cu vată special. Mama m-a mai lăsat să mă joc cu copilul încă un minut.

Căruciorul pe care-l comandasem a sosit în absența mea. Rosie îl despachetase, iar acum insista să-l returnăm.

— Don, știi că nu sunt o tipă excesiv de feminină și că nu-mi plac chestiile de bebeluși cu tot felul de zorzoane, dar ăsta arată ca un… tanc industrialo-militar. Parcă e Hummerul cărucioarelor.

— E cel mai sigur cărucior din lume.

Vorbeam cât se poate de serios. Modelul de bază fusese cel mai sigur posibil, iar eu îl îmbunătățisem adăugându-i numeroase elemente pe comandă. Aveam certitudinea că Bud nu are să fie rănit în cazul în care răstoarnă căruciorul și că o să supraviețuiască contactului cu un automobil care ar rula cu viteză redusă, mai ales dacă el sau ea o să poarte casca de protecție pe care o achiziționasem ca accesoriu. Singurele aspecte negative erau augmentarea dimensiunilor și o oarecare complicare a accesului la bebeluș. Și, firește, costul.

— Aspectul e mai important decât siguranța? am întrebat.

Rosie mi-a ignorat întrebarea.

— Don, apreciez că te străduiești, apreciez foarte mult, dar chestia asta pur și simplu nu te reprezintă, așa-i? Pe tine nu te pasionează copiii. Cărucioarele, cărucioarele mari, din metal, cu bare de protecție cauciucate, astea sunt chestiile care te pasionează pe tine.

— Nu știu. Experiența mea e limitată în ambele domenii.

Șansele să capăt mai multă experiență prin intermediul Proiectului Mamelor Lesbiene erau slabe. Schimbarea de protocol pe care o propusesem, care implica obligația ca fiecare copil să experimenteze „târâtul pe Don“, trebuia să fie aprobată de mame. Și, după succesul inițial, toate îmi respinseseră propunerea. Le dădusem numărul meu de

telefon lui B2 și B3, în eventualitatea în care vreuna dintre mame avea să se răzgândească.

— Să nu stai treaz așteptând vreun telefon din partea noastră, îmi zisese B2.

Însă B3 îmi trimisese un sms: *La intervenția ta, nivelul de oxitocină a crescut incredibil de mult. A fost rezultatul cu valoarea cea mai ridicată dintre toate experiențele de joacă. Iar tu nici măcar nu ești una dintre persoanele responsabile cu creșterea copilului!*

Informația implicită era aceea că sexul meu afectase rezultatul, însă o unică interacțiune nu avea valoare decât pentru a determina investigații ulterioare amănunțite.

B1 i-a scris lui David Borenstein, fără să-mi trimită un duplicat al e-mail-ului și mie.

— Aruncă un ochi pe el, mi-a cerut Decanul, indicându-mi monitorul calculatorului.

Nu sunt obișnuit să citesc texte „din avion“. O astfel de lectură implică faptul că-ți pot scăpa anumite cuvinte. Dacă-mi scăpa un *nu*? Mesajul era lung, dar am remarcat termenii *neprofesionist, perturbator* și *insensibil*.

— În esență, spune că vrea să nu mai faci parte din echipă și că o să elimine acel unic rezultat în care ai fost implicat, pentru că n-a fost conform protocolului, n-a fost neprevăzut, ci a reprezentat efectul unei intervenții deliberate, bla, bla, bla.

— Ți-a zis și care a fost rezultatul?

— Mi-a dat de înțeles că mostra n-a fost testată. Ghinion! Dacă valoarea ar fi fost scăzută, s-ar fi dat peste cap s-o includă în studiu.

— Ceea ce practică ea e o știință de doi bani.

— Sunt de acord cu tine. Deci am luat decizia corectă trimițându-te acolo, așa-i?

— E posibil ca o persoană căreia i-ar fi păsat de comportamentul social potrivit să fi acordat prioritate acestui rezultat în detrimentul obiectivului cercetării.

Decanul a râs.

— Trebuie să-ți spun, domnule profesor Tillman, că ești un om de știință extraordinar, dar uneori mă întreb cum reușește Rosie să-ți facă față.

Rosie nu prea reușea să-mi facă față.

Unul dintre lucrurile ciudate la animale, incluzând aici și oamenii, este acela că ne petrecem aproximativ o treime din viață dormind. Nu există nici o modalitate practică prin care să eliminăm această ineficiență. Când aveam douăzeci de ani, operasem o serie de teste ca să-mi identific durata minimă de somn necesară și decisesem că am nevoie să-mi programez șapte ore și optsprezece minute de somn pe noapte – perioadă în care să exclud din dormitor orice fel de lumină, și să nu mai consum niciodată amfetamine.

Pe măsură ce îmbătrânim, dormim mai puțin adânc: o explicație evoluționistă este aceea că, în mediul ancestral, tinerii vânători și războinici aveau nevoie să doarmă netulburați, în vreme ce membrii mai în vârstă ai tribului funcționau pe post de câini de pază și trebuiau să fie alerți la cel mai mic sunet.

În ceea ce privește somnul, Rosie își atribuise deja rolul de câine de pază. Se trezea frecvent și-și exacerba problema mergând la toaletă și preparându-și câte o cană cu ciocolată caldă, ceea ce, evident, dădea naștere unui cerc vicios. Înainte

să rămână însărcinată, Rosie se culca uneori devreme, epuizată și amețită de băutură; în alte situații, studia până la 1:00 a.m. și venea în pat însuflețită, ba chiar dorind să inițieze o conversație. La ora 1:00 a.m.! Uneori era interesată și de sex, caz în care acceptam modificarea de program și-mi alocam o perioadă de somn adițională în noaptea următoare.

Mă obișnuisem să fiu trezit și, în general, izbuteam să adorm la loc în decurs de câteva minute. Însă efectul cumulat nu putea fi ignorat, așa că fusesem obligat să-mi reprogramez ora de culcare cu treisprezece minute mai devreme.

Sarcina agravase problema. Așa cum previzionase Cartea, copilul care creștea și sistemul de sprijin asociat lui reduseseră capacitatea vezicii urinare a lui Rosie. În plus, soția mea începuse să sforăie – nu foarte sonor, dar suficient cât să-mi perturbe odihna. Am fost din nou obligat să-mi reprogramez ora de culcare.

Am discutat situația la ora 3:14 a.m.

— N-ar fi trebuit să bei cana cu ciocolată caldă. O să-ți inducă iar nevoia de a merge la toaletă. Și-atunci ai să mai bei încă o ciocolată…

— Ciocolata caldă mă ajută să dorm.

— E ridicol! Ciocolata conține cafeină. Cafeina este un stimulent al cărui efect se înjumătățește în patru ore. Nu e recomandabil să bei cafea sau să mănânci ciocolată după ora 3:00 p.m. Eu niciodată…

— *Tu* niciodată. Știu că tu niciodată. Dar eu, da. E corpul meu, ai uitat?

— Cafeina e o substanță cu utilizare limitată.

— Am voie două cafele. Cum nu mai beau cafea, compensez cu ciocolată.

— Ai calculat doza de cafeină din ciocolată?

— Nu. Și nici n-o s-o calculez. Dar ce-ar fi să-ți rezolv problema? Și pe a mea, în același timp?

Rosie a tras pilota de pe pat și a ieșit din dormitor.

Acum corpul meu se răzvrătea și refuza să mai adoarmă. Am folosit timpul respectiv ca să reflectez la plecarea lui Rosie. Era o decizie care se referea doar la noaptea în cauză sau era definitivă? Dacă o gândeai rațional, era o soluție bună la problema somnului, care, cel puțin parțial, era temporară. După încheierea sarcinii, Rosie putea să înceapă să doarmă iar normal. Deocamdată însă trebuia să mai cumpărăm un pat. Apoi am realizat că soția mea nu are unde să doarmă: nu mai exista un alt pat în toată casa. *Asta dacă nu cumva Rosie se dusese să doarmă cu Gene.*

Am sărit din pat și m-am îndreptat în vârful picioarelor către camera lui Gene. Ușa de la biroul lui Rosie era deschisă, iar ea stătea ghemuită într-un fotoliu, acoperită cu pilota. Nu s-a mișcat. M-am întors în dormitor, am luat salteaua de pe pat și am târât-o până în biroul soției mele, care era considerabil mai spațios decât camera noastră. Rosie s-a trezit.

— Don? Ce faci?

— Încropesc un pat temporar.

— A! Am crezut…

Nu și-a dus gândul până la capăt, ci s-a ridicat de pe fotoliu și s-a îndreptat împleticindu-se până la saltea, pentru ca apoi să se întindă pe ea. Am acoperit-o cu pilota și m-am întors în dormitor, unde am reușit să adorm pe protecția căptușită a somierei. Situația era perfect satisfăcătoare și cu siguranță că profesorul meu de karate ar fi fost de părere că somnul în aceste condiții reprezintă un exercițiu benefic de disciplină.

De fapt, patul fusese un compromis între dorința lui Rosie de moliciune și fermitatea optimă recomandată de studiile științifice. Acum însă creasem un aranjament care era mulțumitor pentru amândoi.

În mod evident, Rosie era de aceeași părere, căci a continuat să doarmă în birou în fiecare noapte, iar eu am revenit la programul meu inițial de somn.

23

Iar am avut coșmarul cu nava spațială. Din câte am putut să-mi amintesc, a fost identic cu precedentele și cu același rezultat fatal. Atâta doar că, de data asta, când m-am trezit, Rosie nu era lângă mine.

Gene s-a îngrijorat, la rândul lui, din cauza noului aranjament de noapte, pe care l-a remarcat după două zile. Conform analizei lui, faptul că Rosie dormea acum într-o altă cameră era o formă de respingere a mea.

— Fii realist, Don. De ce dorm oamenii împreună?

— Pentru sex.

De cele mai multe ori, ăsta era răspunsul corect la orice întrebare a lui Gene pe tema motivației.

— Care nu e impus de evoluție, acum că Rosie e gravidă.

— E un răspuns prea facil, prietene. Oamenii își ascund fertilitatea ca să încurajeze apropierea. Din diverse motive. N-om fi noi monogami, dar ținem la legăturile în pereche, iar Rosie îți trimite un mesaj foarte clar.

— Cu ce am greșit?

— Don, dă-mi voie să te anunț că nu ești primul bărbat care-și pune întrebarea asta. De obicei ea devine necesară

după ce te întorci acasă și descoperi că ți-a dispărut televizorul.

— Noi nu avem televizor.

— Am sesizat. A cui a fost ideea?

— Nu avem nevoie de televiziune. Știri de mult mai bună calitate sunt disponibile pe alte canale media, care nu difuzează și reclame. Filmele putem să le vedem pe ecran mare, la cinema, iar pentru restul necesităților avem fiecare monitoarele de la calculatoare.

— Nu asta te-am întrebat. A cui a fost *ideea*?

— Decizia a venit de la sine.

— Ți-a zis vreodată Rosie să luați un televizor?

— E posibil. Însă argumentele ei erau defectuoase. Tu vrei să-mi sugerezi că mariajul nostru are probleme din cauza lipsei televizorului? Dacă e așa, atunci pot…

— Bănuiesc că motivele sunt ceva mai profunde de-atât. Dar dacă vrei un răspuns punctual la întrebarea „Cu ce am greșit?“, atunci răspunsul e ecografia. Trebuia să te fi dus cu ea. Din punctul ăla, Rosie a început să se întrebe dacă tu vrei cu adevărat să fii tată. Nu să se întrebe dacă ești capabil, care-i altă treabă, ci dacă ești măcar *interesat*.

— Cum de poți să fii atât de sigur?

— Sunt șeful Departamentului de Psihologie, tu mi-ai mărturisit deja dubiile tale, pe care Rosie sunt convins că le-a intuit. Și mai știu că în trecutul lui Rosie există o situație problematică legată de taică-su.

— Problema aia s-a rezolvat.

— Don, problemele care-și au originile în copilărie nu se rezolvă *niciodată*. Exact din asta își câștigă pâinea psihoterapeuții.

— Dar dacă te înșeli și nu există nici o problemă? Aș putea să creez o problemă răspunzând uneia imaginare. Ca atunci când cazi fiindcă ai impresia că urmează o treaptă, când, de fapt, nu e nici o treaptă nicăieri.

Gene s-a ridicat, s-a dus până la ușa biroului, s-a uitat afară și s-a întors.

— Printre experții în vinuri există o vorbă: o privire aruncată pe etichetă face tot atât cât douăzeci de ani de experiență.

— Ești greu de înțeles.

— Mi-a spus Rosie. Mi-a zis că aveți o perioadă dificilă și că nu e sigură că vrei să fii tată.

— Ți-a oferit din proprie inițiativă informația asta despre starea căsniciei noastre? Fără s-o fi îmboldit tu?

— Am întrebat-o. De fapt, Stefan m-a pus nițel în gardă.

Stefan! Acum Rosie ajunsese să-i împărtășească lui informații esențiale în loc să i le comunice celui care le-ar fi fructificat la maximum!

Deși metoda de transmitere era frustrant de indirectă, identificarea Problemei Ecografiei reprezenta o informație excelentă în vederea îmbunătățirii competențelor mele în calitate de viitor tată, cât și a căilor prin care să-mi arăt interesul față de Rosie.

Gene spunea că ar fi trebuit să iau parte la examinarea medicală, ca să cunosc procedura și posibilele ei rezultate. Din fericire, aveam o a doua șansă. Rosie fusese de acord cu data exactă pentru cea de-a doua ecografie: la douăzeci și două de săptămâni, zero zile și zero ore de la presupusul debut al gestației, care fusese stabilit cu ocazia primei consultații

medicale: 20 mai. Am calculat data – 21 octombrie – și mi-am rezervat întreaga zi doar în acest scop. De data asta aveam să fiu pregătit.

Am studiat Cartea în căutarea unor evenimente ulterioare cu un potențial de eroare similar sau, din contră, unul compensator, printr-un comportament excelent. Exemplul cel mai evident era nașterea. Paralele cu programarea pentru ecografie erau uluitoare:

1. Deplasarea la o clinică specializată.
2. Un moment crucial, când puteau fi identificate probleme.
3. O probabilitate redusă de apariție a vreunei probleme, dar o stare de anxietate pronunțată.
4. Așteptata prezență a partenerului, în ciuda faptului că el sau ea nu au nici un rol în realizarea procedurii.

Luând în considerare Cartea și celelalte surse de documentare, cea mai bună descriere pe care puteam s-o formulez cu privire la rolul meu era următoarea: să reduc starea de axietate a partenerei. Țelul putea fi atins prin familiarizarea cu procesul nașterii, astfel încât partenera să fie informată clipă de clipă în legătură cu ce se întâmplă, în vreme ce ea se concentrează pe executarea procedurii. Învățarea e o chestie la care mă pricep. În calitate de studentă la Medicină, Rosie trebuia să aibă deja informațiile de bază, însă eu aveam de gând să devin expert în nașteri, incluzând aici și întreaga panoplie de posibile complicații și rezultate ale lor. Am deschis din nou *Manualul de Obstetrică și Ginecologie Dewhurst* și mi-am reînnoit eforturile în vederea însoțirii teoriei cu elementul practic.

După multiple solicitări pentru a mi se permite să ajut sau măcar să observ o naștere reală, David Borenstein mi-a dat, în sfârșit, datele de contact ale doamnei doctor Lauren McTighe, care profesa în Connecticut.

Doamna doctor mi-a telefonat într-o sâmbăta seara, când grupul nostru de bărbați tocmai termina de mâncat pizza pe care o comandaserăm acasă la George. Le-am explicat situația companionilor și, spre surprinderea mea, nu doar Dave, ci și George și Gene au hotărât să ni se alăture.

— Voi nu aveți nevoie de informațiile astea, le-am spus.

— Prietenie între bărbați, mi-a replicat George. Nu asta se presupune că facem noi aici: că ne întreținem prietenia?!

I-am telefonat lui Lauren ca să mă asigur că prezența amicilor mei nu reprezintă o problemă.

— Dacă vreți voi... Dar ar fi mai bine să-i avertizezi cu privire la complicații. S-ar putea ca finalul să nu fie unul fericit.

Am chemat un taxi și i-am dat adresa lui Dave, ca să putem să luăm mașina lui.

— La naiba, a intervenit George. Asta-i o urgență, nu?

— E o prezentație pelviană, i-am explicat. Se pare că există și alte probleme, pe lângă asta. Mă aștept să învăț foarte multe.

— Mergem direct în Lakeville, Connecticut, i-a spus George taximetristului. Și vreau să ne aștepți acolo și să ne aduci înapoi.

— Eu nu merg cu taxiul nicăieri dincolo de...

George, care stătea pe scaunul din față, i-a dat șoferului niște bani prinși cu un elastic, iar omul a amuțit, numărând

bancnotele. După care n-a mai ridicat nici o obiecție.

Era greu de crezut că George acumulase o asemenea avere în scurta perioadă de timp în care trupa Dead Kings fusese pe val – cu aproape cincizeci de ani înainte. Presupuneam că, fiind vedetă rock, trebuia să fi tocat majoritatea banilor pe droguri ilicite. Plata făcută taximetristului mi-a oferit oportunitatea de a-i adresa o întrebare pe tema asta.

— De unde ai atâția bani?

— Asta-mi place la tine, Don. Că treci direct la subiect.

Faptul că trec direct la subiect e lucrul care oamenilor, în general, *nu* la place la mine.

— O întrebare directă, un răspuns direct, a continuat George. Dintr-o pensie de întreținere.

Gene a izbucnit în râs.

— Ia să vedem dacă ghicesc! A trebuit să muncești așa de mult ca să plătești pensii de întreținere pentru patru soții, că, accidental, ți-ai făcut și ție una. Sau una dintre neveste a murit, iar sfertul pe care l-ai primit înapoi ți-e suficient ca să trăiești ca un rege.

— Ești pe-aproape, i-a răspuns George. Prima mea soție a murit acum trei ani. De cancer. Am părăsit-o când trupa a început să aibă succes. Credeam că pot mai mult de-atât. Că eram vedetă rock și-așa mai departe. Dar lucrurile nu s-au întâmplat cum mi-am închipuit eu. Aș putea să spun că toți erau o apă și-un pământ, dar, de fapt, problema a fost că eu eram la fel ca toți ceilalți. Când te trezești că ai aceeași problemă cu patru femei la rând, începi să te gândești că, de fapt, problema s-ar putea să fii tu.

— Nu prea înțeleg cum te-a ajutat chestia asta din punct de vedere financiar, a intervenit Gene. Doar nu vrei să spui că

nevastă-ta ți-a lăsat ție toți banii?

— Ba *exact* asta spun. Nu toți banii, dar destui. Pe vremuri, după ce-am părăsit-o, a trebuit să-i plătesc două treimi din venitul meu, iar când trupa a avut câteva hituri sumele au crescut destul de mult. Treimea mea o risipeam pe prostii, iar ea cumpăra proprietăți imobiliare. Când a murit, jumătate din avere mi-a lăsat-o mie.

— A fost foarte generoasă, a comentat Gene.

— Nu putea să mi-o lase decât mie sau să i-o lase băiatului nostru. El și-a păpat deja partea lui din moștenire. Ceea ce probabil că maică-sa a prevăzut, așa că mi-a lăsat restul mie, ca să am cu ce să-i salvez fundu'. Nevastă-mea n-a fost vreo Jerry Hall, dar nici n-am întâlnit vreo altă femeie mai bună decât ea. Bagă la cap, tinere Donald!

Băgasem deja la cap. Sfatul lui George, generalizat și apoi particularizat pe situația mea, îmi părea clar. Dacă nu reușeam s-o scot la capăt cu Rosie, n-aveam să reușesc s-o scot la capăt cu nimeni. Dacă mariajul meu eșua, nu aveam să mai încerc încă o dată. Alegerea era ori Rosie, ori să-mi petrec tot restul vieții fără parteneră. Și fără copil.

Călătoria a durat două ore și șaisprezece minute – cu opt minute mai mult decât anticipase aplicația mea de navigație.

— Ați ajuns la fix, a spus Lauren (vârsta aproximativă patruzeci și cinci de ani, indicele de masă douăzeci și trei). Am amânat procedura până acum, dar săraca suferă destul de mult și nu mai puteam să aștept. El e Ben.

Ne-a indicat un bărbat într-o cămașă cu carouri (vârsta aproximativă patruzeci de ani, indicele de masă, treizeci), care stătea la câțiva metri distanță. Omul a venit la noi și ne-a strâns mâinile, conform convenției sociale. Palma îi

era extrem de asudată; l-am diagnosticat ca suferind de anxietate. Era o oportunitate excelentă ca să-mi exersez tehnicile de reconfortare.

— Perspectivele de supraviețuire ale mamei sunt de aproape 100%, deși nașterea dificilă poate să genereze o reducere temporară a fertilității. Probabilitatea de supraviețuire a copilului este de aproximativ 85%.

Ben a părut ușurat.

— Procente bune, a spus el. Să ținem pumnii strânși.

George s-a uitat la mamă.

— Biata vacă, a comentat prietenul meu.

Lauren a fost splendidă! Întotdeauna mi se pare fascinant să urmărești un profesionist la lucru. Ne-a explicat exact fiecare manevră și ne-a furnizat și comentarii adiționale cu privire la posibilitățile și procedurile alternative. George a ținut o lampă cu halogen, alimentată de la bateria din mașina lui Lauren, în vreme ce eu am asistat-o pe doctoriță când a modificat poziția vițelului. Vaca era ținută într-un țarc îngust, deci nu putea să se miște prea mult.

Din punct de vedere estetic, treaba n-a fost plăcută, dar eu eram familiarizat cu starea psihologică necesară în astfel de momente, de la disecțiile realizate pe șoareci. În plus, stimulul intelectual depășea partea dezagreabilă. A fost atât de interesant!

Gene a stat de vorbă cu Ben. Dave, care nu se simțea bine, a rămas în taxi.

— Gata, a anunțat Lauren. Acum avem nevoie de tractor.

Doctorița și-a introdus mâna în uterul vacii și ne-a explicat că urmează să atașeze un lanț de picioarele vițelului nenăscut.

George i-a dat lampa lui Gene și a început să-i vorbească mamei, care producea sunete ce indicau suferința.

Ben a atașat celălalt capăt al lanțului de tractor, iar procesul de extragere a fost declanșat. În cazul nașterii omenești, locul tractorului ar fi fost luat de forceps. Sau – mai probabil – s-ar fi intervenit printr-o operație cezariană. Totuși, similitudinile anatomice erau numeroase, iar experiența tridimensională era neprețuită.

— Haide, Don! Acum o să mă ajuți să-l prind.

Din fericire, „prinsul“ nu presupunea o acțiune de coordonare ca atunci când trebuie să prinzi o minge – eu și Lauren n-a trebuit decât să preluăm greutatea vițelului când a ieșit din uter. Pe lângă vițel, a mai ieșit și o mare cantitate de lichid, care ne-a făcut fleașcă. Lichidul era extrem de alunecos, dar am izbutit să nu scăpăm vițelul din brațe. Unul dintre picioare era strâmbat într-un unghi bizar, dar puiul a început să respire. Mama continua să stea în picioare.

— Are piciorul rupt, a anunțat Lauren. Ce vrei să faci?

— Tu ce zici? a spus Ben.

— Cred că e mai bine să-l eutanasiem. Dacă nu vrei cumva să-l hrănești tu cu mâna ta.

Dave s-a dat jos din taxi împleticindu-se pe picioare.

— Nu-l împușcați! Dacă trebuie, îl iau eu acasă.

Primul meu gând a fost că asta e o idee extraordinară. Sistemul imunitar al copilului lui Dave și al Soniei avea să fie întărit datorită coabitării cu un animal de fermă. Totuși, după ce am cugetat câteva clipe, mi-am dat seama că să crești un vițel olog într-un apartament din New York ridică multiple probleme.

Ben a zâmbit.

— Vă rămân recunoscător, băieți. Îmi mai spui o dată cum te cheamă?

— Dave.

— Ok, Dave! Faceți cunoștință cu vițelul Dave. Îți datorează viața. Și ție, Lauren. O să-l hrănească nevastă-mea. Și-o să vă înjure în fiecare zi.

24

După un apel telefonic de lămurire, George i-a cerut taximetristului să facă un ocol pe la un bar din White Plains. Era 10:35 p.m. și nu mâncaserăm nimic. Eu eram îmbrăcat cu niște haine împrumutate de Ben Fermierul, ca să le înlocuiesc pe acelea udate în cursul nașterii lui Dave Vițelul.

— Astă seară, bere, a anunțat George.

Și a comandat patru. Le-am băut rapid și a mai comandat o rundă.

— Vă împărtășesc un secret, ne-a comunicat el. Faptul c-am avut grijă de amărâta aia de vacă a atras puțină karma bună. A compensat nițel pentru că n-am fost de față la nașterea copilului meu.

— Ăla cu mama înstărită? s-a interesat Gene.

— Exact. Eu eram în turneu.

George a făcut o pauză.

— Au sunat la hotel, dar eram cu o fană. Așa arăta viața mea atunci.

Eram uluit.

— Făceai sex cu altă femeie în timp ce soția îl năștea pe fiul tău?

— De unde-ai știut că e băiat?

— Ai zis mai devreme. Și scrie și pe Internet.

— Nu mai am nici un secret! Cu excepția ăstuia pe care tocmai vi l-am zis.

— Toți ar trebui să împărtășim câte-un secret, a propus Gene. Câte unul fiecare. Don, spune-ne un secret de-al tău.

— Un secret?

În cele șaisprezece săptămâni de la Incidentul Terenul de Joacă, acumulasem mai multe secrete, dar nu mi se părea deloc înțelept să dezvălui vreunul dintre ele după ce băusem bere. Pe de altă parte, decizia lui George de a ne dezvălui un exemplu de comportament dezgustător din punct de vedere moral părea să aibă valoarea unei dovezi de prietenie, care ne-ar fi permis fiecăruia dintre noi să dezvăluim un episod imoral sau ilegal și să primim sfaturi din partea celorlalți, știind că mostra noastră de comportament era puțin probabil să fie mai rușinoasă decât aceea a lui George. Era o manevră socială subtilă, însă analiza mea durase ceva.

— Atunci zic eu primul, a hotărât Gene. Însă ce vă spun acum nu iese de-aici, în regulă?

George ne-a obligat să executăm o rizibilă strângere de mână, în patru.

— Ghiciți cu câte femei m-am culcat.

— Cu mai puțin decât mine, a spus George. Dacă poți să le numeri, sunt mai puține decât alea cu care m-am culcat eu.

— Cu mai multe decât mine, am răspuns eu.

Gene a râs.

— Haideți!

Mi-am adus aminte de harta lui Gene, cu câte un bold pentru fiecare naționalitate. Am mai inclus în calcul un

procent de 50% în care am introdus mai multe femei de aceeași origine, cât și cuceririle mai recente.

— Treizeci și șase.

— În nici un caz!

Gene a mai luat o gură de bere, după care a ridicat o mână cu palma deschisă.

— Cinci.

Eram stupefiat. De ce mințea Gene? Era o ipoteză logică, dat fiind că, dacă acum nu mințea, însemna că minți se în mod repetat în trecut. Poate că, nefiind capabil să-l întreacă pe George la totalul general, prietenul meu încerca acum să pară mai puțin promiscuu.

Dave părea și el stupefiat. Stupefacția era reacția cea mai potrivită.

— Cinci? a repetat el. Vrei să spui…

— …că m-am culcat cu mai puține femei decât tine? Da.

Gene zâmbea.

— Nu-mi înșel nevasta, dar…

Nu erau decât patru femei în plus față de totalul meu!

— Da' cum rămâne cu căsătoria deschisă? Cum rămâne cu harta?

— Chestia cu căsătoria deschisă n-a mers din start. Prima femeie n-a fost de acord. Au apucat-o răzbunările. Iar de răzbunări mă săturasem deja la prima mea soție.

— Nu merită, a comentat George.

— În orice caz, nu la vârsta asta, a adăugat Gene.

— Și harta? am repetat eu întrebarea.

Pe harta lui Gene fuseseră treizeci și patru de bolduri, înainte să se corijeze temporar și s-o dea jos de pe perete.

— Și Femeia Islandeză?

— Eu le fac cinste cu cina. Dacă sunt dispuse la o cină în doi, atunci consider că e o întâlnire romantică. Nu ieși la cină de una singură cu un bărbat însurat dacă nu accepți o anume situație. Restul urma dacă hotăram eu să urmeze.

Ceea ce auzeam era incredibil. Consecințele minciunilor spuse de Gene, ca să pară că are un comportament *mai groaznic* decât se întâmpla în realitate, fuseseră dezastruoase. I-am comunicat imediat ceva ce era evident.

— Claudia te-a dat afară fiindcă ai recunoscut c-ai făcut sex cu Femeia Islandeză. Dar tu doar i-ai făcut cinste cu cina. Corect?

— De fapt, a trebuit să mă lupt s-o dau jos de pe mine. Tipa era – cum ai zis, George?

— Că nu era vreo Jerry Hall.

Gene a râs.

Eu însă am readus discuția la subiect.

— Atunci spune-i Claudiei adevărul și-o să te primească înapoi. Toate problemele o să se rezolve imediat.

— Nu e chiar așa de ușor.

— De ce nu?

Cu toții ne-am uitat la Gene. Nimeni n-a mai scos un cuvânt. Ne purtam ca niște psihoterapeuți. Eu, unul, mi-aș fi dorit să fi putut să-mi rezolv problema cu Rosie doar spunând adevărul.

— Mă îndoiesc că nevastă-mea ar mai fi interesată de mine dacă n-aș fi cine crede ea că sunt. Chestia asta face parte din ceea ce o atrage la mine.

— E atrasă de tine fiindc-o înșeli? l-am întrebat. Toate teoriile… toate teoriile *tale* …

— Femeilor le plac bărbații care pot să atragă alte femei. Au nevoie să li se reamintească din când în când că au un bărbat pe care îl doresc și alte femei. Uită-te la George! Tot comportamentul tău reprobabil nu te-a împiedicat să-ți mai găsești încă trei neveste.

— Dacă n-aș fi avut un comportament reprobabil, poate c-aș fi izbutit să rămân c-o singură nevastă. Dar Don are dreptate – n-ai nimic de pierdut dacă dai cărțile pe față.

— Treaba e mai profundă de-atât. Am lăsat lucrurile să meargă în felul ăsta prea multă vreme. Deja nu mai există salvare. Dacă mă uit în urmă, îmi dau seama că totul a început după ce s-a născut Eugenie. Am început să mă joc, deși nu mergeam cu jocul până la capăt. Or, nu poți să neglijezi o căsnicie nouă ani și după aceea să te aștepți să fii primit înapoi. Și, oricum, mi-am găsit pe altcineva.

— Pe cine?

— Știi pe cine. Gata! Ăsta a fost secretul meu.

Gene s-a întors spre Dave.

— Hai să te-auzim!

Dave s-a uitat la Gene.

— Tu o să înțelegi ce-nseamnă asta. Copilul nu-i al meu.

Am fost atât de șocați, încât ne-am reluat rolurile de psihoterapeuți, așteptând doar ca Dave să continue.

— Am făcut chestia cu fertilizarea in vitro și-am descoperit că eu am niște probleme. Unele din cauza greutății, altele, nu. Așa că, până la urmă, s-a folosit ovulu' ei și șerpișoru' altui tip.

Am presupus că *șerpișorul* e un sinonim pentru spermatozoid, nu pentru penis.

— Și-acum mă-ntreb dacă faptul că n-am prea stat pe-acasă, c-am muncit până târziu – toate lucrurile de care Sonia

se plânge – nu înseamnă că, de fapt, nu vreau să investesc timp într-un copil care n-are genele mele. Vreau să zic, inconștient.

Dave s-a uitat la Gene.

— Exact cum ai zis!

— Ce rahat, a exclamat Gene. Da' nu e nimic în neregulă dacă muncești din greu să câștigi un ban.

— E ciudat, a zis Dave. Înainte să-mi explici tu cum stă treaba cu genele, mi-era teamă că Sonia o să mă părăsească. În schimb, acum, realizez că aportul meu, contribuția mea la copilul ăsta nu e mai mare decât contribuția pe care am avut-o la venirea pe lume a lui Dave Vițelul. Iar dacă Sonia o să-și dea și ea seama de asta, de ce m-ar mai vrea în viața ei?

Gene a izbucnit în râs.

— Iartă-mă, nu râd de tine. Râd de cât de complicată e toată situația. Crede-mă că Sonia n-o să te părăsească din cauza asta. Chestia mișto la homo sapiens e că avem un creier care poate să ne surclaseze instinctele. Dacă vrem.

Fusesem atât de interesat de dezvăluirile lui George, Gene și Dave – niște dezvăluiri uluitoare –, încât n-avusesem vreme să mă gândesc la ce aș putea să spun eu. M-a salvat însă George.

— Don ne-a spus secretul lui noaptea trecută, când ne-a zis că are probleme în căsnicie. S-a mai întâmplat ceva între timp?

— Acumulez cunoștințe legate de procesul nașterii. Am dobândit informații la nivel profesionist pe subiectul atașamentului copiilor de cuplurile de același sex, dar și de sexe diferite, cât și cu privire la impactul acestui atașament

asupra nivelului de oxitocină. Și merg la un terapeut pentru evaluarea progresului.

— Și relația de-acasă cum merge? s-a interesat George.

— Relația cu Rosie?

— La aia mă refer.

— Nici o modificare. Deocamdată n-am avut încă ocazia să-mi pun în practică noile cunoștințe.

În taxi, pe drumul spre casă, nimeni n-a mai vorbit. Mintea mea era preocupată de două gânduri: minciunile spuse de Gene îl costaseră căsnicia; iar revelarea adevărului nu mai putea să i-o salveze.

Când liftul s-a oprit la etajul meu, George m-a întrebat dacă am câteva minute la dispoziție ca să verific ceva în apartamentul lui.

— E foarte târziu, i-am răspuns, deși bănuiam că urmează să am probleme cu somnul.

Nu băusem destul alcool ca să contracarez efectele adrenalinei secretate ca urmare a emoțiilor cu Dave Vițelul. În plus, cu toate că-mi reinstituisem programul inițial de somn, de la momentul îndepărtării saltelei de pe pat dormisem cu întreruperi.

— Nu durează decât câteva minute, a insistat George.

— Alcoolul o să-mi afecteze judecata. Ar fi mai bine să amânăm verificarea pentru mâine dimineață.

— Bine. Atunci o să exersez nițel la tobe, ca să mă relaxez.

Gene ținea ușa de la lift deschisă.

— George vrea să discute cu tine singur, mi-a comunicat el. Ceea ce e în regulă. Bea ceva și pentru mine.

N-am avut de ales și-a trebuit să-l urmez pe George în apartamentul lui. Unde el a turnat în două pahare mari un scotch Balvenie, vechi de douăzeci și unu de ani.

— În sănătatea ta, a spus George. Ți-am zis la început că nu vreau să fac parte dintr-un grup de bărbați, dar tu ai insistat și l-ai ținut închegat. Nici unul dintre noi nu și-ar bate capul dacă n-ai fi tu care să ne suni și să ne obligi să ne punem întâlnirile astea în *agendă* în fiecare săptămână.

— Propui să renunțăm la grup? Vrei să spui că eu sunt singurul care beneficiază de pe urma lui?

— Din contră! Spun doar că treburile astea au nevoie de un lider, altfel se dezintegrează. Dacă n-ar fi existat Mr. Jimmy, Dead Kings ar fi fost dusă de-acu' treizeci de ani. Și nici unuia nu i-ar fi mers mai bine.

Mi-am băut scotch-ul. Presupusesem că George își încheiase transmisiunea, însă el a reumplut ambele pahare. Bănuiam că al doilea pahar avea să-mi rezolve problema somnului.

— Știi c-am zis că eu n-am nici un secret? a continuat rockerul.

Am încuviințat din cap.

— Am mințit. Fiul meu, cel la a cărui naștere n-am fost prezent. E dependent de droguri. Ceea ce nu e un secret. A fost vina mea. Eu sunt motivul problemei. Băiatul meu nici nu bea. Nici măcar nu fuma. Era tobosar de jazz. Un tobosar al naibii de bun.

— Consideri că o anume greșeală a ta, în calitate de tată, l-a determinat să consume droguri care dau dependență?

— Ceea ce e sigur e că n-a avut chestia asta în gene.

George și-a terminat cu greu paharul cu scotch. Eu am urmat regula psihoterapeuților și am tăcut. Prietenul meu și-a umplut încă o dată paharul.

— Eu l-am pus să facă asta. Eu l-am îndemnat. I-am tot zis că-i e frică să încerce lucruri noi, că-i e frică să-și trăiască viața la maximum. Gene o să poată să-ți spună de ce-am procedat așa.

— Am crezut că ăsta e un secret. Vrei să i-l spun și lui Gene?

— Nu. Dar dacă i l-ai spune, Gene ar ști că am vrut să-l cobor pe băiat la nivelul meu. Presupun că inconștient. Deși nu chiar atât de inconștient.

În mod evident, George era acum într-o stare de profundă suferință. Am sperat să nu fiu nevoit să-l cuprind cu brațul pe după umăr sau chiar să-l strâng la piept cu ambele brațe.

— Ei, asta e, a continuat George. Tu ești singurul care știe adevărul. În afară de mine și de el. Iar băiatul nu mi-a reproșat niciodată nimic.

— Ai nevoie de ajutor ca să rezolvi problema?

— Dacă aș avea nevoie, tu ai fi primul căruia i l-aș cere. Dar acum e prea târziu pentru asta. Pur și simplu, am vrut să-i spun adevărul unui om care să-l înțeleagă ca atare. Dacă e să fiu judecat, vreau să fiu judecat de cineva pe care îl respect.

George și-a ridicat paharul de parcă ar fi intenționat să toasteze, după care a băut conținutul. I-am urmat exemplul.

— Îți mulțumesc, a continuat el. Îți rămân dator. Dacă găsești vreo soluție pentru dependența de droguri, te rog să mă anunți și pe mine înainte să te duci să-ți primești Premiul Nobel. Dac-ar fi să pariez pe un om, să spun c-o să ia Premiul Nobel, acela ai fi tu.

Când m-am întors acasă de la George, apartamentul era cufundat în beznă. Îmi scosesem hainele ude din sacul de gunoi, mă spălasem pe dinți și-mi verificasem programul pentru ziua următoare, când mi-a venit o idee. În baza căreia eram obligat să acționez.

Gene dormea și n-a fost deloc fericit când l-am trezit.

— Trebuie să-l sunăm pe Carl, i-am comunicat.

— Ce? Ce s-a întâmplat? S-a întâmplat ceva cu Carl?

— E posibil să se întâmple. E posibil să înceapă să consume droguri ilicite. Din cauza stării lui mentale.

Gene îmi oferise un motiv, desigur, neconvingător, pentru care nu-i spunea adevărul Claudiei. Însă era evident că minciuna pe care continua s-o susțină îl determina pe Carl să-l urască. Ura generează suferință, care poate să ducă la deteriorarea sănătății fizice și mentale. Adolescenții sunt extrem de vulnerabili. Era prea târziu ca să-l mai salvăm pe fiul lui George, dar pe Carl încă puteam să-l salvăm.

— Starea lui mentală se bazează pe o presupunere greșită referitoare la comportamentul tău. Trebuie să corijezi situația.

— Las-o pentru mâine dimineață.

— E 2:14 a.m., deci 5:14 p.m. în Melbourne. E momentul perfect ca să-l sunăm.

— Nu sunt îmbrăcat.

Asta era adevărat. Gene se culcase îmbrăcat în lenjerie intimă – o opțiune nesănătoasă. Am început să-i explic riscurile infectării cu *tinea cruris*, dar el m-a întrerupt.

— Atunci hai să-l sunăm. Dar să nu pornești și camera.

Culculon era on-line. Am contactat-o, iar ea l-a chemat pe Carl. Am rămas pe modul text.

Salutări, Carl. Gene (tatăl tău) vrea să-ți vorbească.

Nu, mulțumesc. Îmi pare rău, Don. Știu că vrei doar să ne ajuți.

Are să-ți facă o mărturisire.

Nu vreau să mai aud nimic despre chestiile pe care le-a făcut. Noapte bună.

Așteaptă! N-a făcut sex cu mai multe femei. A fost o minciună.

Cum?

Am considerat că ăsta e momentul perfect ca să trec pe video. Chipul lui Carl a umplut ecranul. Neglijase să se radă, cam ca Stefan, și arăta capabil de patricid.

— Ce vrei să spui?

I-am dat un pumn ușor în braț lui Gene, considerând că ăsta e semnalul tradițional care să indice că-i venise rândul să vorbească.

— Căcat! Don, m-a durut!

— Comunică-i informațiile lui Carl!

— Ăăă, Carl, ar trebui să știi că nu m-am culcat cu toate femeile alea. Doar m-am umflat în pene. Da' să nu-i spui Claudiei!

A urmat un moment de tăcere. Apoi Carl a zis:

— Ești un ratat!

Și a încheiat apelul.

Gene a dat să se ridice de pe marginea căzii, dar, cu siguranță că din cauza băuturii, a căzut pe spate, peste hainele mele, care erau îmbibate cu lichid amniotic bovin. Și nu miroseau plăcut. Nu părea să se fi lovit și, de unde eram eu, de pe toaletă, era mai simplu să-l las să se ridice prin propriile puteri.

Strigătul lui Gene, când a căzut în cadă, probabil c-a trezit-o pe Rosie. Soția mea a deschis ușa de la baia-birou și ne-a privit ciudat, probabil din cauza tentativelor lui Gene de a se extrage din cadă și a costumației mele neobișnuite – pantalonii lui Ben Fermierul erau prea largi pentru mine și erau prinși în talie cu o funie. Iar Gene era, firește, în chiloți.

Rosie și-a întors repede ochii de la Gene și m-a țintuit pe mine cu privirea.

— Aveți o noapte distractivă? m-a chestionat ea.

— Excelentă, i-am răspuns.

Nașterea mamiferului de mari dimensiuni reprezenta un punct important în procesul de restaurare a relației noastre.

Rosie n-a părut însă interesată să continue discuția. Și Gene a căzut la loc în cadă.

— Scuze, i-am spus prietenului meu. N-ar fi trebuit să clasific noaptea ca excelentă. Mi se pare că n-am avut nici un efect asupra lui Carl.

— Cred că greșești, mi-a răspuns Gene. Are nevoie de timp ca să se gândească la ce a aflat.

M-am ridicat, dar Gene nu încheiase.

— Don, într-o zi, curând, o să ai și tu copilul tău. O să înțelegi atunci cât de departe ești dispus, ca tată, să mergi ca să-ți protejezi relația cu el sau cu ea.

— Desigur. Și eu te-am încurajat pe tine să faci maximum de eforturi ca să rezolvi problema cu Carl.

— Atunci, dacă vreodată o să pricepi ce-am făcut, sper că măcar o să mă înțelegi. Chiar dacă n-o să mă ierți.

— Ce vrei să spui?

— În afară de tine, Carl nu ar fi crezut niciodată pe nimeni altcineva care să-i spună ce i-ai spus tu.

— De ce nu ești la serviciu? m-a întrebat Rosie luni dimineață.

Era 9:12 a.m. și-și pregătea micul dejun. Preparatele păreau sănătoase, ceea ce era probabil inevitabil, de vreme ce frigiderul nu conținea decât alimente compatibile cu sarcina. După cum era de așteptat, silueta soției mele se schimba. În momentul respectiv, era conformă cu diagramele din Carte, care indicau aspectul gravidei în cinci luni. Ceea ce vedeam erau variante ale celei mai frumoase femei din lume. Era ca și cum aș fi ascultat o nouă versiune a melodiei mele preferate: „Satisfaction“, interpretată de Cat Power.

— Mi-am făcut programul astfel încât să am toată ziua liberă. Ca să merg la cea de-a doua ecografie, i-am răspuns.

Nu pomenisem nimic de asta înainte, ca să maximizez impactul nivelului meu îmbunătățit de participare. Ca să fie o surpriză.

— Nu ți-am zis nimic de ecografie, a replicat Rosie.

— Nu mergi să ți se facă a doua ecografie?

— Mi-am făcut-o săptămâna trecută.

— Înainte de termen?

— La douăzeci și două de săptămâni. Așa cum ai insistat acum câteva luni.

— Corect. Săptămâna trecută s-au împlinit douăzeci și una de săptămâni și un număr variabil de zile.

Căzuserăm de acord: douăzeci și două de săptămâni și zero zile.

— Dă-o dracului, a exclamat Rosie. Când te-am rugat să mergi cu mine, n-ai venit, iar acum, că nu te-am rugat, ți-ai luat ziua liberă.

S-a întors și-a umplut ceainicul.

— De fapt, n-ai vrut să mergi cu mine, așa-i, Don? N-ai venit cu mine nici la ecografia dinainte.

— Aia a fost o eroare. Pe care am dorit s-o corijez.

— De ce?

— Este o cutumă general acceptată ca bărbații să fie prezenți la ecografii. Eu nu am știut nimic de această convenție. Îmi pare rău pentru greșeala anterioară.

— Eu nu vreau să vii cu mine pentru că e o cutumă general acceptată.

— Nu voiai să merg cu tine?

Rosie a turnat apă fierbinte peste un plic cu ceai de plante (de fapt, nu conținea plante, ci fructe și era lipsit de cafeină).

— Don, nu ne înțelegem! Nu e vina ta, dar nu ești cu adevărat interesat, așa-i?

— Incorect. Procesul de reproducere al oamenilor este incredibil de interesant. Sarcina m-a determinat să dobândesc informații…

— Să știi că ăsta micu' mișcă. Se învârte. L-am văzut pe monitor. Îl simt când stau întinsă în pat.

— Excelent! Mișcările fătului încep să fie simțite cam din săptămâna optsprezece.

— Știu, mi-a comunicat Rosie. Eu trăiesc asta în mod direct.

Mi-am făcut o notiță mentală să înregistrez informația pe placa de faianță destinată Săptămânii 18. Prăbușirea lui Gene în cadă îmi mânjise puțin unele dintre diagramele anterioare, însă plăcile de faianță cu înscrisuri recente scăpaseră neafectate. Rosie mă privea ca și cum ar fi așteptat să mai spun ceva.

— E un semn bun că lucrurile progresează normal. Situație pe care ecografia probabil că a confirmat-o.

Făceam o presupunere.

— Așadar totul *chiar* evoluează normal?

— Îți mulțumesc că m-ai întrebat. Toate elementele sunt prezente conform programului.

Soția mea a sorbit din ceai.

— Să știi că medicul poate să ne spună dacă e băiat sau fată, a continuat ea.

— Nu întotdeauna. Depinde de poziție.

— Ei, copilul nostru a fost în poziția bună.

Mi-a venit o idee.

— Vrei să mergi la Muzeul de Istorie Naturală? Suntem în timpul săptămânii, deci o să fie mai puțin aglomerat.

— Nu, mulțumesc. O să citesc. Du-te tu. Vrei să știi dacă e băiat sau fată?

Nu vedeam în ce fel informația putea să ne fie utilă în acest punct – doar ca stimulent pentru achiziționarea de produse pentru bebeluși de un anume sex, ceea ce eram convins că Rosie ar fi considerat a fi un gest sexist. Mama mea ne întrebase deja ce fel de șosete să cumpere, referindu-se la culoarea necesară.

— Nu, i-am răspuns lui Rosie.

Datorită experienței, sunt mai capabil să interpretez expresiile soției mele decât pe acelea ale altor persoane. Am detectat tristețe și dezamăgire – în mod clar, un răspuns negativ.

— M-am răzgândit. Da. Ce sex are copilul?

— Nu știu. Puteau să-mi spună, dar n-am vrut să știu.

Rosie pusese la cale o surpriză în beneficiul propriu. Asta rezolva problema șosetelor.

Mi-am luat rucsacul din baia-birou. În drum spre ușă, Rosie m-a oprit, m-a luat de mână și mi-a pus-o pe abdomenul ei, care acum era vizibil dilatat.

— Uite, simți? Dă din mâini și din picioare.

Am simțit și i-am confirmat acest fapt. Trecuse ceva vreme de când nu o mai atinsesem pe Rosie, iar în creierul meu s-a conturat gândul că trebuie să cumpăr un espresso triplu și o brioșă cu afine. Însă ambele se aflau pe lista cu substanțe interzise.

25

Rosie își încheiase teza de doctorat. Urmând convenția de a sărbători momentele importante ale vieții, am făcut o rezervare la un restaurant celebru, pentru o cină în doi, și mi-au confirmat că pot să pregătească un meniu compatibil cu sarcina. La cererea lui Rosie, am amânat sărbătorirea pentru ca ea să poată să se concentreze asupra studiului pentru un examen de dermatologie pe care trebuia să-l dea chiar în acea după-amiază.

De la Încurcătura cu Ecografia Numărul Doi, în relația noastră nu intervenise nici o schimbare semnificativă. În sâmbăta anterioară, terminasem de completat placa de faianță 26 – de fapt, două plăci alăturate. Bud nu mai încăpea pe o singură placă.

De-acum nu mai mergeam cu metroul împreună cu Rosie. Odată cu vremea mai răcoroasă, îmi instituisem un program de jogging pe drumul către și dinspre Columbia, trecând prin Parcul Hudson River. Nu mai făcusem nici sex cu soția mea. Până să împlinesc douăzeci și cinci de ani, împărțisem casa cu alți studenți. Găseam că situația de acum era similară.

Când eu și Gene am sosit acasă, Rosie era deja în biroul-dormitor. Ne-a strigat:

— Salut, băieți! Cum v-a fost ziua?

— Interesantă, i-am strigat din sufragerie, unde am scos panoul de acces la depozitul de bere, ca să verific sistemul și să iau două mostre pentru un test de gust.

— Inge a descoperit o anomalie statistică importantă în grupul 17B.

După reacția inițială a lui Rosie cu privire la Proiectul Mamelor Lesbiene și ținând cont de avertismentul lui Gene, conform căruia Proiectul intra pe „teritoriul“ soției mele, mă hotărâsem că e mai potrivit să-mi limitez rapoartele la zona sigură a cercetărilor legate de ficatul șoarecelui.

— A folosit un test non-parametric Wilcoxon – întrerupere temporară – verific berea.

Gene a profitat de ocazie ca să deturneze conversația.

— Examenul tău cum a fost?

— Memoria mea e ca o nenorocită de sită. Au fost chestii pe care știu că le-am studiat, dar pe care nu mi le-am mai amintit.

M-am întors cu cele două pahare cu bere, dintre care unul i l-am dat lui Gene. Sistemul de răcire funcționa perfect și mă întrebam când are să-și dea seama George că ar putea foarte bine să se dispenseze de serviciile mele.

Puteam din nou să vorbesc astfel încât să fiu auzit fără probleme.

— Analiza a indicat ceva neașteptat…

— Discutam despre examenul lui Rosie, a intervenit Gene.

În loc să-i atrag atenția că înainte vorbiserăm despre rezultatele de la testul cu șoarecele, dar fără ca discuția să se fi încheiat, am operat o ajustare mentală rapidă și m-am alăturat conversației despre examen.

— Deteriorarea funcției cognitive este un efect secundar comun al gravidității. Ar trebui să soliciți tratament special.

— Pentru că sunt însărcinată?

— Corect. Datele științifice sunt clare.

— Nu.

— Răspunsul tău mi se pare irațional. Iraționalitatea este un alt efect secundar demonstrat al gravidității.

— Pur și simplu, am avut o zi proastă, da? Probabil c-am luat examenul. Uită de povestea asta!

Oamenii nu pot să uite lucruri la comandă. Să ți se ceară să uiți ceva e analog cu a ți se cere să nu te gândești la un elefant roz sau să nu cumperi anumite alimente.

Oare deteriorarea capacității cognitive în timpul gravidității are vreo valoare evolutivă sau ea reflectă reorientarea unei anumite resurse către procesul reproducător? A doua posibilitatea mi se părea mai plauzibilă. Am continuat să reflectez la asta, în vreme ce Gene a început să-i livreze lui Rosie afirmațiile-clișeu de îmbărbătare pe care profesorii le utilizează ca să se apere de studenți în perioada dintre examinare și comunicarea rezultatelor. Apoi mi-am prezentat și eu sumarul concluziei.

— E probabil ca eșecul tău la examen să ducă la producerea unui bebeluș de mai bună calitate.

— Poftim? Don, du-te și îmbracă-te pentru cină!

Rosie s-a întors în biroul-dormitor, posibil tot ca să se îmbrace pentru cină. Gene continua să funcționeze pe modul „omul care te întrerupe“. Bănuiam că situația se datorează unui surplus de cafeină sau unei stimulări generate de Inge.

Prietenul meu i-a strigat lui Rosie:

— Gândește-te la teză. Examenul e doar un detaliu insignifiant. Teza înseamnă șase ani de muncă. Dacă o să te ajute să te bucuri mai mult de seara asta, atunci pot să-ți spun că o să fie acceptată, în cel mai rău caz cu niște amendamente minore. Fie că sunt sau nu de acord cu tine la nivel de filozofie, lucrarea ta reprezintă o contribuție reală în domeniu și ar trebui să fii mândră de tine. Te-am tot bătut la cap doar ca să-ți păstrezi obiectivitatea. Așa că ieși în oraș și distrează-te!

— Tu nu vii cu noi? i-a strigat Rosie la rândul ei.

— O să-mi iau o pizza.

— Eu am presupus c-o să cinezi cu Inge, am zis, intervenind în discuție.

— Nu mâncăm împreună în fiecare seară. Nu încă.

— Eu am crezut c-o să mergi cu noi. Ești o parte importantă din chestia asta, a insistat Rosie.

— Nu, vă las pe voi singuri.

— Vorbesc serios! Vreau să vii și tu. Îmi doresc foarte mult să fii cu noi în seara asta. Te rog!

Rosie îmi crea o problemă – o problemă complet neașteptată. Se lamentase în mod constant din pricina lui Gene, în calitatea lui de coordonator al tezei ei de doctorat, de oaspete în casa noastră și, în general, în calitatea lui de ființă umană, așa că presupusesem că soția mea nu avea să-și dorească prezența lui în seara în care urma să celebreze ceea ce descrisese adesea drept „momentul în care în sfârșit o să scap de ticălosul ăsta“. Rezervarea era făcută pentru două persoane, iar restaurantul era extrem de căutat. I-am explicat situația, eludând afirmațiile negative cu privire la Gene, dar ea a continuat s-o țină una și bună.

— Pe naiba! Pot să mai pună un scaun la masă. N-o să ne refuze.

În baza discuțiilor purtate mai devreme, în cursul aceleiași zile, cu angajații restaurantului, bănuiam că cea de-a doua afirmație a lui Rosie putea să se dovedească adevărată.

Restaurantul din Upper East Side era aproape de noi, astfel că distanța putea fi parcursă pe jos. Totuși, Gene și Rosie au părut să aibă dificultăți în a străbate și ultimele douăzeci de străzi. Amândoi aveau nevoie să muncească astfel încât să reintre în formă. I-am pomenit această idee lui Rosie, ca o posibilă formă de utilizare a timpului liber pe care avea să-l dobândească în urma încheierii tezei și luării examenului.

Chiar după ușa de la intrare, la un pupitru, se afla o persoană care întâmpina clienții. M-am adresat în maniera convențională.

— Bună seara! Am o rezervare pe numele Tillman.

A fost ca și când aș fi zis: „Am detectat ciumă bubonică în restaurant“. Individa a luat-o rapid la picior.

— Ce-a apucat-o? a întrebat Rosie. Doar ai sacou pe tine.

Ceea ce era adevărat, cu toate că restaurantul ăsta nu impunea o ținută formală. Am realizat însă că remarca soției mele făcea referire la prima noastră ieșire la cină împreună, la seria de evenimente care debutase în clipa în care îmi fusese interzisă intrarea în restaurant, din cauza unei confuzii privind definiția cuvântului „sacou“ și care dusese, până la urmă, la relația noastră. Câte nu se schimbaseră de atunci!

Femeia cu Ciuma Bubonică s-a întors cu o persoană îmbrăcată formal, care am presupus că era *maître d'*-ul.

— Domnule profesor Tillman! Bine ați venit! Vă așteptam.

— Firește! Doar am făcut o rezervare. Pentru această oră. Pentru *exact* această oră.

— Așa e. Deci rezervarea este pentru două persoane. Corect?

— Corect. Rezervarea *a fost* pentru două persoane. Acum suntem trei.

— Din păcate, restaurantul este foarte plin. Și, din câte am înțeles, bucătarul a făcut eforturi ca să împlinească solicitările specifice.

Foarte plin era o pervertire, incorectă desigur, a gradului superlativ absolut al adjectivului „plin“. M-am bucurat că tata nu era cu noi. Evident însă că a-l exclude pe Gene acum, după ce ne însoțise până la restaurant, ar fi fost un gest inacceptabil de nepoliticos. M-am întors să plec.

— Putem să găsim un alt restaurant, i-am comunicat *maître d'*-ului.

— Nu, pentru numele lui Dumnezeu! Nu! O să rezolvăm cumva problema. Așteptați doar o clipă!

Un cuplu a sosit chiar atunci, iar *maître d'*-ul și-a îndreptat atenția spre clienții proaspăt sosiți.

— O rezervare pentru două persoane, la ora 8:00, a spus bărbatul.

Acum era deja 8:34 p.m.

Cei doi nu s-au prezentat, însă *maître d'*-ul a părut să-i recunoască, căci a făcut un semn pe lista din fața lui. M-am mai uitat o dată la ei. Era vorba de Femeia Zgomotoasă din seara în care fusesem concediat de la barul unde preparam cocktailuri!

Individa era, în mod clar, gravidă. Din câte puteam să-mi dau seama, nu era beată. Măcar faptul că-mi sacrificasem

slujba ca să-i apăr copilul de sindromul alcoolic fetal nu se bazase pe o interpretare greșită a realității.

Însoțitorul ei i s-a adresat.

— O să mori după brie-ul cu trufe.

Să moară. Alegerea termenului putea să fie corectă. N-am avut de ales: a trebuit să intervin.

— Brânzeturile nepasteurizate pot să conțină listeria și, din acest motiv, nu sunt indicate în timpul sarcinii. V-ați pune fetusul în pericol. Din nou.

Individa s-a uitat la mine.

— *Tu!* Nazistul cu cocktailurile! Ce mama dracului cauți aici?

Răspunsul era evident și nu eram obligat să i-l furnizez, dar tocmai atunci *maître d'*-ul ne-a întrerupt.

— De fapt, în seara asta, avem un meniu de degustare foarte special. Am avut un client cu niște solicitări neobișnuite și, până la urmă, bucătarul s-a decis să pregătească meniul respectiv pentru întregul restaurant.

Omul s-a uitat la mine ciudat și a rostit următoarele cuvinte rar:

— Asta ca să nu-și piardă mințile.

— Brie-ul cu trufe e inclus? Dar sashimi de homar? a întrebat Femeia Zgomotoasă.

— În seara asta, brie-ul va fi înlocuit cu o brânză locală, produsă artizanal, din lapte de oaie, iar homarul de Maine va fi pregătit folosind un consommé parfumat cu…

— Las-o baltă!

— *Madame*, dacă îmi permiteți, s-ar putea să găsiți că meniul din această seară este deosebit de potrivit în… situația dumneavoastră, a insistat *maître d'*-ul.

— În *situația* mea? La dracu'!

Femeia Zgomotoasă și-a târât partenerul înspre ușă.

— Mergem la Daniel.

Salvasem copilul acestei femei de două ori sau, măcar, îi mai acordasem câte o șansă. Meritam să-i fiu naș. Nu puteam decât să sper că bucătarul de la Daniel avea să fie familiarizat cu riscurile intoxicației alimentare în perioada sarcinii.

Rosie râdea. Gene clătina din cap. Însă problema fusese rezolvată.

— Aveți acum încă două locuri libere, i-am spus *maître d'*-ului. Și s-a redus aglomerația.

Am fost conduși la o masă aflată la fereastră.

— Mi-au garantat că toată mâncarea o să fie compatibilă cu un copil aflat în faza de dezvoltare, conform regulilor celor mai stricte, și că întregul conținut nutrițional o să fie perfect echilibrat. Și incredibil de delicios.

— Cum pot să facă asta? m-a întrebat Rosie. Bucătarii habar n-au de chestiile astea. Nu la nivelul de detalii impus de tine.

— Bucătarul ăsta are cunoștințele necesare. Acum.

Petrecusem două ore și opt minute la telefon dându-i explicațiile necesare bucătarului. Două ore și opt minute suplimentate cu numeroase apeluri ulterioare de verificare. Lui Gene și lui Rosie eforturile mele li s-au părut hilare. Apoi Gene a ridicat paharul cu șampanie ca să toasteze pentru succesul lui Rosie, iar eu și ea, conform convenției, am ridicat la rândul nostru paharul cu șampanie, respectiv cu apă minerală.

— Pentru viitoarea doamnă doctor Jarman, a spus Gene.

— Doamnă doctor *doctor* Jarman, am punctat eu. Când o să termini și studiile de medicină, o să fii de două ori doctor.

— Ei bine, a zis Rosie, ăsta e unul dintre lucrurile pe care am vrut să vi le spun. Îmi amân studiile.

În sfârșit! Vocea rațiunii fusese ascultată.

— O decizie corectă, i-am comunicat.

A sosit mâncarea.

— Vitamina A, i-am explicat lui Rosie, conținută în ficatul de vițel.

— Tu chiar ai luat de bună renunțarea mea la pescetarianism, așa-i? a comentat soția mea.

— Dacă vrei să minimalizezi impactul asupra mediului, atunci mănânci tot animalul, i-am spus. Iar ficatul e delicios.

Rosie a luat o îmbucătură.

— Nu e rău. Bine, e bun. E excelent! Indiferent ce s-o mai întâmpla, niciodată n-o să zic că n-ai fost atent la mâncarea mea.

După sosirea cafelei decofeinizate și a fursecurilor cu roșcovă și conținut scăzut de zahăr, am cerut nota, iar Gene a reorientat conversația către planurile lui Rosie.

— Deci o să stai acasă cu copilul? N-o să te urci pe pereți?

— O să mă angajez undeva cu jumătate de normă, ca să fim independenți. Iau în considerare mai multe opțiuni. S-ar putea să mă duc acasă pentru o vreme. În Australia.

Răspunsul soției mele conținea o contradicție. Ca să *fim* independenți. S-ar putea să *mă duc* acasă. Speranța mea că Rosie comisese o simplă greșeală gramaticală a fost spulberată când mi-am dat seama că probabil partea de plural se referea la ea și la Bud. Dacă pluralul se referea la Rosie și la mine sau la Rosie, la mine și la Bud, atunci independența noastră, ca

familie, nu-i impunea angajarea. În plus, Rosie nu mă consultase în privința mutării înapoi în Australia. Eram stupefiat. Chelnerul a adus nota, iar eu mi-am pus automat cardul pe ea.

Soția mea a tras adânc aer în piept și s-a uitat la Gene, apoi la amândoi.

— În felul ăsta, am ajuns la cel de-al doilea lucru pe care vreau să-l discutăm. Adică nu cred că e vreun secret – nu poți să ai prea multe secrete atunci când locuiești în aceeași casă…

Rosie s-a ridicat și i-a făcut semn cu mâna chelnerului, care a venit la masa noastră cu cardul meu așezat pe o tăviță argintie. Am calculat bacșișul și l-am completat, însă Gene mi-a luat tăvița înainte s-apuc să semnez.

— Ce fel de bacșiș e ăsta? a zis el.

— Optsprezece la sută. Procentul recomandat.

— Exact. Judecând după suma care nu e rotundă.

— Corect.

Gene a tăiat ce scrisesem eu și a scris în loc altceva.

Rosie a dat să spună:

— Vreau neapărat să vă anunț…

Gene a întrerupt-o:

— Cred că azi le datorăm nițel mai mult. Ne-au oferit o seară foarte specială și ușor trăsnită.

Prietenul meu a ridicat ceașca de cafea. Nu mai văzusem niciodată un toast ținut cu o ceașcă de cafea, dar i-am imitat gestul. Rosie nu a ridicat și ea ceașca.

— Pentru Don, care s-a zbătut foarte mult pentru reușita acestei seri și care face ca viețile noastre, ale tuturor, să fie ușor trăsnite.

A urmat o pauză. Rosie și-a ridicat încet ceașca și a ciocnit-o de a lui Gene și de a mea. Nimeni n-a mai adăugat nimic.

Când am părăsit restaurantul, am fost asaltați de blitzuri. Un grup – o *haită* – de fotografi o imortaliza pe Rosie!

Apoi unul dintre fotografi a strigat:

— Nu-i asta! Scuze, oameni buni!

Am luat un taxi până acasă și fiecare s-a retras în dormitorul lui.

26

În seara următoare, Gene mi-a confirmat analiza. Rosie plănuia dizolvarea căsniciei noastre.

— Aseară s-a oprit doar pentru că ieșirea la restaurant i-a adus aminte de motivele pentru care voi doi ați devenit un cuplu. Dar nu asta e problema.

— De acord. Problema nu e dacă sunt potrivit ca partener al ei, ci dacă sunt potrivit ca tată.

— Mă tem că ai dreptate. Claudia ar spune că rolurile astea două sunt inseparabile, dar se pare că Rosie a reușit să le separe.

Rosie era în pat. Rosie, care mă încurajase să privesc dincolo de limitele mele, care era motivul pentru care viața mea era mai mult decât anticipasem. Stăteam pe un balcon din Manhattan, privind fluviul Hudson la luminile din New Jersey, împreună cu prietenul meu cel mai bun, în vreme ce în casă dormeau cea mai frumoasă femeie din lume și potențialul meu copil. Iar eu aproape că pierdusem totul. Mă aflam încă în pericol să pierd totul.

— Chestia e, a continuat Gene, că lucrurile pentru care Rosie te iubește sunt exact lucrurile care o fac să considere că ești prea… diferit… ca să fii tată. Or, poate că ea e o tipă

dispusă să-și asume riscuri în relații, însă nici o femeie nu e dispusă să-și asume riscuri în ceea ce-i privește pe copiii ei. Până la urmă, altă soluție nu există decât s-o convingi că ești suficient de… comun ca să fii tată.

Mi se părea o analiză serioasă. Însă soluția rămânea aceeași. Trebuia să muncesc din răsputeri la capitolul abilități parentale.

Deși înregistrasem progrese enorme, datorită studiilor de obstetrică, suplimentate de aducerea pe lume a lui Dave Vițelul și de participarea la Proiectul Mamelor Lesbiene, noile mele abilități nu deveniseră vizibile și pentru Rosie din pricina absenței unui copil care să mă pună în postura de a le manifesta. Alte inițiative, precum aceea cu căruciorul, avuseseră un neașteptat impact negativ.

Anticipam că situația avea să se îmbunătățească după naștere, dar acum mă aflam în fața provocării de a supraviețui ultimelor paisprezece săptămâni de sarcină, deci fără ca Rosie să mă respingă. O singură eroare neintenționată putea să schimbe radical lucrurile: și cum eu aveam o propensiune pentru comiterea unor astfel de erori, era vital să-mi creez o zonă-tampon de protecție.

Aveam nevoie de informații din partea unui expert ca să concep un plan de supraviețuire optim.

Dave a fost șocat.

— Tu și Rosie? Glumești! Adică da, știam că aveți niște probleme, dar nu mi-am dat seama că situația e mai gravă decât aia dintre mine și Sonia.

— A pus pe primul loc copilul, în detrimentul relației noastre. Ceea ce duce la eșecul mariajului.

George a izbucnit în râs.

— Scuze, nu râd de tine. Dar bine-ai venit în lumea reală! Eu n-aș spune că mariajul vostru s-a încheiat doar pentru că Rosie se poartă ca oricare altă femeie de pe pământ. Asta-i o chestie pe care-o au în gene, așa-i Geniule-Gene?

— N-o să câștig Premiul Nobel dacă vă spun că femeile sunt programate să se concentreze asupra copilului. Dar cred că Don are o problemă serioasă.

Gene s-a uitat la mine.

— Totul a început când n-a mers cu Rosie la ecografie.

— Rahat, a exclamat Dave. Mi-am luat liber de la serviciu pentru chestia asta, iar eu nu-mi iau *niciodată* liber de la serviciu. Ai ratat ceva important, Don.

— Am văzut copia imaginii!

Simțeam nevoia să mă apăr. Deși *chiar* că o dădusem în bară.

— Asta-i altceva. Am văzut copilul mișcându-se și… Vreau să zic că, după toate eforturile pe care le-am făcut, îl vedeam acum aievea, era acolo.

Dave se emoționase.

George a scos o sticlă de sub masă, iar eu am preluat-o ca s-o destup cu tirbușonul meu. Sezonul de baseball se încheiase de mult, așa că acum ne aflam la Arturo’s Pizza, din Greenwich Village. Bacșișurile mai mult decât generoase ale lui George ne permiteau să ignorăm regulile și să venim cu vinul de-acasă: vinurile toscane ale lui George, ridicol de scumpe, pe care acum el susținea că le preferă berii englezești. Pauza din conversație ne-a oferit o perioadă de timp în care să gândim.

Gene a gustat vinul.

— Ce părere ai? l-a întrebat George.

— Despre vin? E unul dintre cele mai bune zece vinuri pe care le-am băut vreodată. Și stau cu trei tipi într-un restaurant specializat în pizza. N-ar fi trebuit să comand una *Diavolo*. Însă în legătură cu Don și cu Rosie…

Gene și-a rotit vinul în paharul care era prea mic pentru aprecierea unei licori de o asemenea calitate.

— N-are nici un sens să ne ascundem după deget, Don. Rosie nu crede că ești capabil să fii tată. Ceea ce are legătură cu repetarea tiparelor. Rosie a fost crescută de un singur părinte, deci poate să considere că ăsta e și destinul ei.

Analiza lui Gene nu-mi era de nici un folos la modul practic. Trecutul nu aveam cum să-l schimb.

Dave tăcuse până acum, terminând de mâncat prima pizza.

— Eu încerc să fac să meargă afacerea cu sisteme de răcire. Da' e ca și cum aș juca baseball, a spus el. Nu pot decât să încerc să execut fiecare mișcare corect, zi de zi, și să sper că rezultatele o să apară. Și că Sonia n-o să renunțe la mine între timp. Iar Don nu poate să fie decât atât de bun pe cât poate el să fie și să spere că Rosie o să revină la sentimente mai bune.

Dave avea dreptate. Trebuia să fac tot ce-mi stătea în putință ca să fiu cel mai bun tată care puteam să fiu. Începutul îl făcusem deja. Fără ca Rosie să știe, interacționasem cu un bebeluș cu atât de mult succes, încât îi crescusem nivelul de oxitocină. Dar trebuia să fac mai mult de-atât.

Obținusem opinii cu privire la criza prin care treceam de la 42,8% dintre prietenii mei, inclusiv de la cel mai nou prieten al meu, George. Condensasem mesajele lor în următoarele formule: *Există o problemă* și *Nu te da bătut.*

Am decis să nu sun familia Esler. Nu voiam ca și ei, alături de Rosie, Gene, George, Dave, Sonia și Stefan – Stefan! –, să știe că există o criză.

Mai rămânea Claudia. Cel mai bun psiholog din lume.

De data asta, când am căutat-o pe Skype, Claudia a ales să folosească modul voce, nu text. Nu reușisem încă să-mi dau seama ce anume îi determina preferințele, dar viteza comunicării vocale mi-a permis să-i explic problema în mai puțin de o oră.

Claudia mi-a oferit analiza ei aproape imediat ce am terminat de vorbit.

— Caută iubirea perfectă. A idealizat ceva ce a pierdut înainte să înțeleagă că iubirea nu e niciodată perfectă.

— Prea abstract.

— Mama ei a murit când ea avea zece ani. Chiar dacă mama ei – iubirea mamei ei – nu era perfectă, Rosie n-a avut timp să afle asta. Așa că a pornit în căutarea tatălui perfect, care normal că nu există, după care și-a găsit soțul perfect.

— Eu nu sunt perfect, am spus.

— În felul tău, ești. Tu crezi în dragoste mai mult decât oricare dintre noi. Pentru tine nu există nuanțe de gri.

— Ceea ce sugerezi este că sunt incapabil să gestionez concepte continue, că mintea mea funcționează pe model Boolean?

— Tu n-ai s-o înșeli niciodată pe Rosie, așa-i?

— Sigur că nu.

— De ce?

— Pentru că nu e corect.

Îmi dădeam seama ce spun.

— Asta dacă nu aveți o relație deschisă.

— Hai să n-o luăm pe panta asta, Don. Aici e vorba de tine și de Rosie. Însă, la un moment dat, Rosie va fi descoperit că și tu ești tot om. Că uiți o aniversare, că nu poți să-i citești gândurile.

— E puțin probabil să uit o dată. Iar cititul gândurilor nu e atributul meu principal.

— Așa că, acum, Rosie a pornit din nou în căutarea iubirii perfecte.

— Repetarea tiparelor, am comentat.

— De unde ai auzit chestia asta? Nu, lasă, nu-i nevoie să-mi răspunzi. Însă, în cazul de față, teoria e validă. Or, din ceea ce-mi spui, Rosie nu te vede ca făcând parte din această iubire perfectă. Felul în care ești tu probabil că funcționează de minune când sunteți doar voi doi, dar nu la fel de bine și cu un copil în ecuație. În mintea ei.

— Fiindcă nu sunt un tată obișnuit.

— Poate. Însă obișnuit s-ar putea să nu fie de-ajuns. Imaginea tatălui din mintea lui Rosie e problematică. A avut multe probleme cu tatăl ei, nu-i așa?

— Problemele cu Phil s-a rezolvat. Sunt prieteni.

Rostind cuvintele astea, mi-am amintit de observația lui Gene cu privire la problemele din perioada copilăriei.

— Asta nu schimbă trecutul. Nu-i schimbă ei subconștientul.

— Deci ce e de făcut?

— Asta-i întotdeauna partea cea mai dificilă.

Ajunsesem la concluzia că oamenii de știință din domeniul psihologiei trebuie să acorde mai multă atenție rezolvării problemelor.

— Continuă să îmbunătățești treaba ca tată. Poți să încerci să discuți aspectul ăsta cu Rosie. Dar nu folosind termenii pe care i-am folosit eu.

— Dar cum să discut aspectul ăsta fără să folosesc termenii pe care i-ai folosit tu ca să-mi explici situația?

Ar fi fost ca și cum aș fi încercat să-i explic cuiva ce e genetica fără să folosesc termenul ADN.

— Ai dreptate. Atunci mai bine încearcă doar s-o faci să înțeleagă că ești dedicat familiei.

Există o problemă. Nu te da bătut.

— Și, Don!

Am așteptat ca prietena mea să-și încheie fraza.

— Aș prefera să nu-i spui nimic lui Gene, dar tu să știi că mă văd cu cineva. Sunt într-o relație cu un alt bărbat. Deci cred că nu mai e cazul să-ți bați capul să ne împaci.

Mi s-a părut că discuția se terminase, așa că am încheiat apelul. Dar Claudia mai avea ceva de zis. Și mi-a trimis două sms-uri.

Mult noroc, Don. Până acum ne-ai surprins pe toți.

Apoi: *Cred că îl cunoști pe noul bărbat din viața mea. E Simon Lefebvre – Directorul de la Institutul de Cercetări Medicale.*

Etapa de colectare a datelor din cadrul Proiectului Mamelor Lesbiene se încheiase, iar eu evaluasem studiul inițial. La cererea mea, B3, asistenta cea îndatoritoare, îmi trimisese datele neprelucrate, iar eu realizasem propria analiză. Rezultatele erau fascinante și, cu certitudine, reprezentau o contribuție utilă în domeniu. Lucrarea putea să fie îmbunătățită în numeroase feluri, așa că i-am trimis

observațiile mele lui B2. Care nu mi-a răspuns. În schimb, B1 a solicitat o întâlnire cu Decanul, care m-a invitat și pe mine.

— Don cere să includem în studiu date care au fost colectate înainte ca protocoalele să fie complet implementate. Asta ar afecta rezultatele.

— Acelea sunt datele cele mai interesante, am intervenit eu. Demonstrează că nici una dintre mame nu crește nivelurile de oxitocină ale bebelușilor prin ritualurile de joacă.

— Asta pentru că ritualurile de joacă originale au fost influențate de perspectiva masculină. Persoanele de sex feminin responsabile cu creșterea copiilor nu au fost mulțumite de ele. Iar bebelușii au simțit asta. A trebuit să le adaptăm astfel încât să fie mai potrivite pentru femei.

— Ar fi clasificate ca dezmierdare, am contracarat eu.

— Tu nu ai văzut noile ritualuri. N-ai fost acolo.

A doua parte era adevărată. E-mail-urile care să-mi anunțe programul nu-mi parveniseră, iar tehnicienii pe care-i contactasem nu identificaseră problema, în ciuda nenumăratelor mele intervenții ulterioare și a insistențelor. Din fericire, B3 găsise o soluție mai eficientă.

— Mi s-au pus la dispoziție înregistrări video.

— Cine…

— Contează? a întrebat David. Cu siguranță că Don are dreptul să vadă înregistrările video.

— Nu e calificat să determine diferența dintre joacă și dezmierdări.

— De acord, am răspuns. Așa că am trimis înregistrările unor experți care să le analizeze.

— Cui? Cui ai trimis înregistrările?

— Evident, cercetătorilor inițiali, celor din Israel. Care mi-au confirmat că al doilea protocol ar fi trebuit să fie calificat drept dezmierdări. Ceea ce înseamnă că studiul vostru demonstrează că a doua persoană responsabilă cu creșterea copilului, dacă e de sex feminin, stimulează producția de oxitocină a bebelușului prin dezmierdări, nu prin joacă. Or, asta implică o diferență clară față de rezultatele obținute cu a doua persoană responsabilă cu creșterea copilului, dar de sex masculin. De unde concluzia mea că datele pomenite anterior sunt cele mai interesante.

Părea că B1 nu-mi înțelesese punctul de vedere, căci s-a ridicat purtând pe chip o expresie pe care, pentru moment, am diagnosticat-o drept furioasă. Așa că mi-am clarificat răspunsul:

— Deci sunt atât de valoroase, încât merită să fie publicate. Cercetătorul cu care am discutat via Skype era extrem de interesat.

— Ce a făcut Don e complet lipsit de etică, a explodat B1. Să arate rezultatele noastre altor cercetători.

— Ce a făcut Don a fost naiv. Poate. Nu lipsit de etică. Ne aflăm aici în cadrul Facultății de Medicină Columbia, un organism deschis și care e dispus să coopereze cu cercetători de pe tot globul. Don beneficiază de întreg sprijinul nostru.

După plecarea lui B1, Decanul m-a felicitat pentru stăruința mea.

— Au încercat să te elimine din studiu, Don. Cred că majoritatea cercetătorilor, văzând asta, s-ar fi retras. Faptul că tu ai refuzat să accepți respingerea echipei ne-a oferit tuturor un rezultat bun.

Vremea se răcise, așa cum era și normal pentru începutul lunii decembrie. Diagrama lui Bud ocupa acum patru plăci de faianță. La douăzeci și nouă de săptămâni și cu serviciile medicale disponibile în New York, era posibil să supraviețuiască în lumea din afară.

Mariajul nostru supraviețuia la modul colegi de apartament.

Înaintea examenelor, Rosie își invitase grupul de studiu acasă la noi ca să sărbătorească încheierea cursurilor, cât și amânarea studiilor.

— Probabil că asta e ultima dată când o să mă mai văd cu oamenii ăștia, mi-a spus ea. Nu avem prea multe în comun – majoritatea sunt mai tineri decât mine.

— Cu doar câțiva ani. Sunt adulți.

— Abia dacă. Și nu sunt preocupați de copii și alte chestii din astea. În orice caz, dacă tu și Gene vreți să ieșiți cu Dave…

— Am avut seara băieților ieri. Dave e criticat fiindcă nu-i acordă suficientă atenție Soniei și mai trebuie să se ocupe și de administrarea actelor de la serviciu. Gene are o întâlnire cu Inge.

— O întâlnire romantică.

— Corect.

N-avea sens să apelez la un termen mai puțin specific. Gene ne mărturisise că e îndrăgostit de Inge. George susținuse că diferența de vârstă dintre ei e irelevantă, iar Dave nu avusese nici o părere. Viza lui Gene îi permitea să mai rămână în SUA pentru încă o lună de vacanță după încheierea perioadei sabatice, iar prietenul meu avea de gând să petreacă acest timp căutându-și un post permanent în New York.

— Și George?

Rosie nu-l cunoscuse pe George.

Sugestia repetată cu privire la aternative mă condusese la o concluzie inevitabilă. Învățasem ceva din Proiectul Mamelor Lesbiene.

— Nu vrei să fiu aici?

— E vorba de grupul meu de studiu.

— E și apartamentul meu. Întâlnirea cu grupul de studiu e o reuniune socială. Iar eu sunt partenerul tău. Alte persoane din cadrul grupului vin însoțite de parteneri?

— Posibil.

— Excelent! Atunci îți confirm și prezența mea.

Decanul ar fi fost impresionat.

27

Gene mi-a oferit câteva îndrumări cu privire la rolul de gazdă a unei petreceri.

— Muzică dată tare, lumini difuze, ronțănele, băutură la greu. Cămașă curată și jeanși. Pantofii cu care ai mers la Dave Vițelul, dacă i-ai curățat. Să nu-ți bagi cămașa în pantaloni. Cum arăți așa, cu barba nerasă, e foarte bine. Dă mâna cu oamenii, servește mâncarea, servește băuturile, nu face nimic ca s-o pui pe Rosie într-o situație jenantă.

— Ce te face să crezi c-am s-o pun într-o situație jenantă?

— Experiența. Plus că mi-a zis și ea. Nu atât de direct, dar a încercat să mă facă să renunț la întâlnirea cu Inge ca să i te iau de pe cap. Ghinion însă! Asta e întâlnirea cea mare!

— Întâlnirea cea mare? Ai de gând să faci sex cu Inge?

— Mă crezi sau nu, relația cu ea a fost până acum incredibil de castă. Însă instinctele mele profesionale îmi spun că asta e noaptea cea mare.

M-am ocupat de aranjamentele pentru petrecere și, când m-am întors acasă, Rosie mi-a confirmat că totul decurge conform planului.

— Ce-i cu toată băutura asta? m-a întrebat ea. A trebuit să semnez pentru cinci cutii cu sticle de alcool. Nu ne permitem

să cheltuim atâția bani.

— Livrarea a fost gratuită. Iar pentru cantitatea de sticle comandate am primit o reducere. Luând în considerare comportamentul tău anterior, odată ce Bud o să se nască, o să bei din nou excesiv.

— Le-am spus oamenilor să aducă fiecare băutură. Suntem studenți.

— Eu nu sunt, i-am replicat.

— Și Don, adu-ți aminte că mă gândesc să mă mut înapoi în Australia. Înainte să se nască Bud. N-o să mai fiu aici să beau vreuna dintre sticlele astea.

Devansasem cu treizeci de minute discuția săptămânală cu mama, ca să mă pregătesc pentru petrecere, și m-am hotărât să o mint, ca să nu-i cauzez vreo suferință emoțională.

— A sosit? m-a întrebat mama.

I-am spus adevărul.

— A sosit joi.

— Ar fi trebuit să mă suni. Taică-tu s-a agitat mult pe chestia asta. Ne-a costat o avere livrarea. Numai Dumnezeu știe și cât a dat pe el. A vorbit cu niște tipi din Coreea – din *Coreea!* – jumătate de noapte, după care am primit cutiile, iar el a trebuit să semneze o sumedenie de documente despre patente, obligația păstrării secretului… Am fost obligați să citim totul, cuvânt cu cuvânt – și știi cum e taică-tu! A muncit la chestia asta zi și noapte. De săptămâni întregi Trevor a ținut singur afacerea… Cred c-ar trebui să vorbești cu el.

Mama s-a întors și-a strigat:

— Jim, e Donald!

Chipul mamei a fost înlocuit de chipul tatei.

— E ce-ți doreai? m-a întrebat el.

— E excelent! Perfect! Incredibil! L-am testat. Îndeplinește toate exigențele.

Și asta era adevărat.

— Rosie ce părere are? a întrebat mama din spatele tatei.

— E absolut mulțumită. Consideră că tata e cel mai mare inventator din lume.

Asta era o minciună. Nu-i arătasem lui Rosie pătuțul. Îl ascunsesem în șifonierul lui Gene. După problema cu căruciorul, considerasem că există o probabilitate foarte mare ca Rosie să respingă cel mai fantastic proiect al tatălui meu.

Primii sosiți la petrecerea grupului de studiu au fost doi membri care alcătuiau un cuplu – ceea ce mi-a justificat decizia de a fi și eu prezent. Rosie mi i-a prezentat.

— Josh, Rebecca, Don.

Le-am întins mâna, pe care mi-au preluat-o, pe rând.

— Eu sunt partenerul lui Rosie, le-am comunicat. Ce-ați vrea să beți?

— Am adus niște bere, m-a anunțat Josh.

— Avem bere rece în frigider. Putem s-o bem pe aia, până când berea voastră revine la temperatura optimă.

— Mulțumim, dar e bere englezească. Am lucrat în Londra, într-un pub, șase luni. M-am obișnuit cu ea.

— Iar noi avem șase tipuri de bere *ale* autentică.

Individul a râs.

— Glumești!

I-am arătat camera de răcire și i-am oferit o halbă cu Crouch Vale Brewers Gold. În continuare, am întrebat-o pe Rebecca dacă vrea o bere sau preferă un cocktail. Manierele

sociale îmi erau familiare și m-am simțit în largul meu preparându-i un Ward 8. Ba chiar am executat și câteva giumbușlucuri cu shakerul.

Ulterior au început să sosească și alți invitați. Le-am preparat cocktailurile solicitate și am servit pe toată lumea cu ardei Padrón și cu edamame. Rosie a oprit muzica selectată de mine și a înlocuit-o cu niște melodii ceva mai contemporane. Nivelul zgomotului a rămas destul de ridicat, luminile au rămas difuze, iar consumul de alcool, constant. Părea că lumea se distrează. Formula lui Gene funcționa. Deocamdată, nu aveam indicii cum că aș fi pus pe cineva într-o situație jenantă.

La 11:07 p.m. a ciocănit cineva în ușă. Era George. Într-o mână avea o sticlă cu vin roșu, iar în cealaltă mână, o cutie de chitară.

— Vă răzbunați, deci?! Nu lăsați un om bătrân să doarmă! Vă supărați dacă vin și eu?

În esență, George era proprietarul apartamentului. Nu mi s-a părut deloc recomandabil să-i interzic să intre. L-am prezentat, i-am luat vinul și i-am oferit un cocktail. Când m-am întors cu paharul de Martini, toți invitații erau așezați, iar George începuse să cânte la chitară și cu vocea. Dezastru! Era o muzică în stilul anilor 1960, similară cu aceea pe care Rosie o oprise mai devreme. Am presupus că și interpretarea lui George avea să fie la fel de prost primită de tineret.

M-am înșelat. Înainte să găsesc o modalitate prin care să-i închid gura lui George, invitații lui Rosie au prins să aplaude și să cânte împreună cu prietenul meu. Eu m-am concentrat pe realimentarea paharelor.

În timp ce George cânta, a ajuns și Gene acasă. Apartamentul era plin de tineri, dintre care un procent semnificativ erau femei neînsoțite și dezinhibate de alcool. M-am îngrijorat cu privire la un potențial comportament nepotrivit al lui Gene, însă el s-a dus direct în dormitorul personal. Am presupus că libidoul îi fusese satisfăcut.

Petrecerea s-a terminat la 2:35 a.m. Una dintre ultimele persoane care a plecat a fost o femeie care se prezentase cu numele Mai – în vârstă de aproximativ douăzeci și patru de ani și cu un indice de masă de aproximativ douăzeci. Am stat de vorbă cu ea în frigiderul cu bere, în timp ce selectam alcoolul pentru cel din urmă cocktail pe care mi-l solicitase.

— Nu ești deloc așa cum ne-am așteptat, mi-a spus ea. Sinceră să fiu, cu toții am crezut că ești un soi de tocilar.

Asta era o victorie notabilă. În seara respectivă, cel puțin în acea sferă limitată de interacțiune socială, reușisem să conving o tânără *cool* și, aparent și pe colegii ei, în ciuda ideilor preconcepute, că mă aflu în limitele normalității în ceea ce privește abilitățile sociale. Totuși mă nedumerea felul în care ideile acelea preconcepute apăruseră.

— Cum de ați dedus că sunt un tocilar?

— Pur și simplu, am crezut – adică, ești cu Rosie, cu singurul om de pe planetă care-și face în același timp și doctoratul și specializarea în medicină! Și felul în care ea spune întotdeauna exact ce gândește, și faptul că suntem obligați s-o târâm pentru orice chestie care nu ține de școală… și-apoi, a, da, fac un copil, da' stați întâi să mă ocup de statisticile astea! Am crezut că și-a ales un tip la fel ca ea, da' uită-te la tine: ce apartament ai și cum prepari cocktailuri și ce prieten obsedat de muzică ai și ce cămașă retro…

Fata a sorbit din cocktail.

— E fantastic! Te superi dacă te întreb? O ajută cineva pe Rosie cu chestia clinică?

— Ce chestie clinică?

— Scuze! Mi-am băgat nasu' unde nu-mi fierbe oala. Dar noi am discutat despre treaba asta, fiindcă vrem s-o ajutăm. Ne e clar că se folosește de sarcină ca să scape.

— Să scape de ce?

— De anu' de practică clinică. Adică ea vrea să facă psihologie și, după anu' următor, n-o să trebuiască să se mai atingă vreodată de un pacient, dar are nevoie de ajutor ca să treacă de el, de anu' de practică clinică. Am înțeles c-a suferit o traumă în copilărie – un accident de mașină sau ceva de genu' ăsta, ceva care-a băgat-o-n sperieți când vine vorba de medicina de urgență.

Rosie se aflase în mașină când murise mama ei, iar Phil fusese grav rănit. Mi s-ar fi părut rezonabil ca, la vederea rănilor altor oameni, amintirile traumatizante să-i fie stimulate. Însă Rosie nu-mi spusese nimic despre asta.

Luni dimineață, după petrecere, Inge a cerut de urgență o întrevedere cu mine, după care s-a oferit să-mi cumpere o cafea.

— E, mai degrabă, o chestiune personală, mi-a explicat ea.

Nu văd nici un motiv logic pentru care subiecte personale sau sociale trebuie să fie discutate într-o cafenea și să fie însoțite de băuturi, în vreme ce subiectele de cercetare pot să fie discutate atât la serviciu, cât și într-o cafenea. Totuși am schimbat locul și am cumpărat cafele pentru ca discuția să poată fi inițiată.

— Ai avut dreptate în legătură cu Gene. Trebuia să te fi ascultat.

— A încercat să te seducă?

— Mai rău. Mi-a zis că e îndrăgostit de mine.

— Și sentimentul nu e reciproc?

— Sigur că nu. E mai bătrân decât tata. Eu l-am considerat mentor, iar el m-a tratat ca pe egala lui. Dar n-am făcut nimic ca să-i sugerez că… Nu-mi vine să cred că a înțeles lucrurile atât de greșit! Nu-mi vine să cred că *eu* am înțeles lucrurile atât de greșit!

Seara, am ciocănit la ușa lui Rosie și am intrat. Mă așteptasem s-o găsesc lucrând ceva la calculator, dar ea era întinsă pe saltea. Nicăieri nu se vedea vreo carte. Lipsa oricărui element care ar fi putut să-i distragă atenția mi-a oferit oportunitatea ideală ca să abordez un subiect important.

— Mai mi-a spus că există o oarecare problemă cu activitățile de practică clinică. Că ai o fobie legată de contactul cu pacienții. E adevărat?

— Fir-ar al dracului! Ți-am zis: renunț la programul medical. Nu contează motivele.

— Ai zis că-ți amâni studiile medicale. David Borenstein…

— Dă-l dracului pe David Borenstein! Da, mi le *amân*. Cine știe? S-ar putea să le reiau, s-ar putea să nu. Deocamdată sunt nițel cam ocupată cu examenele și cu făcutul copilului.

— În mod evident, dacă există un anume obstacol care te împiedică să-ți atingi țelul, atunci ar trebui să investighezi posibilele soluții pentru depășirea obstacolului.

Empatizam cu Rosie și puteam s-o ajut. Mă confruntasem cu o situație aproape identică atunci când făcusem trecerea de la calculatoare la genetică. Aversiunea manifestată față de manipularea animalelor se intensifica proporțional cu dimensiunile acestora. Fusese ceva irațional, ceva ce simțeam instinctiv și de aceea nu a fost ușor de depășit.

Mersesem la un hipnoterapeut, însă vindecarea o atribuiam Incidentului Pisica Salvată, în cadrul căruia fusesem obligat să salvez pisica unui coleg cu care împărțeam casa – felina sărise în WC, deci sarcina fusese de două ori neplăcută. Însă astfel învățasem că, în cazul unei urgențe, pot să creez o separare intelectuală de senzația fizică. Odată ce-am învățat configurația creierului, am reușit să reproduc acea separare intelectuală suficient de bine, astfel încât să disec șoareci și să ajut la nașterea unui vițel. Eram convins că pot să fac față unei urgențe medicale și că pot s-o sfătuiesc și pe Rosie cum să procedeze ca să obțină același rezultat.

Am început să-i dau explicațiile necesare, dar ea m-a oprit.

— Te rog, uită de chestia asta! Dacă aș fi vrut cu-adevărat s-o fac, aș fi rezolvat cumva situația. Dar, pur și simplu, nu mă interesează atât de mult.

— Vrei să vezi o piesă? Astă seară?

— Ce piesă?

— E o surpriză.

— Deci n-ai cumpărat bilete sau, mă rog, ce trebuie. N-ai nimic… programat?

— Am programat o piesă. Pentru amândoi. Ca să mergem în cuplu.

— Îmi pare rău, Don.

M-am dus la Gene. Și el era în camera lui, întins pe pat. Toată lumea din casă era deprimată.

— Nu spune nimic, mi-a cerut el. Ai vorbit cu Inge, așa-i?

Gene mă rugase să nu vorbesc, după care îmi adresase o întrebare care solicita un răspuns. Am decis că ultima parte o surclasează pe prima.

— Corect.

— Doamne, cum o să mai pot să dau ochii cu ea?! Am fost complet idiot!

— Corect. Din fericire, și Inge a fost la fel de puțin pricepută în a sesiza că interacțiunile tale cu ea aveau scopul de a o seduce. Îți recomand…

— E-n regulă, Don. N-am nevoie de sfatul tău în privința etichetei.

— Incorect. Am foarte multă experiență în gestionarea penibilului, care a fost rezultatul lipsei mele de sensibilitate față de alții. Sunt expert în materie. Așadar îți recomand să-ți ceri scuze și să recunoști că ești un tăntălău. Lui Inge i-am recomandat să-și ceară scuze că nu a fost suficient de clară în privința poziției ei. Și ea e la fel de stânjenită ca tine. Nimeni nu știe nimic despre situația voastră în afară de mine.

— Mulțam! Apreciez asta.

— Vrei să mergi la o piesă? Am bilete, i-am spus.

— Nu, cred că rămân acasă.

— E o decizie proastă. Ar trebui să mergi cu mine să vezi piesa. Altfel o să reflectezi la greșeala ta, dar o să înregistrezi zero progrese.

— Bine. La ce oră?

Don Tillman. Consilier.

Înainte de plecare, i-am pregătit masa lui Rosie, iar celelalte două porții le-am pus în frigider, ca să le mâncăm mai târziu eu și Gene. Am avut o problemă minoră în manipularea foliei pentru împachetat, ca rezultat al designului deficitar al distribuitorului. Rosie s-a ridicat de la masă și a scos din el o folie nouă.

— E incredibil că nu ești în stare să te descurci cu folia asta! Un scutec cum l-ai împături? Nu poți să faci și tu lucrurile normal?

Apoi soția mea s-a întors cu spatele. Gene ieșise din dormitor și ni se alăturase.

— Îmi pare rău! N-am vrut să spun asta. Uită, te rog, ce-am zis. Dar uneori mă apucă nervii, fiindcă tot ce faci, tu faci altfel.

— Nu-i adevărat, a intervenit Gene. Don nu e singurul bărbat care are dificultăți cu folia de împachetat. Sau care nu găsește chestii în frigider. Îmi aduc aminte că odată, pe vremea când eram încă în Melbourne, prietenul tău Stefan a făcut o criză de nervi fiindcă i se păruse că se găsise cineva care să fure zahărul din bucătăria comună. A perorat vreo cinci minute și, când a terminat, se strânsese jumătate de departament și se uita la zaharnița care era chiar în fața lui.

— Ce legătură are Stefan cu chestia asta? a întrebat Rosie.

Vreți tu sau Rosie să faceți o tură? În seara următoare, Jamie-Paul mi-a trimis sms-ul ăsta din barul de vinuri care fusese bar de cocktailuri.

I-am scris înapoi: *M-a iertat Wineman?*

Cine-i Wineman? Hector nu mai lucrează aici.

Rosie s-a oferit să mi se alăture, dar Jamie-Paul spusese „tu *sau* Rosie“, formulă pe care, conform limbii vorbite uzual, am interpretat-o ca făcând referire la un *sau* exclusiv.

Nu mai era ca înainte, parțial din cauza absenței lui Rosie, dar Jamie-Paul m-a informat că foștii clienți începuseră să se întoarcă și cereau cocktailuri. Wineman fusese concediat în urma unui incident: nimeni nu fusese capabil să-i prepare fratelui patronului un cocktail Whiskey Sour decent. Până la Crăciun mai erau doar cincisprezece zile, iar barul era aglomerat – de unde și nevoia de serviciile mele. I-am lăsat pe Gene și pe Rosie să mănânce mâncarea pe care o pregătisem.

Îmi plăcea să prepar cocktailuri. Îmi plăcea incredibil de mult. Eram competent, iar oamenii îmi apreciau competența. Nimănui nu-i păsa de opiniile mele cu privire la cuplurile gay care cresc copii, pe nimeni nu interesa dacă pot să le ghicesc stările interioare sau dacă sunt capabil să manipulez folia de împachetat. Am stat peste program, fără să fiu plătit în plus, până când barul s-a închis și am putut să mă îndrept spre casă pe jos, prin zăpadă – spre o casă, un apartament, care, la modul metaforic, era acum gol, căci ocupanții lui dormeau.

Lucrurile nu s-au desfășurat conform planului. În timp ce scriam un bilet, prin care le solicitam lui Gene și lui Rosie să nu mă deranjeze înainte de ora 9:17 a.m., ușa lui Rosie s-a deschis. Silueta i se schimbase clar. Am simțit ceva ce mi-a fost imposibil să numesc: o combinație de iubire și de suferință.

— Ai venit foarte târziu, mi-a spus soția mea. Ți-am simțit lipsa. Dar Gene a fost drăguț. Tuturor ne e greu acum.

M-a sărutat pe obraz, completând astfel setul de mesaje contradictorii.

28

Aveam acum ocazia să compensez absența de la cele două ecografii.

Instructajul antenatal urma să fie ținut la spitalul unde Rosie aranjase să aibă loc nașterea. Eram hotărât să fiu prezent la momentul respectiv și să mă port cum trebuie. Cursul Taților Potriviți, pe care îl absolvisem după o singură oră, era etalonul la care mă raportam.

Dave participase deja la un curs prenatal.

— În principal, e pentru tați, mi-a comunicat el. La ce să te aștepți, cum să-ți sprijini partenera, chestii de-astea. Pe care femeile le știu deja. Bărbații se fac de râs, iar nevestele se simt jenate când iese la iveală cât de puține știu consorții.

Eu nu aveam s-o fac pe Rosie să se simtă jenată.

— Fac chestia asta doar pentru că așa e contractul, mi-a spus Rosie în timp ce mergeam cu metroul spre spital. Am fost tentată să nu merg ca să le demonstrez că nu pot să mă ducă de nas cum vor ei. În fond, ce-ar putea să-mi facă? Să nu mă lase să nasc? Oricum, probabil că nici n-o să nasc aici.

— Ar fi o dovadă de nechibzuință să-ți asumi chiar și cel mai mic risc într-o problemă de o asemenea importanță.

— Da, da. Dar, cum ți-am mai zis, nu erai obligat să vii și tu. Le-ar discrimina pe mamele singure dacă i-ar obliga pe tați să se prezinte împreună cu partenerele lor.

— Se așteaptă însă ca tații să fie prezenți, i-am replicat. Li se explică la ce să se aștepte, iar explicațiile sunt oferite într-o manieră neamenințătoare, încurajatoare și distractivă.

— Mulțumesc foarte mult, a zis Rosie. E bine că maniera nu e amenințătoare. N-aș fi vrut să fiu pusă în fața unei demonstrații de karate.

Afirmația soției mele era complet nejustificată, întrucât ea nu știa nimic despre cele două situații în care mă folosisem de cunoștințele în materie de arte marțiale, în New York, în *legitimă apărare.* Probabil că, de fapt, se referea la Incidentul cu Sacoul din cursul primei noastre întâlniri și-mi confirma fenomenul recent de memorie selectivă care o afecta, astfel încât își amintea acum doar evenimentele care mă puneau într-o lumină proastă, *deși la momentul respectiv și la întoarcerea acasă fusese amuzată de incident.*

În holul de la intrarea în spital exista un dozator, cu o selecție de băuturi instant proaste, dintre care unele conținând cafeină, și cu biscuiți dulci, care în mod cert nu se aflau pe lista alimentelor propice sarcinii. Ajunseserăm cu trei minute mai devreme, dar la fața locului se aflau deja aproximativ optsprezece persoane. Toate femeile erau în diverse stadii de graviditate. N-am văzut pe nimeni care să pară a fi lesbiană și a doua persoană din cuplu responsabilă pentru îngrijirea copilului.

Un grup alcătuit din trei inși a venit să ni se prezinte: două femei însărcinate și un bărbat. Pe femei le chemau Madison (vârsta estimată treizeci și opt de ani, indicele de masă

neestimat din cauza sarcinii, dar probabil că, în condiții normale, ar fi avut o valoare scăzută) și Delancey (vârsta aproximativă douăzeci și trei de ani, indicele de masă, în condiții normale, probabil peste douăzeci și opt). Am remarcat că atât Madison, cât și Delancey erau numele unor străzi din New York. Creierul îmi funcționa cu maximum de eficiență, de unde identificarea tiparelor interesante. Bărbatul, care era soțul lui Madison și avea vârsta aproximativă de cincizeci de ani și indicele de masă estimat de douăzeci și opt, purta numele Bill.

— Există și o stradă care se numește William, am spus.

— Ceea ce nu e surprinzător, a răspuns Bill, apelând la logică. Voi v-ați ales deja numele pentru băiatul sau fetița voastră?

— Încă nu, a zis Rosie. Nici măcar n-am discutat despre asta.

— Sunteți norocoși, a comentat Bill. Noi numai despre asta vorbim.

— Și tu? a întrebat-o Rosie pe Delancey.

— Eu și Madison discutăm mult despre asta, dar eu urmează să nasc o fetiță și-o s-o cheme Rosa, ca pe mama mea. Și ea m-a crescut pe mine singură.

Tipare repetitive.

Rosa e un nume asemănător cu Rosie. Dacă numele de familie al lui Delancey era Jarmine, atunci numele fetiței avea să fie o anagramă a numelui Rosie Jarman. Sau, dacă numele de familie era Mentilli, numele fetiței avea să fie o anagramă a numelui Rosie Tillman – ceea ce ar fi fost interesant doar dacă Rosie mi-ar fi preluat numele de familie la momentul căsătoriei.

— Vă recomand să evitați numele asociate cu originea voastră etnică. Pentru a reduce prejudecățile, am spus.

— Cred că tu ești cel afectat de prejudecăți, mi-a replicat Madison. Aici suntem în New York, nu în Alabama.

— Studiul lui Bertrand și Mullainathan cu privire la discriminarea care afectează aplicațiile pentru joburi a fost realizat în Boston și în Chicago. Mi se pare că ar fi o greșeală să vă asumați riscul ăsta.

Imediat, din neant, o altă idee mi-a răsărit în minte.

— Ați putea să vă botezați copilul Wilma: o combinație între William și Madison.

— Uite un nume care ar trebui să reintre în modă, a răspuns Bill. Nu s-a mai auzit de el din preistorie. Ce părere ai, Mad?

Și bărbatul a început să râdă. Mă descurcam bine – *foarte bine* – din punct de vedere al interacțiunii sociale.

— Cum v-ați cunoscut tu și Madison? a întrebat-o Rosie pe Delancey.

A răspuns Madison.

— Delancey e prietena mea cea mai bună. Și menajera noastră.

Relația „suna“ foarte eficient. În mod interesant, primele două litere din *Delancey*, adăugate după primele două litere din *Madison* alcătuiau cuvântul *made*[1], care era omofonul postului ocupat de Delancey[2]. De asemenea, *made* era anagrama cuvântului *Dame*, care avea legătură cu rolul jucat de Madison[3], dar și anagrama cuvântului *Edam*, denumirea unui sortiment de brânză, sau a lui *mead*[4], o băutură alcoolică pe bază de miere. Ar fi fost interesant de conceput un meniu

în care toate alimentele să facă pereche cu băuturi ale căror denumiri să reprezinte anagrama celorlalte denumiri.

Analiza mi-a fost întreruptă de întârziata sosire a convocatorului. Înainte ca femeia în cauză să fie distrasă de sarcinile educaționale, am informat-o în detaliu cu privire la problema legată de oferta lor de băuturi și de mâncare.

Rosie a intervenit:

— Don, cred că doamna a priceput ce vrei să spui.

— Ah, sunt încântată că avem un tată informat în privința nutriției în perioada sarcinii! Majoritatea n-au habar de nimic.

Numele femeii era Heidi (vârsta aproximativă cincizeci de ani, indicele de masă douăzeci și șase) și părea foarte prietenoasă.

Componenta educațională a debutat cu prezentările, care au fost urmate de un filmuleț cu nașteri adevărate. După ce unul dintre cursanții de sex masculin s-a ridicat și a părăsit încăperea cu pași grăbiți, m-am mutat în locul lui, pe rândul din față. Mai urmărisem deja numeroase filmări postate pe internet, care prezentau cele mai întâlnite situații și complicații, însă ecranul de dimensiuni mai mari reprezenta un avantaj clar.

La sfârșit, Heidi a întrebat:

— Aveți vreo întrebare?

Și s-a dus la planșa albă de scris aflată în colț.

Inițial, aducându-mi aminte de recomandarea lui Jack Motociclistul, am tăcut dracului din gură, ca să le ofer șansa celorlalți să-și adreseze întrebările.

Prima a venit din partea unei femei care s-a prezentat cu numele Maya.

— La prezentația pelviană, nu se face cezariană în mod normal?

— Ba da. În cazul acesta însă, probabil că și-au dat seama de situație când contracțiile erau deja foarte puternice, deci era prea târziu pentru cezariană. Și, după cum am văzut, chiar și așa, totul s-a sfârșit cu bine.

— Mi s-a spus că, dacă bebelușul nu se întoarce, trebuie neapărat să mi se facă cezariană. Dar eu îmi doresc foarte mult să nasc natural.

— Păi, există factori de risc în cazul nașterii naturale când intervine prezentația pelviană.

— Cât de riscantă e nașterea naturală în cazul ăsta?

— Nu pot să vă dau cifre exacte…

Din fericire, eu puteam. M-am dus la tabla de scris și, folosind un marker roșu și unul negru, am indicat felul în care cordonul ombilical poate să fie strangulat în cazul prezentației pelviene. De asemenea, am detaliat factorii care contribuie la luarea hotărârii de a interveni cu o operație cezariană. Heidi a rămas lângă mine, cu gura căscată.

Maya aștepta cel de-al treilea copil al ei, deci riscul era redus.

— Oasele pelviene și vaginul vor fi, în cazul tău, deja dilatate.

— Bine că ne-ai anunțat, amice, a intervenit soțul Mayei.

Când am încheiat, toate lumea a început să aplaude.

— Înțeleg că ești ginecolog, a spus Heidi.

— Nu, sunt doar un tată care înțelege că, în ceea ce privește sarcina, are de jucat un rol meritoriu și plin de satisfacții.

Femeia a râs.

— Ești un exemplu pentru noi toți.

Am sperat că Rosie, care stătea în spatele camerei, remarcase observația lui Heidi.

Am continuat să discutăm pe mai multe subiecte – la cele mai multe dintre ele eu având posibilitatea să contribui cu informații adiționale. Eram conștient de sfatul lui Jack, dar, în afară de Heidi, păream să fiu singura persoană din sală care avea cunoștințe în domeniu. Totul părea să meargă bine. Discuția s-a mutat la chestiunea alăptării, subiect asupra căruia mă documentasem nu numai din Carte.

— N-o să fie întotdeauna ușor, iar voi, tații, trebuie să sprijiniți alegerea partenerelor voastre de a-și alăpta copiii, a spus Heidi.

— Sau nu, am adăugat eu, de vreme ce termenul *alegere* implică existența unei alternative.

— Sunt convinsă, Don, că ești de acord cu mine că alăptatul e întotdeauna opțiunea de preferat.

— Nu întotdeauna. Există numeroși factori care pot să afecteze această decizie. Eu recomand realizarea unui tabel.

— Însă unul dintre factorii extrem de importanți este imunitatea pe care alăptatul i-o oferă bebelușului. Avem nevoie de un motiv cât se poate de întemeiat ca să ne privăm copilul de posibilitatea de a-și crea cel mai bun sistem imunitar posibil.

— De acord, am răspuns.

— Atunci haideți să continuăm, a propus Heidi.

Dar uitase un factor vital!

— Imunitatea maximă este dobândită prin schimbarea copiilor între mame. În mediul ancestral, mamele își hrăneau una alteia copiii.

Am arătat înspre Femeile-Străzi.

— Madison și Delancey își sunt una alteia cea mai bună prietenă, locuiesc în aceeași casă și amândouă sunt însărcinate. E evident că fiecare ar trebui să-și hrănească nu doar bebelușul propriu, ci și pe cel al prietenei. În interesul creării celor mai bune sisteme imunitare posibile.

În drum spre casă, în metrou, am continuat să-mi prezint punctul de vedere în fața lui Rosie. Privind retrospectiv, probabil că discursul meu a fost, mai curând, ceea ce Rosie ar fi numit o perorație înflăcărată, decât o argumentare. Pentru că toate argumentele veneau din partea mea.

— S-a dovedit că sfârcurile crăpate provoacă dureri atroce, dar societatea se așteaptă ca mamele să continue să-și alăpteze bebelușii ca să le îmbunătățească sistemul imunitar. O convenție socială, o convenție socială *indusă*, cu un fundament rațional minim e de ajuns ca să împiedice o simplă extensie…

— Te rog, Don, taci din gură, mi-a cerut Rosie.

După câteva minute, mergând de la metrou către casă, soția mea și-a cerut scuze.

— Iartă-mă că ți-am zis să taci din gură. Știu că așa ești tu și că nu poți să te schimbi. Dar mi-era așa de rușine!

— Dave a previzionat posibilitatea unor episoade în care să te simți stânjenită. E ceva normal.

Conștientizam însă că era puțin probabil ca cineva din grupul lui Dave să fi fost catalizatorul despărțirii publice a două femei care, până atunci, fuseseră cele mai bune prietene, al dizolvării relației lor contractuale și al unei discuții haotice, în care fuseseră angajați majoritatea membrilor grupului și care anulase promisiunea că maniera de prezentare a cursului avea să fie „neamenințătoare“.

— Continuă să-ți execuți pasele, îmi spusese Dave.

Extinzând analogia cu jocul de baseball, mă aflam într-un pericol iminent de a fi eliminat din echipă. Aveam nevoie de ajutor din partea antrenorului: de la terapeuta mea.

— Don, nu sunt terapeuta ta.

Am abordat-o pe Lydia când femeia pleca de la clinică, la sfârșitul programului. Nu reușisem să obțin o programare și-mi dădusem seama că accesul la Lydia îmi era obstrucționat. Asistenta socială mi-a refuzat oferta de cafea și a insistat să mergem la etaj, în biroul ei. Venisem singur.

I-am povestit totul, cu excepția episodului în care Sonia se dăduse drept Rosie. Mai corect spus, *plănuisem* să-i povestesc totul, însă descrierea Tărăboiului Antenatal cu care am început ca răspuns la întrebarea „Ce te-a făcut să vii să mă vezi?“, a durat treizeci de minute și tot nu se încheiase când Lydia m-a întrerupt. Asistenta *râdea*. N-aș fi putut să mi-o închipui pe Lydia răzând, dar iat-o acum râzând, în mod *deplasat*, de o situație care-mi împinsese mariajul spre dezastru.

— Vai, Doamne, naziști cu fixație pe alăptare! Femei care sunt cele mai bune prietene cu servitoarele lor! Știi ce zice David Sedaris? Nici una dintre femeile astea nu sunt prietene cu menajerele *altcuiva*.

Era o observație interesantă, dar absolut inutilă în rezolvarea problemei mele.

— Bine, a continuat Lydia. Noi doi n-am început cu dreptul și asta s-a întâmplat, parțial, din cauza mea. Adevărul e însă că *avem* nevoie de oameni ca tine. Ar trebui să știi că ți-am dat avizul la poliție chiar după prima noastră întrevedere. Singurul copil pentru care prezinți pericol e propriul tău copil.

Am fost șocat.

— Sunt un pericol pentru propriul meu copil?

— Așa am crezut. De-asta m-am folosit de raportul de la poliție ca să te oblig să mai vii și la ședințele următoare. Am vrut să mă asigur că ești inofensiv. Poți să mă reclami dacă vrei, dar am avut un motiv întemeiat, iar acum uite că te-ai întors la mine din proprie inițiativă.

Lydia s-a uitat la ceas.

— Vrei să bei o cafea?

Aproape că n-am sesizat indiciul de natură socială, într-atât de neașteptată mi s-a părut propunerea. Lydia voia să continue discuția.

— Da.

Asistenta a plecat și s-a întors cu două cafele.

— Mi-am terminat în mod oficial programul pe ziua de azi. De fapt, mi-am terminat programul de-acum o oră. Însă vreau să-ți spun ceva. Ceva care ar putea să-ți lămurească unele lucruri.

Lydia a sorbit din cafea, iar eu am procedat la fel. Băutura avea calitatea la care mă așteptam, dat fiind că provenea din bucătăria comună a unei universități. Am continuat totuși s-o beau, iar Lydia a inițiat procesul explicativ.

— Cam cu un an în urmă, am pierdut o pacientă. Suferea de psihoză postpartum. Știi ce înseamnă asta?

— Firește. Se întâlnește la o naștere din 600. De obicei nu există antecedente. Survine cel mai des în caz de *primagravidae.* Prima naștere, am clarificat.

— Îți mulțumesc pentru clarificare, domnule doctor, a spus Lydia. În orice caz, am pierdut atât mama, cât și copilul. Pacienta mea și-a ucis bebelușul, după care s-a sinucis.

— Nu i-ai diagnosticat psihoza?

— N-am bănuit nimic. Nici soțul ei nu mi-a comunicat că ar fi fost ceva în neregulă acasă. Omul era… insensibil. Atât de insensibil, încât n-a remarcat că soția lui căpătase o psihoză.

— Și ai considerat că eu aș fi putut să fiu la fel de insensibil?

— Știu că tu încerci să procedezi corect. Dar m-am gândit că Rosie ar putea fi în pericol să cadă în depresie și că tu n-ai să fii capabil să observi asta.

— Depresia postnatală survine în cazul a 10 până la 14% dintre nașteri. Însă eu sunt expert în verificările raportate la Scala de Depresie Postnatală Edinburgh.

— A completat chestionarul?

— Nu, i-am adresat eu întrebările.

— Crede-mă, Don, că nu poți să fii atât de priceput. Însă am cunoscut-o pe Rosie. E o femeie incredibil de puternică – probabil ca rezultat al copilăriei petrecute în Italia. Rosie e capabilă să te stăpânească. E clar că te iubește, are o structură mentală bine definită datorită studiilor medicale, și-a rezolvat traumele familiale și are legături sănătoase de prietenie.

Mi-a luat câteva clipe ca să-mi aduc aminte că Lydia vorbea despre Sonia.

— Dar dacă Rosie n-ar studia medicina? Și dacă n-ar avea prieteni? Și dacă nu m-ar iubi? Cu siguranță că până și sprijinul unui soț insensibil ar reprezenta ceva mai mult decât nici un fel de sprijin.

Lydia și-a terminat cafeaua și s-a ridicat.

— Din fericire, nu aceasta e postura în care vă aflați voi. Însă, în mod paradoxal, să ai un soț insensibil e ceva mai grav decât să nu ai nici un fel de sprijin. Un astfel de partener poate

s-o împiedice pe femeie să-și asume o acțiune pozitivă. În opinia mea – și există cercetări care mi-o susțin – unei femei într-o asemenea situație îi e mai bine fără soț.

1. De la „to make“, a face, a produce, a realiza (eng.).
2. Se face referire la termenul „maid“, având aici sensul de servitoare, fată în casă.
3. În acest caz, termenul „Dame“ trebuie înțeles cu sensul său de doamnă, stăpână a casei, preluat din engleza britanică. Inițial, termenul o indica pe soția seniorului, a stăpânului unui domeniu, de unde și titlul nobiliar desemnat de același termen, titlu care mai este acordat și azi în Marea Britanie.
4. Mied (eng.).

29

Ziua următoare mi-am petrecut-o la serviciu, singur, încercând să gestionez problema generată de observațiile Lydiei. M-am mai documentat în plus cu privire la atributele unui tată.

Nonviolența se situa în capul listei. Acțiunile mele duseseră la arestare și la obligativitatea de a participa la un curs antiviolență. Căderea mea nervoasă era practic imposibil de deosebit de accesele de furie povestite de Jack Motociclistul. Nu mă consideram o amenințare pentru alți oameni, dar presupuneam că mulți oameni violenți se autoapreciau astfel.

Consumul de droguri – Lipsa lui. Consumul meu de alcool, aflat deja la cel mai ridicat nivel din câte putusem să identific, se intensificase semnificativ de la debutul sarcinii. Acesta era, fără îndoială, un răspuns la starea de stres în care mă aflam. Jack Motociclistul avea dreptate: asta probabil că mă făcea mai vulnerabil la căderi nervoase.

Stabilitatea emoțională. Două cuvinte. Cădere nervoasă.

Sensibilitatea față de nevoile copilului. Un cuvânt. Empatie. Cea mai teribilă slăbiciune a mea în calitate de ființă umană.

Sensibilitatea față de nevoile emoționale ale partenerului. Vezi mai sus.

Gândirea rațională. Ca om de știință, probabil bună, însă faptul că nu fusesem capabil să găsesc o soluție la problema relației mele de cuplu indica faptul că nu pot să utilizez această abilitate și în mediul domestic.

Sprijinul social. Acesta era unicul element salvator de pe o listă altfel plină de carențe. Familia mea era în Australia, dar aveam noroc de un sprijin incredibil din partea lui Gene, Dave, George, a Soniei, a Claudiei și din partea Decanului. Și, firește, beneficiam și de sprijin profesionist din partea Lydiei.

Onestitatea nu era inclusă pe listă, dar, în mod evident, era un atribut dezirabil. Sperasem ca, odată cu soluționarea Incidentului Terenul de Joacă, să pot să-i împărtășesc experiența lui Rosie. Acesta era însă un episod ce implica un comportament bizar din partea mea, iar comportamentul bizar nu mai era acceptabil.

Am alcătuit un tabel și a devenit foarte repede evident că aspectele negative le depășeau cu mult pe cele pozitive. Ca potențial tată, nu eram în mod clar potrivit și-mi era din ce în ce mai limpede că nu mai eram dorit nici în rolul de partener.

O nouă documentare mi-a confirmat că nu era ceva neobișnuit ca relațiile de cuplu să se destrame în cursul sarcinii sau la scurt timp după naștere. În mod firesc, atenția femeii se mută asupra copilului în detrimentul partenerului. Sau, ca variantă alternativă, partenerul de sex masculin dorește să evite responsabilitatea paternității. În cazul nostru, era prima variantă. În ceea ce mă privește, deși eram dispus să-mi asum responsabilitatea paternității, fusesem clasificat ca incapabil atât de un terapeut profesionist, cât și de soția mea. Iar acum și conform propriei mele evaluări.

Documentarea mi-a furnizat câteva indicii cu privire la separare: rezultate mai bune puteau fi obținute prin acțiuni rapide și categorice decât prin discuții prelungite. Idee care se afla în concordanță cu încheierea relațiilor ilustrate de două filme pe care le vizionasem în cursul Proiectului Rosie: *Casablanca* și *Podurile din Madison County.* Urmând exemplul acestor pelicule, mi-am pregătit un scurt discurs, de nouă pagini, în care schițam situația și inevitabilitatea concluziei mele. Era o muncă dificilă la nivel emoțional, dar procesul acesta de articulare a argumentației m-a ajutat să-mi clarific lucrurile.

Alergând înspre casă, cu discursul pregătit, mi-am lăsat gândurile în voia lor. Petrecusem șaisprezece luni și trei zile căsătorit cu Rosie. Faptul că mă îndrăgostisem de ea fusese cel mai grozav eveniment din viața mea. Mă străduisem din răsputeri să mențin lucrurile sub control, însă – asemenea lui Dave – bănuisem întotdeauna că la mijloc fusese un soi de greșeală cosmică, o greșeală care avea să fie descoperită până la urmă și aveam să sfârșesc singur. Iar acum exact asta se întâmplase.

Firește, vina nu aparținea cosmosului, vina o purtau limitările mele. Pur și simplu, comisesem prea multe erori, iar daunele se acumulaseră.

Am plecat de la serviciu devreme ca să ajung acasă înaintea lui Gene. Și de data asta, Rosie era pe saltea. Acum citea – un roman de dragoste plin de clișee, de genul celor pe care le citea și mătușa mea. O făcusem pe Rosie atât de nefericită, încât acum își căuta refugiul în închipuiri.

Am pornit să-mi recit discursul.

— Rosie, e evident că lucrurile nu merg bine între noi. Există o anume vină…

Soția mea m-a întrerupt:

— Oprește-te! Nu mai vorbi despre vină. Eu sunt cea care-a rămas gravidă fără să te întrebe. Cred că știu ce vrei să spui. Și eu gândesc la fel. Știu cât de mult te-ai străduit, dar relația asta a fost întotdeauna despre doi oameni independenți care s-au distrat împreună, nu despre o familie convențională.

— Atunci de ce ai rămas gravidă?

— Presupun că să am un copil e foarte important pentru mine și mi-am imaginat c-am putea să fim părinți împreună. Dar nu m-am gândit destul la unele lucruri.

Rosie a mai spus și altele, însă abilitatea mea de a procesa limbajul, mai ales limbajul care se referă la emoții, îmi era afectată de propriile emoții. Am realizat că sperasem ca Rosie să mă contrazică – poate chiar să râdă de o anume eroare din raționamentul meu – și astfel lucrurile să revină la normal.

În cele din urmă soția mea a spus:

— Ce-o să facem?

— Mi-ai comunicat c-o să te întorci în Australia, am răspuns. Evident și conform convențiilor, am să-ți ofer sprijinul financiar necesar pentru creșterea lui Bud.

— Mă refer acum. Pot să mai stau aici?

— Firește!

Doar nu era s-o las pe Rosie fără acoperiș deasupra capului. În afară de Judy Esler, nu avea nici un prieten în New York. Și nu voiam ca soții Esler să afle încă de despărțirea noastră. Mai păstram încă o speranță irațională că problema are să se rezolve.

— O să stau cu Dave și Sonia. Temporar.

— Nu va trebui să stai prea mult acolo. O să-mi iau un bilet de avion pentru acasă. Înainte să nu mă mai lase să zbor.

Rosie a insistat că e prea târziu să mă mai duc la Dave în seara respectivă, așa că am dormit tot în apartamentul nostru. În mijlocul nopții, m-am trezit pentru c-am auzit-o executându-și ritualul cu ciocolata caldă și cu baia, după care s-a deschis ușa. În lumina din sufrageria care nu era niciodată complet cufundată în beznă, Rosie arăta interesant, într-o manieră extrem de pozitivă. Silueta i se schimbase și mai mult și m-am simțit dezamăgit că nu putusem s-o monitorizez printr-un contact mai apropiat.

Rosie urma să zboare spre casă. Eu aveam să stau pentru câteva zile la Dave și la Sonia, după care urma să mă mut înapoi în apartament, dar singur. Poate că, la un moment dat, aveam să mă întorc și eu în Australia. Nu prea conta. Împrejurimile fizice nu mă preocupă în mod deosebit. Îmi plăcea postul meu de la Columbia, unde lucram împreună cu David Borenstein, cu Inge, cu Echipa B și, cel puțin în prezent, cu Gene.

Undeva, în lume, avea să mi se nască un copil, dar rolul meu în viața lui nu se deosebea prea mult de acela al unui donator de spermă. Aveam să-i trimit bani lui Rosie, ca s-o ajut la partea financiară a creșterii lui și poate că aveam să-mi reiau jobul de la bar, să prepar cocktailuri ca să-mi suplimentez veniturile și legăturile sociale. Chiar și în New York puteam să trăiesc eficient. Aveam să mă reîntorc la stilul de viață pe care-l cultivasem înainte s-o întâlnesc pe Rosie. Așa avea să fie mai bine, date fiind schimbările pe care Rosie mă stimulase să le fac și felurile noi în care percepeam acum

realitatea. În schimb, avea să fie mai rău, dat fiind că știam că viața fusese cândva și mai bună.

Fără să scoată vreun cuvânt, Rosie s-a strecurat în pat, lângă mine. Din cauza greutății adiționale, provenită de la Bud și de la sistemul lui/ei de sprijin, se mișca altfel decât înainte: se lăsa pe spate, ca să se folosească de avantajul celei de-a treia hemivertebre pe care femeile o au tocmai în acest scop. Mi se părea că ar fi trebuit să-mi ceară acordul să mi se alăture, de vreme ce mie nici nu-mi trecuse prin minte să fac asta după ce ea se mutase în birou. Totuși, n-am obiectat.

Rosie m-a înlănțuit cu un braț, iar eu m-am gândit c-ar fi trebuit să pun în congelator un stoc de urgență de brioșe cu afine. Spre surpriza mea însă, ritualul preliminar nu a fost necesar.

Dimineață, am dormit peste ora de trezire automată. Rosie era încă alături de mine. Avea să întârzie la seminarul de sâmbătă.

— Nu trebuie să pleci, mi-a spus ea.

I-am analizat fraza. Rosie îmi oferea o opțiune. Dar nu sugera că intenționează să renunțe la planul de a se întoarce în Australia. Nu spunea „Vreau să rămâi acasă“.

Mi-am pregătit o geantă cu lucruri și, după mai bine de o oră în care am desenat cu multă acuratețe o imagine a lui Bud pe plăcile de faianță cu numărul 31, am luat metroul și am plecat la Dave.

Când Sonia s-a întors acasă, după ce-și vizitase părinții, i-a cerut lui Dave să mă ducă înapoi la apartamentul meu. Cu mașina. Și imediat. Dave mă ajutase deja să mă mut în biroul

lui, care era și viitorul dormitor al bebelușului care urma să se nască peste zece zile, amenajările fiind în curs.

— E gravidă, mi-a spus Sonia. Toate trecem prin diverse stări. Nu-i așa, Dave?

Sonia s-a întors spre mine.

— Nu poți s-o părăsești doar pentru că v-ați certat. E treaba ta să faci în așa fel încât relația să meargă înainte.

M-am uitat la expresia lui Dave. Prietenul meu părea surprins. Orice psiholog, inclusiv Rosie, ar spune că succesul unei relații de cuplu cade în sarcina ambilor parteneri.

— Nu ne-am certat. Am fost la terapeut. E clar că exercit o influență negativă asupra lui Rosie. Care se întoarce în Australia. Acolo o să fie sprijinită așa cum trebuie.

— *Tu* o s-o sprijini așa cum trebuie.

— Nu sunt potrivit pentru rolul de tată.

— Dave! Du-l pe Don acasă. Ajută-l să rezolve problema.

Era 7:08 p.m. când am ajuns la apartament. Gene era acasă, întrucât viața lui socială cu Inge se încheiase.

— Unde-ai fost? m-a întrebat el. N-ai răspuns nici la telefon.

— E în geantă. Am fost la Dave. Acum locuiesc cu Dave.

— Unde-i Rosie?

— Am presupus că e aici. De obicei, sâmbăta ajunge acasă înainte de ora 1:00 p.m.

I-am explicat întreaga situație. Gene era de acord cu Sonia: trebuia ca eu și Rosie să încercăm să ajungem la un numitor comun și să ne împăcăm.

— Am încercat să fac relația să meargă, i-am comunicat. Cred că și Rosie a încercat. Problema ține de personalitatea mea.

— Don, Rosie e gravidă cu copilul tău. Nu poți să-i lași baltă.

— Conform teoriei tale, femeile caută un tată biologic cu cele mai bune gene, dar fac o alegere separată cu privire la persoana care vor să le crească progenitura.

— Don, ia-o încet! Așa cum i-am zis și lui Dave: asta-i doar o teorie. Prioritatea numărul unu este s-o găsim pe Rosie. Probabil că stă prin vreun bar, unde-și îneacă amarul.

— Crezi că ar bea alcool?

— Tu n-ai bea?

— Eu nu sunt gravid.

Dacă Gene avea dreptate, ne aflam într-o situație de urgență. Poate că Rosie lăsase vreun indiciu în birou.

Am intrat și am văzut calculatorul, care rămăsese pornit. Pe ecran era un mesaj pe Skype. De la o persoană cu numele 34. Fusul orar corespundea celui din Melbourne, Australia:

Ți-am spus c-o să fiu aici. Fii puternică. Te iubesc.

Te iubesc! Am deschis aplicația și m-am uitat la conversația anterioară:

Totul s-a dus pe apa sâmbetei. Între mine și Don totul s-a terminat.

Ești sigură?

Ești sigur că încă mă mai vrei? Cu tot cu copil și așa mai departe?

Rosie a intrat în casă. Nu părea să fie beată.

— Salut, Dave! Don, ce faci în camera mea?

Era evident ce făceam.

— Ai pe altcineva? am întrebat-o.

— Acum, că mă întrebi, da.

Rosie s-a întors cu spatele la mine și la Dave și a început să privească pe fereastră.

— Spune că mă iubește. Și cred că și eu simt același lucru pentru el. Îmi pare rău, dar m-ai întrebat.

Tipare repetitive. Mama lui Rosie se culcase cu un bărbat și se măritase cu altul, care-i rămăsese fidel în ciuda faptului că amândoi credeau că Rosie e copilul primului bărbat. Rosie mă mințise, așa cum și eu o mințisem pe ea. Și, fără îndoială, din același motiv: ca să nu mă facă să sufăr.

M-am urcat în mașina lui Dave, care m-a dus înapoi la apartamentul lui. Auzise discuția. Nici unul dintre noi nu găsea nimic util de spus. În ciuda plauzibilității – posibil chiar a inevitabilității – a ceea ce tocmai aflasem, eram stupefiat. Nu aveam nici o îndoială cine era celălalt bărbat: Stefan. Partenerul de studiu al lui Rosie, tipul ăla cu o atractivitate convențională. Soția mea recunoscuse că individul o curtase în Melbourne, înainte ca noi doi să devenim un cuplu. Când îl cunoscusem eu, Stefan avea treizeci și doi de ani, deci acum probabil că avea treizeci și patru. Rosie îl alesese în locul meu ca s-o ajute cu statisticile. Iar acum îl alesese ca s-o ajute să-l crească pe Bud. Îl consideram destul de prost încât să folosească un șir de personaje instabile ca identificatori.

30

Biroul lui Dave, transformat acum în dormitorul meu, era un dezastru! Masa de lucru era acoperită cu acte, teancul de șapte tăvițe de documente dădea pe-afară de hârtii, iar cutiile din carton cu separatoare, pe care le folosise pe post de dulap, se aflau în pericol să se destrame din pricina presiunii interne. Îmi era acum clar de ce afacerea prietenului meu nu mergea bine.

Cursurile se încheiaseră pe anul respectiv. Analiza datelor din cadrul proiectului cu șoarecii era realizată cu pricepere de Inge, iar prezența mea nu mai era necesară în Proiectul Mamelor Lesbiene. Ar fi fost o perioadă ideală pentru activități împreună cu Rosie. În loc de asta însă, aveam timp liber din belșug. Ca atare, m-am oferit ca voluntar în rolul de funcționar responsabil cu cartoteca.

Dave era destul de disperat încât să-i încredințeze afacerea unui genetician cu aversiune față de administrație. Iar eu căutam orice care să-mi împiedice creierul să creeze imagini cu Rosie și Numărul 34.

— Copiile facturilor merg în dosarul ăsta, mi-a comunicat Dave.

— Dar le ai deja în calculator. Nu are nici un rost să le printezi.

— Dacă explodează calculatorul?

— Atunci, în mod evident, apelezi la backupul arhivei.

— Backup?

A fost nevoie de doar două zile de muncă asiduă, omițând pauzele de masă, ca să remediez sistemul.

— Unde sunt dosarele? m-a întrebat Dave.

— Pe calculator.

— Și dosarele fizice, de hârtie?

— Le-am distrus.

Prietenul meu a părut surprins. De fapt, șocat. Corecție: devastat.

— O parte dintre documentele alea erau de la clienți: comenzi, autorizații, schițe. Toate chestiile astea se fac pe hârtie.

I-am indicat funcția de scanare a aparatului pe care-l achiziționasem cu 89,99 de dolari și i-am identificat problema rămasă.

— Tu-ți creezi facturile individual. N-ai o aplicație pentru asta?

— E greu de folosit.

Mie mi se întâmplă rareori să găsesc programe de calculator care să mi se pară greu de folosit, însă mă confruntasem cu câteva probleme privind regulile de contabilitate – asta pentru că nu sunt contabil. În timp ce Dave lucra, am rugat-o pe Sonia să-mi dea o mână de ajutor profesional, mai ales că acum, în așteptarea momentului nașterii, ea își întrerupsese serviciul. Sonia nu era

familiarizată cu software-ul respectiv, dar a reușit să-mi răspundă la toate întrebările legate de contabilitate.

— Nu pricep de ce Dave nu mi-a zis să-l ajut la treaba asta. Întotdeauna-mi spune că totul e sub control, dar, în mod evident, totul *nu e* sub control.

— Bănuiesc că după ce te-a mințit o dată – ca să te scutească de stres – i s-a părut din ce în ce mai dificil să-și recunoască minciuna. O minciună pe care a întreținut-o multă vreme.

— Cuplurile căsătorite n-ar trebui să aibă secrete. I-am spus asta lui Dave, mi-a zis femeia care-și asumase rolul de studentă la medicină de origine italiană și care-mi ceruse să nu-i spun nimic despre asta lui Dave, pentru că Dave e genul care-și face griji din orice.

— Poți să-mi printezi registrul cu datorii vechi? m-a întrebat Sonia după ce sistemul fusese configurat, iar datele fuseseră introduse. Vreau să știu câți bani ni se datorează.

Raportul era disponibil în meniu.

— La zi, 418,12 dolari.

— Și datoriile care au depășit scadența?

— 9245 de dolari, din patru facturi. Toate emise cu peste 120 de zile în urmă.

— Dumnezeule, a exclamat Sonia. *Dumnezeule!* Nu mă mai mir că Dave n-a vrut să cumpărăm cărucior pentru copil. Dacă au trecut patru luni, înseamnă că e o problemă cu lucrarea. Poți să-mi arăți facturile? Alea care au depășit scadența?

— Sigur!

Sonia s-a uitat la monitor câteva clipe, după care a arătat cu mâna spre telefonul integrat în aparatul 4 în 1 nou achiziționat.

— Funcționează?

— Firește!

Sonia a stat la telefon cincizeci și opt de minute, apelând la o varietate de tactici care, după cum părea, aveau drept scop să inducă sentimentul de vinovăție, de milă, de teamă sau, într-unul dintre cazuri, doar de conștientizare. Era incredibilă. După ce a încheiat convorbirea, i-am spus exact asta.

— Mi-am petrecut jumătate din viață făcând chestia asta pentru oamenii care au intrat în datorii când au încercat să facă un copil. E ceva ce înțeleg foarte bine. Prin comparație, asta e floare la ureche!

— O să plătească?

— Pentru barul de vinuri de pe West 19th o să trebuiască să le mai dau un telefon și proprietarilor. De când a lucrat Dave acolo, s-au schimbat proprietarii și se pare că fostul a lăsat lucrurile varză. Dar ceilalți trei sunt în regulă. N-aveau nevoie decât de un mic imbold.

Sonia a abordat subiectul cu subtilitate în timpul cinei.

— Am nevoie de niște bani ca să-mi plătesc cardul de credit. Tu ai ceva?

— Nu chiar acum, i-a răspuns Dave. Aștept să-mi intre niște bani. Toți se mișcă încet, dar treaba merge bine.

— Câți bani ai zis că ni se datorează?

— Mulți, a fost răspunsul lui Dave. Nu-ți face griji.

— Ba *îmi fac*. Dacă avem nevoie de bani, atunci, după ce nasc, aș putea să mă întorc la lucru. Cu jumătate de normă.

— Nu e nevoie să faci asta. Trebuie doar să-mi intre banii.

— Spune-mi câți bani ne sunt datorați și hotărăsc eu.

Dave a ridicat din umeri.

— Știi cum sunt eu! Nu țin evidența exact. Douăzeci, treizeci de mii. Suntem în regulă.

A doua zi dimineață, Sonia era furioasă din cauza lui Dave – nu *pe* Dave, pentru că el plecase la serviciu devreme. Așa că și-a vărsat nervii pe mine.

— E plecat toată ziua și jumătate din noapte și nu câștigă nici un ban. Oare chiar muncește? Poate se duce la bibliotecă, ca tipii ăia care și-au pierdut slujbele și nu pot să le zică nevestelor. Don, asta se întâmplă cu Dave?

Era puțin probabil. Dave discuta cu mine despre serviciu. În detaliu. Părea să aibă de muncă din belșug, dar poate că nu cerea suficient de mulți bani sau mințea în legătură cu nivelul de satisfacție al clienților. Mă mai înșelasem și înainte în privința prietenilor mei. Încă nu eram sigur dacă un element central al identității lui Gene era fals. Claudia era angajată într-o relație cu Simon Lefebvre. Iar Rosie era îndrăgostită de alt bărbat.

— Dacă trebuie să mă întorc la muncă, atunci Dave poate să rămână acasă și să vadă de copil. Poate că asta o să-l oblige să se intereseze de el.

M-am retras în biroul prietenului meu și-am început să analizez problema. O posibilitate era ca Dave să nu fi înregistrat toate facturile pe calculator. Ceea ce se întâmplase deja, dar corectasem eu eroarea. Nu fusese însă vorba decât despre două facturi mici. Gândindu-mă în continuare la aspectul ăsta, mi-am dat seama că era ciudat că Dave înregistrase facturile aproape până la zi.

În clipa respectivă, mi s-a aprins un beculeț metaforic. Explicația cea mai evidentă nu era aceea că Dave fusese

neobișnuit de conștiincios în privința unui unic aspect al administrării afacerii. Nu! Dave fusese întotdeauna un tip neglijent. Pur și simplu, nu-și facturase lucrările deloc.

Am deschis fișierul cu documentele de lucru scanate și-am început să le corelez cu facturile. Aveam dreptate! Majoritatea lucrărilor nu fuseseră introduse în calculator, deci nu fuseseră nici facturate. Exista o limită cu privire la ceea ce puteam să fac astfel încât să corectez situația. Conceperea facturilor îmi impunea niște cunoștințe de contabilitate pe care nu le aveam. Dacă făceam greșeli de facturare, Dave putea fi perceput ca incompetent sau ca escroc.

Din fericire, aveam acces la un contabil calificat. Eu și Sonia am lucrat până la 3:18 p.m. ca să concepem facturi: taxele datorate statului variau, facturile pentru mâna de lucru și pentru materiale trebuiau înregistrate separat, iar Dave consemnase o mulțime de adaosuri și de reduceri fără noimă.

Sonia făcea comentarii care treceau de la compătimire la critică:

— Doamne, chestia asta-i așa de complicată! Nici nu mă mir c-a lăsat-o deoparte.

Sau:

— Opt mii de dolari! De-acu’ trei luni!

Sau:

— Trăim din bani de la George. Dave e un idiot!

Când am terminat, aveam în față un teanc de plicuri gata să fie puse la poștă, iar numeroase alte facturi le trimiseserăm prin e-mail.

— Arată-mi prima dată totalul creditorilor. Vreau să știu câți bani datorăm înainte să mă entuziasmez prea tare.

Am verificat: 0,00 dolari.

— Acesta e Dave al tău, a remarcat Sonia. Nu avem bani de mâncare, dar nici un producător de frigidere n-o să aibă vreo problemă financiară din cauza lui Dave Bechler. Acum poți să-mi arăți și totalul datornicilor. Mi-a fost prea frică să adun sumele.

— 53.216,65 de dolari, i-am răspuns. Estimarea lui Dave, de douăzeci până la treizeci de mii de dolari, a fost incorectă. Iar suma e redusă pentru că două dintre facturile pentru care ai dat tu telefoane au fost plătite deja on-line.

Sonia a început să plângă.

— Sperai să fie mai mulți bani? am întrebat-o.

Acum prietena mea râdea și plângea simultan. Cum poți să interpretezi o astfel de etalare de emoții?

— Mă duc să fac o cafea ca să sărbătorim, mi-a comunicat ea. O cafea adevărată.

— Ești gravidă.

— Ai observat?!

Ar fi fost imposibil să nu observ. Sonia era uriașă. Necesitatea gestului meu de a-i reaminti că trebuie să-și modereze consumul de cafeină nu putea să fie mai evidentă.

— Câte ai băut azi?

— Sunt italiancă. Beau cafea *tutto* timpul, a râs prietena mea.

— Eu o să beau ceva alcoolic cu Dave, când o să ajungă acasă.

Țineam cu Dave, de la distanță.

— Dave e de vină!

Părea că Sonia încetase să mai plângă.

— Don, mi-ai salvat viața!

— Incorect. Eu…

— Știu, știu. Don, când ai zis că un terapeut ți-a spus că nu ești potrivit pentru Rosie, n-am putut să te întreb de față cu Dave, da' nu te refereai la Lydia, nu-i așa?

Limba engleză e enervantă fiindcă nu are răspunsuri clare la întrebări adresate în formă negativă. Simpla adăugare a termenului echivalent cuvântului francez *si* (*Ba da*, mă refer la Lydia.) ar fi rezolvat problema. Însă probabil că Sonia mi-a „citit" expresia de pe chip, fiindcă n-a mai fost nevoie de nici un răspuns verbal.

— Don, Lydia nici măcar n-o cunoaște pe Rosie. Ea mă cunoaște *pe mine*.

— Asta e problema. Am primit aprobarea de paternitate împreună cu tine, nu împreună cu cineva ca Rosie. Lydia a descris-o perfect pe Rosie.

— Vai, Doamne, Don, faci o greșeală groaznică!

— Urmez cel mai bun sfat disponibil. Un sfat obiectiv și profesionist bazat pe cercetări științifice.

Sonia nu voia sub nici o formă să accepte dovada clară care indica faptul că Rosie nu mă voia, dovadă care se adăuga evaluării realizate de Lydia.

— Tu vrei ca mariajul ăsta să meargă sau nu? m-a chestionat prietena mea.

— Tabelul meu a identificat…

Am interpretat expresia de pe chipul Soniei ca *nu vreau să aud nimic despre nenorocitu' ăla de tabel. Tu, din punct de vedere emoțional, ca om matur, vrei să trăiești pentru tot restul vieții cu Rosie și cu Bud sau vrei să lași un calculator să ia hotărârea asta pentru tine, tocilar demn de milă ce ești?!*

— Vreau să meargă. Dar nu cred…

— Gândești prea mult! Invit-o în oraș la cină și discută cu ea.

31

În total, eu, Gene și Inge aveam șapte conexiuni la site-ul Momofuku Ko: câte un notebook și un telefon mobil fiecare, plus desktopul din biroul meu de la Columbia. Tocmai tastam instrucțiunile, calculate astfel încât să ne maximizeze șansele de a obține o masă odată ce lista cu rezervări se deschidea.

Gene susținuse ideea Soniei de a o invita pe Rosie la o cină în oraș.

— Indiferent dacă poți sau nu să îndrepți lucrurile, veți fi părinții unui copil. Rosie nu pare să aibă mulți alți prieteni în afara mamei evreice cu care s-a văzut în fiecare zi.

Am presupus că se referă la Judy Esler.

În cursul primei noastre vizite la New York, cu un an și opt luni mai devreme, Rosie aranjase o cină la Momofuku Ko, iar aceea fusese cea mai bună masă din viața mea. Rosie fusese la fel de impresionată ca mine.

La 10:00 a.m., am dat clic pe butonul de rezervări. Imediat, pe ecran au apărut perioadele de timp proaspăt disponibile și, conform planului, fiecare dintre noi a selectat alte ore pentru rezervare.

— S-a dus, a anunțat Gene.

Cineva deja ocupase respectivul interval orar.

— Încerc varianta doi.

— Și-a mea s-a dus, a spus Inge.

— Am ratat-o și pe-asta, a zis Gene.

— S-a dus, ne-a comunicat Inge.

Și încercările mele primiseră mesaje negative. Eșuaserăm – bieți oameni care încercaseră să rezolve o sarcină mai bine gestionată de un software.

Am dat refresh paginii. Era posibil ca o altă persoană, care apelase la aceeași strategie ca noi, să fi prins rezervări multiple, iar acum să renunțe la una dintre ele. Am dat din nou refresh paginii. Ghinion!

— Aia ce-are? m-a întrebat Inge, arătându-mi cu mâna ecranul la care se uitase peste umărul meu.

Mă concentrasem pe intervalele orare proaspăt disponibile, de peste zece zile, și nu observasem o singură oră nerezervată, pentru 8:00 p.m., în ziua în curs. Probabil că disponibilitatea respectivă îmi fusese la îndemână tot timpul. Am dat clic pe ea, iar programul de rezervare mi-a răspuns cu un mesaj în care mi se solicitau detaliile cardului de credit. Aveam o rezervare pentru două persoane chiar în seara aia!

— Crede-mă, mi-a spus Gene. Rosie nu și-a făcut alte planuri. Dar, ca să fim siguri, o s-o împiedic zicându-i că ia cina cu mine, după care poți să apari tu și s-o surprinzi.

— Ce-a pățit cămașa ta? m-a chestionat Sonia.

— Un accident la spălat.

— Arată de parc-ai vopsit-o cu tehnica nodurilor. Nu poți să ieși în lume așa cum arăți acum!

— E foarte puțin probabil ca restaurantul să-mi refuze intrarea. Dacă aș avea cămașa murdară, dacă n-aș fi spălat-o

sau…

— Nu-i vorba de restaurant. E vorba de Rosie.

— Rosie mă cunoaște.

— Atunci a venit timpul să fii nițel mai puțin previzibil. În sensu' bun.

— O să împrumut…

— N-o să împrumuți nici o cămașă de la Dave. Tu te-ai uitat la el în ultima vreme?

Proiectul prietenului meu de scădere în greutate mergea la fel de prost ca mariajul meu.

În drum spre apartament, am făcut un ocol pe la Bloomingdale's. Existau și alte magazine cu haine pentru bărbați, mai apropiate de ruta mea, dar ar fi fost ineficient să mă învârt prin locuri necunoscute. Abilitățile remarcabile ale vânzătorului au avut următorul rezultat: o pereche nouă de jeanși, care să reflecte modificarea de măsură în talie. Estimam că actualul meu indice de masă corporală era de douăzeci și patru, ceea ce indica o creștere de două puncte. O situație complet neașteptată. Faptul că revenisem la una dintre versiunile Sistemului Standardizat de Masă însemna că rația de carbohidrați era din nou gestionată cu atenție. Nivelul exercițiilor fizice – alergat, mers cu bicicleta și orele de arte marțiale – fusese constant, iar kilojoulii adiționali ar fi trebuit să se consume datorită temperaturilor scăzute. Totuși, câteva secunde de reflecție mi-au fost suficiente ca să identific factorul variabil: alcoolul. Aveam acum încă un motiv pentru care să reduc consumul de băuturi spirtoase.

În timp ce mă deplasam pe jos către bloc, un bărbat cam de vârsta mea se apropia din sens opus cu câte o cafea în fiecare

mână. Individul mi-a surâs și a așteptat să introduc codul de acces de la intrarea în clădire. Laboratoarele din universitate și sălile cu calculatoare sunt securizate cam în același mod, iar pregătirea obligatorie pe care o primisem acoperise exact acest scenariu.

— Dă-mi voie să-ți iau una dintre cafele, i-am spus bărbatului. Ca să-ți introduci codul de acces propriu, iar eu să nu fiu complice la violarea sistemului de securitate.

— Nu te obosi, mi-a răspuns tipul. Nu merită să strici uleiu' pe candelă când poți să aprinzi becu'!

Și a dat să se îndepărteze.

Părea că zădărnicisem o tentativă de intrare prin efracție. Dacă nu alertam poliția, bărbatul cu pricina avea să se întoarcă și să profite de un locatar mai puțin vigilent. Individul putea să fie un criminal, un violator sau o persoană care să încalce, fără teamă de consecințe, una dintre numeroasele norme interne ale imobilului. Iar Rosie se afla în bloc!

Când mi-am desprins telefonul de la curea, ca să sun la 112, în minte mi-a răsărit o altă posibilitate. Accentul bărbatului îmi era familiar, ca și comparația metaforică legată de variantele de iluminare. Așa că i-am strigat tipului:

— Ai venit în vizită la George?

Tipul s-a întors.

— Cam asta era ideea.

— Poți să apeși pe butonul de apel al interfonului. George stă la ultimul etaj.

— Știu. Da' voiam să-i bat direct în ușă.

— E mai bine să folosești butonul de apel. În felul ăsta, dacă nu vrea să te primească, nu trebuie să deschidă ușa.

— Bine gândit.

Luasem decizia corectă. Era ușor să uiți că George e o vedetă rock sau, cel puțin, o fostă vedetă rock, deci că era foarte probabil să fie căutat de vânători de autografe și de alți urmăritori obsedați.

— Ești fan al trupei Dead Kings? m-am interesat.

— Nu prea. Mi-a ajuns cât i-am auzit în copilărie. George e taică-miu.

Capacitatea mea de recunoaștere facială lasă de dorit, iar oamenii tind să supraidentifice tipare din pricina riscului și mai crescut de a nu reuși să le recunoască. Exista însă o asemănare clară între fața subțire și alungită, cu nas acvilin a băiatului și aceea a lui George.

— Tu ești dependentul de droguri?

— Cred că mai corect aici e *dependent în recuperare*. Eu sunt George.

— Și pe tine te cheamă tot George? am spus.

— De fapt, eu sunt George al IV-lea. Chestia asta cu numele a început cu străbunicu'. Deci babacu' meu e George al III-lea. Îl știi?

— Corect.

— Se potrivește, așa-i? Nebunia lui George al III-lea. Iar eu sunt George al IV-lea, Prințul Regent. Așa-mi ziceau cei din familie: Prințul.

Era posibil ca Prințul să fie un impostor, un vânător de autografe inventiv, dar eram convins că, la nevoie, puteam să-l apăr pe George de individ. Asta presupunând că nu era înarmat.

— O să verific dacă nu ai cumva vreo armă, după care o să te conduc sus, i-am comunicat.

Formularea mi s-a părut firească, deși era posibil să fi fost preluată mai curând din zona divertismentului decât din experiență directă.

Prințul a râs.

— Glumești, nu?

— Aici suntem în America, i-am răspuns pe un ton care speram să fie autoritar.

Și l-am pipăit ca să-l verific. Tipul era curat.

George ori nu era acasă, ori nu răspundea. Era 7:26 p.m. și trebuia să-mi rezerv treizeci și cinci de minute pentru drumul până la restaurant.

Dar nu puteam să-l las pe Prinț în clădire nesupravegheat.

— Propun să-i telefonăm tatălui tău.

— Nu-ți bate capul! N-am de gând să mai fiu pe-aici după ziua de mâine. Am trecut așa, la plezneală.

— Dacă spune nu, rezultatul e același ca în cazul în care pleci. N-o să-ți vezi tatăl.

— Nu-i același lucru. Nici pe departe. Dar dă-i bătaie!

George nu răspundea nici la telefon.

— Atunci o iau la picior, mi-a comunicat Prințul.

— Să-i transmit lui George vreun mesaj?

— Spune-i că n-a fost vina lui. Fiecare e responsabil pentru propria viață.

Nu voiam să-l las pe Prinț să plece. George păruse supărat din cauza răului pe care i-l făcuse fiului și i-ar fi prins bine să audă direct de la Prinț că vina nu îi aparține. Însă nu exista nici o cale evidentă prin care aș fi putut să-l rețin pe fiu în clădire fără să rămân acolo și eu sau fără să încalc regulile de securitate.

— Îți recomand să te întorci mai târziu.

— Mulțam! S-ar putea să mă întorc.

Știam cu certitudine că Prințul minte și că nu avea să revină. Era un sentiment ciudat să fiu sigur de ceva, deși nu aveam la dispoziție vreo dovadă concretă. Probabil că existase o informație pe care o procesasem inconștient. Mă străduiam încă să identific informația, când am ciocănit la ușa propriului apartament.

Ușă care a fost deschisă de Rosie – și soția mea arăta incredibil de frumoasă. Se machiase și tocmai se dăduse cu parfum, iar rochia strâmtă se mula pe noile ei forme. Gene stătea în picioare lângă ea.

Rosie a zâmbit.

— Bună, Don! Ce faci aici? Credeam că ies la masă cu Gene.

Și soția mea a zâmbit din nou.

— Așa e, i-am răspuns. Trebuie doar să verific berea. Nu există însă nici un semn de inundație. Inspecția e încheiată.

Am dat fuga înapoi la lift, strecurându-mi piciorul prin deschizătura ușii, înainte ca aceasta să se închidă. Gene a venit după mine.

— Ce mama dracului, Don?! Unde te duci?

— E o urgență! Nu sunt disponibil. Rosie se aștepta să meargă la masă cu tine. Schimbarea îi e limpede.

— N-o duc pe Rosie la Momofuku Ko.

N-aveam timp de dezbateri.

Ajuns la parter, m-am uitat în susul și-n josul străzii și l-am văzut: Prințul era pe trotuar și tocmai chema un taxi. Am început să alerg după el tocmai când o mașină a tras la bordură, dar am ajuns la timp ca să-l trag pe fiul lui George și să-l împiedic să urce în vehicul. Șoferul nu s-a bucurat de

intervenția mea și-am sfârșit cu Prințul în brațe, în timp ce taxiul a demarat.

— Ce mama dracului?! a exclamat băiatul, exprimându-și surpriza în aceiași termeni ca Gene.

— Vreau să te invit la masă, i-am comunicat. La Momofuku Ko. Cel mai bun restaurant din lume. Asta cât așteptăm ca tatăl tău să se întoarcă acasă.

Făcusem conexiunea în clipa în care Rosie deschisese ușa și mă uimise cu frumusețea ei. Fusesem inundat de un val de durere, conștientizasem că am să o pierd și, în consecință, avusesem sentimentul că, pentru mine, viața nu are să mai merite trăită. Acestea erau o emoție extremă și o concluzie irațională și ambele ar fi trecut, așa cum se întâmplase când aveam douăzeci de ani, când privisem în abisul depresiei și izbutisem să scap. Asta e ceea ce recunoscusem în ființa Prințului. Băiatul era pe marginea prăpastiei. Îmi spusese că n-are să mai fie „pe-aici după ziua de mâine“.

M-am încrezut în talentele mele cele mai puțin solide când m-am hotărât să-l urmez. Era posibil să pierd ultima mare ocazie de a-mi salva căsnicia. Eram convins că Rosie sau Gene mi-ar fi spus c-am înțeles greșit. Dar riscul asociat cu o eroare era prea ridicat.

I-am dat drumul Prințului.

— Trebuie să-mi explici înainte să mă duci oriunde, mi-a zis el. Cine ești?

— Îți explic în timp ce mergem. Prioritatea acum este să prindem metroul. Rezervările sunt anulate la cincisprezece minute după ora de sosire programată.

Încercam să găsesc o modalitate prin care să-mi dau seama dacă ipoteza depresiei, pe care mi-o formulasem în minte, era

corectă – fără să pun întrebarea asta direct. Am încercat să regăsesc structura mentală pe care o avusesem eu însumi în perioadele proaste ca să decid ce tip de întrebare ar putea să genereze un răspuns sincer. Nu era deloc plăcut.

— Te simți bine? s-a interesat Prințul.

— M-au cotropit niște amintiri urâte, i-am spus. Odată am fost atât de deprimat, încât am luat în considerare varianta sinuciderii.

— Mie-mi spui?!

I-am trimis lui Gene un SMS, în care i-am comunicat că am să mă folosesc eu de rezervare – asta pentru cazul în care s-ar fi răzgândit și-ar fi vrut să meargă cu Rosie la restaurant. Eu și Prințul am ajuns la destinație cu douăsprezece minute întârziere, mai având deci încă trei minute până la limita acceptată. Aș fi preferat să iau masa cu Rosie, dar problema ar fi fost că n-aș fi știut ce să spun. În ciuda încurajărilor primite din partea Soniei, tot nu aveam vreo soluție la Problema Mariajului.

Însă cina luată în compania Prințului a fost fascinantă.

— George mi-a spus că el te-a convins să iei droguri, ceea ce, finalmente, a rezultat în starea ta de dependență.

— Așa ți-a zis?

— Da.

— A fost cinstit. Atunci presupun că pot să-ți spun întreaga poveste.

Chelnerul a venit să ne ia comanda pentru băuturi. Prințul a cerut o bere. Se pare că programul de recuperare îi permitea consumul de alcool, așa că i-am recomandat în loc un sake, ca

alternativă mai compatibilă cu mâncarea. Pentru mine, am solicitat un pahar cu sifon.

— În esență, tata era prins în toată povestea asta cu rock-n-rollul, iar eu eram la polul opus. Cu excepția cântatului la tobe. Nu luam nici un fel de stimulenți artificiali.

Pentru ultima propoziție, Prințul a folosit o intonație non-standard, ca și când ar fi imitat un supererou de desene animate.

— Da' vorbesc serios! Iar el mi-a zis: „Nu poți să treci prin viață fără să te prăjești nițel. Fără să știi cum e". Iar eu eram așa un tocilar – știi la ce mă refer –, încât m-am hotărât că, dacă e să am o singură astfel de experiență, atunci ea trebuie să fie cea mai grozavă.

— Te-ai documentat în legătură cu drogurile?

— Știu, pare o tâmpenie!

Mie mi se părea absolut normal. M-am întrebat de ce alunecasem pe panta consumului de alcool și de cafeină fără să mă documentez serios în privința alternativelor – sau în privința impactului celor două. Ambele erau legale, dar legale erau și țigările. Cu siguranță că legalitatea era mai puțin importantă decât riscul de deces. Excepția o reprezentaseră amfetaminele, pe care le considerasem ca având un scop precis, țintit. I-am relatat Prințului experimentul pe care-l făcusem în studenție și povestea dezastrului de la examen, care fusese consecința experimentului respectiv.

— Profesorul mi-a arătat lucrarea pentru care solicitasem schimbarea notei și era incomprehensibilă. O aberație totală!

Prințul a râs.

— În orice caz, am decis că alegerea cea mai potrivită era LSD-ul – pentru calitatea experienței. Și pentru siguranță și

așa mai departe.

— Ai ales dietilamida acidului lisergic? Ca fiind drogul cel mai potrivit?

— Am luat o pastilă de LSD. Și știi cum zice lumea: că o singură doză nu dă dependență? Ei bine, eu sunt tipul pe care ar trebui să-l folosească în clipurile educaționale. Pentru că aia a fost cea mai grozavă, cea mai fantastică experiență din viața mea. Și nu mai voiam altceva decât s-o repet. Și știi ceva?

— Nu.

— N-am putut s-o mai repet. Mă rog, nimic n-a mai fost sigur. Am mai avut experiențe nasoale, am avut experiențe așa și-așa, am avut tot soiul de altfel de experiențe, după care am început să încerc și alte chestii. De fapt, am încercat de toate. De-a lungul unei perioade lungi de timp. Niciodată n-am mai avut parte de experiența aia după care tânjeam. Așa că am început s-o las mai moale. Și în punctul ăsta sunt acum. Singurul lucru pe care-l mai consum e asta.

Și Prințul și-a legănat ușor paharul cu sake. Eu nu mai beam alcool, ca urmare a deciziei pe care o luasem de curând. Era interesant să observ felul în care dispoziția Prințului se schimba pe măsură ce alcoolul își făcea efectul. Am realizat că probabil Rosie trecuse prin aceeași experiență când ne privise pe mine și pe Gene îmbătându-ne acum, că temporar ea era abstinentă.

— Deci ai rezolvat problema, am spus.

— Atâta doar că mi-am irosit cei mai frumoși ani din viață. N-am o parteneră, n-am copii, n-am serviciu.

— N-ai serviciu?

Dezastru!

— Ai nevoie neapărat de un serviciu. Celelalte lucruri sunt opționale, dar de serviciu ai neapărat nevoie.

— Sunt tobosar. Un tobosar bun. Știi câți tobosari buni există pe pământ? Am crezut c-o să prind o chestie aici, dar nu mi-a mers.

Mi-a vibrat telefonul. Era Gene.

Sunt cu Rosie la Café Wha? Tu unde dracu' ești?

I-am răspuns printr-un SMS, iar prietenul meu m-a invitat să mă alătur lui și lui Rosie. Mi-a *ordonat* să mă alătur lui și lui Rosie.

— Vrei să asculți niște muzică? l-am întrebat pe Prinț.

El continua să fie prioritatea mea numărul unu și, cu toate că starea emoțională părea să i se fi îmbunătățit simțitor, din proprie experiență știam că problema nu fusese rezolvată.

— De ce nu? Poate n-o să vină trupa și-o să cânt eu vreo două ore solo-uri la tobe.

I-am cerut prințului să tacă din gură. Trebuia să gândesc. Mersul pe jos e bun pentru gândire, ca și alte activități repetitive. Din păcate, plimbarea până în Greenwich Village a fost insuficient de lungă ca să genereze o soluție la problema Prințului.

Locul de întâlnire era la parterul clădirii. Când am deschis ușa, mi-am dat seama de ce, în mod necaracteristic, Gene alesese să-și petreacă seara ascultând muzică live. Pe partea din față a setului de tobe folosit de trupă erau imprimate cuvintele *Dead Kings*. În spatele setului de tobe se afla George.

M-am uitat la Prinț.

— Știai că e aici? m-a întrebat el.

— Nu. Ăsta e rezultatul interconectării umane.

Cu toate că-l mai auzisem de nenumărate ori pe George cântând la tobe, nu-l mai văzusem niciodată angajat în cea mai caracteristică activitate repetitivă a lui. O vreme, am rămas lângă ușă, privind. Prințul se uita la tatăl lui, iar eu îi căutam pe Rosie și Gene. Din pricina numărului mare de clienți, n-am izbutit să-i localizez.

I-am cerut părerea Prințului cu privire la competența tatălui său.

— E mai bun decât înainte.

— Mai bun decât tine?

— E bun pentru Dead Kings. Dar abilitățile tehnice nu sunt totul. Chestia e cum colaborezi cu ceilalți. Lumea l-a criticat pe Ringo, dar a fost un tobosar excelent pentru The Beatles.

Am rămas lângă intrare preț de încă trei melodii. În timp ce ascultam muzica, creierul meu a încheiat procesul de rezolvare a problemei. Mi-am notat în minte să nu-i mai critic atâta pe studenții care folosesc cărți când învață.

Interpretul vocal a anunțat o scurtă pauză. L-am văzut pe George îndreptându-se către o masă aflată în fața scenei. Părul roșu al lui Rosie era de neconfundat. I-am cerut Prințului să aștepte unde se afla și am pornit înspre masa cu pricina. George și Gene au fost încântați să mă vadă, Rosie, poate ceva mai puțin.

— E frumos că ai venit și tu, mi-a spus ea. Înțeleg că ai mâncat.

— Corect. Trebuie să vorbesc cu Gene.

— Sigur că da.

L-am tras pe Gene într-o parte și i-am explicat ce voiam să fac. Aveam o soluție teoretică, dar protocoalele sociale erau

prea complexe ca să fiu capabil să le pun în aplicare eu însumi. Firește însă că Gene n-a avut nici o ezitare.

— Eu mă duc să discut cu George. Tu du-te și discută cu cum-îl-cheamă.

— Prințul.

— Prințul. Așa! Don, fac asta cu două condiții. Prima: trebuie, *trebuie* să faci un efort să îndrepți lucrurile cu Rosie.

— Am făcut tot felul de eforturi.

— În seara asta n-a părut c-ai făcut vreun efort. A doua: trebuie să încalci o regulă.

Un fior m-a trecut prin tot corpul. Prețul lui Gene era foarte ridicat. Prietenul meu mi-a arătat cu mâna o pancartă: *Nu se fac sub nici o formă înregistrări sau fotografii.*

— Scoate-ți telefonul. Ăsta o să fie un moment epocal.

Gene s-a întors la masă. L-am văzut vorbind cu George, care a răspuns uitându-se disperat de jur împrejur. Sincronizarea fusese perfectă. Trupa se regrupa, iar George trebuia să urce din nou pe scenă.

Au cântat o piesă, apoi George, care avea propriul microfon, a făcut un anunț.

— Fiul meu se află aici în seara asta. Nu l-am mai văzut de foarte mult timp. Numele lui e tot George și, ultima dată când l-am ascultat cântând, era ceva mai bun decât mine.

Oamenii au aplaudat, iar Prințul i-a făcut tatălui cu mâna. George l-a chemat pe scenă, băiatul a refuzat, dar eu l-am împins de la spate și l-am informat că, dacă e nevoie, am să insist.

Prințul a pășit pe scenă, iar George i-a indicat că trebuie să-i ia locul în spatele tobelor. Trupa a început să cânte, iar eu și George ne-am așezat la masă, alături de Rosie și de Gene.

George era atent la scenă. Prințul părea priceput. Când piesa s-a încheiat, George a dat să se ridice. Mi-am lăsat pe masă telefonul, care rulase aplicația de înregistrare video din cauza căreia fusesem arestat, și m-am plasat în fața prietenului meu.

— Schimbul de roluri e permanent, i-am declarat. Prințul are nevoie de un serviciu, iar tu ai nevoie să scapi de tiparul repetitiv al croazierelor atlantice.

Am detectat o formă de rezistență.

— În plus, gestul ăsta compensează eroarea pe care ai comis-o și care, temporar, i-a distrus viața.

George s-a așezat la loc și și-a turnat vin roșu într-un pahar.

— Și, de vreme ce băiatul e un tobosar mai bun decât tine, clienții vasului de croazieră vor beneficia de un program artistic superior.

32

— Rosie. Trebuie să discut ceva cu tine.

Eram în vizită în apartamentul nostru ca să verific berea. Sistemul funcționa bine; înainte să plec din casă, nu-l verificasem decât o dată pe săptămână. Însă vremea era neobișnuit de caldă pentru luna decembrie și necesitatea de a-l vizita mai des avea noimă. De asemenea, profitasem de ocazie ca să desenez pe faianță diagrama lui Bud aferentă Săptămânii 32. Dezvoltarea lui sau a ei rămânea interesantă, în ciuda legăturii reduse a fătului cu viața mea. Dar, dacă ajunsesem până acolo, era logic să închei înregistrarea celor patruzeci de săptămâni.

— Don, am avut un motiv când am închis ușa. Nu mi-e deloc ușor când vii acasă de două ori pe zi.

Gene îmi indicase că, în prezent, Rosie nu era receptivă la o cină surpriză – sau chiar la o cină programată – sau la discuții în legătură cu relația noastră.

— Mă tem c-o să trebuiască să mai lași să treacă timpul, îmi comunicase prietenul meu.

Dar asta nu era o discuție legată de relația noastră.

— Am o întrebare legată de un proiect de cercetare. De vreme ce iei în considerare posibilitatea de a te întoarce la

psihologie, o s-o găsești interesantă.

— Asta o să decid eu.

I-am explicat lui Rosie Proiectul Mamelor Lesbiene. Orice reținere în a-l pomeni nu mai era relevantă. Venise timpul să dezvălui toate informațiile pe care le ținusem ascunse. Acesta era primul și cel mai puțin riscant dintre pași. Participarea mea la proiect nu era ilegală, lipsită de etică sau ciudată.

— Ăsta-i proiectul despre care ai mai început să-mi povestești o dată, așa-i? m-a întrebat Rosie. Dar n-ai mai revenit la el.

— N-am vrut să-ți invadez teritoriul.

— Adică n-ai vrut să-mi spui că-mi invadezi teritoriul.

— Corect. Problema este că nu vor să publice rezultatele.

— Și de ce crezi că nu vor să facă asta? m-a chestionat soția mea.

— Dacă aș fi știut răspunsul, nu te-aș mai fi trezit să te întreb.

— Ce părere ai despre oamenii care scot descoperirile științifice din context ca să-și pună într-o lumină bună propriile idei?

— Te referi la Gene? m-am interesat.

— Și la el. Femeile astea vor să demonstreze că două femei pot să crească un copil la fel de bine ca un cuplu heterosexual.

Rosie s-a ridicat în capul oaselor.

— Nu vor să publice un rezultat care demonstrează contrariul.

— Asta sigur înseamnă că vor să-și pună într-o lumină bună propriile idei.

— Nu la fel de mult ca un „dinozaur“ care-o să susțină că pruncii care n-au tată sunt văduviți. O problemă care mă

roade destul de mult în clipa asta. Deci nu te aștepta să fiu rațională pe subiect.

— Dar rezultatele nu indică necesitatea unui tată, am replicat. Ambele persoane care au în grijă copilul pot să-i crească nivelul de oxitocină. Atâta doar că un părinte neconvențional folosește o metodă neconvențională. Prevăd zero probleme pentru copil.

— Nu te aștepta ca și cei de la *Wall Street Journal* să vadă lucrurile la fel.

Mă întorsesem să plec, când Rosie a spus:

— Și, Don! Mâine zbor spre casă. Judy o să mă ducă la JFK. Am luat cel mai ieftin bilet. Și, dacă renunț la el, nu primesc banii înapoi.

Voiam să plec să verific din nou berea, înainte de cină, când Sonia m-a oprit.

— Mai așteaptă o oră și merg și eu cu tine.

— De ce?

— Mergem să ne întâlnim cu Lydia.

— Mi-a indicat că nu mai e disponibilă pentru consultații. Și e duminică. Duminică seara.

— Știu. Am sunat-o eu. I-am zis cu tu și Rosie – tu și cu mine – ne-am despărțit din cauza a ceea ce ți-a spus ea. A fost destul de surprinsă: era convinsă că ți-a explicat că e bine să rămâi cu mine – cu Rosie.

— Mi-a furnizat doar un sfat obiectiv.

— Ei, acum se simte responsabilă. A sărit calul și și-a dat seama de asta. Ne întâlnim cu ea la apartamentul tău. N-am putut s-o chem aici din cauza lui Dave. Lui i-am zis că te duc s-

o vezi pe Rosie înainte ca nevastă-ta să plece acasă. N-am pomenit nimic de Lydia. Evident.

— Dar cu Rosie ce facem?

— O scoate Gene în oraș.

— E și Gene implicat în chestia asta?

— Toată lumea e implicată, Don. Toți suntem de părere că tu și Rosie faceți o greșeală și, dacă nu vrei să asculți de altcineva decât de Lydia, atunci trebuie să-ți spună și ea asta. Eu o s-o încarnez pe Rosie – o să *fiu* Rosie – și Lydia o să ne zică să rămânem împreună. Și, când o să facă asta, tu o să rezolvi Problema Dezastrului din Căsnicie. Am vorbit pe limba ta?

Eu și Sonia am ajuns la apartament cu două minute înainte de ora la care trebuia să sosească și Lydia. Am realizat că Sonia nu mai fusese niciodată aici; nici nu-mi trecuse prin minte să-i invit pe ea și pe Dave la cină. Era probabil o eroare de natură socială.

— Dumnezeule, ce-i mirosu' ăsta?! a exclamat prietena mea. Cred c-o să vomit. Toată ziua m-am simțit groaznic.

— Miroase a bere. Avem o scurgere minoră, care e imposibil de accesat. Dave îl blamează pe muncitorul care a înlocuit tavanul.

Sonia a zâmbit.

— Atât de caracteristic pentru Dave! Rosie cum suportă mirosu'?

— Ființele umane se adaptează destul de rapid la mirosuri, i-am explicat. Doar de curând spălatul cu regularitate a devenit o convenție socială. Înainte însă, oamenii nu se spălau

cu lunile și nu aveau nici o problemă. Cu excepția bolilor, desigur.

Lydia a sosit la timp.

— Dumnezeule, ce-i cu mirosu' asta?! a exclamat ea.

— E miros de bere, a lămurit-o Sonia. Ființele umane se adaptează destul de rapid la mirosuri. Doar de curând spălatul cu regularitate a devenit o convenție socială.

— Presupun că igiena dintr-un sătuc italian nu se ridica la standardele din New York.

— Exact! Noroc că Don e obsedat de curățenie, altfel copilu'…

I-am aruncat Soniei o privire prin care voiam să-i reamintesc că se presupunea că ea e Rosie, care nu ar fi sărit în apărarea ciudățeniilor și care nu fusese crescută într-un sătuc italian cu igienă precară. Firește că nici Sonia nu crescuse într-un astfel de loc. Bănuiam că lucrurile aveau să devină în continuare și mai tulburi.

Apoi unul dintre cei doi George a început să bată la tobe.

— Asta ce e? s-a interesat Lydia.

Întrebarea era de înțeles, întrucât primele lovituri în tobe ar fi putut fi confundate cu focuri de armă. Dar sunetele au devenit mai ritmice, iar tobei i s-au alăturat o chitară bas și două electrice. De-acum răspunsul trebuia să fie evident pentru Lydia, ceea ce era foarte bine, întrucât oricum nu ar fi avut posibilitatea să-l audă pe cel furnizat de mine.

Preț de aproape trei minute, ne-am străduit să comunicăm prin intermediul unui limbaj al semnelor rudimentar. Am dedus că Lydia ne întreba „Cum o să poată să doarmă copilul?“, iar Sonia îi răspundea „Craniu, pa-pa, pasăre, cangur, nu, nu, nu, mâncat spaghete.“

Muzica s-a oprit. Sonia a zis:

— Mă gândesc să mă urc în avion și să mă întorc acasă, în Italia.

— Și dacă rămâi? Dacă tu și Don veți putea să depășiți neînțelegerea asta?

Le-am condus pe amândouă în camera lui Gene, acolo unde depozitasem cadoul de la tata.

— Vai, Doamne, e un sicriu! s-a minunat Lydia. Un sicriu transparent.

— Nu fi ridicolă, a apostrofat-o Sonia. Mi se pare că încerci să găsești motive ca să-l critici pe Don.

— Atunci ce-i asta? O navă spațială?

De fapt, pătuțul izolat fonic era incompatibil cu călătoriile în spațiu, căci era permeabil la aer. Mi-am setat alarma de pe telefon și, în clipa în care aceasta a început să sune, am pus telefonul în pătuț și am închis capacul. Sunetul a dispărut.

— Dar, dacă telefonul ar avea nevoie să respire, ar putea, i-am explicat Lydiei.

— Și dacă plânge?

— Telefonul?

Mi-am dat seama de greșeala comisă și i-am indicat microfonul și transmițătorul din pătuț.

— Rosie o să doarmă cu o pereche de căști. Eu o să folosesc dopuri de urechi, ca să nu fiu deranjat de bebeluș.

— Ce plăcut pentru tine, a comentat Lydia.

După care s-a uitat împrejur.

— Mai doarme cineva aici?

— Prietenul meu. Soția lui l-a dat afară din casă pentru comportament imoral și acum locuiește cu Rosie.

— În camera copilului.

— Corect.

— Rosie, a spus Lydia și Sonia și-a întors privirea spre ușă, înainte să realizeze că Lydia i se adresează ei.

— Tu nu ai nimic împotriva acestui aranjament?

Răspunsul Soniei a sugerat o stare de *disconfort* extrem. A plecat în sufragerie și-a început să se uite de jur împrejur disperată. Am pus diagnosticul de panică.

— Trebuie să mă duc la baie. Unde e baia? m-a întrebat, deși se afla în ceea ce se presupunea a fi propriul ei apartament.

Ne aflam chiar în fața băii-birou. I-am deschis ușa Soniei.

— În baie e un birou, a constatat Lydia când Sonia a închis ușa în urma ei.

Știam asta. Nu luasem biroul cu mine, în apartamentul lui Dave și al Soniei pentru că n-ar fi fost deloc practic să-l car cu metroul.

Am fost întrerupți de Sonia, care a strigat din baie:

— Am o problemă.

— Cu țevile? am chestionat-o.

Uneori, când trăgeam apa clapeta bazinului se bloca.

— Cu țevile *mele.* Ceva e în neregulă.

Din punct de vedere social, e *extrem* de nepotrivit să intri într-o baie în care se găsește deja o persoană de sex opus cu care nu te afli în nici o relație de rudenie. Eram conștient de asta, însă comportamentul meu a fost justificat de probabilitatea ca problema în cauză să aibă legătură cu starea avansată de graviditate a Soniei. Bănuiam că i se declanșase travaliul.

Am pătruns în zona interzisă, iar Sonia mi-a explicat problema. Descrierea simptomelor era clară.

— Ce faci? m-a întrebat Lydia. E totul în regulă?

— Dau un telefon, i-am răspuns. Nu.

— Ce s-a întâmplat?

— Are prolaps de cordon ombilical. Am chemat o ambulanță. Problema n-ar trebui să necesite intervenție imediată dacă travaliul nu s-a declanșat.

— Vai, Doamne, a exclamat Sonia. Cred că a început.

Urmându-mi instrucțiunile, Lydia a însoțit-o pe Sonia în biroul lui Rosie, în vreme ce eu am târât încă o dată salteaua din dormitorul principal, pe care soția mea începuse iar să-l folosească. Aveam nevoie de spațiu de manevră. Sonia s-a întins pe saltea. Când telefonasem la 112, specificasem deja că situația e de urgență, deci nu mai avea nici un sens să repet apelul, încărcând astfel sistemul și provocând poate întârzierea preluării altor urgențe.

Sonia era extrem de agitată, aproape isterică.

— Vai, Doamne, am citit de chestia asta! Capul copilului strivește cordonul și întrerupe oxigenul, ah, rahat, rahat, rahat…

— E un scenariu posibil, i-am replicat.

Mă străduiam să adopt atitudinea potrivită față de pacient, adică exact lucrul care mă făcuse să nu mai iau în considerare o carieră în medicină.

— Șansele ca mama să decedeze sunt practic zero. Fără nici o intervenție, copilul e probabil să moară. Însă echipa de intervenție a fost deja chemată.

— Da’ dacă nu vine? *Dacă nu vine?*

— Apreciez că sunt capabil să realizez intervenția necesară. Am o experiență semnificativă în acest sens.

Am socotit că nu era necesar să menționez că, în cazul nașterii lui Dave Vițelul, nu intervenise și un prolaps de cordon ombilical.

— Ce experiență? *Ce experiență?*

Starea de isterie a Soniei părea s-o determine să rostească fiecare propoziție de două ori.

M-am străduit s-o liniștesc.

— Procedura este simplă. Va trebui să realizez o examinare.

Lucru pe care nu îl așteptam cu nerăbdare: gândul de a intra în contact intim cu o ființă umană de sex feminin, care-mi era o prietenă apropiată, îmi genera un val de aversiune, dar nu puteam să nu fac tot ce era posibil ca să asigur supraviețuirea bebelușului. Ar fi fost extrem de dezamăgitor dacă proiectul întins pe cinci ani al lui Dave și al Soniei ar fi eșuat în stadiul final. M-am străduit să mi-o închipui pe Sonia ca mamă a lui Dave Vițelul. Probabil că, mai târziu, aveam să mă confrunt cu un soi de stres posttraumatic.

Lydia se plimba de colo-colo, fără nici o țintă. Am diagnosticat o stare de anxietate.

— Don, știi ce faci acolo?

O atitudine complet nepotrivită față de pacient.

— Firește, firește!

Nu mai eram chiar atât de sigur, dar mă ghidam după principiul care dictează necesitatea de a le inspira celorlalți calm: trebuia așadar să susțin că sunt perfect încrezător în forțele proprii, asta chiar în detrimentul onestității. Eram pe cale să încep examinarea când am auzit ușa de la intrarea în apartament deschizându-se.

— Bună! Tu ești, Don?

Vocea îi aparținea lui Rosie. Gene o însoțea. Amândoi au rămas în picioare, în ușa biroului soției mele.

— Ce se întâmplă?

Le-am explicat problema.

— Trebuie să realizez o examinare.

— *Tu* trebuie să realizezi o examinare? m-a chestionat Rosie. *Tu* o s-o examinezi? Nu prea cred, domnule profesor. Toată lumea să iasă afară! Inclusiv tu.

Și m-a indicat pe mine.

— Slavă Domnului că ați ajuns la timp, le-a spus Lydia lui Gene și lui Rosie.

Soția mea ne-a dat pe toți afară și a închis ușa. După mai puțin de un minut, a redeschis-o, a ieșit din încăpere și a închis ușa la loc în urma ei.

— Ai dreptate, mi-a șoptit destul de sonor. Vai, Doamne, ce ne facem?! Obstetrică n-am studiat!

Am încercat să utilizez același șoptit sonor.

— Ai studiat însă anatomie.

— Ce dracu' e aia? Avem nevoie de cineva care să știe ce trebuie făcut. Acum!

— Eu știu ce trebuie făcut.

— Eu sunt studentă la Medicină, eu ar trebui să știu ce trebuie făcut.

Tonul lui Rosie indica alunecarea pe panta iraționalității.

— Acum se trimit la intervenții studenți la Medicină? l-a întrebat Lydia pe Gene.

Și ea părea panicată.

Sonia striga lucruri fără noimă. Gene avusese dreptate în privința italiencelor.

— Eu știu ce trebuie făcut, i-am repetat lui Rosie.

— Pe naiba! N-ai pic de experiență.

— Teoria va fi suficientă. Va trebui să-mi urmezi instrucțiunile.

— Don, tu ești genetician: habar n-ai de obstetrică.

Nu voiam să-i reamintesc lui Rosie incidentul care jucase un rol crucial în eșecul relației noastre, dar era mai important ca ea să aibă încredere în cunoștințele mele de obstetrică decât în abilitățile mele sociale.

— Heidi, de la cursul antenatal, a fost convinsă că sunt ginecolog.

Acum, că scăpasem de problema contactului interuman, mă simțeam calm. Apoi mi-am amintit de problema lui Rosie în legătură cu medicina aplicată la nivel fizic.

— Ai vreo problemă s-o atingi pe Sonia? am întrebat-o.

— Nu la fel de mare ca problema pe care aș avea-o dacă te-aș lăsa pe tine s-o atingi, domnule profesor. Tu doar zi-mi ce trebuie să fac!

Lydia s-a întors către Gene.

— Tu nu poți să intervii? Doar ești calificat, nu?

— Sunt profesor plin, i-a comunicat prietenul meu. Dar sunt nou în oraș. Eu și soția mea ne-am despărțit, iar Columbia mi-a făcut o ofertă pe care n-am putut s-o refuz.

Apoi i-a întins mâna.

— Gene Barrow.

L-am lăsat pe Gene să discute cu Lydia și am început s-o instruiesc pe Rosie în legătură cu procedura necesară. În esență, obiectivul este să împiedici capul fătului să apese pe cordonul ombilical. Dacă se impune, trebuie chiar să împingi capul copilului în spate. Ceea ce părea a fi dificil. Rosie repeta

întruna „Căcat!“, iar asta potența starea isterică a Soniei, ceea ce o determina pe Rosie să repete în continuare cuvântul „Căcat!“. Între timp, eu repetam informația că împreună suntem perfect competenți – lucru care a părut să aibă un efect pozitiv de scurtă durată asupra Soniei. Ar fi fost mai simplu dacă am fi putut să exclamăm, pe rând, „Vai, Doamne, o să moară!“, „Căcat! Ține-o să nu se mai miște!“ și „Nu te panica! Suntem stăpâni pe situație!“, cu câte o instrucțiune strecurată după cum era nevoie.

Din păcate însă, oamenii nu sunt calculatoare. Intensitatea conversației noastre a sporit. Sonia a început să urle și să se zbată, Rosie a început să strige „Ah, căcat!“, iar eu am dat să reinstaurez calmul coborând tonul vocii, dar crescându-i volumul. Eforturile noastre verbale au devenit însă irelevante în clipa în care trupa a reînceput să cânte.

După nu mai mult de nouăzeci de secunde, muzica s-a oprit totuși. După încă aproximativ treizeci de secunde, ușa de la birou s-a deschis. În cameră a intrat Gene, urmat de George al III-lea, de Prinț și de restul membrilor trupei Dead Kings, pe care îi cunoscusem în Greenwich Village, în noaptea Schimbării Gărzii. În afară de ei, în încăpere se mai aflau o femeie de aproximativ douăzeci de ani (cu indicele de masă în parametri normali; o estimare mai precisă mi-a fost imposibilă din pricina confuziei generale) și un bărbat în jur de patruzeci și cinci de ani, cu un aparat foto atârnat de gât. După câteva secunde, trei paramedici și-au făcut loc prin mulțime, aducând cu ei o targă.

— Ești doctor? a întrebat-o pe Rosie unul dintre paramedici (sex feminin, aproximativ patruzeci de ani, indice de masă în parametri normali).

— Da’ tu ești? i-a replicat soția mea.

Am fost impresionat. În cursul episodului muzical, starea emoțională a lui Rosie se transformase, trecând de la panică la profesionalism.

— Situația medicală se află sub control, am intervenit eu.

Și i-am furnizat ofițerului un rezumat rapid.

— Ați făcut o treabă excepțională, a remarcat femeia. De-aici încolo ne ocupăm noi de ea.

Și am văzut-o luându-i locul lui Rosie. Urmând procedura comportamentului față de pacient, i-am comunicat Soniei care e starea lucrurilor.

— Paramedicul pare să fie competent. Șansele ca bebelușul tău să supraviețuiască au crescut semnificativ.

Sonia voia ca Rosie și cu mine să mergem cu ea în ambulanță, dar unul dintre ceilalți paramedici (sex masculin, circa patruzeci și cinci de ani, indice de masă aproximativ treizeci și trei) ne-a asigurat încă și mai mult că totul va fi bine, într-o manieră foarte profesionistă, așa că Sonia le-a permis s-o ducă la mașină. Fotograful a făcut fotografii. Paramedicul supraponderal mi-a dat o carte de vizită cu adresa spitalului.

Lydia și-a făcut loc prin mulțime până a ajuns la mine.

— Nu te duci cu ea?

— Nu văd ce motiv aș avea. Paramedicii mi se par deosebit de competenți. Contribuția mea s-a încheiat. Intenționez să beau un pahar cu bere.

— Dumnezeeeeule! a exclamat ea. Tu chiar n-ai deloc sentimente.

Brusc, m-am înfuriat. Voiam să scap nu doar de Lydia, ci de întreaga lume alcătuită din oameni care nu înțeleg diferența

dintre controlul emoțiilor și lipsa lor și care fac o legătură complet ilogică între incapacitatea de a interpreta emoțiile altor persoane și încapacitatea de a resimți tu însuți emoții. E ridicol să crezi că pilotul care a aterizat cu avionul în siguranță pe fluviul Hudson își iubea soția mai puțin decât pasagerul care a intrat în panică. Mi-am recăpătat însă rapid controlul asupra stării de furie. Totuși, încrederea mea în calificarea Lydiei de a-mi da sfaturi se redusese.

Rosie mi-a întrerupt șirul gândurilor.

— Mă duc să fac un duș. Poți să-i dai pe toți afară?

Mi-am dat seama că nu executasem un ritual social de bază, acela al prezentărilor. În parte, din cauza faptului că nu-i cunoșteam pe unii dintre oamenii care sosiseră. Am început prin a umple ce goluri puteam.

— Lydia, aceștia sunt George al III-lea și Prințul, Eddie, Billy și Mister Jimmy. Băieți, Lydia e asistenta mea socială.

George i-a prezentat pe ziaristă (Sally) și pe fotograf (Enzo), care îi intervievaseră pe membrii trupei Dead Kings cu privirea la modificarea componenței.

— Cine a fost doamna? m-a întrebat George.

— Soția lui Dave.

— Ești în stare de șoc. Disociezi lucrurile, a intervenit Lydia. Încearcă să inspiri profund de câteva ori.

— L-a sunat cineva pe Dave? a vrut să știe George.

Uitasem de Dave. Pe care sigur îl interesa vestea.

Am așteptat ca băieții din Dead Kings și jurnalista să plece, după care i-am telefonat lui Dave. Lydia s-a dus în bucătărie și a umplut ceainicul. Am diagnosticat o stare de confuzie.

Dave a părut panicat.

— E bine Sonia? m-a întrebat.

— Riscul pentru Sonia a fost minim. Pericolul…

— Te întreb: E bine Sonia?

Trebuia să răspund la întrebarea lui Dave de mai multe ori. Se părea că se molipsise de sindromul repetării. Evident, răspunsul meu nu se schimba, așa că dialogul nostru semăna cu o eroare care creează o buclă infinită. În cele din urmă, am izbutit să impun o întrerupere a ciclului și să-i transmit datele spitalului. Cum Dave nu m-a întrebat, nu i-am furnizat nici o informație cu privire la riscurile la care era expus copilul. Am mers și mi-am pus un pahar de bere din camera de depozitare. Lydia a venit după mine.

— Vrei o bere? am întrebat-o. Bere avem în cantitate nelimitată.

— Nimic nu mă mai surprinde, mi-a răspuns ea. Da, chiar vreau o bere.

33

Când Rosie s-a întors de la duș, după ce se schimbase cu niște haine curate, eu și Lydia stăteam pe canapea.

— Tu cine ești? a întrebat-o Rosie pe Lydia.

Am detectat un nivel scăzut de agresivitate.

— Sunt asistentă socială. Lydia Mercer. Am venit să mă întâlnesc cu Don și Rosie și-apoi s-a-ntâmplat toată chestia asta.

— Don nu mi-a spus nimic despre asta. E vreo problemă?

— Nu cred că e ceva despre care aș putea să discut cu... Tocmai ai făcut duș? Am crezut că faci parte din echipa de pe ambulanță. Din *prima* echipă de pe ambulanță. Am crezut c-ai venit cu profesorul ăla înalt.

Era o descriere ciudată a lui Gene, care e cu cinci centimetri mai scund decât mine, deci de aproape aceeași înălțime ca Lydia. Iar Lydia părea să se fi încurcat. De ce ar fi fost inclus un profesor într-o echipă de paramedici?

— Gene a plecat cu trupa, i-am explicat eu. Dar o să se întoarcă. Gene locuiește aici.

— Eu sunt Rosie, i-a spus Rosie. Și eu locuiesc aici. Deci sper că nu te deranjează c-am folosit dușul.

— Numele tău e Rosie?

— E vreo problemă? Tocmai ai spus c-ai venit…

— Nu… e doar o coincidență că numele soției lui Don – Don-Dave – e tot… Rosie.

— Nu există nici o Rosie II, i-am explicat eu Lydiei. Doar cei din familia lui George sunt numerotați.

— Eu sunt soția lui Don, a adăugat Rosie. Ești OK cu asta, da?

— Tu ești soția lui?

Lydia s-a întors spre mine.

— Don-Dave, trebuie să discut cu tine separat.

Am presupus că Lydia trăsese concluzia că am două neveste, ambele purtând numele Rosie, ambele însărcinate și locuind în aceeași casă. Și că, pentru evitarea confuziilor, soțiile mele erau numite Rosie I și Rosie II. O situație improbabilă, dar la fel de improbabile erau și șansele ca această situație să existe în realitate ca rezultat al întâmplării. Firește că asta nu se întâmplase. Mi-am îngăduit câteva clipe în care să contemplu cauza. Eu, Don Tillman, țesusem o întreagă pânză de înșelăciuni. Incredibil! Din fericire, inducerea în eroare nu mai avea nici un sens. Iar Lydia putea acum să-mi dea sfaturi bazându-se pe o evaluare a adevăratei Rosie.

— Nu e nevoie să discutăm separat, i-am răspuns.

Am început să le relatez amândurora povestea. Până în cele mai mici detalii. Am umplut din nou paharul Lydiei, paharul meu și am tras un pahar cu bere și pentru Rosie. Gest justificat în baza a trei elemente:

1. Sarcina intrase în trimestrul al III-lea, în care riscul de vătămare a fetusului în urma ingerării de cantități reduse de

alcool, era minim – conform cercetărilor invocate anterior de Rosie.
2. Berea ale englezească are un conținut de alcool mai redus decât berile lager americane sau australiene.
3. Rosie spusese „Am nevoie să beau ceva“ cu o expresie facială care îmi dăduse de înțeles că, în cazul în care nevoia nu-i este satisfăcută, ceva grav o să se întâmple.

După aproximativ douăzeci de minute de la debutul relatării, când Rosie își intercala obișnuitele solicitări de „concizie“ și de „nu te mai învârti în jurul cozii“ cu expresii grosolane de uluire, Gene s-a întors acasă.

— Vino și tu, i-a spus Lydia. Ce fel de profesor ești?

— Sunt șeful Departamentului de Psihologie de la cea mai bine cotată universitate din Australia, iar în prezent fac cercetări la Columbia.

Afirmația lui Gene era corectă, dar, în realitate, nu răspundea întrebării adresate de Lydia, o întrebare care ar fi putut să primească un răspuns cât se poate de precis și de riguros, alcătuit din doar două cuvinte: *de genetică.* Și eu eram cel acuzat că intru în detalii inutile.

— Ei bine, a continuat Lydia, e plăcut să fim sprijiniți de un profesionist. Dă-mi voie să-ți prezint, pe scurt, ce ne-a comunicat Don – lucruri care, până aici, nu sunt noi pentru mine. Dar par să fie noi pentru Rosie.

— Nu e nevoie, am intervenit. Gene e familiarizat cu Incidentul Terenul de Joacă și cu impunerea unei evaluări psihologice.

Rosie s-a uitat la Gene. Nu părea încântată.

— Am jurat să păstrez secretul, a explicat prietenul meu. Don n-a vrut să te supere.

Eu mi-am continuat povestea.

— Atunci am rugat-o pe Sonia să joace rolul lui Rosie.

Partea asta nu i-o mai mărturisisem lui Gene. Îl lăsasem să creadă că acuzațiile pendinte fuseseră anulate după prima ședință cu Lydia. O altă iță din plasa de înșelăciuni.

Reacțiile lui Rosie, Gene și Lydia au variat ca intensitate și la nivel de detaliu, dar toate au reprezentat variante ale lui „*Ce* ai făcut?“.

— Stați, stați, stați, a exclamat Lydia. Vrei să spui că ea – și a arătat-o cu mâna pe Rosie – e soția ta? Că Rosie e Rosie?

La întrebarea asta se putea răspunde cu zero informații contextuale. Era cea mai simplă dintre tautologii și însuși faptul că ea fusese adresată era un indiciu al stării de confuzie care o cuprinsese pe Lydia. Rosie, la rândul ei, îi comunicase, în mod explicit, că e soția mea.

Gene a profitat de ocazie ca să introducă o remarcă spirituală.

— O Rosie e o Rosie e o Rosie, a declarat el.

Am încercat să limpezesc lucrurile.

— Există o singură Rosie relevantă pentru povestea asta. Are părul roșcat. Ea e soția mea. Eu am o singură soție. Ea e.

— Atunci Sonia cine e? m-a întrebat Lydia.

Asta era simplu de lămurit.

— Pe Sonia ai cunoscut-o deja. În momentul de față naște un copil.

— Nu. *Cine* e ea? Ai recrutat o țărăncuță dintr-un sat italian…

— Sonia e soția lui Dave.

— Dave?

— Aoleu, Doamne, a exclamat Rosie. Trebuie să-l sunăm pe Dave. Am fost atât de concentrată să nu dau cu oiștea-n gard c-am uitat de Dave.

— Dave? a insistat Lydia la mine. Mai există încă un Dave? Tatăl tău? Credeam că pe el îl cheamă tot Don.

— L-am sunat eu pe Dave, am spus.

— Chestia asta începe să pară ca din altă lume, a comentat Gene. Am ajuns să ne bazăm pe Don ca să rezolve problemele legate de oameni.

Începeam să fim distrași de la subiect. Elementele care ne distrăgeau atenția se aflau pretutindeni. SMS-uri, Lydia care-și consulta ceasul, Gene care reacționa la faptul că Lydia își consultă ceasul.

— Trebuie să ajungi undeva? a întrebat-o el pe Lydia.

— Nu tocmai, dar trebuie să mănânc. Mi se pare că treaba asta o să mai dureze.

— Comand niște pizza, a decretat Gene.

În timp ce prietenul meu vorbea la telefon, s-a auzit o ciocănitură în ușă. Erau tânăra jurnalistă și fotograful care îi intervievaseră pe The Dead Kings: Sally și Enzo.

— Scuze de întrerupere, a spus Sally. Vrem doar să știm dacă totul e în regulă cu doamna care a plecat la spital. Și… ni se pare că ăsta e un subiect. Dacă vreți să vorbiți cu noi…

— Nu, dacă asta înseamnă ca Don să ia povestea de la început, a intervenit Gene, care se întorsese lângă noi.

Apoi prietenul meu a făcut o pauză, după care a adăugat:

— Presupun că eu tot o să fiu aici toată noaptea. Vă comand și vouă niște pizza.

— N-o să stăm chiar așa de mult, l-a asigurat Sally.

— Așa crezi acum, i-a replicat Gene. Cer mai multe Margherita și Pepperoni mari și le împărțim?

Jurnalista Sally era *obsedată* de detaliile Urgenței Soniei, în vreme ce eu rememoram temerile lui Rosie și ale lui B1 cu privire la raportarea incorectă a datelor din Proiectul Mamelor Lesbiene. Consideram că, pentru cititorii ei, era infinit mai important să obțină informații despre o cercetare prețioasă decât despre un incident izolat cu o complicație survenită în procesul nașterii. Deși m-am străduit să relatez ambele evenimente cu precizie, în timp ce mă conformam solicitărilor repetate ale lui Sally de a omite detaliile, am bănuit că ziarista nu a dobândit finalmente o înțelegere deplină a situațiilor în cauză. Rosie a petrecut majoritatea acestui interval vorbind la telefon.

După plecarea lui Sally și a lui Enzo, mi-am reluat discuția cu Lydia, Rosie și Gene. O categorisisem ca foarte importantă, dar nu atât de urgentă încât să fiu obligat să refuz interviul de presă. Circumstanțele mă forțau să-mi adaptez programul în timp real, ca să nu-mi pierd mințile.

— Am încercat să dau de Dave, a anunțat Rosie.

— De ce?

— Ca să aflu ce s-a întâmplat cu Sonia și cu copilul, de-asta!

— După cum am prevăzut, s-a trecut la o operație cezariană de urgență. Nici una dintre părți nu a suferit vreo traumă permanentă.

— Cum? De unde știi?

— Am primit un SMS de la Dave în urmă cu 138 de minute.

— De ce nu ne-ai zis nimic?

I-am explicat chestiunea cu prioritățile. Acum puteam să reiau explicația privind înșelătoria cu ședințele de terapie.

— Băiat sau fată? a insistat Rosie.

— Copilul e de sex masculin. Cred.

Am verificat SMS-ul.

— Nu, e de sex feminin.

Era un detaliu care ar fi putut să mai aștepte. Aveau să treacă ani de zile până când diferența să conteze.

— Stai, a sărit Lydia. De ce a făcut Sonia toate astea pentru tine? Ar fi putut să aibă probleme mari. În continuare ar putea să aibă probleme mari.

Ultima afirmație era, în mod evident, o amenințare, dar până și eu vedeam că Lydia era lipsită de convingere.

— A spus că face toate astea ca formă de compensație pentru ajutorul pe care i l-am oferit lui Dave. Am executat niște acțiuni necesare ca să preîntâmpin eșecul afacerii lui. De fapt, acțiunile respective au fost necesare, dar nu suficiente. Sistemul de îndosariere și cel computerizat utilizate de Dave erau, la rândul lor, nepotrivite. Metoda lui de generare a facturilor…

Rosie m-a întrerupt:

— Afacerea lui Dave merge prost?

— *Mergea* prost. Acum am rectificat toate problemele. Cu excepția lipsei de timp pentru partea de administrație. Am găsit un aparat Hewlett Packard 4 în 1 și am reconfigurat…

Era rândul lui Gene să mă întrerupă.

— Sistemul de îndosariere al lui Dave e ceva foarte interesant, dar putem să ne concentrăm pe Prioritatea Numărul Unu? Don e convins că n-o să reușească în rolul de tată. Că lui Rosie i-ar fi mai bine fără el. Iar Rosie a simțit asta

și crede că Don *nu vrea* să fie tată. Ceea ce e o prostie. Don poate să facă orice-și pune în minte. Am dreptate, Lydia?

— Tehnic vorbind, sunt convinsă că poate, a răspuns Lydia. Temerile mele în ceea ce-l privește au legătură cu capacitatea lui de a înțelege nevoile celorlalți și de a-i sprijini.

— Deci cum a înțeles că afacerea prietenului lui era pe marginea prăpastiei și că dacă eșuează, atunci totul se duce pe apa sâmbetei? Și căsnicie, și tot? Pentru ca apoi să intervină și să rezolve problema?

— Eu mă refer la chestiunile emoționale…

— Eu nu furnizez decât sfaturi practice, am explicat. Evit aspectele emoționale.

— Eu încerc să nu dau sfaturi deloc, mi-a răspuns Lydia. Asta e o treabă pe care trebuie s-o rezolvați voi înșivă.

— Ia-o mai ușor, Lydia, a intervenit Gene. Don a părăsit-o pe Rosie pentru că tu i-ai spus că el nu e potrivit pentru ea. Don a luat o decizie care i-a schimbat viața bazându-se pe sfatul tău.

— Sfat pe care i l-am dat în relație cu un scenariu fictiv. O contabilă care s-a dat drept țărăncuță italiană care s-a prefăcut a fi studentă australiană la Medicină.

Am corectat scenariul suprasimplificat al Lydiei.

— Tu m-ai evaluat ca nepotrivit pentru Rosie încă dinainte s-o întâlnești pe Sonia.

Lydia i s-a adresat lui Gene.

— Eram îngrijorată. Îl mai întâlnisem pe Don o dată. La masă, într-un restaurant.

Rosie s-a ridicat în picioare. Am recunoscut starea de furie.

— Ai luat masa cu Don? Și după aceea l-ai primit ca pacient? Când ai luat masa cu el?

— Când am ieșit la restaurant cu prietena mea, Judy Esler.

— Cu prietena *mea*, Judy Esler. La restaurantul ăla japonez cu meniu fusion, din Tribeca? Deci tu ești scârba aia care diagnostichează autismul de la douăzeci de pași distanță? Să-mi bag picioarele!

— Așa a vorbit Judy despre mine?

Lydia s-a ridicat în picioare, Gene s-a ridicat și el. Și-a pus o mână pe umărul lui Rosie și cealaltă pe umărul Lydiei.

— Haideți s-o ascultăm întâi pe Lydia! Nu e singura care a sărit calul.

Lydia s-a așezat la loc.

— Uitați, a spus ea, e adevărat că am sărit calul la prânzul ăla. Don m-a enervat. Am rămas implicată în poveste pentru că mi-a fost milă de Rosie… de Sonia… pentru că mi-e milă de orice femeie care face un copil cu un bărbat pe care asta nu-l interesează deloc.

Rosie s-a așezat la rândul ei.

— După toate astea, a continuat Lydia, nu mă mai tem că Rosie o să dezvolte o psihoză sau o depresie și că nimeni n-o să sesizeze. Dacă mi s-ar fi spus că locuiți în aceeași casă cu un eminent profesor de psihologie, cu un observator profesionist – Lydia i-a zâmbit lui Gene, iar Gene i-a zâmbit la rândul lui –, nu m-aș mai fi băgat.

Părea că problema se rezolvase. Dar Lydia nu încheiase.

— Eu nu sunt terapeuta lui Don. Însă voi doi o să aveți de înfruntat niște provocări. Nu cred că Don e periculos și sunt convinsă că a făcut multe lucruri bune pentru prietenii lui, dar…

Am scutit-o pe Lydia de efortul de a căuta niște termeni mai delicați.

— Nu e tocmai un om obișnuit.

Asistenta socială a râs.

— Vă urez mult noroc să rezolvați problema. Amândoi sunteți oameni inteligenți, dar să crești un copil nu e ușor pentru nimeni. Și uitați de toate rahaturile alea de psihologie evoluționistă pe care idiotul ăla de prieten al vostru vi le-a spus.

Probabil că rahaturile de psihologie evoluționistă erau informațiile despre compatibilitatea sexuală pe care le comunicasem în ziua Incidentului Tonul Roșu.

— Cum o să ajungi acasă? a spus omul pe care Lydia tocmai îl numise prietenul meu idiot.

— O să iau metroul.

— Ies și eu la o plimbare, a decis Gene. Mi se pare că avem o problemă comună: geneticienii ăștia cărora li se pare că știu totul despre comportamentul uman.

Eu și Rosie am rămas singuri în apartament. Pe masă mai erau niște resturi de pizza. Am scos folia alimentară, iar Rosie a dat să mi-o ia din mână. Nu i-am cedat-o, după care, cu o mișcare de expert – pe care o exersasem *îndelung* – am rupt o bucată perfect dimensionată și am împachetat pizza.

Rosie a privit întreaga scenă. Nu mai scosese nici un cuvânt de când o identificase pe Lydia drept cea pe care Judy Esler o criticase.

— Nu trebuie să te întorci în seara asta la Dave, mi-a spus ea. Dar știi că mâine am avionul, nu?

— Nu te-a făcut să te răzgândești evaluarea Lydiei? am întrebat-o.

— Pe tine te-a făcut să te răzgândești?

— Motivul pentru care am plecat a fost acela că aveam un impact negativ asupra vieții tale. El fiind bazat, în primul rând, pe evaluarea pe care mi-a făcut-o Lydia: că aș fi un părinte nepotrivit.

— Don, Lydia greșește. Lucrurile stau fix pe dos. Probabil că ești cel mai bun tată din lume. Pentru partenera potrivită. Tu știi totul. Ești informat în legătură cu regimul alimentar, cu exercițiile fizice și cu tipul de cărucior care trebuie cumpărat. Știi lucruri despre prolapsul de cordon ombilical, pe care nici eu, ca studentă la Medicină, nu le știu. Ne-am certa tot timpul și tu ai avea tot timpul dreptate. Așa cum ai întotdeauna.

— Incorect. Eu…

— Nu-mi da un contraexemplu. Sunt convinsă că ai greșit și tu o dată. Eu vorbesc acum în general. Ceea ce vreau este să-mi îngrijesc, să-mi iubesc și să-mi cresc copilul fără ca tu să-mi spui ce să fac. Nu vreau să fiu redusă doar la astea două mâini. Așa cum am fost în seara asta.

Rosie s-a ridicat și a început să pășească prin cameră.

— Sau să fiu o parte din Proiectul Bebelușul. Pur și simplu, vreau să am o relație proprie cu copilul meu.

— Crezi că dacă aș avea o contribuție, ea ar fi în opoziție cu a ta?

Claudia avusese dreptate. Rosie își dorea o nouă relație perfectă, fără intervenția unui terț.

Rosie s-a dus în bucătărie și a pornit ceainicul electric. Începea ciclul ciocolatei calde. În timpul ăsta, am încercat să construiesc o argumentație care s-o facă pe Rosie să rămână în New York. Până când soția mea a revenit în sufragerie au trecut aproximativ șase minute.

— Poate că nu ne-am contrazice pe toate subiectele. Și asta ar fi o problemă. Acum eu nu mai am nici un alt rol în afară de ăla de mamă. Iar tu ai interveni mereu și ai face totul mai bine decât mine. Și rolul tău, de tată, ar fi cu jumătate de normă. Să încerc să nu dau cu oiștea-n gard, ca mamă, e și-așa destul de greu. Chiar și fără un partener care să-mi atragă atenția de fiecare dată când greșesc.

— Aș putea să-ți transfer ție informațiile în loc să le aplic direct.

— Nu! Poate că sunt prea amabilă. Te fac pe tine să pari Tatăl Fantastic, dar să fii părinte înseamnă mai mult decât să stăpânești partea teoretică. Copiii au nevoie de mai mult, nu doar să le împăturești scutecele corect.

— Deci te întorci acasă? Categoric? Și fără mine?

— Don, n-am vrut să mai aduc vorba de asta, dar ți-am zis: am pe altcineva. Asta e cea mai grea decizie pe care am luat-o vreodată. Am întocmit și o foaie de calcul.

34

Am dormit împreună, în același pat, pentru ceea ce mă așteptam să fie ultima dată. O partidă de sex nu mi s-a părut potrivită. Mai ales luând în considerare existența acelui „altcineva“. În plus, amândoi eram extrem de obosiți. Eu aveam cantități vaste de informații derutante pe care trebuia să le procesez, dar știam că n-are nici un rost să mă apuc să fac asta până când n-o să am din nou capul limpede. Însă nimic nu mai era urgent. Aveam să operez evaluarea postproiect la momentul oportun.

— Nu pot să dau ochii cu Dave și cu Sonia, mi-a comunicat Rosie dimineață. Așa că o să rămân aici. Judy vine să mă ia la 10.

Asta era a doua oară când îmi luam la revedere de la Rosie după plecarea inițială la Dave. Cercetarea pe care o citisem anterior indica faptul că despărțirile complicate generează și mai multă suferință. Experiența mea susținea această teorie. Când m-am întors de la sesiunea de jogging programată, Rosie își împacheta lucrurile din birou. Ca întotdeauna, era extrem de frumoasă, însă noua siluetă îi adăuga o dimensiune în plus.

— Încă se mai mișcă pe-acolo? am întrebat-o.

— Aș fi îngrijorată dacă *nu* s-ar mai mișca.

— Am vrut să spun dacă se mișcă acum.

— Nu chiar acum. S-a mișcat acum câteva minute.

Eram nehotărât. Din discuțiile cu Dave, știam că un om perfect obișnuit ar fi vrut foarte mult să simtă bebelușul aflat în curs de dezvoltare „dând din mâini și din picioare“. Dar eu nu voiam. Din trei motive posibile:

1. Dacă se dovedea a fi o experiență emoțională puternică, mi-aș fi sporit durerea resimțită din cauza plecării lui Rosie. Dacă Dave sau alt om obișnuit s-ar fi aflat în aceleași circumstanțe, probabil că ar fi ajuns la aceeași concluzie.
2. Continuam să mă aflu într-o anume stare de negare în ceea ce privește existența unui copil real. Asta din pricina lipsei de planificare. Faptul de a-l simți mișcându-se ar fi acționat împotriva acelei confortabile stări de negare.
3. Aversiunea mea naturală față de contactul fizic cu străinii. Rosie dormise cu mine în noaptea precedentă, însă în relația noastră intervenise o schimbare clară.

Știam că, dacă acționăm diferit, aș fi influențat opinia lui Rosie în ceea ce mă privește, însă comportamentul meu ar fi fost înșelător. În loc de asta, m-am purtat ca un om integru – am fost eu însumi.

— Poți să-mi dai o copie a foii de calcul pe care ai întocmit-o? am întrebat-o.

Cea mai bună șansă a mea era ca Rosie să fi comis vreo eroare.

Eu și Gene am mers s-o vizităm pe Sonia la spital. Prietenul meu n-o mai întâlnise înainte de seara precedentă, însă

argumentul lui avea logică.

— Mergem acolo pentru Dave. Bărbații dăruiesc trabucuri pentru că au nevoie să-și ocupe cumva timpul. În primele șase luni, nu prea ai nimic de făcut. Și să nu-mi spui că trebuie să te legi de copil. Dacă Dave se așteaptă ca ăla micu' să-l ia în brațe și să-i zică „Tata", atunci mai are de așteptat.

Sfatul lui Gene mergea pe aceeași linie cu ceea ce citisem și eu. Bărbații erau consiliați să ajute la treburile domestice, o muncă ușor de subcontractat, mai ales într-o țară în care salariul minim pe economie e scăzut. Hotărârea lui Dave de a munci în domeniul lui de activitate și de a obține un venit mai ridicat pe oră era una lucidă.

— Unde-i Rosie? ne-a întrebat Sonia imediat după ce am ajuns.

Copilul se odihnea într-un pătuț într-un dormitor comun, în vreme ce Sonia avea o rezervă. Dave urma să sosească și el odată ce termina treaba la serviciu, dar deja văzuse bebelușul. Care nu avea nici un defect aparent și al cărui aspect nu avea să se modifice substanțial de pe o zi pe alta.

— Din păcate, situația nu a înregistrat nici o schimbare. De fapt, separarea a fost confirmată. Rosie e în drum spre Australia.

— Nu! De ce? Tot ce ați făcut pentru mine – ați fost o echipă grozavă!

Logica Soniei era deficitară. După ea, profesioniștii care lucrează împreună pentru un proiect comun trebuie neapărat să intre într-o relație personală permanentă. Evident că asta se întâmplă uneori, dar, în cazul nostru, munca în comun era insuficientă.

Discuția a fost întreruptă de apariția unei asistente care adusese în brațe un copil – am presupus că era vorba de copilul Soniei și al lui Dave. Datorită Tărăboiului Antenatal eram conștient că regula socială avea mai mare importanță decât maximizarea imunității prin împărțirea laptelui matern.

Sonia a început procesul de hrănire și de îmbunătățire a imunității.

— Deci? Ce s-a întâmplat? m-a întrebat odată ce bebelușul a fost atașat la sân. Cu tine și cu Rosie? Dacă e vorba de Lydia, să știi că o raportez superiorilor ei. Vorbesc serios!

Sonia era contabilă. Avea să înțeleagă logica luării deciziilor. Am scos din buzunar foaia de calcul întocmită de Rosie și i-am dat-o. Prietena mea a luat-o cu o mână, în vreme ce cu cealaltă a stabilizat copilul. Am fost impresionat de competența ei după o perioadă atât de scurtă de timp.

— Doamne Dumnezeule! Da' voi sunteți nebuni! a exclamat ea. Motiv pentru care ar trebui să fiți împreună.

Sonia s-a mai uitat câteva secunde la tabel.

— Ce-i chestia asta cu *deja am cumpărat biletul de avion*?

— În cazul în care renunță la biletul de avion, Rosie nu mai primește banii înapoi. Deci s-a simțit obligată să nu irosească această investiție. În mod evident, elementul ăsta a fost un factor în luarea deciziei.

— Tu te-ai despărți de ea din cauza unui bilet de avion? Mă rog, oricum greșește. Aici e vorba de eroarea costurilor nerecuperabile. Când iei decizii de investiție, nu iei în considerare banii care nu pot fi recuperați. Ce s-a dus s-a dus.

Gene i-a luat foaia de calcul din mână.

— Chestia cu biletul de avion trebuie tăiată de pe listă. Bravo, Sonia! Uneori trebuie să vorbești cu oamenii ăștia pe

limba lor.

Apoi prietenul meu s-a uitat pe tabel.

— Rosie te-a mințit.

— De unde ai dedus asta?

— Unde e celălalt bărbat? Numărul 34? Care, dacă mă întrebi pe mine, nu e Stefan. Îl cunosc pe Stefan. Ar fugi mâncând pământul de o femeie cu copil. Chiar și de Rosie. Dacă tipul ar fi cântărit în decizia ei, atunci ar fi fost cel mai important dintre toate și Rosie n-ar mai fi avut nevoie de un tabel.

Era adevărat că, pe foaia de calcul, nu figurau nici un fel de factori emoționali. Aceasta se concentra pe elementele practice, precum îngrijirea copilului (tatăl și familia extinsă din Australia), oportunitățile de muncă (aproximativ egale) și dacă Rosie să-și continue studiile de Medicină sau nu (factori multipli, nici un rezultat clar).

— Poate că a întocmit foaia de calcul ca să mă facă să mă simt mai bine, am spus.

— Știi ceva? mi-a răspuns Gene. O afirmație de genul ăsta nu e posibilă decât în relația ta și a lui Rosie. Voi doi trebuie să fiți împreună ca să ne protejați pe noi, ceilalți. Don, nu există nici un Numărul 34. N-a fost decât o scuză.

— Dar există mesajul de pe Skype.

— Eu nu știu nimic de nici un mesaj de pe Skype. Ce știu, la modul practic, e că Rosie e o tipă complicată. Iar teoria îmi spune că bărbații, în general, nu se oferă voluntari să preia un copil care nu le poartă genele.

Sonia i-a aruncat lui Gene o privire incomprehensibilă.

— Dacă ai lucra în domeniul fertilizărilor in vitro…

Însă creierul meu lucra într-o altă direcție. Rapid. Întotdeauna m-am descurcat mai bine cu numerele decât cu numele. Acum îmi amintisem unde mai văzusem numărul 34.

Înainte s-apuc să procesez informația, Sonia a zis:

— Vrei s-o iei în brațe pe Rosie?

Mi s-a părut o întrebare intimă, complet nepotrivită. Până când mi-am dat seama la ce se referise prietena mea. Numele de botez nu sunt identificatori unici.

— Pe fetiță o cheamă Rosie?

— Rosina. Dar o să-i zicem Rosie. Dacă rezultatul ecografiei ar fi fost greșit și-ar fi ieșit băiat, l-am fi botezat Donato. Copilul ăsta e aici doar datorită vouă. Datorită ție și lui Rosie.

— O să fie derutant.

— Sper! Asta o să însemne că Rosie a reintrat în viața ta. Ceea ce trebuie să faci să se întâmple. Poftim!

Și Sonia mi-a pasat copilul. L-am ținut în brațe câteva clipe, dar creierul meu continua să analizeze consecințele informației despre Numărul 34. I-am dat-o Soniei înapoi pe Rosie II.

— Care e totalul? l-am întrebat pe Gene. Dacă scoatem din ecuație costurile nerecuperabile.

— Eroarea anulează nouă puncte. Deci minus doi.

— Ești sigur?

Îmi aminteam că biletul de avion valora doar patru puncte. Am întins mâna după foaia de calcul, ca să verific totalul, dar Gene i-a dat-o Soniei.

— Vrei să verifici cât de bun sunt la matematică? m-a întrebat el.

— Minus doi, a anunțat Sonia.

Eram uluit.

— A făcut o greșeală? Foaia de calcul ne recomandă să rămânem împreună?

— În lumea în care trăiești tu, da. Nu mă pronunț în ceea ce o privește pe Rosie. S-ar putea să vrea să mai adauge trei puncte pentru durerea cauzată de schimbarea hotărârii. De unde să știu eu?

Dave a intrat în cameră tocmai când voiam să răspund.

— E totul bine? a întrebat el.

— Zero modificări în ceea ce privește situația bebelușului, l-am asigurat. Ai venit cu mașina?

— Da, e…

— La JFK, l-am întrerupt. Imediat!

Dave își flutura cheile, dar Sonia nu voia să-mi dea drumul înainte să-mi mai ofere niște sfaturi.

— Nu încerca s-o sufoci cu argumente. Și nu uita să-i spui c-o iubești.

— Știe asta.

— Când i-ai zis ultima dată c-o iubești?

— Sugerezi că ar trebui să-i comunic asta de mai multe ori?

Dragostea e o stare continuă. Și starea asta nu suferise modificări semnificative de când ne căsătoriserăm – poate că intervenise o diminuare a limerenței, a iubirii necondiționate, dar mi se păruse inutil să-i furnizez lui Rosie un raport de progres în această privință.

— Da. În fiecare zi.

— În fiecare zi?

— Dave îmi spune că mă iubește în fiecare zi. Nu-i așa, Dave?

— Îhî!

Dave și-a fluturat din nou cheile.

35

Biletul mi l-am cumpărat on-line, în drum spre apartament. Nu erau disponibile decât bilete cu preț întreg, dar acestea aveau avantajul că, dacă renunțai la ele, îți primeai banii înapoi. Rosie era celebră pentru lipsa de organizare, dar, în chestiuni importante precum călătoriile internaționale supracompensa prin obiceiul de a ajunge devreme la destinație. Speram ca, până la sosirea mea, să nu apuce să treacă de controlul de securitate. Rosie nu beneficia de statutul „special“ care mie îmi fusese acordat de linia aeriană ca rezultat al contribuțiilor anterioare, deci nu avea acces în salonul de protocol. Dacă era să fiu obligat, intenționam să-i trimit un SMS, dar altfel nu voiam s-o avertizez asupra prezenței mele.

Ne-am oprit la apartamentul meu ca să-mi iau pașaportul.

— N-ai nevoie de el, mi-a spus Gene. E un zbor intern până în Los Angeles. Poți să folosești permisul de conducere.

— Nu mai am. A expirat.

— Nu-ți mai iei nimic altceva? Eu totuși mi-aș lua câteva lucruri într-o geantă, pentru orice eventualitate.

— Nu merg decât până în aeroport.

— Aruncă totuși câteva lucruri într-o geantă.

— Nu pot să fac bagaj fără o listă.

— Îți spun eu ce să împachetezi.

— Nu.

Ajunsesem la limita de stres și probabil că prietenul meu a simțit asta.

Mi-am luat pașaportul din dulapul aflat în baia-birou. Timpul alocat drumului dintre apartament și aeroport aveam să-l folosesc pentru a le solicita sfaturi lui Dave și Gene. Era esențial să-mi optimizez argumentația înainte să mă întâlnesc cu Rosie. Apoi mi-am dat seama că am posibilitatea să îmbunătățesc lista de consilieri. După ce am părăsit apartamentul, am trecut pe la George, care a fost de acord să ni se alăture.

Eu m-am așezat în față, lângă Dave. Gene și George s-au instalat pe bancheta din spate.

— Ce-o să-i zici? m-a întrebat Dave.

— O să-i spun că a făcut o greșeală pe foaia de calcul.

— Dacă nu te-aș cunoaște atât de bine, aș crede că glumești. Bun! Eu o să joc rolul lui Rosie. Ești gata?

Am presupus că, dacă Sonia putuse s-o imite pe Rosie, nu exista nici un motiv pentru care Dave să nu poată și el. Am întors ochii pe fereastră, pentru ca atenția să nu-mi fie distrasă de aspectul lui fizic nepotrivit cu personajul.

— Don, mi-am dat seama că am uitat să trec ceva pe foaia de calcul. Sforăi. Cinci puncte minus. La revedere!

— Poți să-ți folosești vocea normală. Și nu sforăi. Am verificat cu un reportofon.

— Don, indiferent ce spui tu, eu o să găsesc ceva de adăugat pe foaia de calcul, pentru că ea nu există decât ca să te convingă că am luat decizia corectă.

— Deci n-o să te întorci indiferent ce fac eu?

— Poate. Ai înțeles ce ai făcut, lucrul care m-a determinat să plec?

— Mai explică-mi o dată.

— Nu pot. Eu sunt Dave. Explică-mi *tu mie*, ca să ne asigurăm c-ai priceput.

— Făceam lucruri pe care și tu puteai să le faci oricum, doar că într-o manieră enervantă.

— Exact! Îmi stăteai tot timpul pe cap. Cel mai greu lucru pentru tați e să-și găsească un rol. Pentru mine, rolul ăsta e cel de om care pune pâinea pe masă.

— Vrei să fii omul care pune pâinea pe masă? Am crezut că vrei să îngrijești copilul și după aceea să-ți găsești un post în cercetare.

— Acum sunt Dave. Tu trebuie să te lămurești unde ți-e locul. Pe ce poziție joci. Rosie crede că n-are nevoie de tine. În clipa asta, în mintea ei nu există decât o singură relație: aia dintre ea și copil. E un fapt biologic.

— Ai fost atent la ce-am vorbit, a remarcat Gene.

O singură relație. Relația noastră fusese uzurpată, scoasă din uz, anulată de copil. Rosie obținuse ceea ce-și dorise. Acum nu mai avea nevoie de mine.

— Asta trebuie că se întâmplă cu toate relațiile, am spus. De ce nu toate cuplurile se despart?

— Nu toți bărbații au fane, a intervenit George. Da' vorbind serios acum, trebuie să vă găsiți propria cale. Toate relațiile mele s-au schimbat după primul copil.

— Lasă-i șase luni, a adăugat Gene. Situația o să se îmbunătățească.

Gene părea să fi ales un interval de timp care să-i susțină argumentația, la fel ca unul dintre personajele alea populiste care neagă încălzirea globală. În mod evident, mariajul lui se afla acum într-o stare mai proastă decât la șase luni după nașterea lui Eugenie. Însă, de curând, reluase legătura cu Carl. Era deci rezonabil să concluzionez că fericirea în căsnicie nu e o simplă funcție a timpului și că instabilitatea face parte din prețul plătit pentru o îmbunătățire a stării de bine generale. Experiența mea era în concordanță cu această teorie.

Dave a venit cu o completare:

— Ce trebuie să faci tu este să preiei povara de pe umerii soției, pentru ca ea să aibă timp pentru tine. Spală rufele, dă cu aspiratorul prin casă. Așa zice toată lumea. Toată lumea care n-a încercat niciodată să conducă o afacere.

— Sonia poate să-și asume responsabilitatea pentru partea cu documentația, am spus eu. Astfel ți-ar oferi timpul necesar pentru activitățile de îmbunătățire a relației.

— Pot să-mi conduc și singur afacerea, a sărit Dave. N-am nevoie să mă ajute nevastă-mea.

— Eu zic că, dacă nevastă-ta se oferă să-ți rezolve contabilitatea, a intervenit George, tu spune-i „Mulțumesc foarte mult!“, du-te și dă dracului cu aspiratoru’ prin casă și, după ce-ai terminat, folosește-ți timpul liber rămas pentru o tăvăleală binemeritată.

Dave n-a mai scos nici un cuvânt până când n-a oprit mașina în fața terminalului.

— Vrei să te aștept?

— Nu, i-am răspuns. E mai eficient să iau Airtrain.

— N-aveți nici un bagaj de mână, domnule?

Ofițerul de securitate (vârsta estimată douăzeci și opt de ani, indicele estimat de masă douăzeci și trei) m-a oprit după ce trecusem prin scanner fără nici un incident.

— N-am decât telefonul și pașaportul.

— Pot să văd biletul de îmbarcare? Ați trimis bagaj la cală?

— Nu.

— Mergeți în LA fără nici un bagaj?

— Corect.

— Pot să văd un document de identitate?

I-am dat pașaportul australian.

— Domnule, veniți aici. Imediat o să vină cineva să discute cu dumneavoastră.

Știam ce înseamnă *imediat* în engleza americană.

În camera de interogatoriu fiind, eram conștient că se apropia ora de decolare a avionului lui Rosie. Din fericire, cel care venise să mă chestioneze, un bărbat (aproximativ patruzeci de ani, indicele de masă douăzeci și șapte, chel), a sărit peste formalități.

— Haideți să trecem la subiect. V-ați hotărât, pur și simplu, să plecați spre LA, da?

Am încuviințat din cap.

— N-ați avut timp să luați cu dumneavoastră ceva lenjerie intimă, dar nu v-ați uitat pașaportul. Ce aveți de gând să faceți acolo?

— Încă nu am un plan. Probabil că o să zbor înapoi, spre casă.

După asta, a urmat o inspecție scrupuloasă a hainelor și a corpului meu. Nu am obiectat, fiindcă nu voiam să pierd timp. Chestiunea era doar puțin mai neplăcută decât examenul

medical de rutină pe care îl înduram pentru depistarea cancerului de prostată.

Am fost condus înapoi în camera de interogatoriu. M-am hotărât că probabil avea să ajute să le mai furnizez câteva informații în plus.

— Trebuie să mă alătur soției mele în avion.

— Soția dumneavoastră călătorește cu același avion? Și cu bagajele? De ce n-ați zis asta mai devreme?

— Ar fi complicat lucrurile. Sunt acuzat frecvent că furnizez detalii inutile. Nu vreau decât să urc la bordul avionului.

— Cum o cheamă pe soția dumneavoastră?

Le-am oferit datele lui Rosie, iar ofițerul a dat un telefon de confirmare.

— Doamna are ca destinație orașul Melbourne, din Australia. Dumneavoastră, nu.

— Am vrut doar s-o însoțesc pe parcursul acestui zbor. Ca să maximalizez timpul petrecut cu ea.

— Probabil că vă face mai multă plăcere decât mie să stați de vorbă cu soția.

— Pare probabil, întrucât eu și Rosie am ales să ne căsătorim, iar dumneavoastră nu ați cunoscut-o.

Omul s-a uitat la mine ciudat. Nu era pentru prima dată când mi se întâmpla asta.

— S-a anunțat ultimul apel pentru zborul dumneavoastră. Ca atare, ar fi bine să vă mișcați fundu'. Aveți un bilet de îmbarcare nou care vă așteaptă la poartă. S-a operat o modificare de locuri, astfel încât să stați lângă soția dumneavoastră.

Salonul de așteptare de la îmbarcare era pustiu: Rosie urcase deja în avion. Singura posibilitate era să mă îmbarc și eu.

Rosie a fost surprinsă când m-am așezat lângă ea. Extrem de surprinsă.

— Cum ai ajuns aici? Ce faci aici? Cum ai urcat în avion?

— M-a adus Dave cu mașina. Am venit să te conving să te întorci. Am cumpărat bilet.

Am profitat de tăcerea ei ca să-mi încep argumentația, care, datorită sfatului oferit de Dave, nu a debutat prin identificarea erorii costurilor nerecuperabile de pe foaia de calcul.

— Rosie, te iubesc.

Era adevărat, dar probabil că suna necaracteristic pentru mine.

— Sonia ți-a zis să-mi spui asta?

— Corect. Ar fi trebuit să ți-o declar mai des, dar nu am fost conștient de această necesitate. Oricum, pot să-ți confirm că sentimental nu a dispărut niciodată.

— Don, și eu te iubesc, dar nu despre asta e vorba.

— Vreau să cobori din avion și să vii acasă cu mine.

— Parc-ai zis că ai bilet.

— L-am cumpărat doar ca să am acces în aeroport.

— E prea târziu, Don. Eu nu primesc banii înapoi pe bilet.

Am început să-i explic eroarea costurilor nerecuperabile. Însă Dave avusese dreptate în privința foii de calcul.

— Oprește-te, oprește-te, m-a întrerupt Rosie. Foaia de calcul n-am întocmit-o decât ca să-ți demonstrez că m-am gândit la situație rațional. Există o mulțime de alte lucruri –

lucruri pe care nu pot să le cuantific. Ți-am spus: am pe altcineva.

— Pe Phil.

Numărul 34 fusese vizibil pe tricoul lui de fotbal în fotografiile etalate pe un perete din sala de sport a lui Jarman.

Rosie a părut jenată sau, cel puțin, am presupus că expresia de pe chipul ei era una de jenă – pentru că mă indusese în eroare.

— De ce nu mi-ai spus că e vorba de tatăl tău?

Rosie a câștigat puțin timp de gândire datorită unui anunț sonor făcut în cabină, anunț incompatibil cu o conversație.

— Mai așteptăm doar trei pasageri care au sosit în aeroport cu un zbor de legătură…

— Am vrut să fac ca totul să fie mai ușor, mai simplu.

— Inventându-ți un iubit imaginar?

— Tu ai inventat o Rosie imaginară.

Era posibil ca soția mea să-mi ofere o analiză psihologică profundă sau să se refere la Sonia. Era irelevant.

— Mă înlocuiești cu Phil, cel mai groaznic tată din lume.

Firește, asta nu era opinia mea curentă în privința lui Phil, dar ea reflecta comentariile lui Rosie anterioare reconcilierii dintre ea și tatăl ei. În clipa aceea, acuratețea nu reprezenta o prioritate pentru mine.

— Presupun că așa a fost, mi-a răspuns soția mea. Uite cum am ajuns! Sunt un dezastru ambulant, o femeie care nu e capabilă să-și țină căsnicia și o să-și crească singură copilul, așa cum și l-a crescut și el.

Tipare repetitive. Într-o dimineață ploioasă, după ce Rosie îmi respinsese prima ofertă de căsătorie, mă dusesem cu bicicleta până la clubul universității ca să mai încerc o dată,

așa cum mai încercam o dată și acum. Însă atunci avusesem un plan – un plan mai bun decât cel cu eroarea costurilor nerecuperabile.

Trei pasageri au început să înainteze pe culoar.

— Avionul e pe punctul să plece, am spus.

— Deci trebuie să cobori, mi-a replicat Rosie.

— Există numeroase motive pentru care să rămâi în New York.

Improvizam. Nu m-am dat bătut, deși știam că probabilitatea ca Rosie să fie convinsă de orice aș fi fost capabil să inventez acum era minimală.

— În primul rând, e vorba de prestigiul programului medical de la Columbia, care…

— Toate dispozitivele electronice trebuie închise acum.

Probabil că, pentru sănătatea mea mintală, era mai bine ca Rosie să mă oprească din vorbit.

— Don, apreciez enorm ce încerci să faci, dar gândește-te! Tu nu ești cu adevărat atașat de copilul ăsta. Nu emoțional. Ești atașat de mine. Asta o cred. Cred că mă iubești, dar nu de asta am nevoie acum. Te rog, du-te acasă. O să te caut pe Skype imediat ce ajung.

Din păcate, Rosie avea dreptate în esență. Claudia avusese și ea dreptate în privința motivației lui Rosie și nici un argument rațional nu avea s-o facă pe soția mea să se răzgândească. În mintea mea, Bud era încă doar un construct teoretic. Nu puteam s-o duc de nas pe Rosie și să pretind că sunt configurat emoțional pentru rolul de tată. Am apăsat pe butonul soneriei. Un însoțitor de zbor (sex masculin, indicele de masă estimat douăzeci și unu) a apărut aproape instantaneu.

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Trebuie să cobor din avion. M-am răzgândit în privința zborului.

— Îmi pare rău, dar am închis ușile. Avionul e pe cale să înceapă rulajul pe pistă.

Bărbatul așezat pe scaunul de la culoar de lângă mine mi-a sărit în ajutor.

— Lăsați-l să coboare. Vă rog!

— Îmi pare rău. Ar trebui să vă descărcăm bagajele. Ați întârzia zborul pentru toată lumea. Nu vă e rău, nu-i așa?

— N-am nici un bagaj. Nici măcar de mână.

— Domnule, îmi pare sincer rău.

— Pasagerii și echipajul, vă rog să vă ocupați locurile!

Privind retrospectiv, ceea ce m-a împins la granița dintre sănătatea mintală și căderea psihică a fost să-mi dau seama că, dacă *aș fi pretins* că-mi e rău, aș fi fost lăsat să cobor din avion. Starea asta a venit peste stresul din ziua precedentă, când mă confruntasem cu o urgență care ar fi putut să suprime o viață, peste eșecul înregistrat în procesul de salvare a căsniciei, peste incompetența mea administrativă și peste situația aceea în care spațiul personal îmi fusese grosolan invadat. O nouă înșelătorie, o mică înșelătorie și aș fi putut să cobor din avion. Însă îmi atinsesem limita, din toate punctele de vedere.

Nu puteam să abandonez. Eram *împiedicat* să abandonez.

Am închis ochii și am inspirat profund. Am vizualizat numere, serii și secvențe combinatorii care se comportau cu o raționalitate previzibilă, așa cum se comportaseră și înainte de apariția ființelor umane, și înainte de apariția sentimentelor, și așa cum aveau să se comporte mereu.

Mi-am dat seama că cineva se aplecase peste mine. Era însoțitorul de zbor.

— Domnule, vă rog să mă scuzați! Vă deranjează dacă vă ridicați spătarul până la capăt? Urmează să decolăm.

Da, mă deranjează al dracului de tare! Încercasem deja și scaunul era stricat, iar probabilitatea aproape de *zero* ca poziția lui să contribuie în vreun fel la supraviețuirea cuiva…

Am inspirat. Și am expirat. Nu aveam destulă încredere în mine ca să vorbesc. L-am simțit pe însoțitorul de bord aplecându-se peste vecinul meu și zdruncinându-mi scaunul ca să-i ridice spătarul. Și atunci s-a produs căderea nervoasă. Iar centura de siguranță nu-mi permitea să mă mișc. *Nu pot să las să mi se întâmple asta în fața lui Rosie.*

Am început să-mi repet mantra, echilibrându-mi respirația și păstrându-mi vocea lipsită de intonație. *Hardy-Ramanujan, Hardy-Ramanujan, Hardy-Ramanujan.*

Nu știu de câte ori am repetat-o, dar, când mintea mi s-a limpezit, am simțit mâna lui Rosie pe brațul meu.

— Ești bine, Don?

Nu eram bine, dar mintea mea se întorsese la problema inițială. Și aveam cinci ore în plus ca să găsesc o soluție.

36

— Don, trebuie să dorm. N-o să mă răzgândesc de-aici până-n Los Angeles. Apreciez foarte, foarte mult că ai încercat. O să te sun când ajung acasă. Îți promit.

La scurt timp după ce Rosie și-a lăsat spătarul pe spate și a închis ochii, însoțitorul de bord s-a întors și i-a oferit vecinului nostru posibilitatea să se mute pe un loc mai confortabil. Am presupus că locul de lângă noi avea să rămână liber: eram obișnuit ca locurile vecine să fie libere, mai puțin în cazul zborurilor cu avionul ocupat complet – asta ca rezultat al statutului meu special acordat de linia aeriană. Modificarea din prezent era câștigătoare atât pentru vecin, cât și pentru mine. Însă bărbatul respectiv a fost înlocuit de un altul – vârsta estimată patruzeci de ani, indicele de masă douăzeci și trei.

— Presupun că ți-ai dat seama cine sunt, mi-a zis el.

Poate că era o vedetă care se aștepta să fie recunoscută – dar mă îndoiam că vedetele călătoresc la clasa economic. Provizoriu, l-am diagnosticat ca suferind de schizofrenie.

— Nu, i-am răspuns.

— Sunt un șerif federal aerian. Mă aflu aici ca să am grijă de tine – și de restul pasagerilor și de echipaj.

— Excelent! Există cumva vreun pericol anume?

— Poate că îmi spui *tu* asta.

Schizofrenie. Urma să călătoresc tot restul drumului în compania unei persoane bolnave mintal.

— Ai vreun document de identificare? l-am întrebat.

Încercam să-i distrag atenția, să nu se mai concentreze asupra impresiei că mă aflu în posesia unor informații speciale.

Spre uluirea mea, individul avea documentele solicitate. Îl chema Aaron Lineham. Atât cât puteam să-mi dau seama, după o examinare atentă de aproximativ treizeci de secunde, legitimația era autentică.

— Te-ai urcat în avion, dar neavând ca scop călătoria. Am dreptate? m-a chestionat el.

— Corect.

— Atunci care a fost scopul? De ce te-ai îmbarcat în avion?

— Soția mea se întoarce în Australia. Am vrut s-o conving să rămână.

— Ea e soția ta? Femeia de pe locul de la fereastră, nu?

Se referea în mod clar la Rosie, care producea acele sunete de intensitate redusă ce prinseseră să se manifeste în timpul somnului în cursul proiectului de dezvoltare a copilului.

— E însărcinată?

— Corect.

— Copilul e al tău?

— Presupun că da.

— Și n-ai reușit s-o convingi să rămână cu tine. Te părăsește definitiv și-ți ia și copilul?

— Corect.

— Și chestia asta te cam supără?

— Extrem de mult.

— Și te-ai decis să faci ceva în legătură cu asta. Un gest nițel cam nebunesc.

— Corect.

Tipul a scos un dispozitiv de comunicații din buzunar.

— Situație confirmată, a comunicat el.

Am bănuit că explicația pe care i-o furnizasem fusese satisfăcătoare. Omul a tăcut o vreme, privind dincolo de Rosie, spre cerul senin. Eu m-am uitat cum aripa avionului a coborât, în vreme ce forța centrifugă m-a țintuit în scaun. În lipsa orizontului ca punct de referință, nu mi-am dat seama că avionul întoarce. Știința și tehnologia sunt incredibile. Atâta vreme cât existau probleme științifice de rezolvat, aveam încă o viață care merita trăită.

Aaron Șeriful mi-a întrerupt meditația.

— Ți-e frică de moarte? m-a întrebat el.

Era o întrebare interesantă. Ca animal, eram programat să opun rezistență în fața morții ca să asigur supraviețuirea propriilor gene și să mă tem în circumstanțe care presupun durere și deces – de pildă, în confruntarea cu un leu. Dar, considerând-o în abstract, nu, nu-mi era frică de moarte.

— Nu.

— Cât mai avem? m-a întrebat Aaron.

— Noi doi? Câți ani ai tu?

— Patruzeci și trei.

— Ai aproximativ aceeași vârstă ca mine, am constatat. Statistic vorbind, amândoi mai avem aproximativ patruzeci de ani, dar tu pari să fii într-o stare bună de sănătate. Eu, la rândul meu, mă bucur de o sănătate excelentă, deci aș adăuga, pentru fiecare, încă vreo cinci până la zece ani.

Am fost întrerupți de un anunț.

— Bună ziua! Vă vorbește copilotul. E posibil să fi sesizat că aeronava a întors. A intervenit o problemă minoră, iar turnul de control ne-a cerut să revenim în New York. Vom începe coborârea spre JFK peste aproximativ cincisprezece minute. Ne cerem scuze pentru inconvenient, însă siguranța dumneavoastră reprezintă prioritatea noastră.

Aproape imediat, în jurul nostru au început discuțiile.

— Există vreo problemă tehnică? l-am întrebat pe Aaron.

— O să ne ia cam patruzeci de minute să ajungem înapoi în New York și să debarcăm. Am nevastă și copii. Spune-mi doar atât: o să-i mai văd?

Dacă n-ar fi existat dovada clară că avionul se întorsese din drum, aș fi insistat asupra unei examinări mai riguroase a documentului de identitate al lui Aaron. În loc de asta, l-am întrebat:

— Ce se întâmplă?

— O femeie însărcinată cumpără un bilet către casă și trimite la cală trei valize de mari dimensiuni. Un bărbat cunoscut de linia aeriană pentru comportamentul neobișnuit demonstrat anterior o urmează, fără nici un bagaj, se manifestă suspect, apoi încearcă să coboare din avion înainte ca aeronava să decoleze. Când e refuzat, începe să se agite. După care se roagă cu voce tare, într-o limbă străină. Atât și ar fi fost suficient – dar acum îmi mai spui și că femeia te părăsește. Ce părere ai avea tu despre situația asta?

— Nu am abilități în ceea ce privește analiza motivațiilor umane.

— Aș vrea ca eu să fi avut. Nu știu dacă restul colegilor au greșit sau dacă am întors avionul la timp. Sau dacă tu ești

omul cel mai stăpân pe sine pe care l-am cunoscut vreodată, de vreme ce stai și vorbești cu mine, în timp ce viața e aproape să ți se încheie.

— Nu înțeleg. Care e natura pericolului?

— Domnule Tillman, ai pus o bombă în valizele soției?

Incredibil! Mă etichetaseră drept terorist. Privind retrospectiv, nu era, de fapt, deloc incredibil. Teroriștii nu sunt tocmai niște oameni normali. Comportamentul meu non-standard fusese interpretat, în mod rezonabil, ca indicând o probabilitate crescută să recurg la un gest non-standard – de pildă, să comit o crimă în masă pentru că soția mă părăsea.

Era flatant să fiu considerat un tip stăpân pe mine, deși premisa era falsă. Însă acum, un avion plin cu pasageri se întorcea la New York. Bănuiam că autoritățile relevante aveau să mă învinovățească dintr-un motiv sau altul.

— Nu există nici o bombă. Dar te-aș sfătui să presupui că mint.

N-aș fi vrut ca un șerif să se bazeze pe cuvântul unui suspect de terorism în procesul de decizie cu privire la existența sau nu a unei bombe la bord.

— Presupunând că spun adevărul și că nu există nici o bombă, am făcut ceva ilegal?

— Atât cât pot să-mi dau eu seama, nu. Dar aș fi în stare să pun pariu că ăia de la Administrație de Securitate a Transporturilor tot o să găsească, până la urmă, ceva.

Omul s-a lăsat pe spate.

— Povestește-mi tot. Nu plec nicăieri. Și o să încerc să mă lămuresc dacă o să murim cu toții sau nu.

M-am străduit să găsesc o modalitate prin care să-l liniștesc.

— Cu siguranță că, dacă ar fi existat o bombă, scanerele ar fi detectat-o.

— Așa ne place să credem, dar tu îți tragi propria concluzie.

— Dacă aș fi vrut să-mi omor nevasta, aș fi putut să fac asta fără să mai ucid și un avion plin cu pasageri. Aș fi putut s-o omor la noi acasă. Cu mâinile goale. Sau cu o varietate de instrumente domestice. Aș fi putut să fac astfel încât totul să pară un accident.

L-am privit pe Aaron în ochi, ca să-i demonstrez sinceritatea mea.

Conform solicitării, mi-am relatat întreaga poveste. Era greu să-mi dau seama de unde ar fi trebuit să încep. Numeroase evenimente aveau nevoie de întregul context ca să fie pe deplin înțelese, dar am estimat că nu am suficient timp la dispoziție ca să includ povestea completă a vieții mele de dinainte de a deveni suspect de terorism. Am început așadar cu prima întâlnire cu Rosie, de vreme ce evenimentele de interes pentru Aaron erau legate de ea. În mod previzibil, asta a însemnat că am omis informații importante cu privire la trecutul meu.

— Deci, în esență, ceea ce-mi spui e că înainte să-ți cunoști soția în viața ta n-a mai existat nimeni?

— Dacă „în esență“ înseamnă „excluzând întâlnirile care nu au dus la relații romantice“, atunci răspunsul e da.

— Ai avut noroc din prima, a comentat șeriful. Vreau să spun că e o doamnă atrăgătoare.

— Corect. A depășit cu mult așteptările pe care le aveam în privința unei partenere de viață.

— Ai zice că nu-i de nasu’ tău?

— Corect. Metafora e perfectă.

— Deci n-ai considerat c-o meriți. Și acum ai șansa să-ți întemeiezi o familie. Domnul Don Tillman, soț și tată – o cu totul altă ligă. Crezi că ești capabil să joci în ea?

— M-am documentat considerabil pe subiectul paternității.

— Poftim! Supracompensezi. Dacă aș fi un vorbitor motivațional, aș avea niște sfaturi pentru tine.

— Probabil. Ar fi obligația ta să mă motivezi.

— Ce ți-aș spune ar fi că nu ai *vizualizat* situația. Dacă vrei ceva, trebuie să vizualizezi lucrul respectiv. Trebuie să te vezi pe tine însuți acolo unde vrei să fii și, după aceea, poți să ajungi acolo. Eu eram un simplu agent de securitate, fără nici o perspectivă, când, după atacurile teroriste din 11 septembrie, am aflat de posturile de șerifi aerieni. Așa că am vizualizat postul ăsta și iată-mă! Dar, dacă nu vizualizezi ceea ce-ți dorești, nu obții acel ceva.

Dacă învățasem ceva în perioada de graviditate, atunci acel ceva era faptul că sfaturi se găsesc din belșug.

Rosie a dormit pe tot parcursul conversației mele cu Aaron și al discuțiilor agitate ale celorlalți pasageri, dar a fost trezită de anunțul făcut în cabină în vederea pregătirii pentru aterizare.

— Uau! Am dormit tot drumul până în LA, s-a mirat ea.

— Incorect. Ne-am întors la New York. La bordul aeronavei există un suspect de terorism.

Rosie a părut speriată și m-a prins de mână.

— N-are de ce să-ți fie frică, i-am comunicat. Suspectul sunt eu.

Am realizat că Rosie și cu mine eram probabil singurii oameni din avion cărora nu le era teamă.

Când am aterizat în New York, eu și Rosie am fost duși în camere de interogatoriu separate, în vreme ce bagajele soției au fost verificate. A durat mult, iar eu am fost lăsat singur. M-am hotărât să folosesc ocazia ca să mă vizualizez în rolul de părinte.

Nu mă pricep la vizualizare. N-am în minte o reprezentare grafică a străzilor din New York și nici un simț instinctiv al direcției. Dar pot să listez străzile, intersecțiile, punctele de reper și stațiile de metrou și pot să citesc informațiile de orientare – *Strada 14 & Bulevardul 8 Colțul SE* –, când ies din metrou. Ceea ce mi se pare la fel de eficient.

Nu aveam o imagine cu Rosie și cu mine împreună cu un copil adevărat. Dintr-un anume punct de vedere, nici nu credeam în imaginea asta, poate din cauza temerii inițiale induse de Lydia, acea temere legată de ideea de paternitate, sau poate că – așa cum îmi sugerase Aaron Șeriful – nu mă consideram demn de acest rol. Totuși, în privința ambelor subiecte, intervenise o oarecare ameliorare: Lydia îmi dăduse o aprobare provizorie, iar Gene, Dave, Sonia, ba chiar și George, manifestaseră recent reacții pozitive în legătură cu valoarea mea ca ființă umană dincolo de cercetările din domeniul geneticii.

Acum trebuia să-mi imaginez rezultatul.

A fost nevoie de un efort deliberat de voință. Am încercat să integrez patru imagini cu copii și răspunsurile mele la fiecare în parte.

Mi-am închipuit că imaginile cu bebelușul urmărit în dezvoltare sunt etalate pe pereții din baia-birou. Nici un

răspuns. Procesul prin care desenasem diagramele avusese, în mod clar, un efect de calmare, dar reamintirea imaginii unui fetus generic sau chiar a celor de la ecografie nu avea nici o putere.

Imaginea mentală a lui Rosie II, fetița lui Dave și a Soniei, nu mi-a fost nici ea de prea mare ajutor – fetița continua să fie tot un bebeluș generic.

Amintirea bebelușului mai mare, care se târâse pe mine în cadrul Proiectului Mamelor Lesbiene, a fost mai satisfăcătoare. Mi-am adus aminte că experiența fusese distractivă. Bănuiam că nivelul de distracție putea să crească odată cu vârsta copilului – evident, până la o anumită limită. Mi-am amintit că amuzamentul generat de copilul din Proiectul Mamelor Lesbiene avusese aceeași intensitate ca acela indus de un cocktail Margarita. Sau poate de două Margarita, dar totuși insuficient ca să mă motiveze să mă implic în acțiuni care să-mi schimbe viața.

Ultima imagine a fost aceea a lui Bud, cel din realitate. Am vizualizat-o pe Rosie cu abdomenul rotunjit. Ba chiar l-am vizualizat pe Bud mișcându-se, ca o dovadă a vieții care îl anima. Impactul emoțional a fost minim.

Mă confruntam cu aceeași problemă cu care mă confruntasem și în cadrul Proiectului Rosie. Eram un schilod, un *infirm*, un individ incapabil să dezvolte sentimentele necesare care să genereze un comportament normal. Răspunsul meu emoțional venea doar în relație cu Rosie. Era de un nivel foarte ridicat și, dacă aș fi fost capabil să redirecționez o parte din sentimente înspre copil, așa cum se pare că făcuse Rosie cu sentimentele ei față de mine, atunci problema ar fi fost rezolvată.

În sfârșit, un oficial (sex masculin, aproximativ cincizeci de ani, indicele de masă circa treizeci și doi) a deschis ușa.

— Domnule Tillman! Am verificat bagajele soției dumneavoastră și totul pare să fie în ordine.

— N-ați găsit nici o bombă?

Răspunsul a fost automat și, privind retrospectiv, cretin. Nu împachetasem nici o bombă în valize și era extrem de puțin probabil ca Rosie să fi făcut așa ceva.

— N-am găsit nici o bombă, istețule! Totuși, avem legi generale împotriva inițierii unui incident și…

În clipa aceea, ușa s-a deschis din nou – fără ca persoana să bată – și un alt oficial (sex feminin, vârsta aproximativă treizeci și cinci, indicele de masă estimat douăzeci și doi) a intrat în încăpere. Ținând cont că aveam de-a face cu oficialități și că probabil exista riscul să mi se aplice o formă sau alta de penalitate, adiția era deranjantă. Mă descurcam mult mai bine în cazul interacțiunilor unu la unu decât în cazul situațiilor în care erau implicate mai multe persoane. Cu Polițistul Margarita fusesem în regulă; cu Polițistul Bun și cu Polițistul Rău nu mă mai descurcasem la fel de bine. Doar cu Lydia făcusem progrese; implicarea Soniei îmi impusese un subterfugiu care, inevitabil, dusese la confuzii. Chiar și în grupul nostru informal de bărbați, evoluția de la o singură relație la șase crease dinamici pe care eu nu le sesizasem. Se părea că Dave nu-l agreează pe Gene. Iar eu aflasem asta doar pentru că Dave mi-o spusese direct.

Abia dacă am remarcat ce spunea oficialul nou venit, fiindcă șirul gândurilor mă condusese la o revelație. Pe care trebuia să i-o comunic lui Rosie cât mai curând posibil.

— Înțelegem că ați suferit un oarecare inconvenient, domnule profesor Tillman, a zis femeia.

— Corect. Precauții rezonabile pentru prevenirea unui act de terorism.

— Sunteți foarte înțelegător. Avionul va pleca din nou peste aproximativ o oră, iar dumneavoastră și doamna Jarman sunteți bineveniți la bord. Aeronava care pleacă din LA spre Melbourne va aștepta toți pasagerii întârziați. Dar dacă preferați să aveți la dispoziție un interval de timp în care să vă recuperați, putem să aranjăm ca o limuzină să vă ducă acasă, iar mâine doamna să călătorească la clasa business cu orice zbor, până în Melbourne. Dacă alegeți să o însoțiți, atunci vă vom oferi și dumneavoastră locuri tot la clasa business.

— Trebuie să mă consult cu Rosie.

— Veți putea să faceți asta imediat. Dar, înainte, am vrea să faceți ceva pentru noi, astfel încât colegii noștri să nu continue cu procedurile. Ar putea fi presați să procedeze în acest sens, deși ne este clar că totul a fost o neînțelegere.

Și femeia mi-a pus în față un document de trei pagini. S-a plimbat o vreme prin încăpere, a plecat, apoi s-a întors, totul în timp ce eu citeam textul juridic. M-am gândit să solicit un avocat, dar nu vedeam implicații negative serioase ca urmare a gestului de a semna. N-aveam nici o intenție să discut incidentul cu reprezentanții presei. Nu voiam să stau de vorbă decât cu Rosie. Așa că am semnat și-am fost eliberat.

— Ești dispusă să accepți oferta de a rămâne peste noapte în New York? am întrebat-o pe Rosie.

— Rămân. Orice e mai bine decât un zbor de douăzeci de ore, la clasa economic, când ești însărcinată. O să duc dorul

vieții ăsteia nebunești.

— Trebuie să-l suni pe Phil. Ca să-l anunți că o să întârzii cu o zi.

— Phil mă așteaptă abia în ianuarie, mi-a răspuns Rosie. O să fie o surpriză.

37

Mi se oferise o ultimă șansă ca să găsesc o soluție. Planul meu era simplu, dar mai dificil de realizat din cauza timpului disponibil limitat. Am sosit înapoi la apartament la 4:07 p.m. Gene era acolo și a presupus că Rosie se întorsese definitiv. Rezultatul a fost o conversație stânjenitoare.

La final, Gene a spus:

— Sincer să fiu, mă așteptam ca Don să vină acasă singur și-i pregătisem o seară de înveselire.

Eu însă îmi plănuisem propria seară de înveselire.

— Va trebui s-o reprogramăm. Eu și Rosie ieșim în oraș și o să ne întoarcem acasă târziu.

— Seara mea nu e reprogramabilă, mi-a replicat Gene. E petrecerea de adio a Facultății de Medicină. Începe la cinci jumate și se termină până-n șapte. Puteți să luați cina după.

— Nu e vorba doar de cină. E vorba de o serie de activități.

— Sunt foarte obosită, a anunțat Rosie. N-am chef de activități. De ce nu te duci cu Gene și-mi cumperi și mie ceva de mâncare de pe drum, când vă întoarceți acasă?

— Activitățile sunt cruciale. Dacă e necesar, poți să bei niște cafea.

— Dacă avionul nu s-ar fi întors, n-am fi făcut nimic. Tu ai fi într-un alt avion, întorcându-te din LA în New York. Deci activitățile astea nu pot să fie cruciale. De ce nu-mi spui, pur și simplu, ce-ai pus la cale?

— Programul se vrea a fi o surpriză.

— Don, mă duc acasă. Bănuiesc că încerci să faci ceva care să mă determine să mă răzgândesc. Sau vrei să faci ceva nostalgic, care să mă întristeze. De pildă, să mergem la barul de cocktailuri și să pregătim băuturi împreună sau să mâncăm la Arturo's sau… Muzeul de Istorie Naturală e închis.

Expresia de pe chipul ei era „zâmbitoare, dar tristă". Gene se dusese în camera lui.

— Îmi pare rău, mi-a zis Rosie. Spune-mi ce-ai plănuit.

— Ceea ce ai spus deja. Ai ratat un singur element. Ai ghicit șaptezeci și cinci la sută, incluzând muzeul, pe care și eu l-am eliminat din același motiv.

— Cred că asta spune ceva despre ce am izbutit să realizăm împreună. În sfârșit, am izbutit să te „citesc" și eu puțin.

— Incorect. Nu doar puțin. Tu ești singurul om care a reușit să mă înțeleagă. Și totul a început când ai resetat ceasul, ca să pot să pregătesc masa conform programului.

— În seara în care ne-am întâlnit prima dată.

— În seara Incidentului cu Sacoul și a Cinei de pe Balcon, i-am confirmat.

— Ce n-am ghicit? s-a interesat Rosie. Ai zis că am ghicit șaptezeci și cinci la sută. Presupun că am ratat înghețata.

— Greșit. Dansul.

Balul Facultății de Științe din Melbourne, acolo unde Rosie rezolvase o problemă tehnică legată de abilitățile mele de dansator, fusese un punct de cotitură. Dansul cu Rosie fusese

una dintre cele mai memorabile experiențe din viața mea – cu toate astea, n-o mai repetasem niciodată.

— În nici un caz! Nu când sunt așa!

Rosie m-a cuprins cu brațele pentru câteva secunde, demonstrându-mi că silueta ei modificată ar fi încurcat-o la dans.

— Știi ceva? Dacă am fi ieșit în oraș în seara asta, s-ar fi întâmplat ceva anapoda. S-ar fi întâmplat vreo nebunie. Lucrurile s-ar fi petrecut altfel decât le-ai plănuit tu, dar mai bine, și asta e ceea ce iubesc la tine. Însă acum nebuniile nu pot să mai facă parte din program. Nu de asta am nevoie. Nu de asta are nevoie Bud.

Era ciudat, paradoxal – *o nebunie* – că lucrul pe care Rosie părea să-l prețuiască în cel mai înalt grad la mine, o persoană extrem de organizată, care evita incertitudinile și adora să planifice totul până la ultimul detaliu, era faptul că purtarea mea genera consecințe imprevizibile. Însă dacă asta era ceea ce-i plăcea, nu intenționam s-o contracarez. Ce intenționam totuși era să susțin că nu trebuie să abandoneze acel ceva pe care-l prețuiește.

— Incorect. Ai nevoie de mai puțină nebunie, nu de zero nebunie. Ai nevoie de o doză de nebunie optimă și programată.

Venise momentul să-i expun analiza și soluția mea.

— Inițial, a existat o unică relație. Aceea dintre mine și tine.

— E o perspectivă puțin cam simplistă. Cum rămâne cu Phil și cu…

— Domeniul pe care-l luăm acum în considerare îl reprezintă unitatea noastră familială. Adăugarea unei a treia persoane, a lui Bud, crește numărul relațiilor la trei. O

persoană în plus, de trei ori numărul relațiilor binare. Tu și cu mine; tu și cu Bud; eu și cu Bud.

— Mulțumesc pentru explicație. În cazul ăsta, n-am fi vrut să avem opt copii. Câte relații ar fi rezultat?

— Patruzeci și cinci, dintre care a noastră ar fi reprezentat 1/45 din total.

Rosie a izbucnit în râs. Preț de aproximativ patru secunde, m-am simțit de parcă relația noastră ar fi fost resuscitată. Dar soția mea a revenit la modul Siguranță.

— Continuă!

— Multiplicarea relațiilor a dus inițial la confuzii.

— Ce fel de confuzii?

— La confuzii făcute de mine. Cu privire la rolul meu. Relația Numărul Doi era relația ta cu Bud. Pentru că era nouă, am încercat să contribui la ea, prin recomandări personale și legate de dietă, pe care, în mod rezonabil, tu le-ai considerat ca fiind niște ingerințe. Am fost enervant.

— Ai încercat să mă ajuți. Dar trebuie să-mi găsesc propria cale. Și, o dată, Gene are dreptate – e o chestiune biologică. Mamele sunt mai importante decât tații. Cel puțin la început.

— Desigur. Însă concentrarea ta asupra copilului ți-a redus interesul pentru relația noastră din cauza diluării timpului și a energiei. Căsnicia noastră s-a deteriorat.

— Asta s-a întâmplat gradual.

— Era în regulă înainte să rămâi gravidă.

— Presupun că da. Acum însă îmi dau seama că ea, în sine, nu era suficientă. Cred că, la un anume nivel, am știut asta încă de-atunci.

— Corect. Ai nevoie de relația adițională din motive emoționale. Dar nu ar trebui să te descotorosești de o altă

relație de calitate fără să studiezi toate modalitățile rezonabile de a o păstra.

— Don, să îngrijești un copil nu e ceva compatibil cu felul în care am trăit noi până acum. Să dormi până târziu, să ieși în oraș la băute, să întorci avioane din drum… e o cu totul altă viață!

— Firește! Programul va trebui modificat. Dar ar trebui să conțină activități comune. Prevăd că, în lipsa stimulării intelectuale și a nebuniei cu care te-ai obișnuit, o s-o iei razna. Ba e chiar posibil să dobândești vreo boală depresivă, așa cum a prezis Lydia.

— Deprimată *și* nebună? O să găsesc eu chestii de făcut. Dar n-o să am timp…

— Tocmai asta e idea. Acum, că o să fii ocupată cu Bud, eu ar trebui să-mi asum întreaga responsabilitate pentru relația noastră. Pentru organizarea activităților – evident, în funcție de necesitățile bebelușului.

— Relațiile nu pot să fie responsabilitatea unei singure persoane. E nevoie de doi…

— Incorect. Toți participanții trebuie să i se dedice, dar o singură persoană poate să funcționeze în rolul de campion.

— De unde-ai auzit treaba asta?

— De la Sonia. Și de la George.

— George de la etaj?

Am încuviințat din cap.

— Deci experții sunt la curent.

— E mai curând vorba de experiență decât de teorie. Toți psihologii pe care îi cunoaștem și-au ratat căsniciile. Sau, în cazul tău, au căsnicii afle în pericol.

Ăsta era punctul slab și din sfatul lui George, dar am considerat că n-ar fi fost util s-o informez pe Rosie cu privire la istoricul marital al prietenului meu.

— Cred că majoritatea cuplurilor, a spus Rosie, chiar și cele în cazul cărora partenerii rămân împreună, acceptă, pur și simplu, că, pentru o perioadă, relația trebuie să sufere.

— Suferință de pe urma căreia participanții nu-și mai revin niciodată.

Mă bazam din nou pe experiența lui George. Și, posibil, a lui Gene. Și, potențial, a lui Dave.

— Propunerea mea este să încercăm să păstrăm cât de mult se poate din relația noastră interpersonală anterioară, în funcție, desigur, de nevoile copilului. Mă ofer să fac tot ce e necesar: tu trebuie doar să accepți obiectivul și să cooperezi într-o măsură rezonabilă.

Rosie s-a ridicat și a început să pregătească un ceai de fructe. Am recunoscut că gestul e un cod prin care îmi transmite *Don, taci din gură câteva minute, încerc să gândesc.*

M-am dus în camera de depozitare și am adus niște bere ca să-mi gestionez propria stare emoțională.

Când Rosie s-a așezat la loc, încheiase o analiză mentală profundă. Din păcate.

— Don, cred că pentru tine contează mai mult, fiindcă tu nu ai dezvoltat o legătură cu copilul. N-ai spus nimic despre cea de-a treia relație. Ești în continuare concentrat pe tine și pe mine. Majoritatea bărbaților își transferă o parte din iubire către copii.

— Bănuiesc că transferul o să dureze o vreme. Dar dacă nu sunt alături de tine, atunci contribuția mea va fi zero. Mă consideri mai jos de zero ca tată?

— Don, cred că la tine circuitele sunt conectate diferit. Iar lucrurile au mers cât am fost numai noi doi, dar cred că nu ești făcut să fii tată. Îmi pare rău că mă exprim în felul ăsta, dar am crezut, într-o oarecare măsură, că și tu ai ajuns la aceeași concluzie.

— Tot așa n-ai crezut că sunt făcut nici să iubesc. Și te-ai înșelat. E posibil să te înșeli din nou.

Gene a ieșit din dormitor.

— Scuze că vă întrerup, dar trebuie să plec la chestia aia de la Facultatea de Medicină. Voi nu ieșiți?

— Nu, i-a răspuns Rosie.

— Atunci haideți cu mine. Amândoi.

— Eu rămân acasă, a zis Rosie. Nu sunt invitată.

— Ba partenerii sunt invitați. Ar trebui să vii. E ultima ta noapte în New York. Don nu vrea să-ți spună, dar ar fi bine pentru el.

— Chiar vrei să merg? m-a întrebat Rosie.

— Dacă nu mergi tu, rămân și eu acasă, i-am explicat. Vreau să folosesc la maximum timpul rămas din căsnicia noastră.

Când tocmai dădeam să plecăm, a început să-mi sune telefonul. Era un număr pe care nu l-am recunoscut.

— Don, sunt Briony.

Mi-a trebuit o secundă să-mi amintesc cine era Briony. B1. B1 nu mă mai contactase niciodată direct. M-am pregătit mental pentru un conflict.

— Nu-mi vine să cred ce-ai făcut, mi-a comunicat B1.

— Ce?

— N-ai văzut *New York Post*?

— Nu-l citesc.

— E on-line. Nu știu ce să zic. Nimeni n-ar fi bănuit.

Am deschis ușa la baia-birou ca să verific site-ul *New York Post*. Rosie stătea pe marginea căzii și se uita la plăcile de faianță cu Bud.

— Ce faci aici? am întrebat-o.

Nu eram agresiv; pusesem întrebarea în sensul ei de bază.

— Am venit să-ți fur una dintre pastilele de dormit. Pentru zborul de mâine.

— Pastile de dormit…

— Stilnox. Cu substanța activă Zolpidem. Trimestrul trei, o tabletă. Fără efecte adverse. Wang, Lin, Chen, Lin și Lin, 2010. Mai curând poate să mă facă să-mi scot hainele de pe mine și să dansez prin avion decât să-i dăuneze copilului.

Apoi Rosie și-a întors din nou privirea la plăcile de faianță cu Bud.

— Don. Chestiile astea sunt uluitoare!

— Le-ai mai văzut.

— Când? Eu nu intru niciodată aici.

— În noaptea cu Dave Vițelul. Când Gene a căzut în cadă.

— Eu mi-am văzut coordonatorul de la doctorat zbâtându-se prin cadă, gol. N-am stat să verific modelul de pe faianță.

Rosie a zâmbit.

— Dar ăsta e copilul nostru – Bud – săptămână de săptămână, așa-i?

— Greșit. E un embrion generic, un fetus… Bebeluș Urmărit în Dezvoltare. Cu excepția plăcilor 13 și 22, pe care am copiat imaginile de la ecografii.

— De ce nu mi-ai spus că faci asta? Eu mă uitam la imagini prin cărți, iar tu desenai aici aceleași imagini…

— Mi-ai spus că nu vrei un comentariu tehnic.

— Când am zis asta?

— Pe 22 iunie. A doua zi după Incidentul cu Sucul de Portocale.

Rosie m-a prins de mână și mi-a strâns-o. Își purta încă inelele. Probabil că mi-a sesizat privirea.

— Inelul de la mama a rămas înțepenit. Mi-e puțin mic și probabil că mi s-au și umflat nițel degetele. Dacă îl vrei pe-al tău înapoi, va trebui să mai aștepți.

A continuat apoi să se uite la plăcile de faianță, în vreme ce eu am găsit articolul din *New York Post*.

Tatăl anului: O bere în cinstea lui după ce și-a salvat copilul pentru mamele lesbiene.

Știam că jurnaliștii sunt adesea inexacți, însă articolul respectiv, scris de Sally Goldsworthy, îmi depășea imaginația în privința posibilităților lipsei de acuratețe a relatărilor de presă.

> *Don Tillman, australian, profesor vizitator de medicină la Columbia și cercetător de marcă în domeniul legăturii dintre autism și cancerul la ficat, și-a donat sperma către două lesbiene și apoi a salvat viața unuia dintre copiii săi. Într-un stil caracteristic australienilor, domnul profesor Tillman a băut o pintă de bere ca să sărbătorească operația de cezariană realizată chiar de dânsul, în regim de urgență, în apartamentul personal din Chelsea, și a declarat că are încredere absolută în capacitatea celor două mame de a-și crește copiii fără nici o implicare din partea lui.*
>
> *Domnul profesor Tillman ne-a demonstrat că a învățat ceva și despre America.*

„Firește că mamele lesbiene nu sunt niște persoane banale“, a spus el. „Prin urmare, nu ar trebui să ne așteptăm nici la rezultate banale. Dar ar părea ceva neamerican să țintim spre standardul mediu.“

Alături apărea o fotografie cu mine, pozând cu cuțitul meu de bucătărie Santoku, așa cum îmi solicitase fotograful.

I-am arătat lui Rosie articolul din ziar.

— Tu ai zis chestiile astea?

— Sigur că nu. Articolul e plin de erori flagrante. E un exemplu tipic de subiect științific relatat în presa populară.

— M-am referit la citatul despre rezultatele nebanale. Sună ca și cum ai fi spus-o tu, dar e așa de…

Am așteptat ca soția mea să-și încheie fraza, dar părea să fie incapabilă să găsească adjectivul care să-mi descrie afirmația.

— Citatul e corect, i-am spus. Nu ești de acord cu mine?

— Nu, sunt absolut de acord. Nici eu nu vreau ca Bud să fie banal.

I-am trimis mamei linkul. A insistat să-i trimit copii după toate articolele de presă în care sunt pomenit, ca să le arate rudelor, indiferent de acuratețea relatărilor. Am inclus o notă prin care îi comunicam că nu fecundasem nici o lesbiană.

— Asta o să explice de ce mâine o să zburăm la clasa business în loc să stăm închiși la Guantanamo Bay, a comentat Rosie. N-au vrut un titlu ca *Medic chirurg erou hărțuit de administrația de securitate a transporturilor pentru că este special.*

— Eu nu sunt chirurg.

— Nu, dar ești special. Ai avut dreptate în privința fobiei legate de sânge și de murdărie. A trebuit doar să am parte de asta o dată. Am făcut o echipă bună, nu?

Rosie avea, la rândul ei, dreptate. Fusesem o echipă excelentă. O echipă alcătuită din doi oameni.

38

Metroul era plin de oameni cu căciuli de Moș Crăciun. Dacă aș fi fost acceptabil ca tată, într-o zi aș fi jucat și eu rolul ăsta. Aș fi fost obligat să fac toate lucrurile pe care le făcuse și tatăl meu. Tata, care fusese expert în a găsi cadouri și experiențe ieșite din comun pentru Michelle, pentru Trevor și pentru mine.

Ar fi trebuit să deprind un întreg set de noi abilități și să stăpânesc numeroase tipuri de activități. Bazându-mă pe ceea ce observasem la părinții mei, dar și la Gene și la Claudia, cu siguranță că unele dintre aceste activități ar reprezenta proiecte de realizat împreună cu Rosie.

Petrecerea de la facultate avea loc într-o sală mare de întâlniri. Am estimat numărul invitaților la 120. Unul singur era neașteptat. Lydia!

— N-am știut că ești angajată la Columbia, i-am spus.

Dacă Lydia îmi era colegă, atunci însemna că interacțiunile noastre erau grevate și de alte probleme etice.

Însă asistenta socială mi-a zâmbit.

— Am venit cu Gene.

Așa cum se obișnuiește în astfel de situații, alcoolul era prost, gustările neinteresante, iar zgomotul era prea mare pentru niște interacțiuni productive. Era ceva incredibil: să aduni la un loc unii dintre cei mai eminenți cercetători din domeniul medicinii, la nivel global, pentru ca apoi să le amorțești creierele cu alcool și să le acoperi vocile cu o muzică pe care, acasă fiind, probabil că le-ar fi cerut copiilor s-o dea mai încet.

Mi-a luat doar optsprezece minute ca să consum suficientă mâncare, astfel încât să elimin necesitatea unei cine. Speram că Rosie procedase la fel. Tocmai voiam s-o găsesc și să-i propun să plecăm, când David Borenstein, de pe scenă, a făcut un anunț, amplificat prin sistemul de boxe. Nu reușeam s-o văd pe Rosie. Era posibil să nu-și dea seama că începerea formalităților era semnalul nostru de plecare.

— A fost un an important pentru Facultate, a spus Decanul.

Parcă eram înapoi în Melbourne; Decanul de-acasă ar fi folosit aceleași cuvinte. Întotdeauna anul era important. Și pentru mine anul respectiv fusese important. Iar acum se încheia dezastruos.

— Am înregistrat niște realizări semnificative, a continuat Decanul, iar ele, indubitabil, vor primi recunoașterea cuvenită din partea forurilor îndreptățite. Însă, în seara asta, vreau să sărbătorim câțiva oameni care e posibil să nu fi…

În vreme ce Decanul chema pe scenă diverși cercetători care să primească aplauze pentru realizările în domeniul didactic și de coordonare – erau proiectate și filmulețe de calitate slabă care îi prezentau la muncă –, am început să mă simt mai bine. Destinul meu nu era acela de a crește copii în mod direct, dar exista posibilitatea certă ca, într-o zi, un tată

bun – cineva care avea o contribuție prețioasă la creșterea copilului său – să aleagă să nu bea alcool în exces, ca rezultat al unui test genetic care să-i indice faptul că e predispus la ciroză, și în felul acesta să supraviețuiască, astfel încât să-și crească progenitura. Iar testul acela avea să fie rezultatul celor șase ani de muncă ai mei, șase ani în care am crescut șoareci, i-am îmbătat și le-am disecat ficații. Poate că un cuplu de lesbiene avea să ia decizii mai bune și cu mai multă încredere în ele, decizii legate de creșterea copilului lor, totul ca urmare a Proiectului Mamelor Lesbiene din care făceam și eu parte. Poate că urma să mai am la dispoziție încă patruzeci și cinci sau cincizeci de ani în care să aduc o contribuție societății și-n care să duc o viață plină de însemnătate.

Avea să-mi fie dor de Rosie. La fel ca Gregory Peck, în *Vacanță la Roma*, primisem un bonus neașteptat, dar cu durată temporară, din pricina felului în care eram construit. În mod paradoxal, fericirea mă pusese la încercare. Trăsesem concluzia însă, că să fiu eu însumi, cu toate defectele mele intrinsece, era mai important decât să am lucrul pe care mi-l doream cel mai mult.

Mi-am dat seama că Gene stătea lângă mine și mă împungea în coaste.

— Don, m-a întrebat, te simți bine?

— Firește!

Gândurile mele ținuseră la distanță cuvintele Decanului, dar acum mi-am concentrat din nou atenția asupra lor. *Asta era lumea mea.*

— Și, asemenea australianului, laureat al Premiului Nobel, care a ingerat niște bacterii ca să demonstreze că ele au să-i

provoace ulcer, unul dintre australienii noștri s-a pus pe sine în pericol în slujba științei.

Pe ecranul din spatele Decanului începuse să ruleze o înregistrare video. Cu mine. În ziua în care mă întinsesem pe podea și-i dădusem voie copilului unui cuplu de lesbiene să se târască pe corpul meu ca să evaluez efectul propriei prezențe asupra nivelului său de oxitocină. Toată lumea a izbucnit în râs.

— Domnul profesor Tillman, așa cum nu l-ați mai văzut niciodată!

Era adevărat. Am fost uluit să mă văd acolo pe mine. În mod evident, eram fericit, mult mai fericit decât îmi aminteam. Probabil că, la momentul acela, nu-mi apreciasem pe deplin starea emoțională, întrucât mă concentrasem pe corectitudinea realizării experimentului. Filmulețul a continuat încă vreo nouăzeci de secunde. Brusc, mi-am dat seama că cineva stătea lângă mine. Era Rosie. Mă strângea de mână cu putere și plângea abundent.

N-am avut cum să determin cauza stării ei emoționale, întrucât David a adăugat:

— Sau poate că ăsta era doar un exercițiu pregătitor – Don și partenera lui, Rosie, așteaptă venirea pe lume a primului lor copil în Noul An. Avem un cadouaș pentru voi.

Am mers spre scenă împreună cu Rosie. Era poate nepotrivit să accept un dar care ne era oferit în baza presupunerii că eu și Rosie aveam să rămânem împreună. Tocmai mă gândeam ce să spun, dar soția mea mi-a rezolvat problema.

— Pur și simplu, spune „Mulțumesc“ și ia-l, mi-a zis în timp ce ne îndreptam spre scenă.

Mă ținea de mână, gest care, obligatoriu, întărea impresia greșită cu privire la situația noastră.

Decanul ne-a înmânat un pachețel. Evident, era vorba de o carte. În continuare, ne-a făcut urările de sezon ritualice, iar apoi restul oamenilor au început să plece.

— Putem să așteptăm câteva minute? m-a întrebat Rosie, care părea să-și fi revenit parțial.

— Desigur, i-am răspuns.

În decursul a cinci minute, toți invitații au dispărut, inclusiv Gene și Lydia. Nu mai rămăseserăm decât David Borenstein, asistentul lui și noi.

— Vreți să mai rulați o dată filmulețul cu Don? l-a rugat Rosie pe Decan.

— Am început să strâng aparatura, a anunțat-o asistentul. Dacă vreți, pot să vă dau DVD-ul.

— Mi s-a părut încheierea perfectă pentru perioada asta a anului, a spus Decanul. Latura sensibilă a durului om de știință. Presupun că tu o cunoști foarte bine, i s-a adresat el lui Rosie.

Am luat metroul spre ceea ce fusese casa noastră. Rosie nu a scos nici un cuvânt. Era abia 7:09 p.m. și mă întrebam dacă n-ar fi trebuit să mai încerc s-o conving să participe la experiențele memorabile pe care le plănuisem. Savuram însă clipele prezente, faptul c-o țineam de mână în ultima noastră seară împreună și-am considerat că nu e recomandabil să fac ceva care ar fi putut să schimbe asta. În cealaltă mână duceam cadoul de la Decan, așa că Rosie a fost nevoită să deschidă ea ușa de la apartament.

Gene ne aștepta cu o sticlă de șampanie magnum și mai multe pahare – pentru că aveam mai mulți oaspeți. Mai precis, prietenul meu avea șapte pahare. Pe care le-a umplut și, șase dintre ele, ni le-a distribuit mie, lui Rosie (încălcând regulile impuse de starea de graviditate), Lydiei, lui Dave, lui George și lui însuși.

Aveam mai multe întrebări, inclusiv aceea privind motivul prezenței lui Dave și George, însă am început cu cea mai evidentă dintre ele.

— Pentru cine e al șaptelea pahar?

La întrebare mi-a răspuns un bărbat foarte înalt și bine făcut, în vârstă de aproximativ șaizeci de ani, care a intrat în cameră de pe balcon unde am bănuit că fumase o țigară. Era 34 – Phil, tatăl lui Rosie, care ar fi trebuit să fie în Australia.

Rosie m-a strâns foarte tare de mână, ca și când ar fi vrut să adune puncte pentru ținutul de mână, după care mi-a dat drumul și a fugit la Phil. Ceea ce am făcut și eu. Creierul mi-a fost inundat de un val de milă pentru suferința îndurată de socrul meu în noaptea în care soția lui fusese ucisă. Indubitabil, acesta era rezultatul Exercițiului de Empatizare cu Phil și al coșmarurilor ulterioare. Sentimentul a fost atât de puternic, încât mi-a înfrânt aversiunea față de contactul fizic cu alți oameni. Am ajuns la Phil cu aproximativ o secundă înaintea lui Rosie și l-am îmbrățișat.

Cum era de așteptat, socrul meu a fost surprins. Presupun că toată lumea a fost surprinsă. După câteva secunde și în urma încurajărilor lui, l-am eliberat. Mi-am amintit promisiunea pe care mi-o făcuse: să vină și să mă bată de să-mi sune apa în cap dacă o dau în bară. În mod evident, condiția asta fusese îndeplinită.

— Ce-ați făcut voi doi? a spus Phil.

N-a așteptat să primească vreun răspuns, ci a dus-o pe Rosie pe balcon. Speram că surpriza n-o motivase să fumeze o țigară.

— Aștepta aici când ne-am întors, mi-a comunicat Gene. Își instalase tabăra în fața ușii, așezat pe troler.

Nu toată lumea era la fel de vigilentă ca mine întru prevenirea accesului vizitatorilor neautorizați, deși firește că pe Phil l-aș fi recunoscut și i-aș fi permis să intre în clădire.

— Ți-a explicat de ce a venit? l-am chestionat pe prietenul meu.

— Mai era nevoie să-mi explice? mi-a replicat Gene.

Mi-am amintit că Phil nu consumă alcool, dar, ca să evite un moment stânjenitor, își băuse paharul rapid.

Gene mi-a spus că-i chemase pe Dave și George pentru ca, împreună, să-mi ofere un cadou. După mărime și formă, am dedus că era probabil vorba de un DVD. Avea să fie unicul meu DVD, întrucât materialele video mi le obțin prin download de pe Internet. M-am întrebat dacă Lydia fusese implicată în alegerea acelei variante iresponsabile din punct de vedere ecologic.

Când Rosie și Phil au revenit de pe balcon, am deschis cadoul de la Decan. Era o carte umoristică despre paternitate. Am lăsat-o jos fără să spun nimic.

Cadoul de la Gene, Dave și George era o copie video a peliculei *O viață minunată*, despre care mi-au spus că e un film tradițional de Crăciun. Mi s-a părut o opțiune lipsită de imaginație pentru trei dintre cei mai apropiați prieteni ai mei, dar eram conștient că alegerea cadourilor e o treabă extrem de dificilă. Sonia mă sfătuise să-i cumpăr lui Rosie, pentru

Crăciun, lenjerie intimă decorativă scumpă, atrăgându-mi atenția că darurile de acest tip sunt tradiționale în anii de început ai unei căsnicii. Era o idee fantastică, care-mi permisese să înlocuiesc piesele distruse în cursul Incidentului cu Rufele, însă procesul de potrivire a articolelor aflate în stoc la Victoria's Secret cu cele originale, vopsite în mov, aflate în posesia lui Rosie, decursese cu stângăcie. Cadoul se afla încă în biroul meu.

— Deci, a zis Gene, o să bem șampanie și-o să ne uităm la *O viață minunată*. Pace pe pământ și numai bine pentru toată lumea!

— Noi nu avem televizor, i-am reamintit.

— Atunci mergem la mine, a propus George.

Așa că am urcat cu toții la etaj.

— Metaforele nu sunt punctul forte al lui Don, a spus Gene când George încărca DVD-ul. Așadar, Don, ți-am cumpărat filmul ăsta pentru că semeni oarecum cu George.

M-am uitat la George. Comparația era bizară. Ce aveam eu în comun cu o fostă vedetă rock?

Gene a izbucnit în râs.

— Există un George și în film. James Stewart. Care face o mulțime de lucruri pentru prietenii lui. Dă-mi voie să depun mărturie pentru primul. Când căsnicia mea era departe de a mai putea fi salvată, Don a fost ultimul dispus să renunțe la ea. Mi-a oferit un acoperiș deasupra capului, deși Rosie avea toate motivele să-i facă dificilă această decizie. Don a fost un mentor pentru fiul și pentru fiica mea și – Gene a tras aer în piept și s-a uitat la Lydia – m-a readus pe calea cea bună când am dat cu oiștea-n gard. Și asta nu doar o dată.

Gene s-a așezat și Dave s-a ridicat în picioare.

— Don mi-a salvat copilul și căsnicia și afacerea. Sonia urmează să preia partea administrativă. Așa că o să am mai mult timp să stau cu ea și cu Rosie. Fetița noastră.

Rosie s-a uitat la mine, apoi din nou la Dave, apoi iarăși la mine. Nu fusese informată cu privire la alegerea numelui.

George a fost următorul care s-a ridicat.

— Don…

Dar a fost copleșit de emoții și n-a mai izbutit să continue.

George a dat să mă îmbrățișeze și probabil că m-a găsit lipsit de entuziasm. Gene a preluat imediat ștafeta.

— Eu și Rosie am fost acolo în seara în care Don a decis că lucrul cel mai important din viața lui poate să aștepte, cât el se îngrijește de altcineva. Pentru voi, ceilalți, Don are înregistrarea video a evenimentului.

Mă simțeam jenat. Mă pricep la rezolvarea problemelor, dar numai în sens practic. Soluții precum propunerea ca o contabilă să dea o mână de ajutor în afacerea soțului și recomandarea unei modificări de personal în cadrul unei trupe rock meritau să fie apreciate, dar nu meritau o reacție atât de emoțională.

Apoi Lydia – *Lydia* – s-a ridicat și ea în picioare.

— Vă mulțumesc că mi-ați dat voie să iau parte la seara asta. Vreau doar să spun că exemplul lui Don m-a ajutat să depășesc o… prejudecată. Îți mulțumesc, Don!

Mărturia Lydiei a fost mai puțin emoțională, ceea ce, pentru mine, a fost o ușurare. Eram surprins că argumentele mele o convinseseră că e acceptabil să consumi alimente marine nesustenabile.

Toată lumea s-a uitat la Phil preț de câteva secunde, dar el nu a zis nimic.

George a dat să pună filmul, dar tocmai atunci și-au făcut apariția toți cei patru membri ai trupei Dead Kings, inclusiv Prințul. George al III-lea a adus bere pentru toată lumea și iar a dat să pună filmul, când au sunat la ușă soții Esler, urmați la foarte scurt timp de Inge. Gene și Rosie dăduseră telefoane. Lydia și Judy Esler au ieșit pe balcon, unde au rămas ceva vreme.

Mi s-a părut potrivit să-i invit și eu pe restul prietenilor din partea locului. I-am sunat pe Decan și pe Belinda – B3 – și, în mai puțin de o oră, întreaga Echipă B ni s-a alăturat, împreună cu soții Borenstein. George a mai adus bere și, pentru prima dată, apartamentul lui a ajuns să semene realmente cu un pub englezesc autentic. El părea extrem de fericit în rolul de gazdă. Rosie mă luase din nou de mână.

Povestea pățaniilor și a tentativei de suicid a personajului interpretat de James Stewart a fost interesantă și extrem de eficientă în manipularea emoțiilor. A fost întâia dată când am plâns la un film, dar eram conștient că și restul spectatorilor aveau aceeași reacție. În plus, eu experimentam și un surplus emoțional din pricina proximității lui Rosie, a validării primite din partea celor mai importanți oameni din viața mea și a suferinței cauzate de încheierea mariajului. Rosie avea să lase în urmă un gol teribil.

A fost nevoită ca, la sfârșitul filmului, să-mi explice că se răzgândise.

39

Eu și Rosie am petrecut *cel mai grozav Crăciun* – în avionul care ne-a dus din Los Angeles în Melbourne și datorită căruia am schimbat fusul orar, eliminând astfel ziua care, în trecut, îmi indusese atât de mult stres. Am primit locuri la clasa I, iar cabina a fost ocupată doar pe jumătate. Însoțitorii de bord au fost incredibil de prietenoși. Eu și Rosie am vorbit despre unele Crăciunuri de odinioară, care fuseseră dureroase și pentru ea din cauza absenței mamei, generată de decesul acesteia. Familia lui Phil și rudele din partea mamei erau oameni cumsecade, dar enervant de băgăcioși. Lucru pe care îl înțelegeam perfect.

Am vorbit și despre planurile noastre. Rosie îmi acceptase teoria cu cele trei relații și era dispusă să încerce abordarea mea privind diviziunea responsabilităților. Comportamentul meu cu bebelușul mamelor lesbiene o făcuse să creadă că o să fiu capabil să stabilesc o legătură emoțională cu Bud. Am avertizat-o că e posibil ca asta să dureze o vreme.

— E-n regulă, mi-a răspuns ea. Probabil mă temeam că, într-un fel sau altul, o să-mi strici mie relația cu el sau cu ea.

— Ar fi trebuit să-mi spui. Sunt bun la rezolvarea problemelor și la urmărit instrucțiuni. Aș fi făcut orice ar fi

fost necesar ca să păstrez relația noastră.

Responsabilitatea pentru care mă oferisem voluntar răspundea instinctelor mele în același fel în care faptul că Rosie dădea prioritate copilului răspundea instinctelor ei.

Rosie avea să-și amâne cu câteva luni decizia cu privire la continuarea studiilor la Columbia. Ceea ce mi se părea de bun simț.

Phil s-a hotărât să rămână în New York de Crăciun, împărțind apartamentul nostru cu Gene, cât și cu Carl și cu Eugenie, care urmau să se alăture tatălui lor în ianuarie. Phil era *extrem* de fericit – pentru că o văzuse pe Rosie, pentru situația cu Bud și pentru că eu și Rosie eram în continuare împreună –, dar a spus că avem să ne bucurăm mai mult stând singuri în casa lui din Melbourne, ca să ne refacem în urma diferenței de fus orar și ca să ne aclimatizăm.

Nimeni altcineva nu știa că ne întoarcem în Melbourne, așa că aveam la dispoziție opt zile de stat împreună fără întrerupere. Ceea ce era incredibil! Bucuria interacțiunii cu Rosie era amplificată de realizarea că fusesem aproape să o pierd.

Casa lui Phil, dintr-o suburbie a Melbourne-ului, avea facilități de broadband și asta era tot ce-mi trebuia ca să comunic cu Inge și cu Echipa B și să continui să redactez rapoartele celor două proiecte.

Phil a revenit acasă pe 10 ianuarie. Toate rudele voiau să rămânem în Melbourne pentru naștere, iar David Borenstein ne-a susținut decizia. După ce se hotărâse să mă părăsească, Rosie își anulase deja aranjamentele medicale din Statele

Unite și se programase la un spital din Melbourne, așa că, per total, agenda nu ne-a fost dată prea mult peste cap.

Am petrecut trei zile în casa familiei mele din Shapparton. Stresul interacțiunilor a fost diminuat de discuția pe care am purtat-o cu tata pe tema Proiectului Pătuțul Izolat Fonic. Am discutat *ceasuri* întregi, dincolo de ora de culcare, fără să ne susținem cu alcool. Tata rezolvase unele dintre problemele practice legate de folosirea materialelor, iar echipa de cercetare coreeană negocia acum cu el pentru drepturile asupra îmbunătățirilor și pentru continuarea participării la proiect a tatei. Era puțin probabil ca părintele meu să se îmbogățească, dar, într-un scenariu amintind de Schimbarea Gărzii, era obligat să-i transfere fratelui meu, Trevor, responsabilitățile cu privire la magazinul de feronerie. Fratele meu era extrem de încântat de această evoluție a lucrurilor. M-am întrebat dacă, într-o zi, și eu aveam să-i transfer o fărâmă din viața mea lui Bud.

Spre surprinderea mea și în contradicție cu previziunile lui Gene, mama și Rosie s-au înțeles bine, părând să aibă multe în comun.

Copilul nostru a văzut lumina zilei fără probleme (altele decât disconfortul așteptat al nașterii, pentru care am fost pregătit datorită lecturilor), la 2:04 a.m., pe 14 februarie, cu ocazia celei de-a doua aniversări a primei noastre întâlniri romantice, a Incidentului cu Sacoul și a Cinei de pe Balcon. *Toată lumea* a remarcat că e Ziua Îndrăgostiților, ceea ce a explicat dificultățile pe care le întâmpinasem cu doi ani înainte, pentru a rezerva o masă la un restaurant prestigios.

Procesul nașterii ar fi fost fascinant de urmărit, însă am urmat sfatul lui Gene și am stat „la capătul cu capul“, oferind astfel sprijin emoțional în loc să fac observații științifice. Rosie a fost extrem de încântată de rezultat, iar eu am fost surprins să constat că, la rândul meu, am avut o reacție emoțională imediată, deși nu atât de puternică precum aceea resimțită când Rosie mă anunțase că decisese să reia relația cu mine.

Sexul copilului e masculin și, prin urmare, i-am pus un nume masculin convențional. Au existat oarece dezbateri.

— Nu putem să-l botezăm Bud. Asta-i o poreclă. O poreclă americană.

— Cultura americană e răspândită peste tot. Bud Tingwell a fost australian.

— Cine e Bud Tingwell? m-a întrebat Rosie.

— Un actor australian celebru. A jucat în *Malcom* și în *Ultima sticlă*.

— Dă-mi un exemplu de om de știință pe care să-l cheme Bud.

— E posibil ca fiul nostru să nu devină om de știință. Pe Abbott, din grupul Abbott și Costello, l-a chemat Bud. Bud Powell a fost unul dintre cei mai importanți pianiști de jazz. Bud Harrelson a fost un jucător de baseball din liga All-Star.

— A jucat la New York Yankees?

— Nu, la New York Mets.

— Vrei să botezi copilul după un jucător de la Mets?

— Bud Cort l-a interpretat pe Harold, în *Harold și Maude*. Bud Freeman. Un alt jazzist influent. Saxofonist. În plus, au existat numeroși Buddy.

— Te-ai documentat, nu? Doar tu nu știi nimic despre jazz.

— Firește! Ca să am un argument convingător pentru păstrarea numelui. Mi se pare ciudat să-i schimbi numele cuiva din pricina unui singur eveniment din viața lui. Tu nu ți-ai schimbat numele când ne-am căsătorit.

— Aici vorbim despre *nașterea* lui! În orice caz, Bud înseamnă Bebeluș Urmărit în Dezvoltare. În primul rând: fetusul nu se mai dezvoltă, ci e un copil real. Și în al doilea rând: n-o să rămână mereu bebeluș.

— Din păcate Hud nu e un nume.

— Hud? m-a chestionat Rosie.

— Humanoid Urmărit în Dezvoltare.

— E numele unui profet. Al unui profet islamic. Nu ești singurul care știe chestii.

— Inacceptabil! Legătura flagrantă cu o religie e nepotrivită.

— Atunci putem să considerăm că e prescurtarea de la Hudson.

Am meditat câteva clipe la propunerea soției mele.

— E soluția perfectă. Concatenarea lui *Humanoid Urmărit în Dezvoltare* și *Son*[5]. În felul ăsta, facem legătura cu New Yorkul, locul concepției, via fluviul Hudson și exploratorul asociat. De asemenea, indică utilizarea australiană a numelui, făcând legătura cu Incidentul Terorist care ne-a salvat relația.

— Poftim?

— Hudson Fysh a fondat linia aeriană Qantas. E o informație pe care am obținut-o din revista liniei aeriene.

— Iar Peter Hudson, fotbalistul, a fost eroul lui Phil. Există doar o mică problemă. Amintește-ți ce înseamnă Hud. *Humanoid Urmărit în Dezvoltare.* Băiatul nostru e acum un

humanoid în toată regula. De fapt, îl face să sune ca și când ar fi *fiul* unui humanoid urmărit în dezvoltare.

— Corect. Humanoizii ar trebui să se dezvolte permanent.

Rosie a râs.

— Mai ales tatăl lui Hudson.

— De vreme ce ai nominalizat o singură problemă, iar ea a fost eliminată, înțeleg așadar că acum pe băiatul nostru îl cheamă Hudson.

— Mi-e greu să-ți contracarez logica. Așa cum pățesc întotdeauna.

O altă sarcină comună dusă la bun sfârșit! I l-am dat pe Hudson înapoi lui Rosie, ca să-l hrănească. Trebuia să-l programez pe Phil pentru tura pe post de bonă, ca eu și Rosie să putem să mergem să ne începem lecțiile de tango.

5. Fiu (eng.).

Mulțumiri

Proiectul Rosie s-a încheiat cu o listă de mulțumiri lungă și probabil incompletă, reflectare a drumului de la concept la publicare care a durat cinci ani. În același timp învățam să scriu, și mulți oameni m-au ajutat cu sfaturi generale și cu încurajări, dar și cu sugestii punctuale legate de manuscris.

În bună măsură, datorită ajutorului primit din partea lor, am abordat *Efectul Rosie* cu o viziune mai clară a ceea ce fac, și prima versiune am scris-o folosindu-mă de contribuțiile, semnificative, a doar doi oameni. Soția mea, Anne Buist, căreia îi este dedicat volumul, mi-a oferit înțelegerea scriitorului în ceea ce privește povestea, cât și experiența ei în calitate de profesor de psihiatrie („ofertă“ însoțită, de obicei, de o sticlă de vin). Anne nu-și asumă responsabilitatea pentru opiniile lui Gene cu privire la teoria atașamentului. Prietenul meu, Rod, care, împreună cu soția lui, Lynette, a fost sursa de inspirație și persoana căreia i-am dedicat *Proiectul Rosie*, a reprezentat celălalt individ pe care mi-am testat ideile. Discuțiile noastre, purtate în timp ce făceam jogging pe malul râului Yarra, din Melbourne, mi-au inspirat pătuțul izolat fonic, Incidentul Tonul Roșu și Tărăboiul Antenatal.

Am fost neobișnuit de norocos în legătură cu procesul de editare: pe lângă Michael Heyward și Rebecca Starford, de la Text Publishing, mai mulți dintre editorii mei internaționali mi-au furnizat note detaliate – Cordelia Borchardt, de la S. Fischer Verlag; Maxine Hitchcock, de la Michael Joseph; Jennifer Lambert, de la HarperCollins Canada; Marysue Rucci, de la Simon & Schuster; și Giuseppe Strazzeri, de la Longanesi.

Primii mei cititori mi-au furnizat, la rândul lor, păreri prețioase: Jean și Greg Buist, Tania Chandler, Corine Jansonius, Peter McMillan, Rod Miller, Helen O'Connell, Dominique și Daniel Simsion, Sue Waddell, Geri Walsh și Heidi Winnen. De asemenea, le datorez mulțumiri lui Shari Lusskin, April Reeve și Meg Spinelli pentru cunoștințele în calitate de localnici în ce privește New Yorkul și sistemul de educație medicală american. Iar lui Chris Waddell îi datorez mulțumiri pentru sfaturile privind cântatul la tobe. W. H. Chong a conceput coperta australiană a cărții.

Referințele la cercetări din domeniul psihologiei și al gravidității incorporează prejudecățile personajelor fictive și ar trebui privite cu prudență. În mod special, interpretarea dată de Don volumului *La ce să te aștepți când aștepți un copil*, modul în care utilizează Rosie diverse lucrări științifice ca să-și susțină opțiunile alimentare și referirea implicită la cercetările echipei Feldman et al., ca bază a Proiectului Mamelor Lesbiene, nu reprezintă, obligatoriu, intențiile autorilor lor.

Mulți editori, librari și cititori din toată lumea au contribuit la succesul volumului *Proiectul Rosie* și deja fac același lucru pentru *Efectul Rosie.* În Australia, datorez mulțumiri speciale lui Anne Beilby, Jane Novak, Kirsty Wilson și echipelor lor de

la Text Publishing, care mi-au susținut scrisul și și-au folosit creativitatea ca să-mi ofere cărțile unui public larg.